

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OF BLACKENED BLOOD

ISLA DAVON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KARARMIŞ KAN
KARARMIŞ KILIÇ SERİSİ

ISLA DAVON

Kararmış Kan

Kararmış Kan © Isla Davon 2025

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazar/telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan, mekanik veya elektronik yollarla, fotokopi dahil olmak üzere, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç.

Bu kitap esasen bir kurgu eseridir. Kitapta anlatılan karakterler, isimler ve olaylar kurgusal olup yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, yerler, işletmeler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kaitlin Slowik tarafından düzenlenmiştir. Düzenleme

YAZARIN NOTU

Bu kitap İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.
Editörüm ve ben, bu kitabı birçok kez gözden geçirerek olası yazım hatalarını bulmaya ve düzeltmeye çalıştık, ancak bazıları gözden kaçmış olabilir. Herhangi bir hata görürseniz, lütfen bunu bildirmeyin, bunun yerine aşağıdaki adrese e-posta gönderin, böylece hemen düzeltebileyim.

Teşekkürler

Author.IslaDavon@gmail.com

İÇERİK UYARISI

Bu kitapta kan ve şiddet içeren sahneler, küfürölü dil ve yetişkinlere yönelik içeriklerin yanı sıra zorbalık ve saldırı girişimi yer almaktadır.

Lütfen kendi takdirinize göre okuyun.

*Ailem için,
Düşmek üzereyken beni desteklediğiniz için teşekkür ederim.*

*Editörüme,
Tüm bu kaosun içinde benimle birlikte kaldığın ve sonuna kadar
ulaşmama yardım ettiğin için teşekkür ederim.*

*Ve okuyucularıma,
Desteyiniz, ilginiz, anlayışınız ve sabrınız için teşekkür ederim. Sizin gibi
harika okuyucularımın olması benim için çok önemli.*

Sizler olmasaydınız, bu kitap mümkün olmazdı.

İÇİNDEKİLER

<u>Birinci Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı Bölüm</u>	
<u>Yedinci Bölüm</u>	
<u>Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Onuncu Bölüm On</u>	
<u>Birinci Bölüm On</u>	
<u>İkinci Bölüm On</u>	
<u>Üçüncü Bölüm On</u>	
<u>Dördüncü Bölüm On</u>	
<u>Beşinci Bölüm On</u>	
<u>Altıncı Bölüm On</u>	
<u>Yedinci Bölüm On</u>	
<u>Sekizinci Bölüm On</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Yirminci</u>	
<u>Yirmi Birinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi İkinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Üçüncü Bölüm Yirmi</u>	
<u>Dördüncü Bölüm Yirmi</u>	
<u>Beşinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Altıncı Bölüm Yirmi</u>	
<u>Yedinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Sekizinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	

[Otuzuncu Bölüm Otuz](#)

[Birinci Bölüm Otuz](#)

[İkinci Bölüm Otuz](#)

[Üçüncü Bölüm Otuz](#)

[Dördüncü Bölüm Otuz](#)

[Beşinci Bölüm Otuz](#)

[Altıncı Bölüm Otuz](#)

[Yedinci Bölüm Otuz](#)

[Sekizinci Bölüm Otuz](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Kırkinci Bölüm](#)

[Yazar Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

GADRIEL

Karşımdaki büyük açık pencereden güneş parlak bir şekilde içeri girerken, ben ilerleyerek rakibimin çevik hareketlerini izliyorum. Elimde kılıcımı çeviriyorum, o benim hareketlerimi taklit ederken gözlerim ondan hiç ayrılmıyor.

Açık yeşil gözleri kısılr, heyecanla parıldayan bakışlarıyla bana yaklaşır. Hareketleri çeviktir, adımları eğitimli ve sessizdir, beni izlerken bir fırsat bekler... Her anlamda bir avcıdır.

Hareket ederken rüzgârla sallanan yumuşak sarı bukleleri, odaya giren güneş ışınlarında beyaz altın iplikler gibi hafifçe parlıyor. Görünüşü neredeyse melek gibi.

Bu, her an bana saldırmaya hazır olan elindeki bıçak ve gözlerindeki kan için karanlık parıltıyla keskin bir tezat oluşturuyor.

Onu hafife almamak gerekir.

Zaferi için benim kanımı akıtmaktan mutluluk duyardı... ve bunu birçok kez yaptı.

Uzun hançerimi parmaklarımla sıkıca kavradım.

Gardımı düşürmeyeceğim. Bu sefer ona yenilmeyeceğim. Ve yakında dudaklarından o küçümseyen sırıtışı sileceğim.

O, bilerek gülümsemesini büyütür ve sonra ileri atılır, kılıcı benimkine çarparak nihayet çarpışırız.

Adriana, aniden geri çekilip kılıcını tekrar bana doğru sallarken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir.

saldırılarını sürdürür, her biri beni yıpratmak içindir, böylece zayıflığımı ortaya çıkarabilir ve son darbeyi vurabilir.

Ama bu tanıdık taktiği çok iyi biliyordum. Ve bu sefer onun istediği gibi olmasına izin vermeyecektim.

O şiddetli saldırılarına devam ederken, ben onun gücünün tümünü üstleniyorum.

Stratejisinin işe yaramadığını görünce taktik değiştirir ve beni hazırlıksız yakalamaya çalışır, göğüs kafesime bir darbe indirir. Darbeyi alırım ve kendi darbeni onun sağ omzuna indiririm.

Geriye atladı, yüzünde bir anlığına şaşkınlık belirdi, sonra tekrar bana doğru hücum etti.

O bir kez daha saldırıya geçerken, yanımda oluşan keskin ağrıyı bastırıyorum. Onun sağ tarafını hedef alıyorum, ama o benim hareketimi kolaylıkla atlatıyor, gözleri bir şahin gibi keskin ve bıçakları bana karşı koymaya hazır.

Yetenekleri hala hatırladığım kadar güçlü ve zarif; her hareketi, çoğu savaşçının sahip olmadığı bir sofistikeyle hesaplanmış.

O, türümüzün zarafetini kolaylıkla bünyesinde barındırıyor. Bu yüzden büyüklerimizden bile büyük saygı görüyor.

Yine dönüyor, düşüncelerim dağıldığı sırada kılıcının ucu neredeyse yanağımı yakalıyor.

"Savaşırken zihnini başka yerlere kaydırma, Gal."

Çocukluk lakabımı duyunca gözlerimi kısarken, Adriena'nın gülümsemesi genişliyor.

Ben saldırıya geçerek ileri atılıyorum, o ise her vuruşumdan sonra çevik ve zahmetsiz hareketlerle dönüp taklalar atıyor, sanki dans ediyormuş gibi görünüyor.

Bu bana, akademiden ayrıldığımdan beri aklımdan çıkmayan başka bir formu hatırlatıyor. *Micai'nin* formu.

Aklım, onun parlak mavi gözlerine, yumuşak gül rengi altın saçlarına ve birlikte antrenman yaptığımız her seferinde bakışlarındaki kararlılık ve samimi heyecana gidiyor. Birlikte geçirdiğimiz her an, ben de ona daha çok benzediğime eminim.

Birlikte antrenman yapıp dövüşmeyi, onun gücünü ve yeteneklerini izlemeyi özledim.

Micai, bir savaşının gerçek ruhunu ve gücünü taşıyor.

Umarım ailesiyle birlikte iyidir ve oradaki öğrencilerden gördüğü muameleden biraz olsun kurtulmuştur.

Ve o temsilci, *Verod*... Kılıcımı daha sıkı kavrarım, parmak eklemelerim bu kuvvetle beyazlaşır, anıdan dolayı içimde öfke ve kızgınlık büyür. O gün beni engellemeseydi... Ona yaptıklarımınan dolayı akademide artık hoş karşılanmazdım.

Adriena'nın kılıcı bana doğru gelirken, anılarımdan çok geç sıyrılıyorrum.

Elimden geldiğince çabuk kaçarım, ama kılıcının ucu kolumu yakalar ve hızla kanamaya başlayan bir yara açar.

Adriena hareketlerini durdurur, gözleri pazı kasıma açılan kesiklere doğru hafifçe büyür. Dik durur, gözleri benimle kolum arasında daralır.

"Bu aralar çok dalgın görünüyorsun, Gal." Kılıcını kınına sokar ve bana doğru yürür, gözleri benimkilerle buluşur ve bakışlarında daha yumuşak bir ifade belirir. "Bu sana yakışmıyor."

Pantolonundan küçük beyaz bir ipek mendil çıkarır ve açık yaraya koyar. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Kaşlarını kaldırır. "Ya da *biri* mi?"

Gözlerim bir anlığına büyüdü, ama hemen ifademi düzelttim. Ancak ona bu kısa an yetti, sanki her düşüncemi grebiliyormuş gibi gözleri içime bakıyordu.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Kafamı sallarım. Olamaz.

"Sadece dikkatim dağıldı..." Dudaklarım hafifçe kıvrılır. "Ya da belki de becerilerin sonunda gelişiyor?"

Dudaklarından içten bir kahkaha dökülür, gözleri yumuşak bir hilal şekline bürünür.

"Sanki seni daha önce yüzlerce kez yenmemişim gibi, küçük kardeş. Bu harika becerilerini nereden aldığın sanıyorsun?" Elini göğsüne koyarken dudaklarında gururlu bir gülümseme belirir, altın uçlu tırnakları bu hareketle parlar. "En iyisinden ğrendin."

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçtı. Ona karşı ıkamazdım.

Adriena, tanıdığım en güçlü savaşçılardan biriydi, annemizin şiddetli becerilerine bile eşitti. Ayrıca Valor Klanımızın bir sonraki Matriarch'ı olmak için sıraya girmişti. *Ve haklı olarak.*

Aramızda dört yaş fark vardı, ama bu önemli değildi. Adriena ve ben çocukluğumuzdan beri ayrılmaz bir ikiliydik, neredeyse ikiz gibi yakın bir kardeş bağı vardı aramızda. O bir bakışta benim duygularımı ve düşüncelerimi okuyabiliyordu, ben de onunkileri.

"Aklında *bir şey* olduğunu anlayabiliyorum, kardeşim..." Başını eğip, bakışlarıyla seni sorguluyor. "Derinlerde saklamaya çalıştığın bir şey var, ama nedenini bilmiyorum." Yaklaşırken kaşları çatılıyor. "Neden benden bile saklıyorsun, küçük Gal?"

Çünkü bu, konuşmam ya da hissetmem gereken bir şey değil.

Sözcükler dilimin ucunda, dışarı çıkmak istiyorlar, ağabeyimin meraklı bakışlarına bakarken ağzımın kıvrımlarında onun güzel adı oluşuyor.

Düşüncelerim ve rüyalarım Micai'nin gülümsemesi, ince elleri, derin ve ruhlı bakışları, daha önce hiç karşılaşmadığım kararlılığı ve ruhuyla dolup taşıyor.

Her gün düşüncelerimi meşgul ediyor, en ufak şeylerle bile aklıma geliyor: tatlı bir çiçek kokusu, temizleyip biletiğim bıçaklar ve onun nazik kahkahasını anında hatırlatan yumuşak çanların hafif sesi... Onu aklımdan çıkaramıyorum.

Uyurken bile onu rüyamda görüyorum. Sesi kulaklarımda daha canlı, mavi gözleri beni çağırırken derinliği yok gibi.

Ama nasıl böyle duygular hissedebilir ve onunla ilgili böyle düşüncelerle tüketilebilirim? *Kendi öğrencimle ilgili?*

Sparring odamızdaki silah rafına doğru yürürken ve kılıcımı kınına koyarken dudaklarımdan derin bir iç çekiş kaçıyor.

Ama Micai, diğer öğrencilerimden kesinlikle farklı. *Sonsuz derecede farklı.*

Çevresindeki diğerlerinden farklı bir gücü ve olgunluğu var ve on sekiz yaşından daha büyük bir ruha sahip gibi görünüyor.

En az altı yaş büyük olmama rağmen, onda kendime yakın bir ruh hissediyorum.

Onun yakınında olduğunda beni çeken ve bir adım daha yaklaşmamı sağlayan garip bir bağ hissediyorum.

Ama böyle hissetmemeliyim. *Hissedemem.*

Hala yapabiliyorken bu duygulardan kurtulmam gerekiyor.

Ben onun akıl hocasıyım, öğretmeni. Onun büyümesini izlemeli, içindeki potansiyeli tam olarak ortaya çıkarmasına yardım etmeli ve elimden geldiğince onu korumalıyım.

Sınırlarımı aşıp, bana ait olmayan bir bağ kurmaya çalışmamalıyım.

Eğer kaderimizde olsaydı, durum farklı olurdu. Ama böyle şeyler sadece en layık olanlara verilen bir lütuf... ve tanrılardan bir armağandır.

Bu düşünceyle bakışlarım yere düşerken göğsümde bir ağrı hissediyorum.

Serbest kalmak için yalvaran tüm kelimeleri ve düşünceleri geri çekiyorum, onları bir kez daha bastırarak içimde derinlere gömüyorum.

Bakışlarım Adriena'nın arkasındaki açık pencereye ve klanımızın evini çevreleyen açık yeşil ormanlara yönelir. Oraya doğru yürürüm, ellerimi pencere pervazına koyar ve etrafımdaki kilometrelerce uzanan güzel yeşil ormanları ve gölleri seyrederek içime çekerim.

Adriena bana ulaştığında, yavaşça derin bir nefes alıp kendimi bir kez daha toparlıyorum. Ona dönüp endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Ben iyiyim, kardeşim. Sadece kafam biraz karışık."

Endişesi gözlerinde kalırken, nazikçe elini omzuma koyar.

"Akademi yüzünden mi?" Sarı kaşları aşağı doğru çekilir, endişesi artar. "Bir şey mi buldun? Yoksa orada seni bu kadar endişelendiren biri mi var?"

Kafamı sallarım. "Orada bulunma nedenlerimi kimse sorgulamıyor ve fakültede kimse göze çarpmıyor ya da şüpheli görünmüyor..."

Kaşlarımı çattım. "Ama son zamanlarda bazı garip olaylar oluyor." Gözlerine baktım. "Akademinin bariyeri zayıfladı ve öğrenciler birçok kez çılgın canavarların saldırısına uğradı... ve anlaşılabilir bir nedeni yoktu, yaratıkların kendileri *de olağandışıydı*. Onlar, ormanlarımızın derinliklerinde dolaşan

ormanlarımızın derinliklerinde dolaşan büyülü canavarlardan farklıydılar Adriena, varlık hissi ve zekaları yok olmuştu."

Deli canavarların gözlerinin hatırası beni endişelendirirken, saçlarımı elime alıp içimden bir iç çekiyorum.

Adriena'nın bakışları sertleşir. "En eski ve en güçlü bariyerlerden biri yıkıldığına göre... kaynaklarımızın bizi akademinin yönüne yönlendirmeleri doğruymuş gibi görünüyor."

Adriena'nın gözleri bana dönerken, bakışlarındaki sertlik kaybolur.

"Dikkatli ol, Gadriel. Klanlar arasında, dünyamızda gölgelerin büyüdüğü, karanlığın yayıldığına dair birçok fısıltı dolaşıyor. Pençelerinin eskisinden daha uzağa uzandığına ve klanlardaki insanların zihinlerini zehirlediğine dair fısıltılar yaygınlaşıyor.

ruhlar."

Adriena, odadaki sunak duvarına doğru yürür. Burası, klanımızın en eski ve en saygı duyulan silahlarının bulunduğu yerdir. Dudakları aralanır ve yumuşak bir sesle elfçe sözler, şarkı sözleri gibi dökülür. Atalarımızın silahlarının üzerinde bulunan koruyucu kalkan yavaşça geri çekilir ve her bir parçanın etrafında altın rengi ışıklar oluşur ve akar. Işıklar silahları nazikçe okşar, onları uykularından uyandırır ve ardından odanın ışığına karışarak yavaşça kaybolur.

Adriena öne uzanır ve en eski ve en değerli kılıçlardan biri olan Valor Klanı'nın elf uzun kılıcı Avian'ı eline alır. Parmakları arasında kılıcı çevirir, sonra dönerek bana doğru gelirken dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Annem ve büyükler, bu fısıltılara ve yaklaşan gölgelere cevap istiyorlar, endişeleri her geçen gün artıyor." Kaşları çatılır. "Son zamanlarda doğaüstü toplulukta yaşanan değişiklikler beni de rahatsız ediyor. Onların bildiğimiz dünyayı şekillendirdiğini hissediyorum... ve bu iyi yönde değil." Önümde durur. "Eski klanlar yok oldu, Gal. Ve geriye kalanlar sadece ellerindeki güce odaklanmışlar ve daha fazlasını elde etmek için dünyaya saldırıyorlar."

Başını sallar ve dudaklarından bir iç çekiş çıkar. "Aradığımız cevaplar için araştırmalarımız ve kaynaklarımız akademiye ve Konsey'e işaret etti. Ama sana şunu söyleyeyim kardeşim..." Adriena bir adım yaklaşır ve kılıcı ellerinde sıkıca tutar. "Senin

hiçbir şey benim ve *klanımız* için *senin* güvenliğinden daha önemli değil." Elimi kaldırıp uzun kılıcı içine koydu. "Döndüğünde Avian'ı da yanında götür. Görevin ve orada geçireceğin süre boyunca seni koruyacaktır."

O konuşmaya devam ederken gözlerim fal taşı gibi açılır. "Valor'un kanını taşımayan ya da onunla bağları olmayan hiç kimse kılıcına dokunamaz ya da onun gücünü kullanamaz."

Altın ve gümüşten yapılmış kılıcı aşağıya doğru bakıyorum, metali sahip olduğumuz diğer elf kılıçlarından daha eski ve daha sağlam. Bu kılıç, yalnızca varis tarafından sahip olunacak ve kullanılacak bir kılıç, onun istediği her şeyi yapmak için ona ait... ve o, beni korumak için bu kılıcı bana verdi. Kız kardeşimin bu jesti ve ilgisi kalbimi kabartıyor.

Altın rengi ışıklar kılıcın üzerinde kaymaya başlar, ardından eski elf işaretleri belirir, bu Avian ve onun eski büyüünün kabulünün işaretidir.

Kılıcı elimde tutuyorum, kılıcın kabzasına sıkıca tutunduğumda içime garip bir güç giriyor ve dövüşme isteği beni ele geçiriyor.

Adriena'nın dudaklarından küçük bir kıkırdama çıkar, eli omzuma düşer.

"Görünüşe göre bu, senin enerjini yenilemiş, kardeşim." Bana hafifçe vurur. "Güzel. Umarım bu, bize dönene kadar görevinde seni güvende tutar. Ve umarım bu çok uzun sürmez."

Onun bakışlarında hafif bir endişe belirince, elimi onun elinin üzerine koydum.

"Yıl birkaç ay sonra sona erecek; o zamana kadar tanrılar izin verdiği kadar çok bilgi bulacağım." Elini hafifçe sıktım. "Eğer varsa, aradığımız cevapları bulacağım."

Bana hafifçe başını sallar, sonra dışarıdan bir ses onu çağırır.

Adriena'nın ortaklarından biri olan Baratheon, odaya girerken onu tekrar çağırır. İri cüssesi odaya girerken durur, ağzını açmadan önce ikimize bir bakış atar.

Koyu renkli kaşları çatılır, iri yapısı ile çoğu kişiye korkutucu gelen bir bakış atar. Ama ben kayınbiraderimi diğerlerinden daha uzun süredir tanıyorum ve ela gözlerinde endişe ve tereddüt görebiliyorum.

"Erison'un yardımına ihtiyacı var, sevgilim." Barattheon, kız kardeşimin ortakları arasında en uzun boylu ve en iri olanı olabilir, ama aynı zamanda en yumuşak kalpli olanıydı.

Adriena'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Bu sefer ne belaya bulaştı?"

Adriena ona doğru ilerlerken Barattheon'un dudaklarında kısa bir gülümseme belirir. Kardeşim ona doğru eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce, onun sert ifadesi anında yumuşar.

Geri çekilirken ve kapıyı işaret ederken memnuniyetle iç çeker. "Önden buyurun."

Gülümsemesi hafifçe genişler ve kolunu uzatarak ona eşlik eder, birlikte dışarı çıkarlar.

Barattheon kısa bir süre geriye bakarak bana hafifçe başını sallar ve ayrılır.

Adriena'nın üç partneri de Elf Kış Gündönümü sırasında bağlanma ritüelini tamamlamıştı. Barattheon, Erison ve Landell resmi olarak Valor üyeleri olmuş ve bu birleşmeden dolayı tanrılara şükranlarını sunarak evimizin daimi sakinleri olmuşlardı.

Onların ayrılışını izlerken, Adriena ve Barattheon'un gözlerinde birbirlerine yakın olmanın verdiği gerçek sevgi ve mutluluğu görüyorum.

Bu, her zaman istediğim bir bağ: bir eş ve eşit arkadaşlar, birbirimizi korumak ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek için.

Dönüp malikanenin doğu kanadında bulunan odama doğru yol alıyorum. Avian'ı parmaklarımın arasına alıp, ahşap süslü dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıkıp, beyaz-altın ve yumuşak yeşil boyalı koridordan odama doğru ilerliyorum.

Odaya girip Avian'ı, yatağımın yanına koyduğum eşyalarımın yanına yerleştirip odama bakıyorum.

Akademiye dönmeme sadece birkaç gün kaldı.

Tamamen odaklanmalı ve büyüklerimin bana verdiği görevi yerine getirmeliyim. Ve bu sefer, klanımın aradığı cevapları bulacağım.

İKİNCİ BÖLÜM

MICAI

Ezra... Zrael mi? *Benim*
Zrael'im mi?

Nefesim dudaklarımdan sızıyor, beni izleyen yumuşak turkuaz ve leylak rengi gözlere uzanan elim titriyor. Kalbim o kadar hızlı ve sert atıyor ki, sanki yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Düşüncelerim bir oraya bir buraya atlıyor, duygularım beni boğuyor, gülmeli mi ağlamalı mı, kollarına atlamalı mı yoksa kendimi çimdiklemeli mi bilemiyorum.

Ama bu bir rüya olamaz... Bu Ezra'ydı. O buradaydı.

Zrael'im *burada*. Bütün bu zaman boyunca yanımdaydı.

Kayıp aşkım, ruh ikizim, Siren'im.

Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

Parmaklarım onun yumuşak yanağını okşuyor, parmak uçlarımda altında sıcak bir his var, bu anı içime çekiyorum, zamanın durmasını istiyorum, böylece sadece onunla birlikte bu anın tadını çıkarabileyim.

Ezra, Zrael'di. Ve o buradaydı, tam yanımda oturuyordu, beni izlerken güzel bakışları ve sıcak gülümsemesi o kadar parlak ve nefes kesiciydi ki. Hareket ediyordu, nefes alıyordu... ve yeniden *hayattaydı*.

Yıllardır hayalini kurduğum adama bakarken gözlerim doluyor, sesim boğazımda düğümleniyor.

O küçük, kirli hücrede, bir gün bizi tutsak eden soğuk beton duvarların ve o cehennemde geçirdiğimiz kabus gibi günlerin ötesinde, düzgün bir şekilde tanışabileceğimiz için çok dua ettim.

Onu kollarımda tutmayı, yüz yüze ona ne kadar çok sevdiğimi, acı ve ıstırap içinde boğulurken beni nasıl kurtardığını ve ayakta tuttuğunu söylemeyi hayal ettim.

O, o kasvetli hayatta var olan tek ışık ve merhemdi, içimde yavaş yavaş solup giden sert ve kararmış ruhumu yatıştırabilen ve ısıtabilen tek kişiydi. Zrael, sadece boğuk sesiyle ya da yakınımda olduğunu bilmekle yüzüme gerçek bir gülümseme getiren tek kişiydi.

Ve o hayatımda beni gerçekten kabul eden ve seven tek kişiydi.
Hem de yüzümü hiç görmeden.

Bu hayatta, onu bulmayı, Tesis'ten önce ona ulaşmayı ve onu geçmiş hayatımızın acılarından, fiziksel ıstıraplarından ve yaralarından korumayı planlamıştım.

Her uyanık anımı onunla birlikte geçirmek istedim ve bu sefer, bize zarar vermek isteyen herkesten ve her şeyden uzak, uzun bir hayat sürmeyi umdum.

Ama o başından beri yanımdaydı.

Güzel Siren'immin sevgi dolu bakışlarına bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Onun bakışları beni izlerken endişeyle doldukça, beni ezici bir sevgi, rahatlama ve mutluluk duygusu sarıyor.

Parmak uçlarım Ezra'nın güzel yüzünün her bir çukurunu ve kıvrımını nazikçe okşarken, dudaklarımdan bir başka titrek nefes çıkar. Yıllardır benden sadece birkaç santim uzakta duran, soğuk ve karanlık bir beton duvarın arkasında saklı ve kilitli olan, ama daha önce hiç göremeyeceğim ve dokunamayacağım olan yüz.

Bu anı, onu uzaklaştırmadan önce göğsümde bir ağrıya dönüşüyor.

Bizi hapseden ve birbirimize bu kadar yakın tutan ama asla düzgün bir şekilde birlikte olmamıza izin vermeyen dünyayı lanetlemiştim. Bu, en kötü türden bir işkenceydi, orada her gün bize çektirdikleri fiziksel acıdan bile daha zordu. Acı çekerken birbirimizi kucaklayamamak ya da birbirimize yardım edememek. Yıllarca süren çaresiz bir işkence.

"Micai..." Ezra mırıldanarak beni kendine doğru çekiyor, endişesi yumuşak ses tonuna ve kaygılı bakışlarına yansıyor.

Ama sesi, endişeyle dolu olsa da, kulağıma yumuşak bir melodi gibi geliyor, sanki benim için yeni bir sesmiş gibi.

Onun güzel, yarasız ve boğuk ses tonu, devam etmeden önce bana doğru eğilip dudaklarını yakalamamı sağladı.

Parmaklarım yine yanağını okşadıktan sonra saçlarına kayd, onu kendime daha da yaklaştıarak öpücüğü derinleştirdim, onun her yerini tatmak ve dokunmak istedim. Sanki her duygu ve dokunuş yeni bir his gibiydi ve ben onu tam olarak keşfetmek istedim — her santimini, her çukurunu, her kıvrımını.

Hepsini istiyorum.

Onun her bir parçasını hafızama kazımak istiyorum. Onu göğsüme sıkıca bastırmak, daha önce görmediğim veya hissetmediğim her bir parçasını ezberlemek ve kalbimde saklamak istiyorum. Ve bir daha asla *onu* bırakmamak istiyorum.

Onun gözlerinin nasıl olacağını, saçlarının parmaklarımın altında nasıl hissedileceğini ve gülümsemesinin ne kadar parlak olacağını çok uzun süre hayal etmişim... ama hayallerim onun güzelliğine asla yakışmadı.

Dilim onun dilinin etrafında dönüp dolanıyor, her bir köşesini keşfediyor, ellerim omuzlarından aşağı kayıyor, onu bana daha sıkı çekmek için giysilerinin kumaşını kavırıyor.

Daha da yaklaşıyorum, onun sıcaklığını daha fazla istiyorum. Ve *onu*. Her zaman böyle olmalıydı.

Orada kilitli kaldığımız süre boyunca ona dokunmayı ne kadar özlemişim? İkimiz de kapana kısılmıştık ve sadece seslerimizle ya da şarkılarla birbirimizi teselli edebiliyorduk. Ama asla *gerçekten* birlikte olamıyorduk.

Ne kadar zamandır birbirimizden ayrı tutulduk, sadece ölümle birbirimizden kopmak için?

Ama artık değil... Bu hayatta değil.

Elim göğsünün aşağısına kayıyor, hareketlerim daha ateşli hale gelirken onun her parçasını tatmak istiyorum. Onun her dokunuşunu ve tadını ruhuma kazımak istiyorum. Ve *bir dakika daha bekleyemem*.

Elim pantolonuna uzanıyor, ama aniden, onun büyük eli benimkinin üzerine düşüyor ve hareketlerimi durduruyor. Hafifçe geri çekiliyor, nefesi kulaklarıma müzik gibi gelen tatlı küçük hırıltılarla çıkıyor, gözlerinde saf şehvet yanıyor. Kafasını sallıyor, her şeyi hızla bastırıyor, sonra alnını alnıma yaslıyor,

nefes alışını biraz sakinleşir ve yumuşak, dolgun dudakları açıldıkça daha düzenli hale gelir.

"Seni o yatağa geri yatırıp buna devam etmemek için tüm gücümü kullanıyorum, bana inan." Bakışları yumuşar. "Ama olanlardan sonra dinlenmen gerekiyor." Eli uzanır, saçlarını geriye doğru tarar ve dudaklarına hafifçe öper. "Üç gündür baygınsın, Micai."

Yüzü kararır, gözlerinde hafif bir korku belirir ve sonra kapıya doğru bakar. "Saldırı ve senin yaralanman

...tekrar." Başını sallar. "Sağlığın ve güvenliğin önce gelir. Sonunda uyandın..." Eli omzundan aşağı kayar, gözleri her şeyin yolunda ve düzgün çalıştığından emin olmak istercesine beni baştan aşağı süzer. "O yüzden, bugünlük işleri biraz yavaş alalım." Bana seksi, anlamlı bir sırıtış atar ve göğsüm yine kabarıyor.

Sanki Zrael'in, yani Ezra'nın her küçük hareketi ve sözü, bakışlarımın daha uzun süre kalmasına, gülümsememin daha geniş olmasına ve kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Bunlar, daha önce fark etmediğim veya gerçekten takdir etmediğim küçük şeyler: gözlerindeki parlak sevgi ışıltısı; pürüzsüz sesinin seksi, boğuk tonu; bana dokunduğunda büyük, sıcak ellerinin tenimde bıraktığı his.

Yine ona yaklaşıyorum, bakışlarındaki sevgi ve tedirginliği görünce kalbim biraz sakinleşiyor.

Benim için endişeleniyor ve şu anda onun gözlerinde görmek istediğim şey bu değil. Onun benim için endişelenmesini ya da korkmasını istemiyorum. O cehennem gibi hapisanede birbirimiz için yeterince endişelendik ve korktuk.

Onu şu anda ne kadar istesem de, eğer o isterse biraz daha bekleyebilirim. Ona zaman ve bu hayatta istediği her şeyi veririm. Ve bir daha bizim birlikte geçirdiğimiz zamanların ya da onun benden çalınmasına izin vermeyeceğim.

Ona uzanıp kollarımı ona doladım, başımı göğsüne yasladım. O da kollarını bana doladı ve beni sıcaklığıyla sardı.

Derin bir nefes alıyorum, kulaklarımın altında kalp atışlarının sesini dinlerken, dudaklarının başımın üstünü öptüğünü hissediyorum,

ardından göğsünde titreyen ve kalbimi nazikçe çeken seksi bir kıkırdama geliyor.

Bu sefer kader bile bana acımış gibi görünüyor.

İkimiz de Tesis tarafından kaçırılmadan yıllar önce bizi bir araya getirmişlerdi. Ve şimdi birlikteyiz, kimsenin bizi ayırmasına izin vermeyeceğim.

Dudaklarım hafifçe gülümserken, ona yumuşakça sokuluyorum, kalp atışları kulaklarımda yumuşakça dans ediyor ve melodik kahkahasının uğultusuna katılıyor.

"Micai." Ezra, kısa bir an tereddüt etmeden önce, yumuşak bir fısıltıyla dudaklarından benim adım dökülür. "Saldırı hakkında ... Beni kurtardın ve sana minnettarım..." Beni tutan elleri hafifçe titremeye başlar. "Ama *ölebilirdin*." Sesi çatallanır ve sanki bu hareketle o anıyı zihninden silmeye çalışır gibi başını sallar. "Benim hayatım, senin hayatını feda etmene değmez." Beni tutan eli, konuşmaya devam ederken beni biraz daha sıkı çeker. "Yapamam... Hayır, sevdiğim birini daha kaybedemem. Sen benim her şeyimsin, Micai. Lütfen benim için kendini tehlikeye atma..."

"Sana bunu söz veremem, Ezra." Onun sözlerini keserek kollarından hafifçe çekildim.

Ona böyle bir söz veremezdim. Bu sadece bir yalan olurdu. Çünkü o tehlikedeyse kendimi tutmayacağım. Bana ihtiyacı olursa, her yanan ateşe doğru koşacak ve her yükseklikten, her uçurumdan atlayacağım.

Onu korumak için *her şeyi* yapardım. Ve onu bile durduramazdım. Ben

· "Seni ya da sevdiğim herhangi birini tehlikede görürsem, durmayacağım.

yardım etmekten çekinme." Çelişkili gözlerine bakarak, elimi uzatıp yanağını avucumun içine aldım. "Ben de seni kaybedemem ve kaybetmeyeceğim. Seni kaybetmek... Bu düşünce bile tüylerimi diken diken ediyor. Ve dudaklarımdan çıkan sözlerin ardından karanlık anılar gelir: Zrael'in ölümünden sonra hayatımın boş bir uçurum haline gelmesi, bulanık bir şekilde geçen soğuk günler - her biri bir öncekinden daha acı verici bir şekilde uzun - ve onun sesi ve varlığı olmadan her anımı dolduran uyuşuk boşluk.

Ezra'nın acı dolu turkuaz ve leylak rengi gözlerine bir bakış atıp, hızla o anılardan kendimi koparıyorum.

"Seni kaybetmek benim için ölümden daha acı verici olurdu..." Başımı sallıyorum. "Sen olmadan nasıl yaşamaya devam edebilirim ki?" Dudaklarımdan zayıf bir alaycı gülümseme dökülüyor. "Ölmek daha kolay olurdu. Sensiz yaşamaktansa, ölümden sana eşlik etmeyi tercih ederim Ezra." Çünkü o tür bir acıyı bir daha yaşayamam. Yaşamayacağım.

Gözleri kapanırken dudaklarından titrek bir nefes çıkar.

"Ben de daha önce böyle bir kayıp yaşadım, Micai... O kadar acı verici ve zalimceydi ki, bu dünyada var olmak istemiyordum..." Sanki devam etmekte zorlanıyormuş gibi hızlıca nefes alır, zihninde bir anı canlanırken ben başparmağımla yanağını okşayarak onu yavaşça sakinleştiririm.

"Annem. Beni korumak için öldü, Micai." Gözlerini açar, nefes alışını biraz zayıftır ve gözleri acıdan parlar. "Ve bir daha sevdiğim birinin beni kurtarmaya çalışırken ölmesini görmek istemiyorum." Sözleri göğsümü acı bir şekilde sıkar, kararmış gözlerinde dönen ıstırap, o konuşmaya devam ettikçe acıyı hızla artırır.

"Gençtim, ama yardım etmeye, savaşmaya ya da *başka bir şey* yapmaya çalışmalıydım... ama donakaldım." Bu anı ile gözlerini tekrar sıkıca kapattı, acı kaşlarını çatarak dudaklarını da yansıtıyordu. "Bizi kaçırmaya çalışan bir gruptan beni kurtarıırken, beni korurken öldü. Ve tüm bunlar bizim ne olduğumuz yüzünden. *Sirenler*." Son kelimeyi dişlerini sıkarak söyledi, hayal kırıklığı hissi onu kemiriyordu.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu, dudakları aralandı, omuzları hafifçe düştü, yüzünde boş, bulanık bir ifade belirdi.

"Sonbaharın başlarında soğuk bir gündü. Kısa bir süre önce sahil kenarındaki küçük bir kasabaya taşınmıştık, yakınlarda sadece birkaç kişinin yaşadığı küçük bir köyün bulunduğu ücra bir yerdi." Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. "Kırmızı kapılı, sazdan çatılı küçük bir kulübe seçti... Bir tarafında delikler olan çok eski bir kulübeydi." Gülümsemesi daha da yumuşar. "Yağmur yağdığında, yerden ve masalardan bulduğumuz eski tencereleri ve eski bir balıkçı ayakkabısını sızıntıları durdurmak için yerleştirdi. Ben evin çok eski olduğundan şikayet ettiğimde, evin 'karakteri' olduğunu söyledi." Dudaklarından küçük bir iç çekiş çıkar. "Orada uzun süre kalmadık.

ama onun hoşuna gittiğini, 'tuhaf' ve 'ilginç' bulduğunu görebiliyordum." Dudaklarından hafif bir gülümseme dökülüyor. "Ama en güzel kısmı manzaraydı. Manzarayı *çok sevdi*."

Nefesi yine kesildi ve ben ona sorun olmadığını, kendini zorlamasına gerek olmadığını söylemeye başladım, ama gözleri benimkilerle buluştu ve bunun ona ihtiyacı olduğunu anladım. Bu ana ihtiyacı vardı, böylece sonunda kendini ve gömdüğü her şeyi özgür bırakabilecekti.

Bu yüzden sabırla bekliyorum ve ona ihtiyacı olan zamanı veriyorum.

Devam etmeden önce kendini toparlamak için bir dakika daha bekler, birkaç kez boğazını temizler ve birkaç nefes alır.

"Okyanusa bakan bir uçurumun birkaç metre uzağında oturuyorduk. Sanki bir tablodan çıkmış gibiydi. Küçük bir çocuk olmama rağmen, bunun çok güzel bir manzara olduğunu biliyordum. Ve çok huzurluydu... Küçük gülümsemesi kayboldu. "Yani, onlar gelene kadar." Gözleri benimkilere baktı, içinde çok fazla acı vardı ama pes etmeye niyeti yoktu.

"Onun panik içinde beni uyandırdığını ve birkaç şeyi alıp geçici bir çantaya attığını hatırlıyorum." Kaşları çatıldı. "Daha önce de birkaç yerden aceleyle ayrılmıştık, ama hiçbiri böyle olmamıştı... O *korkmuştu*. O zamanlar anlamamıştım ama... O benim dünyamdı, annemdi." Gözleri dolmaya başlar. "Bana birlikte başka bir maceraya atılmamız gerektiğini, ama her zamankinden daha hızlı hareket etmemiz gerektiğini söyledi." Bakışları aramızdaki boşluğa düşer. "Taşınırken karadan seyahat etmemiz gerektiğini, denizin artık bizim türümüz için güvenli olmadığını hep söylerdi. Bana hep bunu aşılırdı... Gücümü asla kullanma, kimseye gerçek beni gösterme. Siren... Ama bu sefer farklıydı. Oradan ayrılırken onda hiç olmadığı kadar çok korku vardı." Konuşmaya devam ederken dudakları sertçe büzülür.

"En yakın saklanabileceğimiz yere, uçurumun altındaki sahile koştuk. O sırada hızla ilerliyorduk ve yüzünde artan endişeyi görebiliyordum. Sonra arkamızda sesler duyulmaya başladı ve karanlık silüetler belirdi... Bizi yakaladılar ve birkaç metre önümüzde durdular." Yüzünde öfke belirir ve sesi kesilir, yüz hatları kararmaya başlar. "Okyanustan yoğun bir sis çökmeye başladı, sanki deniz kendisi bizi takipçilerimizden korumaya çalışıyormuş gibi. Ama onlar bizi takip etmeye devam ettiler. Sesleri gittikçe yükseldi ve sonra çok yüksek sesle

Yakınlarda patlamalar duyulmaya başladı, etrafımızdaki kum havaya uçtu ve okyanusa girmemizi engelledi. Bizi bulmadan önce, beni bir grup kayaya götürdü ve sis ve kumu kullanarak beni kayaların arasında sakladı. Bir tarafı okyanusa, diğer tarafı ise büyük bir uçuruma bakıyordu..." Derin bir nefes alarak sözünü keser, anıları ve acısının ağırlığı, devam etmeden önce tüm enerjisini tüketir.

"Alnıma bir öpücük kondurdu... Titreyen eliyle yanağımı okşarken sevgi dolu sözler fısıldadı... ve sonra uzaklaştı."

Yüzündeki ifade, neredeyse acı verecek kadar dişlerimi sıkmamı sağladı, ona bir şekilde yardım etmek ve onu teselli etmek istedim. Ama bunu yaparsam, her şeyi dökmesini engelleyeceğimi biliyordum. Ve sonunda bu acı hatıradan ve onu boğmaya çalışan duygulardan kurtulmasını engelleyecektim.

"Ona elimi uzattım, ama o başını salladı ve beni büyüyle sardı, zayıf ama güzel bir gülümseme dudaklarını gerdi, beni büyüyle ve sahip olduğu her şeyle kapladı." Kaşları çatıldı, yüzünde saf acı belirginleşti. "Sonra benden uzaklaşarak ters yöne doğru gitti... ve onları kendine çekti." Gözlerini sıkıca kapattı, yüzü acıdan daha da buruştu. "Onun büyüü benim şu anki büyümden ve zamanındaki diğer Sirenlerin büyüünden daha zayıftı, ama yumuşak ve sıcaktı, tamamen ona aitti. Her zaman sıcak bir kucaklama gibi hissettirirdi. *Onun kucaklaması.*" Yanağından bir damla gözyaşı düştü, ben ona uzanırken bir damla daha düştü.

Gözleri yavaşça açılır ve benimkilerle buluşur. "Sözlerle ifade edemeyeceğim kadar sevdiğim bir kadını zaten kaybettim, Micai, ve bu yüzden daha da kırık bir insan oldum." Kaşları çatılır, elleriyle beni kendine çeker.

"O da kendi başına bir savaşçıydı, Micai. Asla pes etmedi ve beni korumak ve güvende tutmak için her gün savaştı. Fiziksel veya büyülü olarak güçlü değildi, ama en önemli yerde güçlüydü: kalbi ve ruhu." Sesi fısıltıya düşer, güzel turkuaz gözlerinde daha fazla su birikir.

"Ama yine de o gün gözlerindeki ışığın sönmesini ve dudaklarından havanın çıkmasını izledim, Micai. Son nefesinin gelgitle denize karışıp kaybolduğunu izledim ve onun bana asla geri dönmeyeceğini biliyordum." Gözleri

Başını sallarken, dudaklarında hüznü, acı bir gülümseme belirir. "Ölmeden önce dudaklarından çıkan son sözler, benim adımdı... *Ezrael*. Bu bir yardım çağrısı ya da veda değildi. Bana yönelik şefkatli bir çağrıydı, o tek kelime, o dünyadan ayrılmadan önce tüm sevgisi ve umuduyla sarılmıştı. *Son bir hediye*." Gözleri tekrar benimkilerle buluşur. "Ve bu hediye başka hiç kimseye vermedim... ta ki seninle tanışana kadar, Micai."

Göğsüm sıkışıyor, güzel Siren'ime ve gözlerindeki tüm acıya bakarken gözyaşlarım akıyor. Bunca yıldır içinde tuttuğu tüm ıstırap. Ezra'm... Zrael'im... *Ezrael'im*.

Parmaklarımla yanağını okşadıktan sonra nazikçe avucumla kavradım. "Ezrael," diye seslendim ve nefes alış hafifçe kesildi, sonra yanağını avucuma yasladı.

Elini yanağıma koyuyorum.

"Evet, Micai?" Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir, gözlerinde şefkatli bir bakış belirir.

Eğilip yanağına, sonra alınına ve son olarak dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum, orada biraz kalıyorum, onun adı benim adımdan düşüyor.

"Micai..." Öpücüğü derinleştirmeye çalışıyor, ama onu durduruyorum, sözlerimi, ona verdiğim sözü duymasını istiyorum.

Elim yine yanağını okşarken, gözlerinde leylak rengi küçük parıltılar belirir.

"Seni asla terk etmeyeceğim. Kim ya da ne engel olursa olsun. Senin yanında, bizim için... *bunun* için savaşıcağım."

Diğer elimi onun kalbine koyuyorum ve alınımı alınına yaslıyorum. "Bu hayat, bir sonraki hayatımız ve geçmişimiz... Seni her zaman bulacağım. Ölüm bile seni benden alamaz. Seni seviyorum, Ezrael... *Her zaman sevdim*." Eğilip, benim için açılan dudaklarına tekrar dudaklarımı değdiriyorum. Hızla öpücüğü derinleştiriyor ve bu sefer onu durdurmuyorum. Elleriyle beni kendine çekip göğsüne yaslıyor, bu öpücük bu anda birbirimize söylemek istediğimiz her şeyi ve daha fazlasını anlatıyor. *Asla birbirimizden ayrı kalmayacağız*.

Ezra benim kalbimdi, ruhumdu, benim... Geri çekildim, Ezra'nın endişeli bakışlarıyla karşılaşınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ne oldu, Micai?"

Ezra, Zrael'dir. Bu da Ezra'nın benim... *"Eşim"* olduğu anlamına gelir.

EZRA'NIN BAKIŞ AÇISI

MICAI'NIN GÖZLERİ BÜYÜYOR, o tek kelime dudaklarından dökülürken benimkiler de büyüyor. "Eş."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılır, onun farkına varmasıyla göğsümde bir sıcaklık dalgası yayılır. Sonunda bağı hissetmiş miydi? Aramızda büyüdüğünü hissettiğim ruhsal bağı?

Gözleri daha da yumuşarken, bakışları saf bir şefkatle doldu, adımı tatlı bir şarkı sözü gibi dudaklarından dökerek kollarıyla beni sardı ve tekrar nazik kucaklamasına geçti.

Aramızda bir şeylerin daha da yerleşmesiyle kalplerimizin birlikte attığını hissedebiliyorum. Anında hissediyorum; tekrar tekrar dokunan bir ipliğin kalınlaşmasını, boyut ve genişlik olarak büyüüp daha fazla büyümesi için yer kalmadığını hissedene kadar.

Her yanımlı bunu hissediyor; bağımızın son halkası yerine oturuyor ve orada kalıcı olarak sıkılaşıyor.

Ve bununla birlikte, bağla birlikte bir şeyin yükselmeye ve genişlemeye başladığını hissediyorum, o kadar güçlü bir duygu ki, neredeyse her şeyi tüketiyor. O kadar çok sevgi, o kadar çok şefkat dolu bir duygu ki, yükselişle ciğerlerimdeki havayı alıyor.

Eş bağı tamamen oluştuğunda hissedilen şey bu mu? Sonunda bağlandığında ve bütünleştğinde mi? İkiniz bir olduğunuzda ve ruh düzeyinde bağlandığınızda mı?

Derin bir nefes alıp, sonra bir tane daha alırken dudaklarım geniş bir gülümsemeye bürünüyor.

Sıcak ve nazik bir his, sanki içim ve dışım her yerimden sarılmış gibi. Ve sanki daha önce hissettiğim tüm duygular ve sevgiler, bu anla, ona olan sevgim ve sevgimle karşılaştırıldığında soluk kalıyor ve artık onun da bana karşı aynı duyguları beslediğinden tamamen eminim.

Geri çekilip o sonsuz mavi gözlere bakarken, Micai'nin kalp atışlarının benimkiyle aynı hızda attığını hissedebiliyorum. Onun da bunu hissettiğini görebiliyorum. *Eş bağımız.*

Gözleri fal taşı gibi açılmış, yanakları yumuşak bir pembeye bürünmüş, dolgun dudakları aralanmış. Yüzünde tüm duygular okunaklı, ben de içimde aynı duyguları hissediyorum.

içimde de hissediyorum.

Bana bakarken, bir saniye bile gözlerini benden ayırmadan, bakışları ezici bir sevgi ve sıcaklıkla doluyor.

Ve az önce beni boğmak ve tüketmek isteyen tüm acı hatıralar ve duygular yok olup gitti, şimdi burada sadece ben ve o varız. *Ve bu hayatta bir daha asla yalnız kalmayacağımı biliyorum.*

"Bir gece müzik sınıfında bir sesin şarkı söylediğini duydum." Parmaklarım onun küçük bir saç tutamını bulur ve ben onu parmaklarımın arasında döndürmeye başlarım, onun gözleri ise benim yüzüme sabitlenmiştir. "O kadar güzel, o kadar nefes kesici bir sesiydi ki... kendimi o sesi takip etmeye çalışırken sersemlemiş bir halde buldum. Bunun başka bir Siren ya da beni kendilerine çağıran bir Melek olduğunu düşündüm." Parmaklarım çenesine ve sonra yanağına doğru ilerlerken gülümsemem genişler. "O kadar çekici bir sesiydi ki, ben de onunla birlikte şarkı söylemek, dudaklarımı açıp o anda her şeyi serbest bırakmak istedim. Ve varlığımın her zerresi bana şarkı söyleyenin ruhumun diğer parçası olduğunu söyledi... benim Eşim."

Gözleri büyüdü, ben devam ederken o gecenin hatırası aklına geldi.

"Sen olduğunu gördüğümde... Sanki dünyadaki her şey yolundaymış gibi hissettim. Yıllar boyunca hissettiğim her gözyaşı, kırık kemik ve acı verici yalnızlık, her saniyesine değmişti... çünkü beni sana getirdi."

Micai'nin dudaklarından küçük bir nefes kaçır, gözlerinde hayranlık dolu bir bakış belirir, ama bu bakış kısa sürede onun yüzünde gördüğüm en güzel ifadeye dönüşür, saf sevgi ve mutluluk dolu bir bakış. *Hepsi benim için.*

"Eğer beni kabul edersen Micai... İhtiyacın olduğunda ve hatta ihtiyacın olmadığında bile her zaman yanında olacağıma söz veriyorum. Senin beni koruduğun gibi seni koruyacağım. Öldüğüm güne kadar ve sonrasında da seni seveceğim. Ve dudaklarında o nefes kesici gülümsemeyi korumak için her zaman *elimden* gelenin en iyisini yapacağım."

Micai bana doğru eğilir, burnu nazikçe burnuma değerek dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirir. *"Eğer seni alabilir miyim diye bir şey yok..."* Dudaklarından şakacı bir alaycı gülümseme dökülür. "Sen benimsin, ben de seninim." Göğsümdeki eli boynuma doğru kayar ve saçlarımı okşar. "Sen

benim için ne kadar değerli olduğunu anlamıyorsun Ezra. Hislerim zamanın ötesinde. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Sonra dudakları hızla benimkini bulur ve beni yatağa geri çeker, iki kolunu boynuma dolarken ben de belini kavrarım. Vücudunun yumuşak kıvrımları benimkinin altında uzanır, dillerimiz birbirine dolanırken vücudum ısınır ve sertleşir, bu anda birbirimizi olabildiğince hissetmek isteriz.

Ve birlikte hareket ederken, onun sözleri beni tamamen kaplar, onun duyguları benimkiler kadar netleşir. Micaî benim *Eşimdir*.

Ve o beni ve aramızdaki bağı tamamen kabul etti.

Bu düşünce ve farkındalıkla kalbim kabarıyor.

O benim, benim de onunum. Ve kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim. Ve kimsenin ona tekrar zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Daha önceki saldırı mı? Bir daha asla çekinmeyeceğim ya da onu o duruma sokmayacağım. Bir dahaki sefere gücümü saklamayacağım. Kimsenin eşime bir daha parmağını sürmesine izin vermeyeceğim.

Daha önce hiç olmadığı kadar derinlere inip, o saldırıyı planlayan ve eşime zarar verenleri bulacağım ve onlar bunun bedelini yüz, hayır, bin kat ödeyecekler.

Ailemi korumak için ne gerekiyorsa yapacağım, bunun için bedenimi ve ruhumu karartmam gerekse bile.

Kimse aramıza giremez ve bir daha hiçbirimize zarar veremez.

Artık hiçbir şey beni durduramaz, eşim ve ailem söz konusu olduğunda hiçbir sınırlama ya da kural geçerli değildir.

Bu dünyada ihtiyacım olan her şeye sahibim. *Ailem*.

Şimdi onu koruma zamanı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MICAI

Ezra'nın eli belimden yukarı kayıyor, diğer eli sırtımın aşağısına doğru kayarken hareketlerimiz daha da ateşli hale geliyor. Parmaklarım saçlarını okşuyor, ikimiz de birbirimize tamamen kaptırırken dudaklarından hafif bir takdir homurtusu çıkıyor.

Aniden, kapı yüksek bir gürültüyle açılır ve duvara çarpar. Ezra, gözlerini kısıp ve yumruklarını sıkarken, vücudu hala benimkini örtüyordu. Ama kapıdan iki tanıdık ses duyulunca vücudu hızla gevşer ve bana doğru geri düşer, ardından iki kişi odaya girer.

Annex koşarak gelir, bana daha önce hiç göstermediği kadar geniş bir gülümsemeyle yatağın yanına atlar, hızla kollarıyla beni sarar ve Ezra ile benim aramda sıkıştırır.

"Siktir, Red. Bir daha bize bunu yapma." Boynuma burnunu sürtüyor, dudakları hızla çenemden yukarı doğru ilerleyip dudaklarıma ulaşıyor.

Ama bu, Annex'ten asla beklemeyeceğim bir öpücük, yumuşak ve sevimli, sanki ben kırılgan ve kırılabılır bir şeymişim gibi. Her hareketi dikkatli ve çok nazik. Annex'in her zamanki tutkulu ve sahiplenici hali gibi değil.

Sanki dikkatli olmazsa beni kırıp parçalayacak, yok edecek ya da bir şekilde incitecekmiş gibi. Dudaklarının her dokunuşunda ve kalçama hafifçe dokunan elinde korku ve endişeyi görebiliyorum ve hissedebiliyorum.

Ve bundan hoşlanmıyorum. Bu *Annex* değil.

Benim aşık olduğum Annex'i istiyorum, bana karşı çekingen davranmayan, beni kırılgan bir hanımefendi gibi değil, eşit bir insan gibi davranan Annex'i.

O uzaklaşmaya çalışırken, ben onun üstünü tutup onu kendime doğru çekiyorum, dilimi onun diline dolayarak öpücüğü domine ediyorum ve ona hiçbir şekilde zayıf ya da narin olmadığımı gösteriyorum. Ve *onu* ne kadar istediğimi.

Bu çocukları eşim olarak istedim. Kalemin kralları, hepsi eşit taçlarla. Önümde kalkanlar istemiyorum, yanımda kılıçlar istiyorum.

Onlarla ve onlar için savaşıyorum, ama *asla* onların arkasında *değil*.

Az önce Ezra'ya söylediğim gibi, ben de hiçbir yere gitmeyeceğim.

Sanırım bundan sonra kendimi idare edebileceğimi onlara düzgün bir şekilde göstermem gerekecek. Ve *onlara da*.

Geri çekilirken Annex'in dudaklarından küçük bir homurtu çıkar, alt dudağını ısırp küçük bir damla kan çıkarırım. Dili dışarı çıkar, onu yakalar ve vahşi bir bakış gözlerine yerleşirken ağzına çeker. *Bay Nazik* anında kaybolur.

"Başladığın işi bitirebileceğinden emin değilim, Kızıl." Kalçamı sımsıkı kavrayarak beni kendine doğru çeker. "Ama bunu öğrenmeyi çok istiyorum..."

"Şu anda değil, değilsin." Mallyn benimle Annex'in arasına uzanır, kollarını belime dolayarak beni tek bir hızlı hareketle nazikçe kendine doğru çeker. Gri gözleri yumuşar, kolları beni yerden birkaç santim kaldırarak bakışlarını karşılar.

Bana o kadar rahatlamaş ve sevgi dolu bir bakış attı ki, ona doğru eğilmekten kendimi alamadım. Ve onun tek ihtiyacı da buydu.

Dudakları benimkilerle buluşur, çekinmeden, ben bilinçsizken içinde savaşılan duygu fırtınasını bana gösterir. Her bir endişe ve korku parçacığı ve beni ne kadar özlediğini.

Onun dilinin her hareketine ve dönüşüne kendi dilimle karşılık veriyorum, ellerim kollarından omuzlarına kayıyor, sonra boynuna dolanıyor ve parmaklarımla saçlarını okşuyorum.

Bacaklarımı kaldırıp ona doladığımda, elleri sırtıma kayıyor...

Ezra boğazını temizler ve bize doğru dönerken bizi hafifçe ayırır.
ona.

Saçlarını eliyle taradı, gözleri ateşli bir şekilde
beni baştan aşağı süzer, sonra tekrar gözlerime bakar.

"İzlemekten hoşlanmadığımdan değil tabii ki..." Alt dudağını
ağızına çekip devam etti. "Ama unutma ki seyirciler arasında seni
kıskanan iki partnerin daha var, Micai."

Mallyn'in yanağıma yumuşak bir öpücük kondururken
gülümsediğini hissedebiliyorum. Ben de ona iki katı bir öpücük
karşılık veriyorum ve sonra aşağı inip ayaklarımla yere basıyorum.
Göğsünden isteksizce küçük bir homurtu geliyor. Kaşlarımı kaldırıp
mavi benekli gri gözlerine bakıyorum, bunun içindeki canavarın tepkisi
olduğunu biliyorum. Ona anlamlı bir gülümseme ve göz kırpması ile
karşılık veriyorum.

Annex gülerek, ellerini başının arkasına koyup geriye yaslanarak
yatakta rahatça uzanırken, bakışlarımızı tekrar kendisine çevirir.

"Seyirci mi? Hayır, Ez. Ben tam bir katılımcıyım. İzlemiyorum.
Katılıyorum, kardeşim."

"Katılmak mı?" Ezra alaycı bir şekilde gülümser ve şakacı bir şekilde
kaşlarını kaldırır.

"Evet." Annex'in eli gövdesinden aşağı kayar. "Red ne isterse;
ağzım, parmaklarım, benim di..."

Bir ses çıkarak Annex'i durdurur ve dikkatimizi o yöne çekecek kadar
gürültü çıkarır.

Creed kapının eşiğinde duruyor, omuzu siyah çerçeveye yaslanmış,
gözleri her bir çocuğa bakıyor. Gözleri bana takılıyor, sonra hızla başka
yere kayıyor. *Hâlâ bir pislik, anlıyorum.*

"Aşağıdaki ekip temizliği neredeyse bitirdi..."

Devam etmeden önce Ezra onu keser, yüzünde sinirli bir ifadeyle
Creed'e bakar.

"Micai *yeni* uyandı. Bu saçmalıkları duymasına gerek yok, Creed."

Creed'in koyu kaşları bir anlığına çatılır, sonra Ezra'ya yavaşça
başını sallar.

"Aslında, neler olduğunu bilmek istiyorum." Mallyn'in
sıcaklığından kendimi çekip Creed'e dönüyorum, onun sert
bakışlarıyla karşılaşıyorum ve hemen Ezra'ya dönüp bakıyorum. O
pislik muhtemelen bana cevap vermeyecektir zaten.

"Onlar kimdi?" diye soruyorum. "Ve neden mezbahayı saldırdılar?" Mallyn ve Annex'e bakıyorum. "Uyurken olan her şeyi bilmek istiyorum."

"Uyuyordun değil, Kızıl." Annex'in sesi sertleşir ve yatakta dik oturur, beni izlerken yüzünde kasvetli bir ifade belirir. "Üç gün boyunca bilincini kaybetmiştin... Arada fark var. Bu durum gönüllü ya da dinlendirici değildi. Bir saldırıdan sonra iyileşiyordun." Elini boynuna götürür. "Aslında hiç olmaması gereken bir saldırıdan."

"Katılıyorum," diye ekliyor Mallyn, kolunu tekrar belime dolayarak. "Bu, hiçbirimizin bir daha görmek istemediği bir şey, Micai." Sesi alçalıyor, gri gözleri kararıyor. "Yerde yatıyordun... Hareketsiz. Seni kaybedeceğimizi sandık... Hem de tam da seni bulduğumuz anda." Diğer eli uzanıyor, yanağımı nazikçe okşuyor. "Daha önce hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Yüzlerce kez ölümle yüz yüze geldim... ama *bu*, daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir korku ve dehşet hissettirdi bana." Konuşmaya devam ederken gri-mavi gözlerinde çelişkili duygular belirir. "Seni kaybedemeyiz, Micai. Senin olmadığın bir dünyanın hiçbir anlamı olmaz. Canavarım buna izin vermez. Ben de veremem. Ve sensiz bu dünyada kalan her şeyi yok ederiz."

Onun alçak ses tonunda beni inandıran bir kesinlik var ve karanlık bakışlarında beni diğerlerine yönelten bir vaat var.

Her birine baktığımda göğsümde bir ağrı başlıyor, Ezra ve Annex'in yüzlerinde de aynı karanlık ve kararlı ifade var.

Bunu yaparlardı. Ben gidersem, önlerine çıkan her şeyi yok ederlerdi...

Bu hayattan önce, kendimi değersiz ve umutsuz hissediyordum, sözde "*ailen*" ve çevremdeki insanların takdirini ve sevgisini hep arzuluyordum. Ama bana bir damla bile gösterilmiyordu.

Ama bu çocuklar... onlar benim değerimi görüyorlar. Beni tamamen ve eksiksiz olarak kabul ediyorlar, tüm karanlık kusurlarımı, zayıflıklarımı ve sırlarımı.

Ve hala beni istiyorlar... benim onları istediğim gibi.

Onların olmadığı bir dünya artık benim de yaşamak isteyeceğim bir dünya değil. Ama buna gerek kalmayacak, çünkü birbirimizi koruyabiliriz.

Elimi uzatıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra her birine dönerek

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Sizler olmadan bir dünya asla var olmamalı." Her birinin gözlerine bakıyorum, Creed'in gözlerine bile kısaca.

"Ama ben de bir hanımefendi değilim. Hepiniz bunu anlamalısınız." Hepsine sert bir bakış attım. "Benim olanı korurum ve her zaman koruyacağım. Her zaman yanınızda olacağım veya kavgada arkanızı kollayacağım ve hepimiz bunu kabul etmelisiniz. Asla kaçmayacağım veya saklanmayacağım. Benim güvenliğim sizinkinden önce gelmez. Ben sizin eşitinizim, saklayıp biriktireceğiniz bir hazine değilim, beyaz şövalyeler tarafından korunmak veya kurtarılmak isteyen zayıf bir kadın değilim. Kendimi koruyabileceğime ve sizin benim için yapacağınız gibi, bir kılıç alıp sizinle birlikte savaşacağıma güvenmenizi istiyorum."

"Ama Micai..."

"Red..."

Ezra ve Annex itiraz etmeye çalışırlar, ama ikisinin de ne söyleyeceğini bildiğim için onları hemen sustururum.

"Bu sefer incindiğimi biliyorum ve gelecekte de gerekirse benzer bir şey yaparken incinmeyeceğime söz veremem. Ama bunu sevdiğim kişiyi korumak için yaptım." Ezra'ya bakıyorum. "Ve herhangi biriniz için bunu bin kez tekrar yaparım." Her birinin gözlerine bakarak sözlerimin doğruluğunu gösteriyorum. "Hoşunuza gitse de gitmese de sizi her zaman koruyacağım. Ve benim olanı korumaktan asla pişmanlık duymayacağım ya da tereddüt etmeyeceğim."

"Bizi senin olarak adlandırman çok seksi geliyor, Kızıl." Annex sırtıyor, sonra ifadesi kararıyor. "Ama kavgalarımıza karışmana her zaman razı olacağımı söyleyebilir miyim, bilmiyorum. Senin tekrar öyle yaralanmanı izleyemem."

Kafamı sallıyorum. "Senin gibi biri benimle tartışamaz, Annex. Beni korumak için *öldün*, hatırladın mı?" Dudaklarımın aşağı doğru kıvrıldığını hissediyorum. "O zaman seni kaybettiğimi gerçekten düşündüm. O..." Bu anıyı hatırlayınca sesim titriyor. Ve ben geri kalanını anlatırken Mallyn'in bana sarılmasını hissediyorum.

"Senin de bunu yaşamayı istemem, ama... pişman mısın?" Bakışlarım Annex'e yönelir. "Beni kurtardığına pişman mısın?"

"Tabii ki hayır." Cevabı anında gelir, sesi yükselirken yüzünde öfkeli bir ifade belirir. Dik durur. "Bu hayatımda verdiğim *en iyi* karardı, Red."

"Ben de aynıyım. Hiçbir şeyden pişman değilim." Hepsine küçük bir gülümseme atıyorum. "Sevdiğiniz birini kaybetmenin acısını ve korkusunu çok iyi anlıyorum. Endişenizi anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ve hiçbirinizin bunu tekrar hissetmesini istemiyorum, ama bana da aynı şeyi hissetmeyeceğinize söz verebilir misiniz? Hiçbiriniz tehlikeli kavgalara veya savaşlara atılmayacağınıza söz verebilir misiniz?" Her birinin yüzünde farkındalığın doğuşunu izliyorum, ben konuşmaya devam ederken her birinin ifadesinde karışık duygular beliriyor.

"Korkunuz benimkiyle aynı. Sizi de kaybedemem." Bu düşünceyle içimde kabaran duyguları bastırıyorum. "Hepinizi çok seviyorum."

Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılır, ardından küçük bir kıkırdama gelir. "Siz pislikler, şimdilik işiniz bitti. Artık benimsiniz."

Annex ve Ezra yataktan atlarken, Mallyn'in kolları beni sıkıca sarar ve göğsüne doğru çeker. Hepsi tek tek bana sarılır, boynuma veya dudaklarıma yumuşak öpücükler kondurur, "dünya etrafımızda çürüyene kadar birlikte olacağız", "birbirimizi asla terk etmeyeceğiz" ve "diğerlerini öldürmeliyiz" gibi sözler mırıldanır. *Sanırım sonuncusu Annex'ti.*

Onlardan biraz uzaklaşıp bakışlarını karşılarken dudaklarımdan yine küçük bir kahkaha kaçar. "Bir söz verelim. Başımı belaya sokmamak ve kendimi tehlikeye atmamak için elimden geleni yapacağım..."

"Sorunlar seni buluyor gibi görünüyor." Creed, hala kapıda durarak sözümü kesti.

Bu pisliğin şimdiye kadar gitmiş olacağını sanıyordum.

O benim varlığımdan nefret etmiyor mu? Öyleyse *neden hala burada?* Ama sanırım ego dolu pislik haklıydı. Seria ve Tesis için gelecekteki planlarımla,

tehlike çıkmayacağını garanti edemem.

Ya da bıçaklarımı hazırlayıp ona doğru yürümeyeceğimi.

"Sanırım bunun çaresi yok." Omuz silkiyorum, etrafımdaki gülümseyen yüzlere bakıyorum. "Sizlerin de pek iyi bir sicili yok gibi görünüyor. Ateşe uçan kelekler gibi, sanki sizi de arıyor gibi

." Odaya göz gezdiriyorum. "Ama anlıyorum. Eğer başıma bela gelirse, ben de karşılık veririm." Yanaklarım gülümsemeyle genişliyor. "Ama cesetleri gömmek için hepinizi yardıma çağıracağıma söz veriyorum."

"Red, ben de yanında olacağım, sadece temizlikte yardım etmekle kalmayacağım, kesip biçeceğim." Annex, elini kalçama doğru kaydırıp hafifçe sıkarken seksi bir gülümsemeyle gülümser.

"Doğru," diye ekler Ezra. "Tehlike her gün peşimizde, özellikle de yaptığımız işler yüzünden. Bizi *çağırıyor*." Başını nazikçe benimkine yaslar ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Ama birbirimizin güçlerine güvenmeyi öğrenebiliriz. Ve tek vücut olarak hareket etmeyi öğrenebiliriz, böylece her şeyi birlikte halledebiliriz. Aile böyle yapar."

"Ve birlikte antrenman yapabiliriz," diyor Mallyn, elini sırtımda yukarı aşağı kaydırarak. "Birlikte daha güçlü olabiliriz."

"Oh, bu fikir hoşuma gitti." Annex sırtıyor. "Ben ve Red spor salonunda ter döküyoruz..." Bir an duruyor, gözleri hafifçe parlıyor ve sırtışı şeytani bir hal alıyor. Sonra hızla kendini içinde bulunduğu hayallerden sıyrılıyor ve Mallyn'e doğru başını sallıyor. "Ve orada da antrenman yapılabilir ve çalışabiliriz."

Ezra gülümserken, ben Annex'e gözlerimi devirdim, kızaran yanaklarım beni ele verdi, o da bana anlamlı bir sırtışla göz kırptı.

Kafamı sallıyorum. "O zaman öyle yapalım. Hepinizi tek tek yenip, *benimle* başa çıkmak için yardıma ihtiyaç duyacak olanların sizler *olduğunu* kanıtlayabilirim."

Herkesin gülümsemesi ve bakışları yumuşar.

"Öyleyse, bana her şeyi anlatın. Saldırıdan sonra temizlik yapmak üç gününüzü mü aldı?" Creed'e bir bakış attıktan sonra hızla Ezra'ya döndüm.

İçgüdüsel olarak ona dönmüş olmaktan nefret ediyorum.

"Tam olarak değil." Creed, sorunun ona yönelik olmadığını görmezden gelerek iç çeker. Annex'e, sonra da Mallyn'e bakar. "Sen vurulduktan sonra, belli *bir kişi* ve *onun canavarı* çılgına döndü. O ikisinin kasabaya gidip ortalığı kasıp kavurmasını engellemek için elimizden gelen her şeyi yaptık. Bir şekilde, yıkımlarını sadece mezbahaya sınırlamayı başardık." Creed, söz konusu çocuklara bakışlarını dikleştirir. "Ama bu bize bir duvar ve çatının bir kısmına mal oldu." Bakışlarını Annex'e çevirir. "Ve birkaç ceset

ceset parçalanmış ya da insanlık dışı bir şekilde parçalanmıştı."

"O kadar da kötü değildi." Annex alaycı bir şekilde güldü.

Creed'in gözleri inanmaz bir ifadeyle büyüdü. "Sanki bir yapbozu bir araya getirmeye çalışır gibi, vücutlarının tüm parçalarını bulmaya çalıştık. Eminim hepsi birbirine karışmıştır ve hala bulunamayan *bir dalak* var."

Annex omuz silkti. "En azından onları buldun. Mal'ın eşyaları her yere dağılmıştı. Micai *bunu* görseydi, bir daha asla değerli lazanyasına bakamayacağından eminim, yemekten bahsetmiyorum bile."

Onun sözleri burnumu buruşturdu ve Ezra'ya baktım, o da "*Bilmek istemezsin*" diye dudaklarını oynattı.

Mallyn çenesini kafama dayadı, Annex sırtarken göğsünden bir uğultu geldi.

"Her neyse, yer hala dağınıktı," diye devam ediyor Creed. "Bu yüzden, saldırının ertesi günü bir ekip çağırdım ve onlar da geriye kalan ceset parçalarını temizlediler. Çatı ve duvarların onarımı bir saat önce bitti, kapı ve pencereler de şu anda değiştiriliyor. Geriye sadece enkaz ve bazı küçük temizlik işleri kaldı. Ama daha sonra ayrı bir ekip çağırıp onları ve kalan *lekeleri* temizleteceğim."

Başımı sallıyorum. Temizliği bu kadar uzun sürmüşse, hasar çok büyük olmalı. *Ya da Annex ve Mallyn burayı fena halde mahvetmişler.*

"Bunun arkasında kimin olduğunu biliyor muyuz?" diye soruyorum, hepsine birer birer bakarak, bir cevap umuduyla.

"Şu anda araştırıyoruz ve adamlarımız bu konuyla ilgileniyor. Yakında cevapları alacağız," diye cevaplar Creed, gözlerinde tuhaf bir ifadeyle bana bakar.

"Ve o piçleri bulduğumuzda, öldükleri kesin," diye ekliyor Annex. "Mal'ın o leşlere yaptıklarından daha kötüsünü yapacağız..."

"Ona bunu hatırlatmayı bırak," diye bağırır Mallyn, Annex'e öfkeyle bakarak. Benim onun ve canavarı hakkında ne düşüneceğimden mi endişeleniyordu? Ama ben onları bunun için asla yargılayamazdım.

Sevdiğim insanlara zarar verenlere çok daha kötüsünü yapardım.

Gözleri sonunda bana döndüğünde ona küçük bir gülümseme atıyorum, bakışlarımla ona bunu söylüyorum ve gözleri yumuşuyor.

Tam o sırada Creed'in yanında bir silüet belirir ve ikisi fısıltıyla konuşmaya başlar. Creed kadar uzun boylu, karamel rengi tenli ve koyu kahverengi saçlıdır. Saçları bir tarafta uzundur ve kısa bir at kuyruğu şeklinde bağlanmıştır, diğer tarafta ise tıraşlıdır ve çıplak alanı süsleyen küçük dövmeleler vardır.

Yeşim yeşili gözleri bana doğru parıldıyor, bana göz kırpmıyor ve küçük bir gülümseme atıyor.

Annex önüme bir adım atarken arkamda bir hırıltı duyulur.

"Dikkat et Luche, yoksa Mal'ın sahiplenici canavarı seninle bir çığneme oyuncağı gibi oynatacağım."

Mal'a bakıyorum, gözleri parlak mavi bir renk alıyor ve *Luche*'ye doğru daralıyor. Luche hızla iki elini kaldırıyor ve gözleri büyülüyor.

"Özür dilerim, sadece şaka yapıyordum." Bana dönerek, yüzünde daha ciddi bir ifade belirir. "Saygısızlık etmek istemedim."

Creed'e geri döndü. "Sadece bulgularımızı rapor etmeye geldim."

"Saldırı hakkında mı?" diye soruyorum, bir adım öne çıkıp Annex'i geçiyorum.

Bunu yapanların, adamlar kadar bedelini ödemesini istiyorum. Ben de cevaplarımı istiyorum. Eğer adamlarım için bir tehdit oluşturunlarsa, çözülmesi gereken bir sorundur. *Tercihen keskin, paslı bir bıçak ve bir pense ile.*

Luche bana bakar, gözlerinde sorgulayan bir bakış vardır, sonra Creed'e döner.

"Devam et," diye cevaplar Creed, tereddüt eden Luche'ye bakarak gözlerini kısar.

"Burada mı? Şeyin önünde..." Luche'nin bakışları bana döner, gözleri biraz daha açılır.

"Sorun yok," diyor Creed, bana bakarak. "O güvende."

Güvende mi? Bu, beni biraz olsun kabul ettiğini söylemenin küçük bir yolu mu?

Gözlerimi deviriyorum. Creed ve onun inatçı tavırları hakkında konuşulacak çok şey var. Ve sırf bazı bilgileri paylaştığı için, söylediği saçmalıkları bu kadar kolay affetmeyeceğim.

O gece yaptığı ve söylediği şeyler... canımı yaktı. *Gereğinden fazla.*

Ben kolay kolay affetmem. İnsanlar bunu sevmiyorsa, o zaman baştan beri işleri batırmamalı ya da beni kızdırmamalıydılar. O ise bunu çok fazla yaptı ve bana çok fazla incitici sözler söyledi, bu yüzden onu kolayca affedip unutamam.

Luche'ye dönüp cevabını beklerken, Annex kolunu omzuma doladı.

"Luche'yi takma kafana, Red. O daha iyisini bilmiyor. O bizim küçük grubumuzun bir parçası ve Creed'in doğrudan yordakçısı."

"*Yandaşı mı?*" Luche'nin kaşları çatılır ve dudaklarından küçük, inanmaz bir alaycı gülümseme çıkar.

"Evet, ama seni güldüren sevimli sarı türden değil, *gölgelerde* gizlice *dolaşıp insanları izleyen* türden. O hoş olmayan bir tip." Annex başını sallar, Ezra gülümser ve Mallyn de sırtarak ona katılır.

"Ben hiçbir yerde 'sinsice dolaşmıyorum' ve iğrenç biri de değilim..." Luche kendini savunur, ama Annex onu keser ve devam eder.

"Ayrıca gerçeği pek söylemez ve kendini James Bond sanır." Annex omuz silker. "Bilgi toplaması gerekiyor ama işini açıkça güncel tutamıyor."

Luche kaşlarını çatar. "Benim bilgilerim *her zaman* doğrudur..."

"Öyle olsaydı, Red'i sorgulamaman gerektiğini bilirdin." Annex, Luche'yi tekrar keser, sesi biraz daha keskinleşir. "O bizim ve bizden biri. Bizim bildiğimiz şeyler, onun da bildiği şeylerdir." Annex'in yüzü bir anlığına kararır, Luche'ye bakışlarında delilik belirir ve Luche hemen kaskatı kesilir. "Bunun bir daha olmasına izin verme. Creed'in küçük evcil hayvanlarından birini kaybetmesini hiç istemem."

Luche'nin bakışları yere kayar, sonra bana döner ve gözleri benimkilerle tekrar buluştuğunda daha temkinli bir ifade belirir.

"En içten özürlerimi sunarım. Bir daha böyle bir şeyin olmaması için gerekeni yapacağım."

Ona hafifçe başımı sallarım ve Creed, bulgularını rapor etmesini ama kısa tutmasını söyler, sesi öncekinden biraz daha sert çıkar.

Luche, raporuna başlamadan önce ona kısa bir baş sallama yapar, gözleri tamamen Creed'e odaklanmıştır.

"Cesetlerin bazılarının üzerinde küçük bir sembol dövmesi bulduk. Bu sembolün sadece iki veya üç cesedin üzerinde olduğunu ve bunların saldırının liderleri olabileceğini düşünüyoruz."

"Neden 'düşünüyorsunuz' da kesin olarak bilmiyorsunuz?" Ezra, Luche'ye gözlerini kısarak sorar.

"Şey..." Luche, Annex ve Mallyn'e kısa bir bakış attıktan sonra tekrar Ezra'ya döndü. "Çok fazla parçalanmış kalıntı vardı, her şey... *kurtarılabılır* değildi."

Creed derin bir nefes alırken, odada sessizlik ve anlayış hakim olur.

"Ama giydikleri kıyafetlerden anladığımız kadarıyla..." Luche devam eder. "Ve gruplarında ve geride kalan cesetler arasında bulunan süperlerin türlerine bakılırsa... hepsi bir süre önce gözünüze çarpan o şüpheli grup olabilir gibi görünüyor."

Ezra ona doğru bir adım atarken Creed düşünceli bir şekilde gözlerini kısar.

"Hangi grup?" Ezra, kaşlarını çatarak ve dudaklarını büzerek sorar. "Şüpheli bir şeyi araştırıyordun ve bana bile söylemedin mi?"

Creed, Ezra'nın gözlerine bakmadan önce elini boynunun yanından aşağı doğru geçirir.

"Bir süre önce, bizimkilerden birinin aile üyesi kayboldu. Birdenbire ortadan kayboldu, hiçbir iz bırakmadan. Lay City'de bir barda çalışan bir şekil değiştiriciydi ve bir gece işe gelmedi. Sonra birkaç gece daha geçti, ama hala haber yoktu. O günden beri kimse onu görmedi." Creed başını salladı. "Bu, bizimkilerden birine küçük bir iyilik olarak başladı, sadece olayı araştırıp onlardan bazı cevaplar, bir yön bulmaya yardım etmektir. Ama olayı araştırdıkça, bunun sadece bir süper insanın kaybolmasından daha büyük bir şey olduğunu fark ettim."

Creed'in yüzü kararmış, konuştukça gözlerinde hayal kırıklığı belirliyor. "Lay City ve çevresindeki şehirlerde daha fazla süper kaybolmuştu. Sayıları ya da

önemli değildi, ama ben aralarındaki bağlantıyı görebilecek kadar yeterliydi." Odanın içindeki herkese birer birer bakar.

"Hepsi süperdi, ama statüleri düşüktü, yetenekleri zayıftı ve hepsi on sekiz ile otuz yaşları arasındaydı. Hiçbiri bir klana veya herhangi bir gruba üye değildi ve hiçbir yerde yüksek mevkili işleri veya önemli pozisyonları yoktu. Sosyal varlıkları büyük olmayan ve iletişim kurabilecekleri aileleri çok az olan veya hiç olmayan süperlerdi. *Savunmasızdılar.*" Gözleri yere kayar, yüzünde neredeyse suçluluk veya pişmanlık ifadesi belirir.

"Ve hepsi iz bırakmadan ortadan kayboldu; sahip oldukları her şey geride kaldı, ayakkabıları bile yerinden kırıdatılmamış ya da evlerinden alınmamıştı. Para ya da fidye talep edilmemişti ve kimseye bırakılmış herhangi bir mektup da yoktu. Sadece *ortadan kaybolmuşlardı.* Ve kimse onları aramaya tenezzül etmedi. Ya da bir iki günden fazla aramaya çalışmadı. Bence hedef alınmalarının en büyük nedeni *buydu.*"

Creed'in dudaklarından derin bir iç çekiş kaçır, yüzünde yorgun ve kasvetli bir ifade belirir. "Bunu tüm gruba sunmadan önce onlar hakkında daha fazla bilgi toplamak istedim, ama... hiçbir ipucu ya da yeni bilgi elde edemedik. Sanki hareketlerini bir sanat haline getirmişler, geride hiçbir iz ya da ayak izi bırakmıyorlar. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. En kötüsü de, yıllar boyunca kaç kişinin kaçırıldığını veya bunun ne kadar süredir devam ettiğini anlayamıyorum." Omuzları biraz çöküyor, ardından kehribar rengi gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı beliriyor.

"Eğer bu saldırının arkasında onlar varsa, belki de soruşturmanız sırasında doğru yönde bir ipucu bulmuşsunuzdur?" Ezra, Creed ve Luche'ye bakarak tahminde bulunur. "Bu konuyu kim araştırdı?"

Creed'in bakışları parladı, Ezra'nın önerisine başını sallarken gözlerinde hafif bir ateş belirdi. "Sadece birkaç seçkin kişi, en güvenilir olanlar... Luche, Erving, Silas, Miri ve Dall. Ama sadece Luche tüm ayrıntıları biliyordu. Diğerleri pek bir şey bilmiyor. Ben sadece kişisel olarak kızdığım ve onlar hakkında bazı özel cevaplar ve bilgiler isteyen birkaç gizli haydut olarak sundum. Onlara sadece küçük

bilgi verdim."

Creed'in sözleri üzerine kaşlarım çatıldı, saldırının olduğu geceyi hatırladım ve sonra yakın zamanda meydana gelen benzer bir pusuyu hatırladım.

Ezra'ya bakıyorum. "Erving'in evine saldıran grup hakkında bir cevap bulabildin mi? O grup da siyah giyinmişti ve birkaç gece önceki gruba benzer bir havası vardı."

Creed'in gözleri bir anlığına büyüdü, sonra Luche'ye döndü.

"Silas'a Erving'in evine gidip o gece ve önceki haftalarda üzerinde çalıştığı her şeyi almasını söyle. Gece bitmeden saldırıdan sonraki arama hakkında tam bir rapor ve her ayrıntıyı istiyorum."

Creed bana dönüp baktı. "Fena ipucu değil."

Fena bir ipucu değil mi? Dudaklarımdan küçük bir alaycı gülümseme kaçır. *İki saniye önce* ipucu yoktu.

"Onarımlar ve dış duvar ile sabit eşyalara büyü yapılması nedeniyle temizlik ekibinde eleman sıkıntısı çekiyorduk..." Luche, gözlerinde daha ciddi ve odaklanmış bir ifadeyle ekliyor. "Bu yüzden, enkazın arasında saldırıdan kalan birkaç silah ve kalıntı hala bulunabilir. Onları inceleyip başka ipuçları bulabilir miyim diye bakacağım ve Erving'in evine yapılan saldırı sırasında bulunanlarla da karşılaştıracam."

Luche ayrılmak için döner ama Creed onu durdurur.

"Ben de aşağı ineceğim. Ne kadar çok göz o kadar iyi."

"Ben de sizinle geliyorum," der Ezra. "Umarım yeni bir şeyler bulabiliriz."

Ezra yanımdan geçerken, ben de onlara katılmak için bir adım atarım.

Dedikleri gibi, ne kadar yardım olursa o kadar iyi. Belki Erving'in saldırısına benzer bir şey bulmalarına da yardımcı olabilirim. Sonuçta ben de oradaydım.

Bir adım daha atarım ama belime dolanan iki kol beni durdurur ve daha fazla ilerlememi engeller.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, Kızıl?"

Annex'in sözleri herkesin durup bana dönmesine neden oldu.

"Yardım etmek istiyorum," diyorum, ona küçük bir bakış atarak.

"Daha yeni uyandın," diye araya giriyor Mallyn, ellerini belimden çekip yanıma geçiyor ve dudaklarını büzüyor.

"Ve hiç olmadığım kadar uyanık ve enerjik hissediyorum. Daha taze gözlerle ipuçlarını aramak için daha iyi." Annex gülünce bir adım öne çıkıyorum.

"Evet, bunu kazanamayacağız Mal. Red çok inatçı." "Çabuk öğrenen biri olduğuna sevindim." Ezra'ya doğru bir adım daha atmaya çalışıyorum

ama ben bunu yapamadan, Annex beni kaldırıp kollarının arasına alır. Sanki kurtarılan bir prensesmişim gibi beni taşır.

"Seni yenemiyorsam, sana katılacağım, Red."

Annex, itirazlarımı ve kıvranmalarımı görmezden gelir ve Ezra ve Creed'in yanına doğru yürür. "Yolu göster, Kaptan."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CREED

Mezbahanın kapılarından içeri giriyoruz. Birkaç gün önceki saldırıdan sonra kapılar biraz yıpranmış durumda; her kapının metali, o günkü yıkımdan dolayı birkaç çizik ve çukurdan daha fazlasını taşıyor. Ama hala ayakta duruyorlar. Uygulama büyülerinin işe yaradığı ve illüzyon ve koruma büyülerinin de yerinde kalmasına yardımcı olduğu görülüyor. Ve evimizi gizli ve koruma altında tutmamıza yardımcı oldu.

Dün malzemeleri sipariş ettim, yakında kapıları değiştireceğim. Ama bu kapılar kadar karmaşık büyülerle korunmaları gerekecek.

Dudaklarımdan derin bir iç çekiş kaçıyor. Yapacak çok şey var.

Ve şu anda benim için çok fazla bilinmeyen var. *Ve bunların hiçbirini sevmiyorum.*

Sanki parmaklarımdan arasından kum akıyor gibi. Son zamanlarda etrafımda çok fazla şey oluyor ve hiçbir şeyi kavrayamıyorum. Neler olup bittiğini kontrol edemiyorum gibi hissediyorum. Ve bilmediğin şeylerden kendini koruyamazsın.

Bu benim alışık olduğum bir şey değil. *Ya da bir daha hissetmek istediğim bir şey.*

Havada çok fazla cevapsız soru var. Bize saldıran kimdi? Neden o gece saldırdılar? Araştırdığım grupla bağlantıları var mı? Eğer öyleyse, o gece Erving's'e saldırdılar mı? Yaklaşıyor muydum?

Elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. Cevaplara ihtiyacım var ve acilen. İnsanlarımı korumak için tek yol bu. Ailemi.

Telefonumu çıkarıp Morgan'dan aldığım son mesajı tekrar kontrol ediyorum.

Grey, Ash ve Grey'in klanının tüm üyeleriyle birlikte. Neyse ki, o kadar kişi varken kimse ona yaklaşılamaz.

Ashtonlara hakkını vereyim, onlar sevdiklerini şiddetle korurlar ve istemedikleri kimsenin bölgelerine girmesine izin vermezler. *Ya da girerlerse, hayatta kalmalarına izin vermezler.*

Shifter klanı, büyük küçük her tür shifter'ı kabul eden ve ayrımcılık yapmayan bir klandı. Ayrıca Konsey ile de pek bir bağları yoktu. Araştırmamdan anladığım kadarıyla, en eski ve en büyük klanlardan biriydi ve en az yolsuzluğun olduğu klanlardan biriydi. *Aksi olsaydı, Morgan'ı onlara yaklaştırmazdım.*

Annex ve Ezra'ya bakıyorum, Micai Annex'in kollarında kıvranırken ikisi de kıkırdıyor, sonunda ayakları yere değiyor. Mal, siyah Doc Martens'leriyle onun yanında beliriyor, eğilip ayakkabıları alıp ayağına giydiriyor.

Onun yumuşak bakışlarıyla karşılaşınca aralarında paylaşılan bakış... Bu manzarayı görünce göğsümde bir şeyler kıpırdanıyor, ama hemen onu uzaklaştırıp başımı sallıyorum.

Onlardan bir adım uzaklaşıp, mezbahada hala duran enkaz ve dağınıklığa, ardından da onarılmış alanlara bakıyorum. Sadece birkaç gün önce, burası tamamen yıkılmış ve neredeyse onarılamaz bir haldeydi. İnsan standartlarına göre öyle olurdu. *Tanrıya şükür ki biz insan değiliz.*

Ezra'nın neredeyse vurulduğu yerden sadece birkaç adım uzaktayım... ve Micai'nin onu kurtardığı yerden. Gözlerim o anı hatırlayarak ona doğru kayıyor; onu korumak için bir saniye bile tereddüt etmedi ve göz açıp kapayıncaya kadar vuruldu. Vücudu altımda hareketsiz yatıyordu, göğsü yıldırımdan dolayı siyah renge bürünmüştü ve etinin kokusu burnumu yakıyordu.

Onun parlak mavi gözlerini yavaşça kapatmasını, gözlerindeki ışığın hafifçe sönmesini izlerken, sanki zaman etrafımda durmuş gibi hissettim. Ve içimde karanlık ve acı verici bir şey yükseldi; yıllardır hissetmediğim garip ve tanıdık bir panik içimde büyüdü. Onu kaybetme düşüncesi... bu doğru gelmiyordu. Sanki ailemden birini, kaybedemeyeceğim, kaybetmemem gereken yakın birini kaybetmiş gibi hissettim.

Onun o derin, ateşli mavi gözlerini bir daha asla açmayacağı düşüncesi, bedenimi ileriye doğru hareket ettirdi ve onun yanına düştüm, ellerim ona uzanarak bir şekilde yardım etmeye çalıştım.

Ama sorun da buydu. Ben böyle iyileştirmek veya yardım etmek için yaratılmamıştım; bu eller ve bu güç sadece yıkım ve ölüm içindi.

Yeteneklerim, düşmanlarımla canını tek seferde alabilirdi, dokunduğu her şeyi tüketen, çok eski ve soğuk bir güç. Klanımın soyundan çoktan yok olması gereken bir güç. *Ama işte buradayım.*

Micai hızla başka yöne dönüp beni görmezden gelmeden önce onun bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Ve bu, dudaklarıma küçük bir gülümseme kondurmaktan başka bir şey yapmaz.

Çünkü bana kızgın olsa bile, benden nefret etse bile ... o hala hayattaydı.

Tanrılara şükürler olsun ki, ne tür bir mucize olursa olsun, o gece yavaş yavaş iyileşmeye ve bize dönmeye başladı, vücudu uyurken yavaş yavaş kendini onarıyordu.

Derin bir nefes alıyorum, kardeşlerimin hiçbiri onun başucundan ayrılmak istemediği halde uyuduğu halini hatırlıyorum. O kadar sessiz ve hareketsizdi ki. *Fazla hareketsizdi.*

Bu beni rahatsız etti. Ve olması gerekenden daha fazla endişelendirdi.

Micai, hala sahip olduğumu fark etmediğim duyguları içimde uyandırıyor. Ya da istemediğim duyguları.

Kardeşlerim gelmeden çok önce gömülmüş olması gereken şeyler.

Kendime onun bir tehdit olduğunu söyleyip durdum — ve haklıydım — ama düşündüğüm veya inanmak istediğim şekilde değil.

O, her birimiz için, kalan akıl sağlığımız için, artık hiç kalmadığını sandığımız korku için ve genç ruhlarımızla birlikte solduğunu sandığımız umut için bir tehdit.

Onu izlerken gözlerinde bunu açıkça görebiliyorum. Hepimizin içimizde öldüğünü sandığımız tek duygu. *Aşk.*

Hepsi onu seviyor. Bu gün gibi açık ve bariz, ama ben bunu inkar ediyordum.

Ama artık değil.

O artık onların bir parçasıydı ve ben bu gerçeği tamamen kabul ediyordum.

Ve ona.

Onlara olan bağılılığını ve sadakatini defalarca kanıtlamıştı. Şimdi bizimkini gösterme zamanı gelmişti.

Odanın içinde dolaşp, geride kalan dağınıklığın içinden yolunu bulmaya çalışırken onu izliyorum. Gözleri kısılmış, tamamen bir şeyi bulmaya odaklanmış ve hemen arkasında onu takip eden Annex ve Mallyn'i fark etmiyor.

Ezra, saldırı sırasında birkaç grubun bulunduğu yere ve duvarın yıkıldığı yere doğru ilerledi. Partiden kalan bazı mobilyalar da hâlâ orada duruyordu. *Geriye kalanlar.*

Çömeldi, gözleri kısıldı ve eline bir şey aldı.

Gözleri büyüdü, elindeki nesneyi sıkıca tutarken yüzünün rengi soldu. Yüzündeki ifade beni hızla ona doğru yönlendirdi. Ben ona ulaştığımda yavaşça ayağa kalktı ve Micai'yi çağırdı.

Hepsi, yüzünde garip bir ifade belirirken yanına gelirler. Sonra koyu renkli metal zinciri kaldırır, ellerinde sallandırırken gözleri daha da kısılır. Metal zincir, metalin kendisinde garip bir renk tonu olan eski, daha küçük bir kelepçeye benziyor.

"Bu bizimkilerden biri değil," der Ezra, gözleri Micai'ye dönerken dikkatimi ona çeker.

O konuşmaya devam ederken, Micai'nin kaşları hızla çatılır.

"Onların..." Cesetlerin bulunduğu ve sadece kırmızı lekelerin kaldığı yeri işaret eder. "Ama bu, üvey kız kardeşinin *sana* verdiği bilezikle aynı enerji ve metale sahip. Bundan neredeyse eminim."

Micai'ye bakıyorum, küçük mavi gözleri büyümüş, küçük metal kelepçelere bakarken gözlerinde hafif bir panik belirliyor.

Onun yüzündeki ifadeyle yumruklarım sıkışır. Bütün bunlar ne anlama geliyor? Ve neden onun deli kız kardeşi bu işe karışmış?

MICAI'NIN BAKIŞ AÇISI

Gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum, yanımdaki sesler boğuk geliyor, Ezra'nın elindeki metal kelepçelere yavaşça uzanıyorum. Cildim karanlık metale değdiği anda, omurgamdan soğuk bir titreme geçiyor.

Seria'nın bana verdiği bileziğe kesinlikle benziyorlardı, ama tam olarak aynı değillerdi. Bu metal daha kalın ve pürüzlüydü ve amacını gizlemek için hiçbir süsleme ya da dekorasyon yoktu; manşet gibi görünümleri gibi, amaçları da açıktı. Hapsetmek.

Ayrıca, sanki onları elimde tuttuğum anda güçsüzleşiyormuşum gibi, Seria'nın bileziğinden farklıydılar. Bu metal ve bu "kelepçeler" bana başka bir şeyi, başka bir yeri hatırlattı... Tesis.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu, kalbim bu düşünceyle hızlandı. Neden bunu daha önce fark etmemiştim?

Etrafa bakarken metali kavradım. Bu saldırı... Onlar mı yapmıştı?

Bu metalin böyle bir tesadüf olması imkansızdı. Daha önce böyle bir metal duymamıştım, ama şimdi Seria ve bu saldırganlar da onun farklı versiyonlarına sahip miydi?

Burada bir bağlantı olmalıydı. Bir şekilde bu işe karışmış olmalılar...

Bu düşünceyle kanım dondu.

Zamanım olduğunu sanıyordum. Plan yapmak, onlarla tekrar karşılaşmadan önce daha da güçlenmek için zamanım olduğunu sanıyordum.

Mezun olduktan ve akademiden ayrıldıktan bir yıl sonra önceki hayatımda yakalandım... Bu bana intikamımı planlamak için yıllar verecekti. Ama eğer şimdi buradalarsa, bize saldırıyorlarsa...

"Micai."

Creed adımı çağırıyor, keskin sesi ve sorgulayan kehribar rengi bakışları beni karanlık, döngüsel düşüncelerimden çıkarıyor.

Çocukların endişeli yüzlerine birer birer bakıyorum, sonra bakışlarım tekrar Creed'inkilerle buluşuyor.

Bu sefer yalnız değilim. Eskisinden daha güçlüyüm ve güvenilebileceğim insanlar var.

Creed'in yatak odasında söylediği sözler aklıma geliyor. Süperlerin kaybolduğunu, nedenini ve nasıl olduğunu kimse bilmeden ortadan kaybolduklarını

nedenini ya da nasıl olduğunu kimse bilmiyordu... ve hiçbirisi geri dönmemişti. Şimdi nedenini biliyorum. Onlar Tesis tarafından kaçırılmışlardı. Aç bırakılacak, dövülecek ve üzerlerinde deneyler yapılacaktı...

"Şimdilik bunları ortadan kaldıralım." Ezra zinciri elimden aldı, zincir çıkarıldıkça zayıflık hissi yavaşça kayboldu, ama onun bakışları daha da endişeyle doldu.

Sonra temizlik ekibinden birini çağırıp bunları alıp "gözaltı kabuğuna" koymasını ister.

Birkaç dakika sonra, her köşesinde ve kenarında gümüş mühürler bulunan garip bir tahta kutu getirilir ve kelepçeler içine konur.

Onları tekrar görmem gerekebileceğini söylemek için ağzımı açtım, ama Ezra elimi tutup parmaklarımı öptü.

"Merak etme, Micai. Mümkün olduğunca fazla bilgi toplayıp, ihtiyacımız olan cevapları bulmak için elimizden gelen tüm testleri yapacağız."

"Bu, senin o kötü kalpli, sakar üvey kız kardeşinle bir ilgisi var mı?" Annex, öfke gözlerinde belirmeye başlarken bir adım yaklaşarak dişlerini sıkar.

Creed ve Mallyn'in gözleri Annex'e doğru daralır ve daha fazla açıklama isterler.

Annex iç çeker. "Sarah, *ya da o kötü ineğin adı her neyse*, Micai'ye o boktan şeyden yapılmış bir bilezik verdi." Uzakta taşınan kutuyu işaret eder. "Micai'ye zarar veriyordu..."

"Onun gücünü *tüketiyordu*," Ezra, Annex'i keserek düzeltir ve parmaklarımızı birbirine dolayarak. "Belki de gücünü alıyordu." Beni nazikçe kucaklayarak, geçmiş hayatımın düşünceleriyle soğuyan vücudumu ısıtır ve anında sakinleştirir.

"Ne oluyor lan?" Creed, ondan beklediğimden daha fazla şok ve öfke dolu bir ses tonuyla bağırır.

"Neden biri böyle bir şey yapsın ki..." Mallyn, sesinde öfke ve... acı mı var?

Ona doğru dönerim ve gözlerimiz karşılaşır, sözlerinin geri kalanı dudaklarında donar. Yüzümdeki ifadeden ne anladığını bilmiyorum, ama bu, hepsini sessizliğe boğar.

"O kaltak şu anda nerede? Bulabildiğim tüm zincirleri ve bıçakları boğazına sokacağım..." Annex, Bowie bıçağına uzanır ama ben onu elimle durdururum, bir adım atmadan önce onu tutarım.

şu anda tek sorunumuz Seria değildi. Onunla Tesis arasında kesin bir bağlantı vardı ve bu artık bir gerçektir, bilezikleri onlardan almış olsa bile. Ama şu anda endişelenmemiz gereken şey bu saldırı ve Tesis'in bağlantısı.

Eğer gerçekten onlarsa ve adamların farkındalarsa ve onlara saldıranlar onlarsa, o zaman adamlar neyle karşı karşıya olduklarını bilmeliler.

Bu saldırganların aynı metal kelepçe benzeri kısıtlayıcıları olması ya da iz bırakmadan süper gçlere sahip kişileri kaçırmaları sadece bir tesadüf olamazdı.

Bunu tüm varlığımla hissettim. Onlardı.

Ve bunu birlikte zezebilmemiz için elinden geldiğince adamlara anlatması gerekiyordu. *Bunun benim ilk hayatım olmadığı hariç her şeyi.*

Bunu söylersem *onların* bile bana inanacağını sanmıyorum. Benim hikayeme inanmak için deli olmak gerekir. Ve Annex'in deliliğinin bile bunu bu kadar kolay kabul edeceğini sanmıyorum.

Ezra'nın sıcaklığından isteksizce kendimi çekip, bana bakan herkesin gözlerine bakıyorum. "Bence konuşmalız."

Odayı gözden geçiriyorum. "Bu saldırı... Sanırım bunun arkasında kimin olduğunu biliyorum." Elimi kaldırarak Creed'in sözümü kesmesini engelliyorum. "Size bildiklerimi anlatacağım, ama bana inanacağınızı sanmıyorum."

Sıradan insanlara, çocukken onları korkutmak için anlatılan masalların gerçek olduğunu ve tüm bu saldırıların arkasında bunların yattığını söylemek, muhtemelen bir şaka gibi gelirdi.

"Sırrımı öğrenmek istemiştin..." Creed'e döndüm, devam ederken yüzünde okunaksız bir ifade belirdi. "şu anda sana bildiğim kadarıyla anlatacağım."

Yavaşça başını salladıktan sonra evlerine geri dönüp mutfağa doğru yol aldı, hepimiz sessizce onu takip ettik ve kapı arkamızdan sıkıca kapandı.

Masada yerimi alıyorum, Annex, Ezra ve Mallyn bana en yakın yerlere otururken, Creed karşımda oturuyor.

"Hazır değilsen bize hiçbir şey söylemek zorunda değilsin..." Mallyn söze başlar, ama ben başımı sallayarak onu keserim.

"Anlatmak istiyorum. Anlatmam gerek. Bunun bir faydası olur mu bilmiyorum, ama aramızda sırlar olmasını istemiyorum." Her birine bakıyorum. "Size güveniyorum."

Elimi yüzümden geçirip iç çekiyorum.

"Nereden başlasam?" Onlara anlatacak çok şey vardı, sadece Seria ve Tesis hakkında değil, benim hakkımda da. Geçmişim pek de güzel değildi. Ve hatırlamak istediğim bir geçmiş de değildi. Ama onlara karşı çekingen davranmak da istemedim.

"Sanırım Seria ile başlayacağım, çünkü bu olaylarla bir ilgisi var gibi görünüyor." Hepsi başlarını sallayarak, bana kesintiye uğramadan ve soru sormadan kendimi toparlamam için zaman tanıyorlar ve kendi hızımda ilerlememe izin veriyorlar. Derin bir nefes alıp başlıyorum.

"Bildiğiniz gibi, o benim üvey kardeşim ve Bane'e geldi. Ben on dört yaşındayken, o on üç yaşındaydı. O zamanlar ben saf ve ona hayrandım... O da bunu ve her fırsatı kullanarak beni kendinden aşağıda tuttu. Acı bir gülümseme dudaklarımı kıvrır. "Bileziğin bizi kardeş olarak birbirimize bağlayan bir şey olduğunu ve ikimizin de aynı şeyi istediğini düşünmüştüm. O zamanlar onun ve her şey hakkında ne kadar yanılmışım." Kafamı sallırım ve bu düşünce ve duyguları hızla bir kenara itip geçmişteki bilgileri ve anıları gözden geçirmeye çalışırım.

"Onun hayatının nasıl olduğu ya da buraya gelmeden önce nerede olduğu hakkında pek bir şey bilmiyorum... Bu biraz tabu bir konuydu. Ve babam onu kabul etmişse, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. O, kaybolmuş bir mirasçıydı ve bulunmuştu, hepsi bu kadar."

"Greere Bane onun daha önce nerede olduğu hakkında ayrıntıları biliyor muydu?" Ezra, kaşlarını çatarak ve sesinde hafif bir rahatsızlık ile sözde babamdan bahsederken sorar.

Bilge eşime doğru dudaklarım hafifçe kıvrılır.

"Emin değilim. Onunla tam olarak *'iyi bir ilişki'* içinde olduğumu söyleyemem. Seria ile olduğu gibi hiç konuşmadık, birlikte yemek yemedik veya bir yere gitmedik. Ben daha küçükken bile, o benimle birlikte olmaktan hiç *hoşlanmazdı*." Omuzlarımı hafifçe silkiyorum, gözlerim

masaya düşer. Bir yanım, bana acıyacaklarından endişeleniyordu. Ama acınmak istemiyorum, özellikle de onların acımalarını. Onlara bunları anlatmamın sebebi bu değil.

Kimse konuşmadan veya bana bir şey sormadan önce, hikayeme devam ediyorum. "Seria geldiğinden kısa bir süre sonra bana bileziği verdi ve şöyle dedi:

Bu bir 'kardeş hediyesi'yd'i. Onun da aynısından vardı. Biraz farklıydı ama o zamanlar pek önemsememişt'im." Kaşlarım çatıldı, dudaklarım kıvrıldı ve anılarım yeniden canlandı. "Her şey o zaman başladı: halsizlik, sürekli zayıf ve hasta hissetme. Eskiden ağaçlara tırmanır, tepelere çıkar ve evimizin yakınındaki gölde yüzerdim, ama o bana o bileziği verdikten sonra... Nefesim kesilmeden birkaç dakikadan fazla koşamazdım bile." Omuzlarım hafifçe düşer. "Ve zamanla durum daha da kötüleşti."

Dudaklarımdan titrek bir nefes çıkar ve acı bir gülümseme dudaklarımı kıvrır. O benden çok şey aldı. Gençliğimi, çocukluğumu, peki ne için?

"Micai?" Creed adımı çağırıyor ve düşüncelerimi geri şimdiki zamana çekiyor.

Onun derin kehribar rengi gözlerine baktığımda aramızda bir anlık bir sessizlik olur, o gözler şu anda görmek istediğimden fazlasını görüyor. Hikayeme devam etmeden önce yüzümü çevirip boğazımı temizlerim.

"Bunun bileziğe bağlı olduğunu hiç fark etmemiştim. O zamanlar hep çok 'tatlı' davranırdı. Bunun beni tüketmek ya da gücümü almak için bir komplo ya da plan olduğunu düşünmemiştim." Dudaklarımdan acı bir gülümseme kaçıyor. "O zamanlar pek gücüm *de yoktu*. Her şeye gücü yeten bir cadı değildim, öyle olsaydım bana bu kadar kötü davranmazlardı..."

Duruyorum, hatamı fark edince dudaklarımdan çıkan sözler aniden kesiliyor ve bu konuyu hızla geçiştirmeye çalışıyorum. *Bugün onlarla tüm bu yükü paylaşmak istemiyorum.*

Etrafımda beliren daralmış bakışları ve ölümcül bir ses tonuyla "kim" diye soran Annex'i görmezden geliyorum.

"O bileziği üç yıldan fazla taktım," diye devam ediyorum, Ezra ve Mallyn'in ısrarlı ısrarlarına katılarak Creed'e dönerek, "bana ne yaptığını ya da neden bu kadar zayıf olduğumu hiç bilmeden."

"Ne değişti? Neden takmayı bıraktın?" Creed, sesinde gerçek bir merak duyulsa da, bakışları hala okunaksız bir şekilde soruyor.

"Durdum. Bir sabah uyandım ve sonunda gerçeği gördüm... Ama bunu yapmadan önce cehennemi yaşıyormuşum gibi hissettim." Dudaklarım zayıf bir gülümsemeye bükülüyor, gerçek gerçeği belirsiz sözlerimle gizliyorum.

Aklımı başıma toplamam on yıl ve *bir ölüm* sürdü.

Çok uzun sürdü, kendimi onlara çok fazla verdim ve içimi kemirmelerine izin verdim. Benden bir hayat aldılar... Bu sefer almayacaklar.

Biriken duyguları silkeliyorum.

"O bileziği takmayı bıraktığımda, her geçen gün daha iyi hissettim ve daha güçlü oldum. İlk izlerim de yaklaşık aynı zamanda ortaya çıktı, ancak bunların birbiriyle bağlantılı olup olmadığından emin değilim..."

"İzler mi?" diye sorar Mallyn, Creed de onun sözlerini tekrar ederken sözümü keser.

Ezra ve Annex, ben yavaşça kendimi kaldırıp üstümü çekerek her iki kalamdaki küçük siyah şekilleri gösterirken, bana küçük bir gülümsemeye bakıyorlar. Sonra da ayak bileklerimdekiler.

"Onlar dövme değil mi?" diye sorar Mallyn, bakışları ayaklarıma kayarken. "Onları kendin yaptırmışsın sanıyordum."

"Onları gördün mü?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onları iyi sakladığımı sanıyordum.

Mallyn'in dudaklarında küçük bir glmsemi belirir. "Akademi saldırıya uğradığı gece, ayakkabısız ve çorapsız ormanda koşuyordun, Micai."

Bu anı hatırlayınca yanaklarım hafifçe kızardı.

O gece berbat bir haldeydim, özellikle de Mallyn'in canavarı beni ormanda kovalarken. Ayak bileklerimdeki izleri saklamak aklımın ucundan bile geçmemişti. *Annex'in ölümüyle*, zihnim başka şeylerle meşguldü sanırım.

Ama o gece başka biri onları görmüşse, umarım Mallyn gibi düşünmüştür. Dövmeler daha makul bir açıklamaydı.

O gecenin anılarını kafamdan silip, Mallyn ve Creed'in onları iyi görebilmesi için yavaşça ileri geri dönerek devam ettim.

"Kalçalarımıdaki izlerden kısa bir süre sonra ortaya çıktılar ve bunlar ... Ellerimi kaldırıp bileklerimdeki yeni izleri gösterdim. "Eminim hepiniz saldırı günü bunları görmüşsünüzdür. İşte o zaman ortaya çıktılar."

"Bu izler ne anlama geliyor? Ne işe yarıyorlar?" Creed öne eğildi, gözleri her bir izi dikkatle takip ediyordu, sanki onları ezberliyormuş gibi.

"Tam olarak emin değilim," diye cevap veriyorum, kaşları çatılırken, bu konu hakkındaki bilgisizliğim beni utandırıyor. "Ama şunu biliyorum ki, onlar ortaya çıktığında, bilezikten önce bile hiç hissetmediğim kadar güçlü oldum." Yumruğumu sıkıyorum, kendi gücümün içimde dolaştığını hissediyorum. "Ayrıca daha hızlı oldum; zihnimi buna odakladığımda dünya bulanıklaşıyor." Annex'e, sonra Ezra'ya ve sonra Mallyn'e bakarken dudaklarım gülümser. "Ve kolaylıkla savaşabilirim, hareketler nefes almak kadar doğal geliyor bana. Ayrıca antrenmanlardan ve yaralanmalardan çabuk iyileşiyorum ve tanıdığım tüm şekil değiştirenlerden daha hızlı iyileşebiliyorum."

"Yani, onlar ortaya çıkıyor ve sen ne yapıyorsun... güçleniyorsun?" Creed, bakışlarında gerçek bir merakla, gözleri bileklerimdeki izler arasında gidip gelirken soruyor. "Ayrıca karanlık bıçakları ileri geri fırlattın ve onları kolaylıkla kullandın. Onlar da bunun bir parçası mı, yoksa bağlantılı mı?"

"Öyle düşünüyorum. Kesinlikle öyle hissettim. Sanki içimden çıkmışlar, en derinlerimden çekilmişler ve benim kullanmam için çağırılmışlar gibi. Savaşmak ve korumak için." Kafamı sallarken kaşlarım çatıldı. "Kulağa garip geldiğini biliyorum. Ve tüm bunlar için pek fazla cevabım yok." Dudaklarımdan küçük bir alaycı gülümseme çıkarken, elimle vücudumu işaret ettim ve mırıldandım. "Her ne kadar *benim* bedenim olsa *da*." Omuzlarım biraz düşerken, hepsinin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ben de cevaplar istiyorum. Sadece nereden başlayacağımı bilmiyorum. İnsanlara bu izleri gösterip, bunların ne olduğunu biliyorlar mı diye sormak iyi bir fikir olmaz diye düşündüm."

Annex'in gözleri büyüdü ve bana doğru bir adım attı.

"Hey, Red. Parlamana izin verilen tek yer *burası*. Ve bu arada..." Mavi gözlerinde yaramaz bir ışıltı belirir. "Bence üzerinde başka izler olup olmadığını daha ayrıntılı bir şekilde aramalıyız

belirlenmiş olabilecek izleri daha ayrıntılı bir şekilde aramalıyız." Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirir. "Belki de senin kolayca göremeyeceğin veya ulaşamayacağın yerlerde? Şu anda sana seve seve yardım ederim..."

Bana uzanır, ama Ezra kafasına bir tokat atarak onun sözlerini ve hareketlerini keser. "Şu anda olmaz. Ortamı oku."

"Okumak Mal'ın alanıdır. Ben harekete geçmeyi tercih ederim," diye espri yapar Annex, benim gülümsemem yeniden belirirken.

"Evet, bir hayvan gibi." Ezra başını sallar, ikisinin şakacı tonu odadaki havayı anında hafifletir.

Annex bana dönerek göz kırpar. "Biraz *ilkel* oyunlar."

Ezra alaycı bir şekilde, "Sen gerçekten..."

"Yani..." Creed ikisini de keser, gözleri hala kısık ve beni izliyor. "Bu izlerin ne olduğunu bilmiyorsun, ama onların senin güç kazanmanla ve o bıçaklarla bağlantılı olduğunu hissediyorsun.

... çağırıldılar," diye düşünür ve düşünceli bir şekilde başını sallar. Sonra bakışları benimkilerle buluşur. "Ve bunlar sadece son zamanlarda mı ortaya çıktılar? Hepsi aynı anda ortaya çıkmadığını söylediğine göre, bu izlerin ortaya çıkmasına neyin neden olduğunu fark ettin mi?"

Gözlerim hafifçe büyüdü. "Zaman çizelgesi veya *tetikleyici* hakkında hiç düşünmedim... Sadece ortaya çıktıktan sonra gelişen yetenekleri geliştirmeye odaklandım." Geçmişe döndükten sonra kalçalarımda izlerle uyandım, bu da bunların tetikleyicisi olabilir. Özellikle de ölmeden *önce* vücudumda hiç iz yoktu. Belki de geçmiş hayatımda ölmem ve geri dönmem tüm bu izlerin katalizörü olmuştur. Ama bu, onlara söyleyemeyeceğim tek şey. *Zaten bu kadarını sindirmeleri bile yeterince zor.*

Bu yüzden, en yeni izlerime odaklanıyorum, bakışlarım bileklerime kayıyor.

"Bu izlerin nedeni... saldırıya uğramadan *önce* ortaya çıktılar. Uyandığımdaydılar." Uyandığımdan önce neler olduğunu hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum... Noel partisi, Creed'in pislikliği, Verod ve garip canavarın saldırısı, sonra yatakhane uykuya dalmam... ve burada uyanmam.

Saldırıdan sonra kendimi garip hissettim ve tuhaf rüyalar gördüm... ve arkadaşlar günlerce uyuduğumu söylediler. Saldırı tetikleyici miydi?

Bunu söylemek için ağzımı açtım ama hemen kapattım.

O geceki saldırıdan haberleri yoktu. Sonra yurda gittim ve onlar da hiçbir şey söylemediler.

Gözlerim Creed'inkilerle buluştu, sonra etrafımdaki diğer arkadaşlara baktım. Bu konuyu açmak aralarında tartışmaya neden olabilirdi ve şu anda, *Creed'e fikrimi söylemek istesem de*, bunun için uygun bir zaman değildi.

Ortak bir düşmana karşı birleşik kalmak, aramızda tartışmaktan daha önemliydi. Durum daha sakinleşip cevapları bulduğumuzda onlara anlatacağım. Ve Creed'e de yakında yaptığı saçmalıkların bedelini ödeteceğim.

"Belki düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacın vardır," diyor Ezra, elini elime dolayarak, sıcak bir gülümsemeyle yanaklarını gerginleştiriyor.

Sessizliğimi ve düşüncelerimi kafa karışıklığı olarak mı yorumladı? Ama sanırım bu benim lehime.

"Daha yeni uyandın Micai ve kendini çok zorladın," diye devam ediyor Ezra, Creed iç çekmeden önce elimi nazıkçe sıkıyor.

"Sorun değil," diye cevaplar kehribar gözlü pislik. "Sanırım şu anda senin bildiğin kadarını biz de biliyoruz."

Kafamı sallayarak, o pislığe küçük bir bakış attım. "Keşke ben de daha fazlasını bilseydim."

Ve gerçekten de öyle. Etrafımda olan biten her şey hakkında yeterince bilgim yok, sadece izler hakkında da değil.

"Belki biz yardımcı olabiliriz." Creed dikleşir, dudaklarında küçük bir sırıtış belirir.

Gözlerim büyüdü, sonra şüpheyile o pislığe doğru daraldı. Neden birdenbire Bay Yardımsever olmuştu? Neden *bana* yardım etmek istesin ki?

Daha birkaç gün önce benden kurtulmaya çalışmıyor muydu? Yeterince iyi olmadığım için kardeşlerinin yanında olmamı istemiyor muydu?

Gözlerimin oluşturduğu bakışa gözlerini devirir, dudaklarında hoşuma gitmeyen kendini beğenmiş bir gülümseme belirir.

"O ifadeden ne düşündüğünü anlayabiliyorum, Micai," diyor Creed, Ezra ve Annex gülmeye başlıyor.

"Hepimiz biliyoruz," diye ekliyorlar.

"Onu suçlayamazsın," diye ekliyor Mallyn, dudaklarında şakacı bir gülümseme beliriyor. "Sen pek *düşünceli* biri olarak bilinmiyorsun."

Creed alaycı bir şekilde gülümser, ona kısa bir bakış atar ve sonra bana döner. "Yeterince bağlantımız ve tanıdığımız var. Onlar arasında sorularının cevaplarını bilen ve muhtemelen senin 'izlerini' ya da en azından benzerlerini daha önce görmüş olan biri olabilir. Seni bu işe karıştırmadan önce, önce gizlice araştırıp ne bulabileceğimize bakalım."

Yavaşça başımı sallıyorum, bakışlarım hala biraz daralmış durumda.

Bana yardım etmesinin nedeni ne? Bu pislik benden nefret etmiyor mu?

beni sevmiyor mu?

Bu, aramızda olanlar ve

ve o gece söylediği saçmalıklar için özür dileme şekli mi?

Gerçek bir özür işe yarardı. *Tabii ki onu kolayca kabul etmeyeceğim.*

Yoksa saldırı sırasında yardım ettiğim için mi? Ezra'yı kurtarmama yardım ettiğim için mi?

Sanırım bu daha makul bir neden olurdu.

"Yakında bir şeyler buluruz," diye devam etti Creed, beni düşüncelerimden kopararak.

Ona yavaşça, temkinli bir şekilde başımı sallıyorum, bu *cömertliğin* nedenini merak ederek.

gelecekte bana neye mal olacağını. Ruhumu mu, yoksa ilk çocuğumu mu?

Ama o sadece başını sallıyor, yüzündeki ifade benim istediğimden daha iyi bir şekilde yüzümdeki ifademi okuyabildiğini ve belki de ne düşündüğümü kabaca tahmin edebildiğini gösteriyor.

Ve dudaklarındaki gülümseme, bunu biraz eğlenceli bulduğunu gösteriyor.

Bu da beni sinirlendiriyor.

Eğer onun hakkında düşündüğüm her şeyi gerçekten okuyabilseydi... gülümsemeyeceğini garanti ederim. Dudaklarımin kenarlarında karanlık bir sırıtış belirir.

"Bilezik hakkında başka bir şey biliyor musun?" Creed, karanlık küçük sırıtışımı görmezden gelerek sorar.

"Zaten birkaç araştırma yaptım, yakında haber alırım." Ezra ayağa kalkar ve Creed'in yanına gider.

"İyi." Creed başını sallar, bakışları biraz kararır. "Çünkü o zincirlerin aynı metal ve sihirden yapıldığı konusunda haklıysan..." Creed'in sesi alçalır, bakışları daha ciddi bir ifadeye bürünür ve gözlerini hepimize gezdirir. "O zaman ya onları aynı yerden almış... ya da Micai'nin kız kardeşi bir şekilde bize saldıran grupla bağlantılı."

Hepsi bana döner, bakışlarında hafif bir endişe ve sempati belirir. Ama benim aklım Seria'yı değil, o karanlık metal kelepçelerin arkasındakileri meşgul ediyor. Bunlar, biraz daha küçük olsalar da, The Facility'nin kullandığı kelepçelere kesinlikle çok benziyorlar. Onlar olmalı.

Ve tüm o doğaüstü varlıkların ortadan kaybolması da? Bu bir tesadüf değil... ama bunu onlara nasıl anlatacağım? Geçmişimi açığa vurmadan, bunun Tesis olduğunu bildiğimi onlara nasıl söyleyeceğim? Çocukken bize öğretilen hikayelerin gerçek olduğuna onları nasıl ikna edeceğim? Geçmişimi anlatmadan bana nasıl inanmalarını sağlayacağım?

Bir saniye durup kendimi toparladım ve tam olarak mantıklı olmasa da, bildiğim kadarıyla onlara anlatmaya karar verdim. Sonuçta, hiçbir şeyden iyidir.

"Seria, araştırmamız gereken bir sorun." Onların bakışlarını yakalayarak başımı sallıyorum. "Ama bu saldırının arkasında kimin olduğunu zaten tahmin edebiliyorum." Hızlıca nefes alıp, kimse beni kesmeden devam ediyorum. "Bu tuhaf ve biraz çılgınca gelebilir ama..." Kalp atışlarım hızlanır, bakışlarım onların yüzlerinden başka yerlere kayar, yüzlerinde inanmazlık ifadesi görmemden korkarım. "Buraya saldıran grup, Erving'in yerine saldıran grup... O zincirlerden ve kaybolmaları tarif ettiğiniz şekilden yola çıkarak..." Sonunda gözlerine bakarım, önce Ezra'nınkine. "The Facility'yi duydunuz mu hiç?"

Creed alaycı bir şekilde başını sallarken, Ezra'nın gözleri biraz büyür. "Bu şaka değil, Micai..."

"Şaka yapmıyorum." Ezra, Annex ve Mallyn'in meraklı bakışlarıyla karşılaştım, sonra tekrar Creed'e döndüm. "Bize, itaat etmeyen, uslu davranmayan süper güçleri gölgelerin içinde kaçırdıkları söylendi,

Onlar kaırılır ve bir daha asla geri dönmezler. Bu, bahsettiğin kaybolma olaylarıyla uyuşuyor."

Creed gözlerini devirir, dudaklarını aralar ve ben devam etmeden önce benim argümanıma karşı çıkmaya hazırdır.

"Tüm hikâyeler uydurma değildir. Bir zamanlar insanlar için ne ifade ettiğimize bir bak. Biz bir hikâyeydik, küçük çocukları itaatkar tutmak için anlatılan karanlık bir masaldık. Ama biz gerçeğiz. Onlar neden gerçek olmasın?"

"Bize onların insan olduğu da söylendi." Creed başını sallar. "Ama dün geceki adamlar insan değildi, Micai."

"Belki de insan değiller, Creed." Kendimi düzeltip gözlerine bakarım. "Belki de bizim öyle olduklarına inanmamızı *istediler*. Belki de uzun zaman önce hikayeyi kendilerine uyacak şekilde çarpıttılar. Belki de başından beri başka bir şeydi."

Bu düşünce ve farkındalıkla kaşlarımı çatıyorum.

Belki de hikayeyi *onlar* uydurmuştur? Gerçeği kendi isteklerine göre çarpıtıp lekelemişler ve herkesin görebileceği bir yere koymuşlardır... böylece gelecekte bir şey bulunursa kolayca reddedilebilir.

Creed iç çeker. "Bu sadece çocukları uslu tutmak için uydurulmuş bir masal. Gerçek değil, Micai."

"Ya öyleyse? Bazı şeyler duydum..." Yüzümün ifadesinin düştüğünü hissediyorum, anılarla birlikte içimi soğuk bir ürperti kaplıyor. "Gizli bir yer, süperlerin karanlık koridorlarda sürüklendiği ve küçük hücrelerde aç bırakıldığı bir yer. Enerjilerini tüketen soğuk metalden yapılmış kalın prangalar takmaya zorlandıkları bir yer. Günlerce çığlık atabileceğiniz, ama kimsenin sizi duymadığı bir yer... Yankılanan koridorlar ve diğer mahkumların kulakları dışında kimse duymuyor." Sesim hafifçe titriyor. "Klanlar tarafından kaydedilen en vahşi hayvanlardan bile daha vahşi hayvanların bulunduğu karanlık odalara atıldığınız ve onlarla savaşmaya zorlandığınız bir yer... Ve her gün nefes almak ve hayatta kalmak için mücadele ettiğiniz bir yer."

Dudaklarımın derin bir kırıışıklıkla bozulduğunu, gözlerimin bulanıklaştığını hissediyorum, o hücrede, o cehennem gibi hapisanede mahsur kaldığım günlere geri dönüyorum.

Ve sonra birden farkına varıyorum.

Onlar dışarıda. *Şu anda* o hücrelerde kilitli insanlar var.

Bu farkındalıkla içimi büyük bir acı kaplıyor. Onlara yardım etmeliyim. Onları oradan çıkarmalıyım.

Ben yapmazsam, kim yapacak?

"Ya haklıysam, Creed?" Panik içimi kaplıyor, sözler dudaklarımdan dökülüyor. "Kaçırılan tüm o insanlar... Onları orada ölüme terk mi edeceksin? Kimsenin olmadığı, onlara eşlik edecek en ufak bir umut bile olmayan o cehennemde..."

Ellerimin üzerime düştüğünü hissettiğimde sözlerim kesilir; Mallyn sırtımda, Ezra elimden tutmuş, şimdi önümüzdeki masaya sıkıca tutunmuş, Annex ise elini enseme koymuş, saçlarımı okşuyor. Hepsini yumuşak ve nazik dokunuşlarıyla beni hızla sakinleştiriyor ve artan paniğimi yatıştırıyor, nerede olduğumu ve onların yanımda olduğunu hatırlatıyorlar.

"Micai." Ezra elimi sıkıyor. "Sana inanıyoruz." Annex ve Mallyn başlarını sallıyor.

"Bu bir olasılık ve daha fazla araştırılması gereken bir ipucu." Ezra Creed'e döner. "Çoğu masalın bir parça gerçeği vardır, Creed. Belki de bu masal, Micai'nin dediği gibi çok daha fazlasını barındırıyordur. Belki de geçmişte bir tutsak özgür kalmıştır ve masal böyle başlamıştır? Bu, yüzü ve adı olmayan bir gölgeden daha fazlasıdır."

Creed'in bakışları bana doğru daralır, gözleri daha önce olduğu gibi benden hiç ayrılmamıştır.

"Masalın nasıl bu kadar çok ayrıntı içeriyor?" Creed yaklaşır, sadece masa onu uzak tutar. "Daha önce hiç duymadığım şeyler... Senin versiyonun, küçük bir çocuğu korkutmak için anlatılan bir masal olamayacak kadar ayrıntılı."

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum. "Bu bir kabus değil. Bu cehennem. Ve eğer haklıysam, aradığın süper güçler orada tutsak. Şu anda bize saldıran insanlar tarafından."

"Bu benim sorumu cevaplamadı. Bu yerin varlığından çok eminsin... nasıl?" Creed tekrar sorguluyor beni, ama ne diyebilirim ki?

Oh, *ben* orada hapsedilen kişi olduğum için hepsini biliyorum. Tüm bunları kendim yaşadığım ve bu yüzden tüm detayları bildiğim için bunların gerçek olduğunu mu söylüyorum? Orada yavaş yavaş işkence gördüğüm, açlık çektiğim ve her gün hayatta kalmak için mücadele ettiğim ve sonunda sefil bir şekilde öldüğüm için mi?

Ama bunu onlara nasıl anlatabilirim ki?

"Creed." Ezra'nın ses tonunda sert bir uyarı var, ama Creed'in sorgulayan bakışları benden hiç ayrılmıyor.

"Hatalarından ders al," diye ekliyor Ezra, yüzü kararmaya başlıyor ama ben elimi onun elinin üzerine koyarak onu sakinleştiriyorum.

Creed'e dönüyorum. Gözlerinde öfke ya da suçlama yok, sadece samimi bir soru var.

Ve bir parçam doğruyu söylemek istiyordu. Her şeyi anlatmak, zaman zaman beni rahatsız eden ve kabuslarımı süsleyen ağır yükten kurtulmak. Ama bunu nasıl yapabilirdim?

Bence bu onlara yardım etmekten çok zarar verirdi.

Dudaklarım açılıyor... ama hiçbir şey çıkmıyor. Ne diyebilirim ki? söyleyebilirim ki?

Kaşlarım çatılır, gözlerim yere düşer. Ama... orada hapsolmuş olan tüm o insanlar...

Ona doğru bakıyorum, içimde korku ve öfke birbirine dolanıp kıvrılıyor, sonra yavaşça derin bir nefes alıp duygularımı sakinleştiriyorum.

Creed bana bakıyor, ikimiz de göz kırpmıyor ya da geri adım atmıyoruz.

Onun bakışlarımdaki gerçeği görmesini istiyorum. Bunun benim için bir şaka ya da oyun olmadığını. Ve bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, Creed, grubu ve tüm bağlantıları ile Tesis hakkında bilgi toplamada paha biçilmez bir güç olabilir. Daha fazla insan acı çekmeden ya da ölmeden onu bulabiliriz. Ve birlikte yok edebiliriz.

"Diyelim ki haklısın. Diyelim ki bu gerçek." Creed omuzlarını silkiyor ve sonra beni ağır bakışlarıyla sabitliyor, yüzünde daha ciddi bir ifade beliriyor. "Nereden başlayacağız? Böyle bir örgüt, hepimizin hayal edebileceğinden çok daha uzun süredir var olmalı. Ulaşabildikleri her yerde kaynakları olmalı. Kimsenin onların gerçekten var olduğuna inanmadığını söylemeye gerek bile yok. Gölgede bu kadar iyi saklanan bir şeyi nasıl takip edip öldürebilirsin?"

"Sen onu gün ışığına çıkar," diye cevap veriyorum. "Onlar da bir yerden başlamış olmalı. Her şeyin bir başlangıcı vardır..."

"Ve bir sonu," diye ekler Creed, dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Peki. Şimdilik bu ipucunu takip edelim. Bu da *bir* şeydir." Ezra'ya bakar

, az önceki öfkesi yüzünden kaybolur, turkuaz gözleri yumuşar.

"Onlar hakkında hızlıca bilgi toplamaya başlasak iyi olur," diyor Creed, buzdolabına doğru ilerleyip iğrenç protein karışımlarından birini alırken. "Çünkü kim olduğumuzu bildiklerini ve gitmemizi istediklerini zaten açıkça belirttiler. Bir dahaki sefere, bu iyiliği karşılığını verme sırası bizde olacak."

Creed, yeşil sıvıyı büyük bir yudumla içtikten sonra gözlerini bana çevirir.

"Hiçbir yere gitmeyeceğini, onların senin için senin onlar için olduğun kadar önemli olduğunu açıkça belirttin" —adamları işaret eder— "ama burada yaptığımız her şeyi gerçekten kaldırabilir misin?"

"Creed." Mallyn araya girer, Creed'i azarlarken sesi soğuk ve keskin çıkar. Ama pislik herif onu görmezden gelir ve devam eder.

"Seni korkutmaya çalışmıyorum; bunu zaten denedim ve başaramadım. Ama senin bu işe var mısın yok musun bilmem lazım." İçkisini tezgahın üzerine koyup bana doğru bir adım attı. "Çünkü burada yaptığımız iş küçük bir işletmenin işi değil. Kendi isteğimizle ateşe atılıyoruz ve bu yolda yanmak doğal bir şey. Yaptığımız karanlık işleri kaldırabilir misin?" Kaşlarını kaldırır. "Neredeyse her gün öldürür ve kan dökeriz; istesek de istemesek de tehlike ve ölüm peşimizde." Bana bir adım daha yaklaşır.

"Burada hedeflerimiz var ve hiçbir şey yolumuza çıkamaz. Kız kardeşin ya da *Tesis*, planladığımız şey için sadece bir durak, söz veriyorum." Bana doğru son bir adım atar, artık benden sadece birkaç santim uzaktadır, yüzünde her zamanki kötülük ya da alaycılık izi yoktur.

"Öyleyse tekrar soracağım... Bizimle birlikte kılıcını ve ruhunu karartmaya hazır mısın, Micai? Çünkü bir kez aramıza girdiğinde, sen de bizden biri olursun... ve geri dönüşü yoktur."

Creed'in gözlerindeki bakıştan, bunu ciddi olarak söylediğini anlayabiliyorum; bana aralarında bir yer teklif ediyor. *İsteyerek ya da istemeyerek*, bir parçası beni kabul etmeye karar vermiş.

Ve bunun zamanı *da* gelmişti.

Koltuğuma geri oturuyorum, kollarımı kavuşturup onun sabit bakışlarına karşılık verirken dudaklarımdan küçük bir iç çekiş çıkıyor.

"Bu, benim hakkımda yanlış anladığın birçok şeyden biri, Creed."

Sandalyeye yaslanıyorum, sözlerimle kaşları aşağı doğru çekilirken yanaklarım gülümsemeyeyle geriliyor.

"Uzun zamandır *buradayım*, sadece sen görmedin. Ve sanırım sana daha önce söylemiştim..." Öne eğildim, Annex, Mallyn ve Ezra'nın dudaklarında gülümsemeler belirdi, ben devam ettim.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum."

BÖLÜM BEŞ

MALLYN

Kesimhaneye doğru yürürken kahverengi torba elimde hışırdamaya başlar; Daina'nın özel elmalı turtası ve beş adet sıcak paninin kokusu midemi guruldattırır. *Micai çok sevinecek.*

Dün yoğun bir gündü. Günün çoğunu, bu gizemli grup olan The Facility ile nasıl başa çıkacağımıza dair planlarımızı konuşarak geçirdik.

Creed de kafasını kışından çıkardı ve sonunda Micai'yi olduğu ve olabileceği gibi gördü. Grubumuzun vazgeçilmez bir üyesi. *Ve bizden biri.*

Creed, Micai'ye işlerimizi ve gelecek planlarımızı özetledi. Mümkün olduğunca kısa tuttu ve ona, yozlaşmış sistemleri ve şu anda iktidarda olan Konseyi nasıl yıkmayı planladığımızı anlattı. Ve gölgede nasıl çalıştığımızı, insanlarımızı yerlerine yerleştirdiğimizi ve elimizden geldiğince yardım ettiğimizi, aynı zamanda kendi erişimimizi ve gücümüzü genişlettiğimizi anlattı.

Micai'nin sevimli, iri gözleri ve şaşkın ifadesi dudaklarımda bir gülümseme oluşturdu. Bizim "karanlık Robin Hood tipi"nden çok "mafya tipi" gibi göründüğümüzü söyledi. Sonra yumuşak bir gülümseme dudaklarında belirdi ve her birimize bakarak bunun bize de garip bir şekilde yakıştığını söyledi.

Gözlerindeki nazik bakış ve sevgi, içimde sıcak bir his yaydı. *Hatta içimdeki canavarı bile harekete geçirdi.*

Ama bunu asil bir amaç uğruna yapmıyorduk. Onun zihnindeki "Robin Hoodlar" değildik. Ve bunu ona açıkça belirtmemiz gerekiyordu.

Her şey intikamımızı almakla uyumluydu, her bir iplik bir şekilde veya başka bir şekilde yozlaşmış sistemlere bizim

topluluklarımızı. Ve hepsini tek tek çözüp, sonra da yıkacaktık.

Micai'nin bunu anlamayacağından veya sevmeyeceğinden, bizim karanlık ve kanlı planlarımıza dahil olmak istemeyeceğinden, bunu öğrenirse bizi artık kabul edemeyeceğinden endişelendim

... ama o, hepimizin beklediğinden daha iyi karşıladı.

Onaylayarak başını sallayıp anlayışını dile getirirken bakışları sabit ve çelik gibiydi. *"Hepimizin bir geçmişi var. Sana zarar verme hatasını yapanlar da acı çekmeli ve bedelini ödemeli. Bu adil olan tek şey."*

Mavi gözleri, ne benim ne de canavarımın hoşuna gitmeyen bir şeyle kararmıştı. Geçmişinden intikam alması gereken bir anı.

Ve ben, onun intikamını almasını sağlamak için elimden gelen her şeyi ve sahip olduğum her kanlı bıçağı seve seve ona verirdim.

Kurtum zihnimde hırlıyor, kendi düşünceleri benimkilerle aynı.

Adımlarım yavaşladı, zihnim ona kapıldı. Canavarıma.

Onu içime gömmek ve asla serbest bırakmamak için onu aşağı iterdim. Onun döktüğü sonsuz kanı ve ondan sürekli hissettiğim kana susamışlığı nefret ediyordum. Ve o benim kontrolümü kırdıktan sonra, ne olduğunu hatırlamadan, sadece ellerimden ve ağızımdan kan damlarken uyanmaktan nefret ediyordum.

Ama artık öyle değil.

Micai yanımıza geldiğinden beri öyle değil. Öfkesi ve hiddeti yatıştı ve garip bir şekilde, birbirimize olan nefretimiz ve güvensizliğimiz de yatıştı.

Micai'yi ve sürümüzü korumak için birlikte çalışmamız gerektiği konusunda hemfikiriz.

Ben gözlerimi devirip tekrar yürümeye başlarken, o kulaklarımda küçük bir hırıltı bırakıyor.

Geçmişim i z hala üzerimde bir yük olarak duruyor, beni aşağı çekiyor ve bazen boğuyor, ve bununla tamamen barışabileceğimden emin değilim.

Ama Micai'nin güvenliği ve mutluluğu için anlaşıyoruz.

Ve bu, kan döküp onun yolundaki her şeyi yok etmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Ellerimiz ve dişlerimiz onun yerine bizim kanımızla lekелensin.

Sevgili eşimiz için her şeyi yaparız.

O tek kelimeyle içimi sıcak bir duygu kaplıyor, onu takip eden bir memnuniyet duygusu, sadece onunla birlikteyken hissedebildiğim bir duygu. Micai aramıza katılmadan önce her şey kasvetli ve karanlıktı; sonsuz bir ormandı, aynı anda hem çok dolu hem de çok boştu, çok huzurlu ve sakin ama aynı zamanda çok yalnızdı. O, ruhuma sıcaklığı, her geçen güne ışığı geri getirdi. Hayatımın karanlık ormanını renk ve yaşamla aydınlattı, umut ve sonsuz olasılıklarla doldurdu ve artık sabırsızlıkla beklediğim bir gelecek verdi.

Micai günümüzü aydınlatan güneş değil, karanlık gecemizi aydınlatan ay. Ve hangi yolu seçerse seçsin, o yol bizi tekrar karanlığa götürse bile, onu takip edeceğiz.

Onunla bir hayat, sonsuz bir uçurumda bile, hepimiz bir araya geldiğimizde cennet gibi görünecektir.

Sonra aklıma vücudundaki izler geliyor. Daha önce ormanda gördüğümde onlara pek dikkat etmemiştim çünkü ben ve kardeşlerimin hepsinin kendi dövmeleri var. Onları sadece sevimli bulmuştum ve onun küçük vücuduna çok yakıştığını, şekillerinin ona özel olduğunu düşünmüştüm.

Ama görünüşe göre bu, onun cevap bulması gereken bir şey.

O yüzden ona cevap bulmasında yardımcı olacağız.

Creed'in Micai'yi muayene etmesi için davet ettiği şaman da dün gece geç saatlerde geldi.

İşaretleri ona göstermedik, ama o fark etti; küçük, kırıksık gözleri, elleri Micai'nin bileklerindeki siyah şekillerin üzerinde ileri geri kayarken, işaretlere odaklandı. Sonra Micai ile bir bakış ve küçük, anlamlı bir gülümseme paylaştı.

Micai bu izleri sorduğunda, yaşlı Şaman sadece başını salladı ve bunların kendisinden önce olduğunu, ancak içlerinde güçlü bir şey barındırdıklarını söyledi.

Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçar. Şamanlar her zaman çok gizemli ve belirsizdirler, sadece yarım cevaplar verirler.

Sonra Micai'ye, çamur gibi kahverengi ve yeşil renkli birkaç kase ilacı yutturdu; Micai'nin

tadına uygun değildi, çünkü sevimli burun kıvrımı ve yüzünü buruşturan mavi gözleri bunu gösteriyordu.

Şaman, Ezra'nın numarasını alıp Micai'nin sağlığı hakkında daha fazla soru sorarak onu dışarıya çıkarırken, birkaç dakika sonra oradan ayrıldı.

Ama ne yazık ki, buradaki en yaşlı şamanlardan biri olmasına rağmen , Micai'nin izleri hakkında hala yeni bir cevap alamadık.

Micai'nin söylediklerine göre, vücudunda her yeni iz ortaya çıktıkça gücü ve yetenekleri de artıyor gibi görünüyor.

Eğer bu onu sağlıklı ve güçlü kılan bir şeyse, o zaman onların büyümesini izlemekten mutluluk duyarım. Ama onun da bu konuda endişelenmesini istemiyorum.

Bunu bilen biri ya da bir yerde bununla ilgili bir kayıt olmalı. Ve eğer varsa, onu onun için bulacağız.

Ama bileklerinden çağırdığı o siyah bıçaklar... Daha önce böyle bir şey görmedim.

Büyücüler ve cadıların canavarları ve silahları çağırdıklarını görmüştüm, ama böyle değil. Büyü sözleri ve sihirli çemberler kullanıyorlar, ama bu

... Micai'nin etrafında büyü yoktu.

Hem ben hem de canavarım aynı fikirdeyiz... bu başka bir şeydi.

O tuhaf kıvrımlı siyah bıçaklar, bileklerindeki izlerden çıkarak, şimdiye kadar gördüğüm en keskin metal haline geldi. Et ve betonu kolaylıkla kesiyorlardı ve Micai'nin hareketlerine, sanki birbirlerine bağlı ve senkronizeymiş gibi tepki veriyorlardı. Bunu yapabilen başka bir süper tür bilmiyorum.

Her halükarda, Micai her geçen gün daha da güçleniyor ve daha da kuvvetleniyor gibi görünüyor. Bu, hem beni hem de canavarı, onun Eşi olarak seçilmiş olmaktan gurur ve onur duyuyor.

Micai, tanıdığımız en güzel ve en muhteşem kadın... Diğerlerinin bunu görmemesi çok yazık.

Geçmişini hatırlayıp bize üvey kız kardeşi ve bilezik hakkında küçük bilgiler verdiğinde... içimde öfkeyle çırpınan canavara katılmamak, onun kız kardeşini ve ona zarar veren herkesi avlamasına izin vermemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Onun bir geçmişi olduğunu biliyordum; her şeyin güllük gülistanlık olmadığını biliyordum. Bazen gözlerinde bir ifade belirirdi; benim ve

kardeşlerimin bakışlarını çok yakından yansıtan bir bakış. O sıcak bakışların ve yumuşak gülümsemelerin arkasında gizlenen başka bir şey olduğunu gösteren bir bakış, karanlık ve acı verici bir şey. *Ve en iyisi gömülüp unutulması gereken bir şey.*

Bize henüz her şeyi tam olarak anlatmadı, ama hepimiz hissedebiliyoruz; ev hayatı muhtemelen bizimkine, bizim onun için istediğimizden veya istediğimizden daha yakındı. En azından ailesinin bir istisna olmasını ummuştum.

Kulaklarımda tekrar tekrar çınlayan sesi bastırıyorum. "*Aile.*"

Ailem "normal" bir aile değildi. Dışarıdan bakıldığında kusursuz ve mükemmel görünüyorduk, birbirini destekleyen tipik bir klan gibiydik. Ama kapalı kapılar ardında, o evdeki ruhlar diğerlerinden daha aşınmış ve daha boştu.

Anılarımda sıcaklık ya da mutluluk yok, güvenli bir yer ya da geri dönebileceğim bir yer yok, kendime ait ya da "ev" diyebileceğim bir yer yok.

Zaten beni orada istemiyorlardı. Ben onların sicillerinde, sahte görüşlerinde bir lekeydim. Canavarım onların emirlerine tam olarak uymuyordu ya da onların oyunlarında rol almıyordu ve ben de tüm bunlardan bıkmıştım.

Onun muazzam gücü olmasaydı, muhtemelen beni bu kadar uzun süre tahammül etmezlerdi. *Etmeselerdi daha iyi olurdu.*

Creed ve kardeşlerimle tanışmadan önce, soğuk, karanlık ve sefil bir hayatım vardı.

Aile, Blaire Klanı ile asla ilişkilendireceğim bir kelime değildi, sadece güç ve statüye önem veren sert, karanlık bir uçurumdu. Gençken benim için bir sığınaktı, daha fazlası değil.

Aile. Sürü. Şimdi sahip olduğum şey bu.

Ve birkaç gün önceki saldırı, The Facility adlı grup tarafından yapıldıysa, onları tamamen yok olana kadar avlayacağız.

Creed ilk başta Micai'nin hikayesinin bir şaka, eğlence için yeniden anlatılan eski bir masal olduğunu düşündü.

Ama Micai'nin gözlerindeki parıltıdan, yüzünün solgun ve solgunlaşmasından ve konuşurken ellerinde hissedilen hafif titreme ve paniğinden bunu anlayabiliyordum. Bu, şaka yapan birinin ifadesi veya hareketleri değildi. Bu, korktuğu, karanlık ve acı verici bir şeyi hatırlayan birinin bakışıydı.

Micai'nin endişesi gerçektir. Ve sanırım Creed de konuşmasını bitirdiğinde bunu anladı. Sıkılmış yumruğu ve daralmış bakışları Micai'ye yönelik değildi. İçinde biriken öfke ve hayal kırıklığıydı.

Kardeşimi tanıyorum. Ve onun da masadaki diğerlerimiz gibi, onu dinlerken aynı şeyi hissettiğinden eminim.

Biri Micai'ye zarar verdi. Biri, onu sandalyesinde küçülene kadar acı çektirdi, *hem de hepimizin etrafında olmasına* rağmen, sadece o anının hatırası ile.

Bu düşünceyle canavarım kulaklarımda şiddetle kükrerken, onu yavaşça bastırmayı başardım. Onun öfkesi ve hiddeti benimkine eklenerek içimde daha da büyüdü. *Ve yakında tüm bunları serbest bırakacak bir yere ihtiyacım olacak.*

Micai, Tesis hakkında çok canlı bir şekilde konuşmuştu ve bir şekilde, onun onlarla karşılaştığına inanıyorum, bu yüzden oradan başlayacağız.

Her bağlantıyı, her ilişkiyi ve bu işe karışan her ruhu bulacağız.

Onları tuğla tuğla parçalayacak ve her şeyi küle ve toza çevireceğiz, böylece benim güzel Eşim bir daha asla o kadar perişan görünmeyecek.

Kardeşlerim ve ben her zaman onun yanında olacağız. Micai'ye bulaşmak isteyen herkes önce bizimle uğraşmak zorunda kalacak. *Ve keşke gelselerdi.*

Ölüm onları yavaşça tüketmeden önce, canavarımın gözlerine baktıklarında gerçek korkunun ne olduğunu onlara göstereceğim.

Şu anda temiz ama boş olan mezbahaya giriyorum. Creed, en azından şimdilik dövüş ringi faaliyetlerini durdurmaya karar verdi. Bu yüzden ringi ve alanı eskisi gibi kurmaya gerek yoktu.

Ayrıca, saldırıya uğradıktan sonra mekanımıza tanımadığımız insanları sokmamız da gerekmiyor. Şu anda mezbahaya girmelerine izin verilen tek kişiler, bizim için çalışan ve izin alan kişiler.

Çukurlu metal kapılara doğru ilerliyorum, saldırıdan sonra bile koruma ve gizleme büyüğü hala güçlü. Mutfığa doğru ilerlemeden önce kapılara hafifçe vuruyorum ama kapıyı açmadan önce duruyorum.

Sessizdi. Fazla sessizdi.

En azından Annex'in Micai ile oynayıp onu rahatsız ederken içeriden gelen yüksek sesini duymalıyım.

Canavarım ilerlerken göğsümde bir parça panik hissediyorum.

Ben yokken bir şey mi oldu? Micai ve kardeşlerim nerede?

Kahverengi çantayı yavaşça yere bırakıyorum, gerekirse dönüşmeye hazırlanıyorum, canavarım öne çıkıyor ve saldırmaya hazır.

Aniden, iki kapı ötedeki silah odamızdan bir gürültü duyuyorum ve hemen ardından bir gürültü daha geliyor.

Başka bir düşünceye kapılmadan ayaklarım hareket eder, vardiyam başlarken odaya hızla girerim, ama üç çift tanıdık göz beni durdurur.

Micai'nin yumuşak mavi bakışları benimkilerle buluşur ve vardiyamın başlangıcı geride kalır, Ezra ve Annex'in etrafını sardığı eşimin güvende olduğunu görünce içimdeki canavar ve kalbim sakinleşir.

Micai ve Ezra yaptıkları şeye devam ederken, Annex bana doğru gelir. Elleri yukarı ve dışa doğru kaldırılmıştır, sanki Iron Man'in saldırı pozunu almış gibidir, Ezra ise arkasında durmuş, ona bir şekilde talimatlar vermektedir. Sevimli kaşları birbirine yaklaşır, elleri titremeye başlarken yüzünde konsantrasyon ifadesi belirir. Ve sonra... hiçbir şey olmaz.

Ezra ona nazikçe gülümserken, o hayal kırıklığıyla bir nefes verir ve eşimiz bileklerine bakarken ona teselli ve destek sözleri fısıldar.

"Yemekler nerede, Mal?" Annex arkama bakıyor. "Red'in bilek bıçaklarının görünmemesinden zaten sinirli olduğunu biliyorsun, bir de yemeğini unutmuşsun. Çılgına dönecek ve bu odaya bizim mezbahaya yaptığımızdan daha fazla zarar verecek." Ezra arkasında sırtıarak dururken, şimdi bizim yönümüze bakarak Micai'ye bakar. "*Siktir.*"

Micai başını sallar ve Ezra hafifçe gülerken, Annex'in yüzü buruşur.

"Mutfak kapısının yanındaki kahverengi çantada." Annex'in yanından geçip Micai'ye doğru yönelirim, hem ben hem de canavarım ona

ona daha yakın olmamız gerekiyor.

Micai, Ezra ile birlikte hedefledikleri, birkaç metre ötedeki insan şekilli mankene geri döner. Mankenin üst gövdesinde ve boyun bölgesinde Annex'in Bowie bıçağına benzeyen birkaç bıçak izi ve alt bacaklarında birkaç çukur vardır.

Micai ellerini tekrar kaldırır, gözleri bileklerindeki izlere dik dik bakar, sonra yüzünde hayal kırıklığı belirir.

"Anlamıyorum... Daha önce işe yaramıştı, neden şimdi yaramıyor?" Bileklerini çırpar, bu hareket bana Spider-Man'in ağlarını fırlatmasını hatırlatır, sonra kaşlarını çatıp elleri daha hareketli hale gelir.

Tüm bunlar yüzümde bir gülümseme oluşturur, onun yanında geçirdiğim her saniye damarlarıma sakinlik yayılır. Onu izlerken, onun varlığı bana ve canavarıma bir merhem gibidir.

"En son sana geldiklerinde ne düşündüğüne odaklan," diyor Ezra, gözleri onun izlerine odaklanmış halde.

"Saldırıya uğrayacaktın, Ezra." Micai durur ve ona döner. "Tek düşünebildiğim seni kurtarmak ve korumaktı... *Bir şeyin* seni kurtarması için dua ettim."

Ezra'nın bakışları ona karşı yumuşar, eli onun elinin üzerine düşer, parmaklarını birbirine geçirir ve elini dudaklarına doğru çeker, bileğine bir öpücük kondurur.

Onları izlemek içimi ısıttı. Canavarım bile, eşimin ve kardeşlerimin benimle olan bağımızı ve kaderimizi mutlu bir şekilde kabul ediyordu. *Sürümüz.*

"Dummy'yi Ezra ile değiştirip, Bowie'mle birkaç atış yapmaya ne dersin?" Annex, kahverengi çanta ve yanaklarını gerginleştiren geniş bir gülümsemeyle kapıda belirir.

Ezra kaşlarını kaldırırken, Micai gözlerini devirir.

"Ezra'yı, kılıçlarımı çağırmam için hedef alıştırması olarak kullanmıyoruz."

Annex çantayı yakındaki bir masanın üzerine koyar.

"Kim kılıçlarını çağırmaktan bahsetti ki?" Bowie bıçağını çıkarır, elinde çevirir ve mankenin göğsünün tam ortasına fırlatır. "Ez'in biraz egzersize ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm, ama... Yani, eğer yardımı olacaksa?" Omuzlarını

ve tüm yiyecekleri masaya çıkararak bizim için hazırlar.

Ona katılıyoruz ve yerlerimize oturuyoruz. Micai ilk lokmasını alırken gülümsemesi büyüyor.

Küçük, mutlu bir mırıldanma dudaklarından çıkar ve hepimizin gülümsemesi daha da genişler.

Mate'in yemeğini afiyetle yemesini izlemeyi çok seviyorum.

"Kılıçlarını dert etme, Micai. Onlara alışman biraz zaman alabilir, ama bir yolunu buluruz." Ezra paninisini açar. "Sadece biraz antrenman yapıp düşüncelerini odaklaman için çalışmamız gerekiyor. Eminim ki bu, kılıçları çağırmakla bağlantılıdır."

Micai başını sallar, yemeğinden bir ısırık daha alır, panininin neredeyse yarısı bitmiştir ve masanın ortasındaki elmalı turtaya gözlerini diker.

Sandviçimden bir ısırık daha alırken dudaklarım yukarı doğru kıvrılır.

"Acele etme, Kızıl." Annex dudaklarını yalar ve yemeğini bitirir. "Sen antrenman yaparken o seksi kışını korumaya çalışacağım. Kimse sana yaklaşılamayacak."

Micai son ısırığını alırken gülümsemesi genişler ve yemeğini hızla bitirir.

"Kılıçlarımı çağıramıyorum diye kendimi koruyamayacağım anlamına gelmez." Micai'nin dudaklarında seksi bir gülümseme belirir. "Korunan kişinin *sen* olmadığını kim söyleyebilir?"

"Senin önümü, arkamı... yanımı, istediğin pozisyonu almana seve seve izin veririm, Kızıl..."

Ezra, topaklanmış ambalajını Annex'e fırlatır ve tam gözlerinin arasına isabet ettirir.

"Ama daha ciddi bir konuya geelim..." Ezra'nın bakışları daralır, hepimizi sırayla süzer. "Yıl sonunda Omerta Mücadelesi de olacak." Gözleri Micai'ye döner. "Bu yüzden önümüzdeki birkaç hafta boyunca sıkı antrenman yapmalıyız, bize ne yaparlarsa yapsınlar hazırlıklı olmalıyız."

Micai düşünceli bir şekilde başını sallar, zihni Ezra'nın sözleriyle dolaşır.

Omerta M¼cadelesi, Savunma Fak¼ltesi tarafından ¼ç veya d¼rt yılda bir d¼zenlenen ve sadece Savunma Fak¼ltesi ¼ğrencileri i¼in yapılan bir t¼r sınavdı.

Benim d¼ř¼ncelerimi yansıtıyor gibi g¼r¼nen Annex'e bakarım.

Savunma sınıfına katılmamaya *karar* verip sanat sınıfını tercih ettiğimiz i¼in hi¼ bu kadar pişman olmamıştım.

Ezra'ya d¼n¼p anlamlı bir bakış atıyorum. O ve Creed, o lanet sınav sırasında Micai'ye g¼z kulak olmak zorunda kalacaklar ¼¼nk¼ eğ er o kız parmağın¼ kâğıtla keserse bile... Annex ve ben o ormandaki her pisliğ e acı bir sel yağdıracağız.

Ve daha fazlasını, diye homurdandı i¼imdeki canavar.

Ortadaki pastayı alıp d¼rde b¼l¼yorum ve Micai'ye bizimkinden iki kat daha b¼y¼k bir dilim veriyorum. Onu ¼n¼ne koyup eline bir ¼atal tutuşturuyorum ve dikkatini tamamen bana ¼ekiyorum.

Canavarım, bize karşı yumuşayan bakışlarıyla t¼ylerini diken diken ediyor.

"Ne olursa olsun, ne yapmamız gerekirse, hepsini birlikte yapacağız. Burada yalnız değılsin, Micai." Dudaklarında o g¼zel k¼¼¼k g¼l¼mseme yeniden belirirken, elini hafifçe sıkıyorum. "Bizi unutma."

O da başını sallar, sonra ¼ne eğ ilip pastasından bir par¼a alır ve Daina'nın spesiyalitesi karşısında g¼zleri sevin¼le parlar.

O, bizim se¼tiğ imiz tatlıyı her bir kırıntısını zevkle yerken, beni ve canavarı bir memnuniyet kaplar.

Eşim yemek yerken d¼ř¼ncelerim bir oraya bir buraya gidiyor.

Micai'nin ihtiyaçı ne olursa olsun, ister eğitim ister bilgi olsun... hepsini bulmasına yardım edeceğ iz.

Mate'e hak ettiğ i cevapları bulmak i¼in hi¼bir şeyden vazgeçmeyeceğ im.

Ve karşımıza ne ¼ıkarsa ¼ıksın, ne olursa olsun, bunu birlikte aşacağız. Bir aile olarak.

ALTINCI BÖLÜM

MICAI

Uyandığımdan ve arkadaşlarıma izlerim ve Tesis hakkında anlattığımdan bu yana birkaç gün geçti. Ve şu ana kadar, çılgın hikayelerim yüzünden beni süperlerin akıl hastanesine yatırmadılar.

Dün birlikte geçirdik, onlar bana bilek bıçaklarımı çağırmamda yardım etmeye çalıştılar. Ama saatlerce denedikten sonra, elimde kalan tek şey bilek spazmları ve tüm bu çabadan dolayı kollarımda bir ağrıydı.

Annex ve Ezra da akşam boyunca benim "Örümcek Adam bilek hareketlerim" ve "sevimli, buruşuk yüzlerim" ile kahkahalara boğuldu. Mallyn bile gülüyordu. *Lanet olası pislikler.*

Bu yüzden bugün enerjimi başka bir yere odaklamaya ve vücudumun geri kalanını çalıştırmaya karar verdim. Dinlenmekten çok sertleşmişim ve hareket etmem gerekiyordu. Biriyle dövüşmek daha iyi bir seçenek olurdu, ama ne yazık ki benim için, erkeklerin hepsinin grupları için yapacak işleri vardı.

Ezra, Annex'i tekrar bana ulaşmaya çalışırken uzaklaştırırken izliyor ve el sallıyorum. Creed'in evcil hayvanlarından biri yerine neden onunla işlerini halletmek zorunda olduğunu şikayet ederken, Ezra'nın tutuşuna karşı direnerek ayrılıyor.

Yalvaran gözleri benimkilerle buluştu ve Ezra'ya "ben gidince Micai'ye kim eşlik edecek ve onu mutlu edecek?" diye sordu. Ezra şakacı bir şekilde gözlerini devirdi ve alaycı bir şekilde güldü, sonra bana el salladı ve yakında döneceklerini söyledi.

İçeri girip mutfağa doğru ilerlemeden önce gülümsüyorum. Hafif bir sabah atıştırma bana enerji verecek ve yoğun bir antrenman seansına hazırlanmamı sağlayacaktır.

Bu sabah Annex'in gizlice lezzetli görünen okolatalı granola barlarını dolaba sakladığını gördüğüm için dolaba doğru yöneliyorum.

Kaşlarım aşağı doğru çekildi. *Ama bunları kimden saklıyordu?*

Birkaç çubuk alıp bir tanesini ısırdıktan sonra buzdolabına gidip bir bardak süt aldım. Sıvı kremayı dolu bir bardağı doldurup bir yudum alırken odaya göz gezdirdim. Çocuklar olmadan burası çok boş geliyordu.

Mallyn da bu sabah erkenden ayrılmış, komşu kasabada birkaç bağlantısını kontrol etmesi gerektiğini söylemişti. Ayrılmak istemiyor gibiydi, ama hızlı ve ateşli bir öpücükten sonra, yakında döneceğini söyleyerek aceleyle çıktı. Ama gözlerindeki parlak mavi ışıltı, kontrolü ele geçirmek için içindeki canavarla mücadele ettiğini gösteriyordu. *Sanırım iri adam da işe gitmek istemiyordu.*

Son granola barımı ve sütümü bitirip bardağımı yıkamaya başlarken dudaklarımdan küçük bir iç çekiş kaçtı.

Ezra da dün gece geç saatlerde Seria'nın bileziğini kontrol eden bağlantısından bir telefon almıştı. Bağlantısı, gizlice etrafta araştırma yapmış ve bileziğin metaline dair bilgi sahibi olabilecek birini bulmuştu. Adı Jericho'ydu, en azından karaborsa ticaretinde kullandığı isim buydu. O, büyülü tabu türünden eski ve nadir malzemeleri toplayan bir tür büyülü tarihçiydi.

Ezra ile buluşmayı kabul etti, ancak buluşma için iki şart koydu. Birincisi, bileziği beğenirse onu alabilecekti, ikincisi ise buluşmanın onun seçtiği gün ve saatte yüz yüze gerçekleşmesi gerektiğiydi. Bu konuda pazarlık yapılmayacaktı.

Genellikle, çoğu muhbir veya karaborsa tüccarı, sırlarını saklamak için bir aracı kullanarak işlemlerini anonim olarak yürütür. Ancak Ezra'nın bağlantısı, Jericho için bunun normal olduğunu, çünkü sadece seçkin müşterilerle yüz yüze görüşmeyi tercih ettiğini ve büyülü malzemeler hakkında en kapsamlı bilgiye sahip olduğunu garanti etti.

Jericho, Ezra'ya bu sabah buluşmanın yerini ve gününü gönderdi: Bu gece saat 23:00'da Rune City'deki Club Maro'da. *Bu aynı zamanda Yılbaşı gecesiydi.*

Bu yüzden çocuklar bu sabah aceleyle tüm işlerini halletmeye çalışıyorlardı. Birlikte kutlayacağımız konusunda ısrarcıydılar ve buluşmayı ertelememizi söylediler. Ama ben hepimizin gidip geceyi orada geçirmemizi önerdim.

Rune City, arabayla bir saat uzaklıkta ve iki şehir ötede. Özellikle doğaüstü topluluklar arasında kulüp sahnesiyle tanınıyor. Maro da en büyük kulüplerinden biriydi.

Son hayatımdan beri düzgün bir kulübe gitmemiştim ve o yerler, en seçkin kulüplerden ziyade daha çok ucuz barlara benziyordu. Jericho ile tanışmak ve bilgi almak, bir taşla iki kuş vurmak gibi olacaktı.

İşimi bitirip kapıya doğru ilerlerken, aniden yüksek bir *gürültü* duydum. Durup mutfak kapısını yavaşça açtım ve koridordaki diğer kapılara bakarken, yine yüksek *bir gürültü* duyuldu.

Bir adım atıp yavaşça her kapıya yaklaşıyorum, sesin geldiği kapıya ulaşana kadar dikkatle dinliyorum.

Koyu kömür grisi bir kapı, koridordaki diğer kapılardan bir ton daha koyu. Gözlerimi kısıyorum. Birkaç gece önceki saldırının ardından, Creed'in gözetiminde tüm mezbaha ölümcül bir büyüyle korunuyordu. Dün bile bu odaya açılan büyük kapılar üzerinde çalışan adamlar vardı, saatlerce her büyüü kendi isteğine göre yeniden ayarlıyorlardı. Birinin içeri girip *sadece* bu odada kalma ihtimali çok düşüktü.

Annex, Ezra ve Mallyn bütün sabah dışarıda işlerini hallederken, burada benimle birlikte kalan tek egoist pislik vardı. *Creed*.

Kapıyı yavaşça açtım, müzik gürültülü çalışıyordu ve büyük odaya süzülürken gümbürtü sesi giderek yükseliyordu.

Gözlerim büyüdü ve etrafa bakındım, ayaklarım dondu. Çocuklar arka odada bir spor salonu olduğunu söylemişlerdi, ama ben hep birkaç ağırlık, belki bir kum torbası ve koşu bandı olan küçük bir yer hayal etmiştim.

Ama daha iyi bilmeliydim. Bu çocuklar hiçbir şeyi

.

Bu alan yatak odalarından bile daha büyük ve insanlığın bildiği her türlü spor aleti var. Daha önce hiç görmediğim bazı makineler bile var; neredeyse benim boyumun iki katı ve ev spor salonundan çok fütüristik bir filme ait gibi görünüyorlar. Odanın bir tarafını kaplıyorlar ve arkalarında tavandan yere kadar uzanan büyük aynalar var. *Muhtemelen Creed antrenmanını izleyebilsin diye.*

Zemin siyah yastıklı bir matla kaplı, odanın içini incelerken ayaklarımın altında yumuşak bir his var.

Spor salonunun ortasında başka bir paspas seti var, ama bu sefer mavi. Küçük bir kare şeklinde dizilmişler, uzunluğu ve genişliği sekiz fitten fazla değil. Kenarına bir çift boks eldiveni ve bir havlu atılmış, yanlarına da birkaç bilek bandajı. *Sanırım bu, geçici bir dövüş alanı.*

Müzik devam ederken etrafa bakıyorum ve sessizce bir adım daha atıyorum.

Duvarlar çoğunlukla siyah boyalı ve üzerinde kırmızı ve beyaz geometrik çizgiler var. Odanın her köşesinde küçük aksesuarların bulunduğu büyük raflar var, bana en yakın olanında farklı şekil ve boyutlarda boks eldivenleri ve grappling eldivenleri sıralar halinde dizilmiş.

Büyük, fütüristik spor salonu ekipmanlarının karşısında, duvara dizilmiş ve alanı dolduran bir sıra kum torbası var, bu da profesyonel spor salonu görünümünü tamamlıyor.

Ve işte orada Creed'i görüyorum. Gözleri kısılmış ve şu anda dövdüğü kum torbasına tamamen odaklanmış durumda. Gövdesi çıplak, üstü yanındaki yere atılmış, kasları gergin ve önündeki zayıflayan kum torbasına bir sonraki darbesini indiriyor.

Çıplak gövdesi tam da düşündüğüm gibiydi: sıkı karın kasları ve tonlu kaslar, normal kesim gömleği hayal gücüne yer bırakmıyordu. Ama beni şaşırtan kısım, göğsünün ve kolunun bir tarafına doğru uzanan dövmelerdi.

Büyük dövme omzundan başlayıp göğsünün ön tarafına doğru uzanıyor; büyük kanatlar ön tarafının her iki yanında genişçe açılmış ve sırtına doğru uzanıyor gibi görünüyor, siyah sis bulutları kanatları çevreliyor

Bu, kanatlara hareketli bir görünüm ve özgürlük hissi veriyor, karanlık ve gölgeli özelliklerine rağmen.

Kanatlar bir tür kuşa ait gibi görünüyor, belki bir kartal ya da şahin?

Sessizce bir adım daha atıyorum, gözlerim onun omzundaki bu güzelim koyu renkli kanatları birbirine bağlayan şekilleri yakalamaya çalışıyor.

Creed hareket eder, sağ kolunu geriye çekerek dikkatimi dövmelerden uzaklaştırır, güçlü bir yumruk atarken kolundaki mürekkep kaslarıyla birlikte toplanır. Yumruk, güçlendirilmiş torbaya çarparak onu arkasındaki duvara yapıştırır. Ben hızla yaklaşırken odada yüksek bir patlama sesi yankılanır.

Hareketimi fark eder ve başını kaldırır, yüzünde somurtkan bir ifade vardır, ama gözlerimiz buluştuğunda bu ifade şaşkınlığa dönüşür. Hızla kendini toplar, derin bir nefes alır ve hala yumruğunun etkisiyle hafifçe sallanan dövülmüş torbaya geri döner.

"Bir şeye mi ihtiyacın var, Micai?" Creed, ellerini yüzüne götürerek yumruklarını tekrar sıkıp vurmaya hazırlanır.

"Burada olamaz mıyım?" diye soruyorum, sesim gergin ve keskin çıkıyor. Bu pislik benim nezaketimden payını almayı hak etmiyor. Yine gitmemi söyleyebileceğini mi sandı?

Cevap vermek için ağzını açar ama onu keserim.

"Bunu daha önce de söylemiştin, değil mi? Beni 'dışarı atmadan' önce 'mülkünden defol' demiştin, değil mi?" Bir adım daha yaklaşıyorum, bu anı hatırlayınca sinirim daha da artar.

Gelecekte birlikte çalışmak zorunda kalacaksak, her şeyi açıkça ortaya koymamız gerekiyordu. Ben sürekli ona tekme atmak istersem ya da o sürekli benden kurtulmaya çalışırsa, bir arada yaşayamayız ya da tek bir birim olarak çalışamayız. Daha önce söylediklerini biliyorum, ama yine de ona güvenmiyorum. Ve onun da bana güvendiğini sanmıyorum.

Hareketleri hala sert, üst vücudu kaskatı kesilmiş, sonra yavaşça bana doğru dönüyor, bakışlarımız çarpıştığında kaşları çatılıyor.

"O..." Gözleri yere düşerken, dudaklarından derin bir iç çekiş çıkıyor. "Ben... bir hata yaptım."

Bir *hata* mı? Okul için mahvettiği bir rapor falan mı konuşuyorduk? Bu bir tür özür müydü? Onun özür dileme şekli... "*Bir hata yaptı*" mı?

Onun aptalca sözlerine ve sert ifadesine gülmek istiyorum. Ve o *pisliğe düzgün bir özür ve mantık öğretmek istiyorum*.

Ama kendimi tutuyorum... şimdilik.

"Bana karşı birçok *hata* yaptın." Dudaklarımdan küçük bir alaycı gülümseme kaçıyor, aptalca özrünü ona geri atıyorum. "Öncekileri görmezden geldim. Hatta bazılarını sevimli bile buldum. Ama o gece ..." Başımı sallıyorum, onun her sözünü ve sert ifadesini hatırlayarak. "Bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etti."

Gözleri benimkilerle buluştu, ağzı yavaşça açılıp kapandı, ben devam etmeden önce gözlerinde garip bir şaşkınlık vardı.

"İster istemez, bundan sonra birbirimizi sık sık göreceğiz. Benim burada kalıcı olduğumu bilmen gerek, Creed. Mallyn, Ezra ve Annex benim için çok önemli. Ne olursa olsun onları terk etmeyeceğim ve buradan ayrılmayacağım." Beni izleyen kehribar rengi gözlere bakarak gözlerimi kısıyorum. "Onların hayatlarında önemli bir yerin olduğunu biliyorum; yardım edecek, onları acı ve karanlıktan kurtaracak birine ihtiyaçları olduğunda, onları bir araya getiren ve *kurtaran* kişinin sen olduğunu biliyorum. Sen onların kardeşisin, Creed, ve onlara bizim aramızda seçim yapmalarını asla istemeyeceğim. Yani, sen ve ben birbirimizle başa çıkmayı öğrenmek zorundayız, çünkü onlar nereye giderse, ben de oraya giderim." Gözleri hafifçe genişlerken yavaşça başını sallar, bakışlarına tuhaf bir ifade girer.

Ondan bir adım geri çekilip omuzlarımı silkiyorum, gözlerimi ondan ayırmadan.

"Ama seninle benim halletmemiz gereken bazı şeyler var, birbirimize karşı birazcık medeni davranabilmemiz için çözmemiz gereken bazı şeyler." Duvarın sonundaki rafa doğru yürüdüm ve hem süveterimi hem de ayakkabılarımı çıkarıp yere attım.

Raftan en küçük grappling eldivenlerini alıp, odanın ortasındaki geçici ringe doğru yürüdüm ve ona da beni takip etmesini işaret ettim.

"Hadi şimdi tüm bunları halledelim. Sadece sen ve ben."

Ring alanına girip omuzlarımı gererim ve hafifçe yumruk atarım. O pisliğe karşı içimde biriken öfkeyi dışa vurmanın zamanı geldi. Artık söz yok, sadece eylem var. Onun saçmalıklarını ciğerlerinden söküp atacağım ve bana söylediği her kelimeyi o sıkı karın kaslarına yumruklarla vuracağım. O pisliği morartıp dövdükten sonra nihayet grup olarak ilerleyeceğiz.

Creed'in gözleri inanamama hissiyle biraz büyür, ama bir adım bile yaklaşmaz.

"Micai, ne istediğini bilmiyorsun..." Başını sallar. "Ben kolay pes etmem. Kendimi tutmam." Kibirli gözleri bana, sanki ben zayıf bir fareymişim de o büyük, kötü, pislik bir kurtmuş gibi bakar. "Burada olduğumuzda erkekler bile bana yetişemez. Birkaç darbe almak istiyorsan, izin veririm..."

"Kapa çeneni ve hemen buraya gel, Creed." Onu keserken kaşlarımı çatıyorum, öfkem artıyor. "Seni buraya sürüklemekten önce."

İşte bu yüzden buna ihtiyacımız var... Onun egosunun iyi bir şaplak yemesi gerekiyor.

Yumruklarımı sıkıyorum, güreş eldivenleri kavrayışımla geriliyor.

Bu pislik ilk günden beri bu dayakları hak ediyor. Egosunu ve saçmalıklarını ortadan kaldıracak, onu belki de bir milisaneyeden daha uzun süre dünyaya katlanılabilir hale getirecek birine ihtiyacı var.

Ve ben de bu işi seve seve yapmaya gönüllüyüm.

"Senin acıma dolu bakışlarına ihtiyacım yok, Creed." Ona ringe gelmesi için işaret ediyorum. "O saçmalıklar olmadan da seni tek başıma nakavt ederim. Birkaç dişini kaybetmek istemiyorsan, çeneni kapalı tut ve dişlerini sık."

Yumruklarımı kaldırıp duruşumu alırken, onun bakışlarında tuhaf bir ifade belirir. Sonra bir adım, sonra bir adım daha yaklaşır.

"Bundan emin misin?" diye sorar, mavi minderlerin üzerine çıkıp benden birkaç adım uzaklıkta durur.

"Kesinlikle," diye cevapladım ve birbirimizin etrafında dönmeye başladık.

"Sana kolaylık göstermeyeceğim." Creed gözlerini bana diker, bakışlarıyla beni hızla ölçüp biçer.

"Aynı şeyi ben de söyleyebilirim. Beni hafife alma ya da zayıf bir kız olduğumu düşünme."

Bu onun sonunu getirecektir. *Gelecekteki pek çok kişinin sonu gibi.*

"Biliyorum, sen öyle değilsin..." Creed söze başlar ve sözleri kaşlarını kaldırır, geçici ringin etrafında dolaşmaya devam ederken yüzümde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirir.

"Ama sen de benim kadar güçlü değilsin." Ve her zamanki pislik *ortaya çıkıyor.*

Sonra beni hazırlıksız yakalamaya çalışarak yumruk atar ve küçük dövüşümüz başlar. Bu dövüşte onu dövmeyi ve son birkaç aydaki tüm öfkemi, her bakışımı, her sert sözümü ve alaycı hakaretlerimi dışa vurmayı planlıyorum. Onları ona geri atacağım ve umarım bu sırada birkaç yerini morartır ya da kırarım.

Onun saldırısını atlatıp kendi saldırımı yapıyorum, o güzel yüzünü hedef alıyorum. Ne yazık ki, o hamleyi yan adımla atlatıp bana dirsek atmaya çalışıyor, ama ben geriye doğru takla atıp, onun beklediğinden daha kolay bir şekilde saldırıyı atlatıyorum.

Hafif bir şaşkınlık ifadesi gözlerini büyüttü. Ama Gadriel ile çok fazla antrenman yaptığım için, bu kadar basit saldırılarla bu kadar kolay hazırlıksız yakalanmam.

Sonraki birkaç dakika boyunca, birbirimize vuruşlar yapıp saldırılardan kaçarak ileri geri hareket ediyoruz. Etrafımızdaki kum torbaları, biz ileri geri hareket ederken devrilmiş, fırlatılmış veya parçalanmış durumda. Birbirimizi alt etmek ve üstünlük sağlamak için, geçici ringi bile görmezden geliyoruz.

Creed bu sırada bana iki darbe indiriyor: uyluklarıma attığı sürpriz tekme, sadece ağır bir çürükten daha fazlasını bırakacak ve kaburgalarıma attığı sinsî bir aparkat. O darbenin orada bir şeyi kırdığından eminim. *Yakıcı acıdan anlaşıldığı kadarıyla.*

Ama daha kötüsünü de yaşadım ve intikamımı almayı başardım

Sırtının alt kısmına ve üst kısmına birer ağır darbe indiriyorum. gövde. Ondan sevimli bir homurtu ve küçük bir yüz buruşturma koparan bir vuruş. Temas ettiğimde hoş bir küçük çatırtı sesi de duydum. Zaten kızarmış ve şişmiş durumda, hafif

ve o bölgedeki hareketlerinin eskisinden daha sert ve gergin olmasından anlaşılıyor.

Yine birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz, bekliyor ve izliyoruz, iki dolaşan kaplan gibi. Beni izlerken bakışlarından küçümseme kaybolmuş, artık hareketlerimde avcıyı görüyor.

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bende bu yetenek olduğunu kim bilebilirdi? Seni kedi ya da fare sanıyordum... ama şimdi daha çok dişi aslana benziyorsun."

"Peki bu seni ne yapar?" Gülerek, bakışlarımla onun hareketlerini inceleyip bir sonraki saldırısını bekliyorum. "Aslan mı?"

Creed sırtıyor. "Sanırım bu bizi birbirimize oldukça benzetir."

Karanlık bir kahkaha dudaklarımdan dökülür. "Sen öyle mi görüyorsun?" " sen öyle görmüyor musun?" he asks, his amber eyes meeting mine, his hareketleri hiç durmuyor ve hiç fırsat vermiyor.

"Erkek aslanlar baskındır..." Onu hiç gözümünden ayırmadan başımı sallıyorum. "Bu konuda ortak noktanız var. Ağır işleri dişi aslanlara bırakıyorlar ama yine de her şeyi kontrol etmek istiyorlar. Ayrıca devasa egoları var, yani ikisi de aynı sayılır." Omuz silkiyorum ve yumruklarımı yüzüme doğru kaldırıyorum, bir raunt daha yapmaya hazırım. Sözlerimle birlikte yüzünde yeniden beliren küçümseyici sırıtış beni sinirlendiriyor. Artık onu silip süpürmenin zamanı geldi.

"Onlar sürülerine bakarlar. Ailelerine zarar verebilecek davetsiz misafirlerden korurlar. Onları yönetirler..." O da benim gibi yumruklarını kaldırdı. "Ama liderler bile hata yapabilir."

"Bir *hata* olduğunu düşündüm?" diye alaycı bir şekilde söylüyorum ve ona doğru atılmadan önce, onu hazırlıksız yakalamak için kafasına sert bir tekme atıyorum. Ama o tekmeyle yakalıyor ve bacağımı yavaşça havaya kaldırırken baldırımda morluklar bırakıyor.

Serbest ayağımla yerden iterek yukarı doğru dönüp yüzüne doğru tekme atarken, beni tutan elini kurtarmaya çalışıyorum. Ama o tekmeyle yana kaçırıyor, bacağımı çekerek dengemi bozuyor. Bir anda sırtım matın üzerine düşüyor ve o üstümde durup sırtıyor.

Ben de bir kadının yapabileceği tek mantıklı şeyi yapıyorum... ve bacaklarını altından tekmeliyorum.

Yere düşerken yüzündeki ifadeden bunu beklemediğini anlıyorum ve o yere çarptığında ben de onunla birlikte oradayım, yumruğumu hazırlarken bacaklarım her iki yanından kalçalarını sarıyor.

Ama o güzel yüzünü parçalamak üzereyken, o benim uyluklarımı tuttu ve kalçalarını benden yukarı doğru çekerek bizi ters çevirdi ve üstüme çıktı.

Bana bakıyor, kehribar rengi gözlerinde sadece eğlence ve heyecan olarak tanımlayabileceğim bir ifade var. Dudakları açıldığında, hem çocuksu hem de samimi bir gülümseme yayılıyor.

"Bu kadar iyi dövüşeceğini düşünmemiştim, Mica. Terk edilmiş binada yaptığın antrenmanlar sayesinde mi?" Kaşlarını kaldırıyor, bakışlarında gerçek bir merak beliriyor.

Ama ona neden bir şey söyleyeyim ki? *O, diğer çocuklar gibi benim güvenimi kazanmadı.*

Onu omuzlarımdan itmeye çalışıyorum, ama kollarımı kendi kollarıyla sıkıştırıyor ve üzerime daha fazla ağırlığını veriyor, sert karın kasları ve kasları beni yere yapıştırırken bana daha da bastırıyor.

Ama panikle miyorum ya da endişelenmiyorum. Beni farklı bir duygu kaplıyor, onu alt edebileceğimi söyleyen bir güven. O iri ve güçlü olabilir, ama ben daha çevik ve hızlıyım, hatta benim bile tam olarak ölçemediğim bir güce sahibim.

Ayrıca daha zekiyim.

Creed geri çekilene kadar alt bedenimi hareket ettirerek hafifçe sallanmaya başlıyorum. O bir anlık tereddüt, ona daha sert bir şekilde omuz atmam ve onun ağır bir homurtu çıkarması için yeterli zamanı bana veriyor. Dikkatinin dağıldığı anda kollarımı serbest bırakıp onu üstümden atıyorum, dönüp takla atarak onun üzerine çıkıyorum.

Creed'in gözleri benimkilerle buluşur, dudaklarında bir gülümseme belirir, kendini hafifçe yukarı çeker ve elini saçlarının arasından geçirir. "Bunu beklemiyordum."

"Bu senin sorunun." Omuz silkiyorum. "Her zaman beklenmedik şeyleri beklemelisin, özellikle de kavgada. Rakibini asla küçümseme, ondan üstün olduğunu düşünsen bile."

Aramızda sessizlik hakim olur, kehribar rengi gözleri benimkilere dikilir ve gözlerinde garip bir yumuşaklık belirir. Sonunda dudakları açılır.

"Mica"

... Ben..."

Aniden, koridordan yüksek bir çınlama sesi duyulur, ardından Annex'in benim adımları haykıran sesi gelir.

Creed iç çeker, üzerindeki tozu silkeler ve daha dik durur, az önceki yumuşak bakışları tamamen kaybolmuştur. "Onlar gelip zamanımı daha fazla bozmadan gitsen iyi olur."

Daha fazlası mı? Benim onunla burada olmamı mı kastetti?

Alaycı bir şekilde güldüm. Her zamanki aptal. *Sanırım daha sert bir dayak yemesi gerekiyor.*

Ayakkabılarımı ve süveterimi alıp, Annex'in sesi koridorda yankılanmaya başlarken hızla giyindim.

Grappling eldivenlerini çıkarıp Creed'in yanına giderek eldivenleri ona uzattım. Ama eldivenleri aldığı anda, gövdesine sert bir aparkat attım ve daha önce vurduğum kırmızı ve şişmiş noktayı tekrar vurdum. O da bir homurtu çıkardı ve dudaklarından hızlıca bir nefes vererek hafifçe öne eğildi.

Kulağına yaklaşarak fısıldarım. "Aramızdaki mesele henüz bitmedi. Ben kolay kolay affetmem, Creed. Borçlarımı tam olarak öderim ve seninkiler gecikmiş durumda. Bundan sonra hazırlıklı ol."

Başını kaldırır, güzel yüz hatları hafifçe çatılır ve dudakları açılır, ama ben onu hemen keserim.

"Bu raundu benim sayalım..." Kendimi daha dik tutarak, gülümsememi genişletiyorum. "Ama merak etme, gelecekte daha çok olacak. Kendine bir kutu buz torbası al, Creed..." Kapiya doğru ilerlerken, omzumun üzerinden sesleniyorum. "Onlara ihtiyacın olacak."

Spor salonundan çıkarken arkamda garip bir kıkırdama sesi duyulur.

Bunu eğlenceli bulmasına sevindim. Çünkü o buz torbalarının her birini kullanmasını sağlamak bana büyük zevk verecek.

YEDİNCİ BÖLÜM

EZRA

Micai, Annex ve Mallyn arasında sallanırken elini gümüş rengi ipek elbisesinin üzerinde gezdirir. Hareket ettikçe gümüş rengi elbise üzerindeki ışıklar parıldar ve tüm gözlerin ona çevrilmesini sağlayan bir spot ışığı gibi davranır.

Gözlerimi, kardeşlerimin arasında hareket ederken seksi vücudunu saran, her kıvrımı ve eğriyi mükemmel bir şekilde vurgulayan ipeksi elbisesine kaydırıyorum. Elbise sanki onun için özel olarak dikilmiş gibi görünüyor. Küçük askıları çıplak omuzlarını sarmalıyor, ardından hafif bir kıvrımla sırtını sarıyor, göğsünü ve belini kavrayıp hafifçe genişliyor. Sonra yumuşak kalçalarını ve uyluklarını sarmalayıp kesiliyor ve onun uzun, ipeksi bacaklarını ortaya çıkarıyor. *O lanet olası bir tanrıça gibi görünüyor.*

Küçük bir gülümseme yanaklarımı gerdi. Gümüş rengi, uyluk boyu elbiseyi Noel hediyesi olarak kendim seçmiştim. Ama bu hediye ona değil, daha çok *bana* verilmiş gibi görünüyor. O, kesinlikle nefes kesici görünüyor.

Ritim hızlanıyor ve o ritme uyarak kalçalarını daha hızlı sallarken dudaklarından küçük bir kahkaha dökülüyor, Annex ve Mallyn onun hızlı temposuna uyum sağlayınca gülümsemesi genişliyor.

Dansı, kulüpteki herkesin dikkatini ona çekiyor, baştan çıkarıcı hareketleri hepsini büyüleyip kendine hayran bırakıyor.

Tabii, Annex'i fark etmeden *önce*. Gözleri izleyenlerden herhangi biriyle buluştuğunda, onlar tamamen solgunlaşarak, hiç bakmamış gibi davranarak başka yere bakıyorlar.

Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçır. Annex kadar sahiplenici hissediyordum, ama bununla savaşmanın bir anlamı yoktu. Micai muhteşemden de öteydi.

En karanlık köşelerden bile dikkatleri üzerine çekebiliyor ve cazibesiyle onları ışığa çekebiliyordu.

O bir kraliçeydi. Ve bir kraliçe herkesin dikkatini ister. Hepsi bakabilir. Ama dokunamaz.

Onlar ateşli bakışlarını sürdürebilirler, ama biz... biz onu tamamen elde ederiz.

"İçecekleriniz geldi." Mavi saçlı barmen, siparişimi içeren tepsiyi bana uzatırken, bakışlarımın yönünü fark edince dudaklarında bir gülümseme belirir.

"O bir güzellik." Gözleri Micai'yi takip eder, yanakları benim Eşim'e doğru hafifçe kızarır. "Onlar şanslı adamlar." Çenesiyle benimle dans eden kardeşlerimi işaret eder.

"Öyleyiz." Kraliçeme yapılan iltifata içten bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Teşekkürler."

Ona ekstra bahşış verip Creed'in Exclusive bölümünde ayırttığı masaya doğru yöneliyorum. Görünüşe göre Club Maro'da üç farklı VIP alanı var ve Exclusive ikinci sırada. Deluxe üçüncü, Opulent ise birinci sırada. Ve benim bağlantım Jericho da orada.

En üst düzey VIP alanında oturuyor, koyu lacivert renkli özel dikim Armani takım elbise giymiş ve bileğinde en son model Rolex saat var. Bronzlaşmış eliyle bakımlı kahverengi saçlarını nazikçe tarıyor, dudaklarında özel kabininde onu çevreleyen kadınlara yönelik küçük bir gülümseme beliriyor. Bu küçük gülümseme onları çılgına çeviriyor, her biri ona daha yakın olmak için itişip kakışıyor ve sanki onun ilgisini biraz daha çekmek için birbirlerinin gözlerini oyacakmış gibi görünüyorlar.

Tarih meraklısı olması gereken birinden beklediğim gibi biri değildi. Bana sihirli bir bilgininden çok yaşlı bir Creed'i hatırlatıyordu.

Aniden bana doğru döner, gözlerimiz buluştuğunda elini kaldırır ve bana ona gelmem için işaret eder.

"Görünüşe göre çağırılıyorsun." Creed, Jericho'ya doğru gözlerini kısar. Onu ve etrafındaki kadınları izlerken gardını almıştır.

Güvenilir bağlantılarımız olmayan birine tek başıma gitmemi sevmiyor. Ama bu Jericho'nun şartlarından biriydi;

sadece birimizin onunla konuşmasına izin verecekti. Ve benimle iletişime geçen kişi ben olduğum için, o kişi bendim.

"İhtiyacımız olan bilgilere sahip olabilir. Sadece bizim için değil, Micai için de." Dans pistinde gülüşen kız kardeşim ve erkek kardeşlerime bir göz attıktan sonra Creed'e döndüm. "İhtiyacımız olanı elde etmek için gerekliyse, ben de oyuna katılırım." Onun temkinli bakışlarıyla karşılaştım ve en iyi iş gülümsememi takındım. O gözlerini devirdi, çenesindeki gerginlik biraz azaldı.

"Buna değse iyi olur." Omzuna hafifçe vururken, karanlık bakışları daha yumuşak bir hale dönüşür.

"Merak etme kardeşim. Benim işim bilgi. İhtiyacımız olanı bulacağım." Bizimkinin neredeyse iki katı büyüklüğündeki Opulent bölümüne doğru ilerliyorum, ama orada sadece Jericho ve kadınları var.

Kapı görevlisi, altın ve siyah mermer merdivenlerden yukarı çıkarken altın iplikli ipi kaldırarak özel alana girmeme izin verdi.

Micai'ye son bir kez bakıyorum, gümüş rengi elbisesi ve gül altın rengi bukleleri odanın diğer ucundan bile hemen gözüme çarpıyor.

Küçük deniz yıldızım çok güzel ve baştan çıkarıcı görünüyor. Ondan bir an bile uzak kalmak dayanılmaz, özellikle de bu kadar nefes kesici görünüp bu kadar çekici dans ederken. *Sanki beni baştan çıkarmaya çalışıyor gibi.*

Yumruklarımı sıkıp Opulent alanına geri dönerek Jericho'ya doğru ilerliyorum. Bu da onun içindi.

Ama ondan istediğimi aldıktan sonra, oraya gidip gecenin her saniyesini onun yanında geçireceğim. Her dans bir şekilde beni de içine alacak ve her kahkaha ve gülümsemeyi birlikte paylaşacağız.

Saldırı nedeniyle Noel'i kutlayamadık, bu yüzden Yeni Yıl gecesinin her saniyesini onunla geçirmezsem kendimi affetmem. Yeni Yılı bir aile olarak birlikte karşılayacağız.

Ve ondan sonraki her anı ve günü de.

MICAI'NIN BAKIŞ AÇISI

Ezra'nın Opulent bölümüne girip bağlantısı Jericho'ya doğru ilerlemesini izliyorum. Ezra'nın yalnız gitmesi şartını hatırlayınca kaşlarım çatılıyor.

Belki de sadece izlemek yerine ona eşlik etmeyi denemeliydim. Bar tanışması rolünü kolaylıkla oynayabilirdim. Çoğu erkek, sarhoş bir kızın yanında gardını indirir. Ve ben de onun yanından onu daha iyi koruyabilirdim.

Creed'e bakıyorum, bakışları Jericho'nun ensesinden ayrılmıyor, tüm dikkati o bölgeye ve oradaki insanlara odaklanmış durumda. Her hareketi izliyor, vücut dili bana her an oraya koşup Ezra'yı korumaya hazır olduğunu söylüyor. *Sanırım kontrol sorunları ara sıra işe yarıyor.*

Ezra'nın girdiği bölüme bakıyorum. VIP alanımız ile Jericho'nun VIP alanı arasında, daha geniş bir alan, daha fazla altın rengi detaylar, daha iri bir kapı görevlisi ve kendi servis personeli dışında pek bir fark yok. Ayrıca, sınırsız miktarda yüksek kaliteli peri ve elf şarabı ve konukların ilgisini çekmek için yarışan bir grup busty kadın da var gibi görünüyor.

Ezra, Jericho'nun karşısına oturur, sırtı dans pistine dönüktür ve yüzü görünmez.

Kadınlardan biri yanına yaklaşmaya çalışır ama Ezra ona dönüp hareketini fark edince hemen durur. Ezra'nın ona attığı bakış, kadının yüzünü soluklaştırır ve hızla geri çekilmesine neden olur.

Bu küçük düşünceli hareketle göğsümde bir sıcaklık dalgası hissediyorum.

Jericho elini kaldırır ve tüm kadınlar isteksizce onun yanındaki kabinden kalkıp barın yönüne doğru giderler.

Jericho eğilip Ezra ile konuşmaya başladığında yüzünde daha ciddi bir ifade belirir, özel alanın etrafına örülen büyü sayesinde sesleri artık anlaşılmaz hale gelir.

Dudaklarımdan küçük bir iç çekiş kaçar. Umarım Ezra ve Jericho'nun konuşması kısa sürer. Ve şanslıysak, belki Seria ve Tesis'in nasıl bağlantılı olduğunu anlamamıza yardımcı olacak bilezikle ilgili bazı bilgiler verir. Ve tüm bu puslu ve saldırıları birbirine bağlamamıza yardımcı olur.

Yanımda bir hareket hissediyorum ve başımı kaldırıp Annex'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Beni önüne çekip yaklaşıyor ve tekrar müziğin ritmine göre sallanmaya başlarken bir öpücük çalıyor.

Mallyn'in elleri arkamdan bana dolanır, beni Annex'in dudaklarından uzaklaştırır ve kendini bana yaslar. Dudakları kulağıma hafifçe dokunur, sonra boynumu bulur.

"Unutma..." Eli belime kayar. "Ben de buradayım." Derin, boğuk sesi omurgamdan aşağı titreme gönderir, boynumdan aşağı öperek kulaklarıma geri döner.

Annex kıkırdar, eli kalçalarıma iner ve Mallyn'in bakışlarıyla karşılaşır, sonra bana doğru eğilir.

"Paylaşmaya varım, Mal." Dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirir. "Kahretsin, Red'in ikimizle birlikte olduğu düşüncesi..." Arkamdaki Mallyn'den bir hırıltı gibi bir ses çıkar ve yüzünde ateşli bir ifade belirir. Muhtemelen olması gerekenden daha ilkel bir ses... ve Annex'in sözlerine katılıyormuş gibi görünüyor.

Annex'in sözleri ve ikisiyle birlikte olma düşüncesi ile boynumdan yanaklarıma kadar bir sıcaklık yayılır. İkisini de elde etme düşüncesi... ve Ezra.

Annex'in sırtışı bilerek genişlerken, Mallyn'in kulağıma doğru gülümsemesi büyüdüğünü hissediyorum.

"Bana bir kanıt borçlusun, Kızıl. Ve bu..." Annex'in eli kalçamdan uyluklarıma kayar, eliyle bana daha önce verdiği küçük hediyeği okşar. "Bu sadece çok yaklaşan pisliklere karşı kullanmak için değil. *Bizim* oynamamız için."

Hediye, uyluklarıma tam oturan ve elbisemin altına gizlenmiş siyah bir uyluk kayışına takılı gümüş bir hançer. Hançer, kabzadan bıçak ucuna kadar gümüş ve Annex'in büyük eli kadar büyük. Bıçağın kenarında dört siyah yılanın sarıldığı büyük bir siyah gül de var. *Ve ben onu tamamen seviyorum.*

Ezra ve Mallyn de bana birer hediye almışlardı.

Ezra bana şu anda giydiğim gümüş rengi ipek elbiseyi verdi ve bana tam uyuyor, hareket ettiğimde kumaş vücuduma ikinci bir deri gibi yapışıyor.

Elimi kulağıma götürüp yeni küpemi okşuyorum. Bana, ışık vurduğunda hafif mavi bir tonla parıldayan küçük leylak rengi incilerle süslenmiş bu güzel ve zarif damla küpeleri de hediye etti. Renkler, ikimizin göz renginin karışımını anında hatırlatıyor ve beni gülümsetiyor.

Her hediye çok iyi düşünülmüş ve tam da benim zevkime uygun.

Mezbahaya geri döndüğümüzde, Mallyn bana özel yapım bir motosiklet ceketi hediye etmişti. Siyah-beyaz deri üzerine mor ipek nakışla *M* harfi işlenmişti ve rahatım için daha büyük beden almıştı. Üzerine yapıştırmam için her türlü havalı yamayı da almıştı. Birlikte motosiklete bindiğimizde giymemi istedi. *Yakında yapacağımıza söz verdiği bir şeydi bu.*

Her ikisi de bana çok güzel ve özenli hediyeler verdiler ve Noel'i birlikte kutlayamadıkları için ne kadar üzıldüklerini söylediler.

O geceki saldırı sadece mezbahayı mahvetmekle kalmamış, birlikte anılar biriktirme planlarımızı da mahvetmişti.

Ama ben bunun üzerinde durmayacaktım. Bu gece birlikteyiz ve önemli olan tek şey bu. Bundan sonra Noel'i ve diğer tüm bayramları birlikte kutlayabiliriz. Ve bu gece Yeni Yıl ile başlayacağız.

Daha önce kimseyle kutlamamıştım, bu yüzden çocuklarla birlikte tam anlamıyla eğlenmeyi planlıyorum.

Yılbaşı, arkadaşlarınız, sevgilileriniz ve ailenizle birlikte geçirmek ve kutlamak için bir zamandır. Ve ben bu çocuklardan önce hiçbiri yoktu.

Geçmişte bile Knox, Xander, Kane ve Anders her zaman aileleriyle geçirirlerdi. Ve ben her zaman yalnız kalırdım.

Bane Klanı mevsimsel bayramlarda partiler düzenlediğinde bile, ya karanlık bir köşede bırakılırdım ya da erken gitmem söylenirdi. Kutlama yapacak kimsem yoktu. *Yalnız olduğum için kutlama yapmak için bir neden de yoktu.*

Bu yüzden, huysuz pislik Creed dahil, şu anda hepimiz buradayız.

Söz konusu pisliğe bir göz atıyorum. Bir grup kadın, özel alanımızın kenarında durmuş, baştan çıkarıcı bir şekilde dans etmeye ve

Creed'in dikkatini çekmeye çalışıyorlardı. Ama garip bir şekilde, Creed ilgilenmiyordu. Kişisel eğlencesinden çok, kulüpteki insanları gözetlemeye odaklanmıştı.

Gözlerimiz buluştuğunda, bakışları yavaşça aşağıya doğru kayıyor ve yüzündeki ifadeyle içimde garip bir his uyandırıyor, sonra bakışları tekrar benimkilere dönüyor. Amber rengi gözlerinde tanıdık bir ifade beliriyor, Annex, Ezra ve Mallyn'de daha önce gördüğümü hissettiğim bir ifade. Creed'in gözlerinde *arzu* mu vardı? *Benim için mi?*

Kafamı sallıyorum. İmkanı yok. Sonuçta bu Creed. Ve ikimiz de birbirimize karşı bu tür bir duygu beslemiyoruz.

O pislik beni o kadar sinirlendiriyor *ki*, onu öyle isteyemem.

Müzik daha yüksek sesle çalmaya başlar, daha hareketli bir şarkı çalınmaya başlayınca dikkatim tekrar oraya yönelir ve dans pistindeki kalabalık artar.

"Hadi içkilerimizi alalım," diyor Mallyn, gözlerini şimdi kalabalıklaşan dans pistine dikerek. Elimi tutmadan önce omzuma son bir öpücük konduruyor. Annex iç çekerek önümüze geçiyor ve dans eden dörtlü çifti yolumuzdan iterek, onları birlikte dans eden başka bir çifte doğru yuvarlayarak.

"Hepsi sik ve taşak, beyin yok." Annex, kulübe girdiğimizde güvenlikten sakladığı bıçağı çıkarır. "Böyle beyinsizlerle uğraşmak çok sinir bozucu." Daracık alanı gözden geçirir. "Bana veya benimkilere dokunan bir sonraki pleb, parmaklarını kaybedecek... ardından da daha az gerekli uzuvlarını." Etrafımızdaki kalabalığa kendine özgü sırtışlarından birini gösterir ve hepsi Kızıldeniz gibi ikiye ayrılır. *Bundan sonra masamıza çok daha hızlı ilerleriz.*

Creed, biz ona ve koltuklarımıza doğru ilerlerken, karşısında dans eden kadınları görmezden gelmeye devam eder.

"Bu gece eğlenmek için havanda mısın?" diye soruyorum, koltuğuma otururken, bana bıçak gibi bakışlar atan kadınları işaret ederek. "Sarışın, busty ve tabakta sunulan bir şeyi reddetmek senin tarzın değil ki?"

O piç bana dönüp *sırıttıyor*. Sanki yorumlarımı sevimli bulmuş ve hiç de hakaret olarak algılamamış gibi.

"Her zaman '*kolay*' seçeneğin peşinden gitmem, Micai." Sırıtişı genişler, sonra dikkatini çekmeye çalışan kadınlara bakar ve başını sallar. "O sadece geçici bir çözüm, tek gecelik bir şey. O tür kadınlarla hiç o kadar ileri gitmedim..." Bakışları bana döner, kehribar rengi gözlerinde tanıdık, okunması imkansız ifade belirir, sonra tekrar Ezra ve Jericho'ya döner, sesini alçaltarak bana değil, kendi kendine mırıldanır. "*Bazen en çok uğraştığın şeyler en uzun süre kalır.*"

Kaşlarım çatılır. Bu ne demek oluyor?

"Al, Kızıl. Bunu dene." Annex bana bir içki uzatır, tüm dikkatimi ona çevirir ve gizemli pislikten uzaklaştırır. Küçük bardakta pembe ve beyaz renkli, kıvrımlı bir karışım vardır ve her iki yanında küçük şemsiyeler gibi şeker pamuğu ponponları asılıdır.

"Fae likörü." Gülümsüyor. "Çilek ve kivi karışımı gibi tadı var... biraz da sihir katılmış."

Bir yudum alıyorum, tatlı, canlı tadı dudaklarıma anında bir gülümseme getiriyor, sonra karışımdan bir yudum daha alıyorum, tadımı canlandıran lezzeti tadını çıkarıyorum.

"Yavaş iç, Micai." Mallyn elimi tutar. "Fae şarabı veya elf içkileri kadar güçlü değil, ama içmeye alışkın değilsen yine de seni etkileyebilir."

"Merak etme," diye cevap veriyorum, bir yudum daha alıp onun bakışlarıyla karşılaşmadan önce gülümsememi genişletiyorum. "Biraz sarhoş olursam, beni eve götürecek iki erkek arkadaşım var."

Mallyn ve Annex'in gözleri bir anlığına büyüdü, sonra ikisinin de dudakları şimdiye kadar gördüğüm en parlak gülümsemeye dönüştü.

Bu, benim de bardağımın etrafında gülümsememi genişletir.

İçkimi hızla bitirip bir tane daha istiyorum. Mallyn öne çıkıyor, gülümsemesi yumuşuyor, bardağımı benden alıyor ve hızla bara doğru yöneliyor.

"Bu *erkek arkadaşın*, diğeri yokken seni meşgul edecek." Annex yanıma yaklaşır, eli uyluğumda yukarı doğru kayarken sıırıtişı yaramazca büyür. Gözlerindeki bakış, boynumda ve uyluğumun arasında bir sıcaklık hissi uyandırır.

"Umarım biraz akli başında olanı yakında geri döner." Creed iç geçirir, bize doğru bakar ve gözlerimizi ona çeker.

Bir an için huysuz pisliği unutmuştum. *Ve ne kadar da mutlu bir andı.*

Creed, Annex içinden küfrederek Opulent bölümüne doğru bakıyor. Creed, Ezra ve Jericho'nun tartışmalarını izlemeye devam ediyor. İkisi de kendi dünyalarına dalmış, kulüpteki diğer her şeyi görmezden geliyorlar.

Gözlerim onun yönünü takip eder, ama onları geçip tuvaleti bulmak için bakarım.

Annex'in dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurup tuvaleti işaret ettikten sonra ayağa kalkıp oraya doğru yöneliyorum, ama o da benimle birlikte kalkıyor.

"Sen de tuvalete mi gitmen gerekiyor?" Durup, onun niyetini çok iyi bildiğim için, bu manyak adama kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

"Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim, Kızıl. Aramızda ayrım yok. Her şeyi alacağım." Omuzlarını silkiyor, kolunu omuzlarıma atıyor ve sonra tuvalet kapılarına ve o alanı çevreleyen insanlara gözlerini kısıyor.

"Ayrıca buradaki pisliklerin sana bir şey yapmayacağına da güvenmiyorum. Yani, kendine bir bak, Kızıl..." Bakışları vücudumda yukarı doğru kayıyor, gözlerime ulaşmadan önce giderek daha da ateşli hale geliyor. "Bu dünya için fazla güzelsin." Hızla kapılara ve tuvalet alanına giren çıkan insanlara dönüyor, bakışları daha da derinleşiyor. "Ben yanınızda olmadığımda bu pisliklerin bir şey yapmayacağına güvenemem. Buradaki içkiler ve şaraplar onları biraz cesurlaştırıp bir şeyler denemelerine neden olabilir." Onun imzası olan çılgın gülümsemesi dudaklarını kıvırdı. "Ve o zaman bizim için birkaç *hatıra* alacağım."

Onun sözlerine başımı sallıyorum. Saldırıdan beri hepsi aşırı koruyucu davranıyorlardı. Her biri, o kavgada son darbeyi alana kadar kendimi savunabildiğimi unutmuştu.

Dudaklarımdan hafif bir iç çekiş kaçıyor. Rollerimiz tersine dönseydi ben de biraz endişelenirdim herhalde.

Yüzünü nazikçe bana doğru çevirip, mavi gözleri nihayet bana dönünce çenesini parmağımla okşuyorum. "Yardıma ihtiyacım olursa ya da tuvalete çekilip kurtarılmam gerekirse arayacağıma söz veriyorum."

"Red..." Annex, kaşlarını çatarak söze başlar ama onu keserim.

"Tuvalete benimle gelmeyeceksin, Annex." Ona ciddi olduğumu göstermek için hafifçe ters ters baktım, ama bu sadece onu gülümsetmekle kaldı.

"Orada bunu yapma." Elime hafifçe burnunu sürter, kaşlarını şakacı bir şekilde aşağı doğru çeker.

"Neyi yapmayayım?" diye soruyorum. *Tuvalete çekilmeyi mi?*

"O seksi küçük bakış." Başını elime yaslar. "O benim."

Parmağımı hızlıca çekmeden önce parmağımı ısıırıyor, gülümsemesi her saniye daha karanlık ve daha seksi hale geliyor. Kötü bakışları daha fazlasını vaat ediyor ve omurgamdan bir titreme geçiyor.

"Bir dakika sonra dönerim." Kendimi kaldırıp koltuklarımızdan uzaklaşıyorum, onun beni takip edip tuvalette *başka* bir şey yapmasına izin vermeden önce gitmem gerekir.

Ayrılmaya başlıyorum, Exclusive bölümünün merdivenlerinden aşağı inerken arkamda Annex'in sesini duyuyorum.

"Sayacağım!" diye bağılıyor Annex ve ben durup geri dönerek dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Aferin." Elimi kaldırıp ona başparmağımı kaldırıyorum. "Bir dahaki sefere, alfabeyi ve harfleri birlikte okumayı öğreneceğiz." Creed'in yanında gülümseyerek duran ona göz kırpyorum.

Tuvaletin önündeki alanda dans eden kalabalığın arasından geçerek gülüyorum. Onları geçip, küçük bir koridora açılan iki büyük koyu meşe kapıyı iterek geçiyorum. İçeride, her iki tarafımda ikişer tane olmak üzere dört adet siyah parlak kapı var. Sağımdaki iki kapıda "Sadece Personel" yazıyor, solumdaki kapılarda ise tuvalet işareti var.

Kadınlar tuvaletine girip adımlarımı hızlandırıyorum. Yeni yıl geri sayımı başlamadan önce erkeklerin yanına dönmek istiyorum ve sadece birkaç dakika kaldı.

İşimi bitirip ellerimi yıkadıktan sonra tuvaletten çıkarken birden durdum.

Çıkışım, *koyu meşe kapılar*, şu anda engellenmişti.

Kırkılı ya da ellili yaşlarında görünen bir adam duvara yaslanmıştı. Kolları, benden çok da büyük olamayacak genç bir kadını sarmıştı. Genç kadın, arkasındaki duvara daha da yapışır, yüzü, yaşlı ve gri saçlı adam yaklaşırken giderek solgunlaşır.

Adam yaklaştıkça, yumuşak çikolata kahverengi gözleri yere kayıyor, kahverengi dalgalı saçları güzel yüz hatlarını örtüyor, onları adamın istenmeyen bakışlarından saklamaya çalışıyor.

Adam, yağlı, gri ve fare kahverengi çizgili saçları omuzlarına sarkarken, en az otuz santim daha uzun boyuyla kadının üzerinde yükseliyordu. Kırışık, sahte Gucci takımı, uzun boylu ve sırık gibi vücuduna bir beden küçük geliyordu. Adam kadına iğrenç, çarpık bir gülümseme attı.

Zavallı kadın kendi içine çekilir ve yakınlarda bir delik olsaydı, iğrenç heriften kaçmak için başını öne eğip içine atlayacakmış gibi görünür.

Adamın eli duvardan aşağı doğru kaymaya başlar, kadının omzuna ve orada duran elbisesinin yumuşak beyaz dantel askısına dokunur, kadının kahverengi gözleri korkuyla büyürken adamın sırtışı daha da belirginleşir.

Nazik pembe dudakları açılırken, kekelemeyle nefes alır.

"*Lütfen...*" diye yalvarır, sesi neredeyse bir fısıltı gibidir, yağlı pisliğin sırtışı onun üzerinde daha da büyür. "Sadece arkadaşlarımla yanına dönmek istiyorum."

"Biz arkadaşız, değil mi?" Yüzünü kadının yüzüne yaklaştırır, eli hızla kadının uyluğuna konar ve yavaşça yukarı doğru kayarken kadının gözlerindeki korku belirginleşir. Ben öfkemi daha fazla kontrol edemeyerek ileri atılırken, kadın küçük bir inilti çıkarır.

Elini tutup, onu geriye doğru çekerek ondan uzaklaştırıyorum. Acı içinde bir çığlık atarak geriye doğru sendeleyip arkamızdaki yere düşüyor.

Kızaran bileğini tutarken kaşlarını çatıyor, bana bakarken yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Sen onun arkadaşı değilsin. Sen bir parazitsin... eski bir parazit." O yerden kalkarken dudaklarım kıvrılır. "O böceklerle ilgilenmiyor. O yüzden ondan uzak dur."

Ayaklanırken elini sallayarak alaycı bir şekilde güldü. *Demek bir tür şekil değiştiren. Not edildi.*

Kahverengi saçlı kıza bakıp kapıyı işaret ederek gitmesini işaret ettim. Güzel beyaz dantel elbisesinin kanla lekelenmesinin bir anlamı yoktu. *Özellikle de onun kanıyla.*

Bir an tereddüt eder, endişe yüzüne hakim olur, bana ve pisliğe bakarak. O, koyu meşe kapılardan dışarı koşmadan önce ona güven verici bir gülümseme atarım, yüksek sesli müzik bir anlığına içeri sızar. *Bu pisliğin sonu için oldukça neşeli bir senfoni.*

O kendini toparlarken, ben de o pis yaşlı adama geri döndüm, şüpheli gözleri şimdi önümde dolaşüyor, çarpık dudaklarında iğrenç bir sırıtış belirliyordu.

"Sadece ona dostça davranıyordum." Omuzlarını silkiyor, bir adım yaklaşırken bakışlarında tanıdık karanlık bir parıltı belirliyor. "Sadece birbirimizi tanıyorduk, hepsi bu. Ama isterseniz arkadaş olabiliriz."

Karanlık bir kahkaha dudaklarımdan dökülür. "Bunu bir seçenekmiş gibi ifade etmen komik... ama 'hayır' cevabını kabul etmeye niyetin yok."

Ben de bir adım attım. "Ama tabii..." Ellerimi yumruk yaptım. "Sana ne kadar 'arkadaşça' olabileceğimi göstereyim."

Bana uzanmadan önce iğrenç bir şekilde sırıtışı genişliyor.

Uzatılan elini tutarım, dudaklarından sümüksü sırıtışı silerek, elini arkasına çevirene kadar tutarım. Bana karşı direnmeye çalışır, ama benim tutuşumun altında bir çocuğun gücü gibi gelir bana. Onun gibi zavallı birini kontrol etmek eskisinden daha da kolay geliyor.

O beni yakalamaya çalışırken, ben de boş elimle onun kafasını yakaladım ve tek bir hızlı hareketle yüzünü personel odası kapısının yanındaki duvara çarptım. Çarpmanın gücü beni bile şaşırttı. *Tam gücümü kullanmamıştım bile.*

"O senin liginin dışında ve senin yarı yaşında, pislik." Kafasının arkasına daha sıkı tutunarak, onu duvara yaslayarak yaklaştım. "Kendi yolunda kal... Ya da daha iyisi, dünyaya bir iyilik yap ve kendini yoldan çek." Ona ciddi olduğumu göstermek için biraz daha güç kullandım.

daha fazla güç uygulayarak ciddi olduğumu gösteririm. Benim tutuşum altında onun inlemeleri daha acı ve boğuk hale gelirken duvar çatlamaya başlar. *Antrenman yapıp gücümü daha iyi kontrol etmem gerekecek.*

Serserinin boğazından bir başka zayıf inilti çıkar ve ben kulağına doğru eğilirken gözlerimi kısıyorum.

"Başka bir kıza da böyle bir şey yaparken yakalarsam..." Sesim düşük ve ölümcül geliyor, neredeyse Annex'in ölümcül tonunu taklit ediyor. "Herkes bir iyilik yapıp seni kendi ellerimle hadım ederim. Anladın mı?"

Onun uzun yağlı saçlarından başını geriye doğru çekerim, kırık burnundan ve dudaklarından kan damlarken o inleyip başını sallar.

"Güzel." Sırıtarak, onu tutan elim biraz gevşiyor.

Omuzları çöküyor, gözlerinde hafif bir rahatlama beliriyor.

Ne aptalca.

Yüzünü duvara çarptım, uzaklaşırken çatlaklar büyüyordu. Meşe kapılardan geçerken arkamda yere ağır bir çarpma sesi duydum.

Eminim buralarda bir temizlik ekibi vardır.

Bu gece çöpü başkası temizleyebilir.

Kalabalığın arasından geçerek, bir garsondan peçete alıp ellerimi sildikten sonra masamıza doğru yöneliyorum. Ama oraya varamadan, biri bana çarpıyor ve kolunu belime doluyor.

Hemen dönüp, kim olursa olsun onu yere sermeye hazırlandım, ama Ezra'nın yumuşak turkuaz gözleriyle karşılaştım.

Anında kollarında rahatlarım, kendi kollarımı da onun boynuna dolarım.

Geri çekilip, gözlerindeki tuhaf bakışı ve hafif solgun ten rengini fark ettim.

"Ne oldu?" Oturduğu yere bakıyorum, Jericho gitmiş ve yer boş. "Ne oldu?"

Ezra başını sallar. "Henüz bir şey yok. Birkaç şeyi doğrulamalı ve küçük bir test yapmalıyız." Gözleri temkinli, ifadesi biraz gergin. Bakışlarındaki endişe ve ihtiyat beni tedirgin ediyor.

Benim yaptığımı hissetmiş olmalı ki yüzündeki ifade yumuşadı. Omuzları gevşedi, bakışları nazik ve sıcak hale geldi, elleri yanaklarıma dokundu

yanaklarıma dokunup avuçlar.

"Söz veriyorum, cevapları alır almaz sana da söyleyeceğim. Yarın her şeyi teyit edeceğim ve o zaman konuşuruz."

Etrafımızda yüksek bir patlama sesi duyulur ve herkes uzak duvara bakar, sihirli peri ışıklarıyla ondan başlayarak büyük bir geri sayım belirir. Tüm sesler geri sayıma katılır, Yeni Yılı karşılamaya hazırdır.

Ezra alnımı öper, gözleri çok daha sakinleşir ve dudakları kulağıma yaklaşır.

"Bu gece bizim gecemiz, Micai, ve bundan sonra hep birlikte karşılayacağımız Yeni Yıl." Dudaklarını yanağıma sürtüyor, sonra eğilip dudaklarıma ulaşıyor. Yumuşak, sevgi dolu bir öpücük bizi kendi dünyamıza götürüyor, sonra bir kol aniden omzuma dolanıyor, bir diğeri de hemen ona katılıp belime dolanıyor.

Dönüp baktığımda bir tarafımda Mallyn, diğer tarafımda Annex ve hatta Creed'in Ezra'nın yanında durduğunu görüyorum.

Geri sayıma katıldığımızda göğsümde yumuşak bir sıcaklık hissediyorum.

Beş. Dört. Üç. İki. Bir...

"Mutlu Yıllar!" Kalabalık bizimle birlikte bağılıyor, sihirli havai fişekler tavanı açıyor ve karanlık uzaya doğru fırlayarak gökyüzünü büyük patlayan yıldızlarla aydınlatıyor.

"Mutlu Yıllar, Red." Annex eğilip dudaklarıma hafif bir öpücük kondurduktan sonra hızla öpücüğü derinleştirdi. Dilini dışarı çıkarıp beni tatmaya ve hakimiyet kurmaya çalışırken, daha fazlasını istemek için bana doğru itti. Ama ben eğilip onu doğru dürüst tadını çıkaramadan, beni çekip, öfkelenen Annex'e sırttan Mallyn'e doğru götürdü. Bana doğru eğilip, dudaklarımı hızlı ama yakıcı bir öpücükle öptü.

Omuzlarım düşer, vücudum ona daha da yaklaşır, daha fazlasını ister, ama o aniden geri çekilir. Gri-mavi karışımı gözleri, etrafımızdaki havai fişekler gibi parıldarken, dudaklarında seksi bir gülümseme belirir.

Yanımda kahkahalar yükseliyor ve dikkatimi etrafımı saran erkeklere geri çekiyor. Bana gülümseyen erkeklere bakarken yanaklarım kızarıyor, her birinin yüzünde sıcak ve ateşli bir ifade var.

Ve daha mükemmel bir gece düşünemiyorum.

"Mutlu Yıllar, çocuklar," diyorum onlara, kendi gülümsemem yanaklarımı gerginleştiriyor.

Bu ve bundan sonraki her yılı bu adamlarla geçireceğim
... ailemle geçireceğim. *Bu mutluluk için Creed'e bile katlanacağım.*

BÖLÜM SEKİZ

EK

Ellie'nin evine doğru yol alıyoruz, Micai'nin eli benim elimde, taşlı caddede birlikte yürüyoruz. Küçük minik vücudu benimkinin yanında senkronize bir şekilde kayıyor. Yukarı bakıp bana sevimli bir gülümseme atıyor, bu da beni Ezra'nın her zaman yaptığı gibi aptalca sırtmaya zorluyor. *Tanrım, bu kadını çok seviyorum.*

Dün gece, şimdiye kadar geçirdiğim en güzel Yılbaşı gecesi idi ve tek yaptığımız parti yapmak ve geceyi birlikte geçirmektir. Kan, cinayet ya da bıçak yoktu, sadece eşim ve kardeşlerimle çevriliydim. Ve bunu çok sevdim.

Ezra'nın yatağında Ez ve Mal'la birlikte Red'in yanına sıkışmak zorunda kaldım. Bu, Bay Büyük Kötü Canavar'ın bu kadar kolay paylaşması için başlı başına bir şoktu. Ama sanırım bu, Red'in üzerimizde yarattığı etki. *Hepimiz ona hayranız.*

Ama o seksi küçük eller bana dokunduğu sürece, onlardan kırbaçlanmayı seve seve kabul ederim. Bu düşünce, sikimin anında seğirmesine ve gülümsememin büyümesine neden oluyor. *Sonrası için planlar.*

Red, dükkana yaklaşırken elimi sevimli bir şekilde sıkarak dikkatimi tekrar kendisine çekti, gözlerinde heyecan belirgindi.

O da benim kadar bıçakları seviyordu. *Onun mükemmel olmasının bir başka nedeni de bu.*

O izler ve siyah bıçaklarla kendi yerleşik silah sistemine bile sahip. Ve o şeyi kontrol altına aldığı anda... Onlarla oynamak için ilk sırada ben olacağım.

Ama o gece ne kadar havalı olsalar da, sonrasında olanlar beni neredeyse uçuruma sürükledi. Red yerde hareketsiz yatıyordu,

nefes alış ı zayıf ve güçsüzdü... Güzel ruh ikizime bakarak başımı salladım. Bir daha asla.

Creed bizi dizginlemeseydi, Mallyn ile birlikte mezbahayı ve kasabayı yok ederdim... ve sonra onu takip ederdim. *Nereye olursa olsun.*

Bir zamanlar kalbimin olduğu göğsümdeki yeri ovuşturuyorum... ve şimdi onu sonsuza kadar elinde tutan kadına bakıyorum. Bugün, yarın ve sonsuza kadar. Red'i cehenneme, cennete ya da yüksek sulara kadar takip edeceğim. *Ve beni dışarıda tutabileceklerini sanıyorlarsa, arabamı dışarıya park edip kapıları yıkacağım.*

Çünkü açıkça benim Red'im bir melekti ve o lanet olasıca yere sınırsız erişim hakkı vardı. Ama ben, ben biraz daha lekeliyim... Yine de o beni seviyor.

Parmaklarım göğsümdeki işarete doğru hareket ediyor. Red'in Eşi işareti.

Bu küçük güzellik ortaya çıktığından beri Red ile olan bağımın güçlendiğini hissediyorum. Eskiden titreyen bir alev gibiyse, şimdi şiddetli bir cehennem ateşi gibi parlıyor. Bu sıcaklık damarlarımdan ve uzuvlarımdan geçerek kanımda dolaş ıyor ve beni tamamen tüketiyor.

Her parçam Red'i seviyordu ve birlikte geçirdiğimiz her an bana hayal edebileceğimden daha fazla mutluluk veriyordu.

Acaba o da bizim eş bağımızın giderek güçlendiğini hissedebiliyor mu?

Eskiden böyle şeylere güler geçerdim, ama artık değil. Red beni gerçek bir inanan yaptı.

Bağın güçlenmesinden bu yana kendimde de hafif bir değişiklik hissediyorum. İçimde derinlerde bir şey hareket ediyor. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama bunun Red yüzünden bir değişiklik olduğunu biliyorum. Ve ondan gelen her şeyi tamamen kabul ediyorum.

Gülümsemem genişliyor. Red ile birlikteyken sıkıcı bir gün asla olmaz.

Ellie'nin dükkânına giriyoruz ve o bana sevimli bir öpücük konduruyor, sonra demircinin tezgâhına doğru yöneliyor. Ez ve benim Kış Balosu'nda ona aldığımız hediye nin saldırı sırasında zarar gördüğünü ve tamir ettirmek için buraya getirdiğini söylüyor. Bu sabah Bowie bıçaklarımı bilemek ve tamir ettirmek için buraya geleceğimi söylediğimde, o da bıçağ ını almaya gelmeyi planlıyormuş.

Geçenlerde o pislik saldırganlarla karşılaştığımızda biraz fazla eğlendim ve maalesef Bowies'im biraz hasar gördü.

Onları müdür yardımcısı Fred'e verdim. Buraya her geldiğimde irkiliyor, bıçaklarımı uzattığımda yüzü soluyor ve elleri titriyor. Artık bana alışmış olması gerekirdi.

Siktir, eğer üyelik olsaydı, ben de üye olurum. En iyi silahlara sahipler ve demirci bıçakları onarmak ve oymak konusunda yetenekli. Ayrıca sihirli güçler ve mühendislik konusunda da biraz bilgisi var ve doğaüstü silahlar konusunda ilginç bilgilere sahip.

Burası benim için bir numaraydı.

Micai'ye doğru bakıyorum ve demircinin onun önünde durduğunu görüyorum.

Isaiah. Soğukkanlı görünüyordu. Fazla konuşmuyordu ve iri yapısı, geniş omuzları ve dağınık sakalıyla bir ayı ya da kurt şekil değiştiren gibi görünüyordu.

Kendine saklandı ve işine odaklandı. Bunu takdir edebiliyordum.

Micai, Isaiah ile konuşurken kaşlarını çatıyordu, ikisi arasında bir tür diyalog geçiyordu, sonra Micai'nin kollarını kavuşturduğunu fark ettim. Bu savunma amaçlı bir hareketti. Kendini tehdit altında mı hissediyordu?

Benim gözümün önünde olmaz. Doğruca ona doğru yürüdüm.

Red, nezaket göstermeye meraklı biri değildi, ama onu savunmaya zorlayan hiçbir erkeğin etrafında olmasını istemezdi.

Isaiah'ın işini beğensem bile, onun benim için tamir ettiği bıçaklardan birini ona saplamaktan çekinmem. Kimse benim Red'imi rahatsız edemez.

Micai'nin yanına ve Isaiah'ın önüne geçiyorum; ikisi de bana bakarken, ben de ona sert bir bakış atıyorum. "Bir sorun mu var?"

O sadece bana bakıyor, bakışları sanki birbirimizi ölçüp biçen iki kurtmuşuz gibi beni değerlendiriyor.

"Yok," diye cevaplar, gözleri Micai'ye kısa bir süre bakıp arkasını dönerek, bize başka bir kelime veya bakış atmadan arka odaya doğru yol alır.

Elimi uzatıyorum, Red'e ne dediğini ve o bakışın ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum. Ama onun yumuşak parmakları bileğimi kavrar ve onu yakalayıp geri çekmemi engeller.

Kafasını sallar, kaşları az önce girdiği kapıya doğru çatılır.

"Buraya geldiğimde beni rahatsız ediyor ve tuhaf bakışlar atıyor... ama yanlış bir şey yapmadı." O, iç çekerek, kaşlarının arasındaki küçük kırışıklık derinleşirken bana doğru dönüyor. "Sanki bana söyleyecek bir şeyi var gibi ama hiç söylemiyor. Bundan hoşlanmıyorum, *ondan da hoşlanmıyorum* ama teknik olarak, o hiçbir şey yapmadı." Sevimli küçük gözleri yine kapıya doğru kayar ve kapıya küçük bir bakış atar.

"Ve o lanet ellerini sağlam tutmak istiyorsa, yapmayacaktır, Kızıl."

Ben de kapıya doğru bakıyorum. *O pislik muhtemelen küçük çalışma odasında saklanıp metal falanla oynuyordur.*

Yeni tamir ettirdiği kolyesini kaldırıp bana verirken dikkatimi tekrar kendisine çekiyor. Sonra arkasını dönüp saçlarını bir tarafa kaydırıyor. Leziz çıplak teni ortada ve beni işaretlemeye davet ediyor.

"Benim için takar mısın?" diye soruyor güzel eşim.

Gülümsemem genişliyor, sonra boynuna bir öpücük kondurup kolyeyi takıyorum, ipeksi teninde aşağı doğru kayarken omzuna bir öpücük daha konduruyorum.

Siktir, eşim çok seksi. Her santimi beni çağırıyor ve sürekli tapınılmak için yalvarıyor.

"Senin için yapmam gereken tek şey bu mu, Kızıl?" diye soruyorum, elim belini sararken yumuşak tenine karşı gülümsemem büyüyor. "Burayı terk edebiliriz ve ben de senin tüm hayal kırıklıklarını daha *verimli* bir şekilde çözmene yardımcı olabilirim."

Dolgun dudaklarından sızan seksi kahkaha, onları ısırmak istememe neden oluyor. *Tıpkı onun yakın zamanda benim dudaklarımı ısıracağı gibi.*

Bu anı anında sikimi sertleştirir ve o bana dönmeden önce onu tekrar kucaklama isteğim daha da güçlenir.

Bana anlamlı bir bakış atıyor. Eminim ki, bu bakışta bir vaat var.

Sonunda ona ulaştığımda, onu gözleri kırmızı ve bacakları titrek bırakacağım. *Onu ecstasy içinde benim adımı haykırmak, benim yeni favori takıntım haline geliyor.*

MICAI'NIN BAKIŞ AÇISI

Annex'in sözleri karşısında kızarıyorum, gözlerindeki ateş benim vücut ısıyı da yükseltiyor. Eğer istediği gibi olsaydı, muhtemelen beni hemen burada eğip, o kötü zihninde hayal ettiği tüm çılgın şeyleri bana gösterirdi.

Bu düşünce ve bakışlarındaki karanlık vaat karşısında bacaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Ama bu neden beni rahatsız etmedi?

Kafamı sallıyorum. Yapacak çok iş var ve Annex'in bir şeye başlamasına izin verirsem, ikimiz de zamanın nasıl geçtiğini fark etmez ve başka hiçbir şey yapamayız.

Elini elimle tutuyorum, Ellie'nin elini bırakıp mezbahaya doğru geri dönüyorum.

Yolda, kasabanın kenarındaki bir yemek kamyonundan mısır köpekleri ve mini mermer çörekler almak için kısa bir süre duruyoruz.

Annex ödemeyi yaparken, etrafa bakınıp uzaktaki akademi binalarına giden eski gri parke taşlı yollara göz gezdiriyorum.

Yakında geri döneceklerdi. Bütün akademi. *Ve Seria.*

Ama bu sefer hazırlıklı olacağım.

Infernal Four arkamda ve birlikte, onunla Tesis arasındaki bağlantıları bir kez ve sonsuza kadar ortaya çıkaracağız.

Bu, Seria'yı ve akademideki hareketlerini yakından takip etmek anlamına geliyor. Belki de etrafındaki piyonları da.

Gözlerimi uzaktaki akademiye dikeyorum.

Akademiye geri dönüp yurttan kalmak bunun için en iyi seçenek olurdu. Böylece olayların daha yakınında olurum ve onun etrafında daha doğal bir şekilde hareket edebilirdim. *Ne yazık ki.*

Ben, arkadaşlarla birlikte mezbahada kalmayı ve oraya hiç dönmeyi tercih ederim. Geçen hafta boyunca birbirimize daha da yakınlaştık ve onlardan ayrılma düşüncesi beni hiç olmadığı kadar rahatsız ediyor.

Yurda dönüp her sabah onlarla birlikte uyanamayacağımı, birlikte yemek yiyemeyeceğimi ve gün boyunca birlikte vakit geçiremeyeceğimi düşününce göğsümde bir ağrı oluşuyor.

Ama cevaplara ihtiyacım var.

Seria gerçekten Tesis ile bağlantılıysa ve erkeklerin grubuna ve evlerine yapılan tüm saldırıların arkasında onlar varsa, o zaman ona göz kulak olup planlarının ne olduğunu öğrenmem daha da önemli hale geliyor.

Çocukları güvende tutmak ve onlara yardım etmek artık benim için kendi planlarım kadar önemli. İntikamımı almak istiyorum, ama bunun bedeli olarak hiçbirinin hayatını kaybetmesini istemiyorum.

Onlar artık benim bir parçamdı ve elimden gelen her şekilde onları koruyacaktım.

Mısır köftesinin son ısırığını bitirirken, mini çörekleri afiyetle yemeye başladım ve her bir ısırığın tadını çıkararak kararlılığımı pekiştirdim.

Burayı çabucak bitirip yurtlara dönüşümü ayarlamam gerekiyor. Kararlılığımın bir an daha sarsılmasına izin veremezdim.

Annex, parmaklarımdaki şekeri yalarken gülümsedi ve hızla mezbahaya doğru ilerleyip arka kapıdan içeri girdik.

Yukarı kata doğru ilerlerim, kararımı vermişimdir, yurtlara dönüp cevaplarımızı alacağım. Yarın akademiye dönmek için hazırlamam gereken her şeyi zihnim yeniden düzenlerken, vücudum otomatik pilotta hareket eder.

Hepimizin uyuduğu Ezra'nın odasına girip, yeni değerli eşyalarımı incelerim. Artık eskisinden çok daha fazlasına sahibim, her biri bana bu hayatta ya da geçmişte aldığımdan daha fazla hediye verdi. Her biri mükemmel ve özenle seçilmiş.

Birkaç çanta alıp eşyalarımı toplamaya başlıyorum, tam o sırada Annex Ezra'nın yatağına atlıyor.

"Ne yapıyorsun, Kızıl?" Son mini çöreğini bitirir ve dudaklarında bir gülümseme belirmeden önce beni meraklı bir bakışla izler. "Oda mı değiştiriyoruz?" Yataktan atlar ve daha aceleyle eşyalarımı toplamama yardım etmeye başlar.

"Senin için benim odamda birkaç çekmece ve gardırop alanı hazırladım bile." Giysilerimi alır ve koca kollarıyla onları toplamaya başlar. "Özel yapım topuzum da dahil olmak üzere eski silahlarımın çoğunu bile taşıdım..." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Benim odamdaki banyoyu kullanamazsın... ama Ez'in banyosunu kullanabiliriz." Omuzlarını silkiyor ve söz konusu banyoyu işaret ediyor, sonra daha fazla eşya almaya devam ediyor ve onları büyüyen yığının üzerine koyuyor.

Elimi onun elinin üzerine koyarak daha fazla almamasını engelliyorum. "Yurt odama dönmek için eşyalarımı topluyorum, Annex."

Sözlerimle elleri donar, gözleri bir anlığına büyür ve bir adım geri atar.

"Geri dönmek mi? O küçücük kibrit kutusu gibi odaya mı?" Kafasını sallar. "Hayatta olmaz, Kızıl." Büyük çantasını boşaltmaya başlar ve eşyaları eskiden oldukları yere geri koyar. "O bok çukuruna geri dönemezsin. Orada da çok fazla saldırı oldu. Ve senin şeytani cadı kız kardeşin de geri dönüyor, ikimiz de biliyoruz ki o, sana hapşırarak bile saçmalıklar yaratabilir." Gözleri kararır, tehditkar bir kaş çatma dudaklarını aşağı doğru çeker. "Onu alt edemeyeceğimden değil."

Çantamı tekrar toplamak için uzanıyorum, ama o çantayı kapıp başımın üstünde sallandırıyor, dudaklarında sinir bozucu bir sırıtış beliriyor. Tabii, ben ona midesine yumruk atıp ciğerlerindeki havayı boşaltmadan önce.

Küçük bir zafer kahkahasıyla çantamı alıp eşyalarımı tekrar toplamaya başlıyorum, Annex'in alçak, kırık sesi arkamda yankılanıyor.

"Kırmızı..." Ben ona doğru bakarken, acı içinde kaşlarını çatarak hırıltılı bir sesle konuşuyor. "...Bu biraz *fazla* sertti..." Eğilip karnını tutuyor ve dudaklarından bir başka acı dolu öksürük çıkıyor.

Çantamı bırakıp, ona bakmak için aceleyle yanına koştum. Yine fazla güç kullanmış ve farkında olmadan ona zarar vermiş miydim?

Elimi uzatıp sırtına dokundum, ama onu kontrol etmeden önce, birden dönüp beni yakaladı ve önümüzdeki Ezra'nın yatağına fırlattı. Kafam yumuşak yastıklı yorganlara çarptığında dudaklarımdan küçük bir çığlık çıktı.

Annex üstüme çıkıyor, kolları benim kollarımı üstümde tutarken, dudaklarında karanlık bir sırıtış beliriyor.

"Gitmekte ısrar ediyorsan..." Eğilir, dudakları boynumu bulur. "Seni o kadar meşgul tutacağım ki, adım atacak enerjin kalmayacak, gitmek bir yana." Serbest eli yanımdan yukarı kayar, kalçamın üzerinden geçip üstümün altına girer. Parmakları yayılır, göbeğim ve belimden yavaşça yukarı doğru kayar, sonra göğüslerime ulaşır.

"Siktir. Sana düzgünce dokunmayalı sanki bir asır geçmiş gibi geliyor, Kızıl."

Benim meme uçlarımı bulduğunda dudaklarından küçük bir homurtu çıkar, iki büyük parmağıyla onları sıkıştırır ve dudaklarımdan küçük bir inilti koparır. Annex'in yüzünde memnun bir ifade belirir, eli göğüslerimi okşamaya ve okşamaya devam eder, sonra tekrar ovuşturur ve sıkıştırır. Kalçalarım ona doğru hareket ederken dudaklarından memnun bir uğultu çıkar

ona doğru hareket ederken, bacaklarımda arasında ağrı artar.

Eğer bu, beni toparlanmaktan uzaklaştırmak için yaptığı bir şeyse, şaka ona geri dönüyor. Daha sonra toparlanabilirim. *Ama gitmeden önce birkaç orgazm almaktan mutluluk duyarım.*

Yüzümü daha da yaklaştırıp dudaklarını dudaklarımla kapladığımda, küçük bir gülümseme yanaklarımı gerdi. Öpücüğü derinleştirmeden önce, boğazından başka bir memnuniyet mırıldanması çıktı.

Beni yatağa daha da bastırır, kendini bana doğru konumlandırır, böylece onun her sert yüzeyini ve açısını hissedebilirim. Özellikle de bacaklarımda arasında kalınlaşan kısmı.

Onun dudağını ısırırken bacaklarımı hafifçe açtım, gözleri açgözlülükle dolarken kalçaları ileri doğru çıkıntı yaptı.

Ellerimi üstümde tutan elleri gevşer, göğüslerimi son bir kez sıkar ve sonra tamamen geri çekilir, pantolonuna uzanır. Pantolonunu indirir ve sert penisini serbest bırakır.

Dilimi dışarı çıkarıp alt dudağımı yalıyorum, eğilip onu ağızıma tamamen almak istiyorum. Ama denemeden önce, kalçalarımı kaldırıyor

kalçalarımı kaldırıp tek bir hareketle pantolonumu ve külotumu çıkararak beni çıplak bırakıyor.

Günahkar bir gülümseme dudaklarını kıvrır, bakışları yavaşça vücudumda aşağı doğru kayar, gözlerinde parıldayan bir ışıltı sırtımda bir titreme yaratır. Hareket edemedi ya da konuşmadan, başı bacaklarımın arasına dalar ve sıcak nefesinin merkezimde karıncalanmasını hissedirim.

O doğrudan dalarken, arkama uzanıp başlığı kavradım, o kalçalarımı daha sıkı kavrarken başım hafif bir iniltiyle geriye düştü.

Dili, sanki benden doyamıyormuş gibi, kaygan kıvrımlarımın arasında tekrar tekrar kayıyor, ritim beni orgazma ulaştıracak bir heyecan yaratıyor. Uzun, yutan vuruşları hızlanmaya başlıyor ve beni yüzüne doğru ileri geri kaydırıyor, büyük dilinin vaat ettiği rahatlamayı istiyorum.

Ona sürtünmeye başladığımda, onun kahkahasının titreşimini hissediyorum, bu ses kalbimin derinliklerine kadar ulaşıyor.

Sonra dili yumuşak sinir demetimi sarar, küçük yumruğu okşayarak ve okşayarak hızını artırır.

Uyluklarım onun etrafında sıkılaşıırken baskı artıyor, doruğa ulaşmak için onu tam ihtiyacım olan yerde tutuyorum.

Usta dilinin bir vuruşu daha ve ben düşünüyorum, orgazm boyunca yüzüne binmeye devam ederken vücudum titriyor.

Vücudum titriyor, başlığımı tutan ellerim gevşiyor, ama tam olarak rahatlayamadan, onun büyük parmaklarının hassas kıvrımlarımın arasında kaymasını hissediyorum.

Dudaklarımdan küçük bir inilti çıkar ve gözlerim kapanır, tutuşum tekrar sıkışır.

"Sen benim için her zaman mükemmel bir şekilde ıslaksın, Kızıl," diye boğuk bir sesle söylüyor ve bakmadan bile dudaklarındaki şeytani gülümsemeyi hayal edebiliyorum.

"Dilimin tadını çıkardın mı, bebeğim? Peki ya bu..." Parmağı kaygan kıvrımlarımı okşadıktan sonra girişimi daireler çizerek içeri itti, yeni his ve baskı hızla ikinci orgazmımı oluşturdu.

Yavaşça ileri geri hareket ettikten sonra hızını artırır. Sonra bir parmak daha ekler, parmaklarını hafifçe kıvrarak tam doğru açıyı yakalar ve benden bir inilti koparır. Kalçalarım

, yeni bir boşalma peşinde, onun hareketleriyle sallanarak ve ondan daha fazlasını istiyor. Onun tamamını.

"İşte böyle, Kızıl..." Yakınlaşır, dudakları kulağımın etrafında daireler çizer. "*İyi* bir *kız* gibi parmaklarımı sik." Üçüncü parmağını ekler, serbest eli bacaklarımın arasına kayarken, küçük tomurcuğuma daireler çizerek daha önce olduğundan daha derine iter.

Onun seksi övgüsü, boğuk sesi ve içimdeki yeni baskı beni çıldırttı.

Onun adını haykırıyorum, parmaklarıyla son bir kez daha içime girerken sınırlarıma ulaşıyorum ve bir başka akıl almaz orgazm beni sarstı.

Vücudum kıvrılıyor, başımdan tuttuğumda başlık çatırdıyor, bacaklarım titriyor ve nefesim küçük nefesler halinde çıkıyor, parmakları orgazmım boyunca beni okşamaya devam ediyor.

"Bu benim Kızıl'ım... çok güzel."

Gözlerimi açıyorum ve parmaklarını geri çekip dudaklarına götürdüğünü izliyorum. Sonra parmaklarını tek bir damla bile bırakmadan yalayıp temizliyor.

Yine geri çekilir, gömleğini çıkarır, elini gövdesinden aşağı kaydırır ve üzerime diz çöker.

"Beni istiyor musun, Kızıl?" Dudaklarında kötücül bir sırıtiş belirir, penisini avuçlar, başından ön sıvı sızar ve kalın gövdesi boyunca akar.

"İstediğimi biliyorsun." Üstümü ve sütyenimi çıkarıp yere atıyorum, seksi pisliği becermek için hazırım. Ama o başını sallayarak beni durduruyor.

"Bunun için uzanman gerekecek." Elini göğsüme koyar ve gözlerim büyürken beni yatağa geri iter. Sol bacağımı alır, kalçasının üzerine atar ve bacaklarımın arasına yerleşir.

"Kendimi tutmuyorum ya da yavaşlamıyorum. Bir saniye bile daha bekleyemem." Kendini hizalıyor, kalçalarımı kavrayarak bacaklarımı daha da ayırıyor, hareketlerinde sabırsızlık var. "Şu anda nefes almaktan daha çok senin içine girmek istiyorum." Penisinin ucu içime giriyor, kalın penisi beni lezzetli bir şekilde gererken dudaklarımdan küçük bir inilti çıkıyor.

İçimde daha derine girerken boğazından gergin bir homurtu çıkar. "Çok sıkı."

Yavaşça geri çekiliyor, yokluğu beni hayal kırıklığına uğratiyor, ama şikayet etmeden önce, tekrar içime giriyor, hareket etmeye başlamadan önce kalınlığı neredeyse acı verici.

Vücudum tekrar ısınır, her sert itişte içim onu sıkıca sarar, beni tamamen doldurmasını ve artan ihtiyacımı gidermesini isterim.

Geri çekiliyor ve tekrar tekrar giriyor, her seferinde daha derine iniyor. Onun sertleşen hareketleriyle alnımda ter damlaları oluşuyor, bedenlerimizin birleşmesinin sesi etrafımızdaki odayı dolduruyor.

Hızı artar, beni daha sıkı kavrar ve devam etmeden önce kalçalarımı hafifçe kaldırıp istediği pozisyona getirir.

Etrafımdaki çarşafları sıkıca tutuyorum, yeni aç her itışı öncekinden daha da derin hissettiriyor ve dudaklarımdan bir inilti çıkıyor.

Vücudum, onun yarattığı orgazmı gergin ve ağırlaştırıyor, daha hızlı boşalmak istiyorum.

Bir elimi göğsüme kaydırıyorum, iki parmağımla meme ucumu sıkıp yuvarlıyorum, diğer elim ise daha aşağıya kayıyor.

Bacaklarımdan arasına uzanıp, hassas düğmemin üzerine bir parmağımla kaydırdım ve anında bir şok dalgası kalbimin merkezine doğru fırladı ve beni Annex'in etrafında sıkıca kavradı.

Elim tutulmadan önce ağır bir homurtu ve "siktir" sesi duydum ve günahkar koyu mavi gözlerle karşılaştım.

"Şu anda seni boşaltabilecek tek kişi benim, Kızıl." Hareketsiz kalırken sırtışı daha da kötüleşir, penisi içimde hareketsiz kalır.

Hayal kırıklığıyla homurdandım, parmaklarım onun tutuşundan kurtulup çabucak boşalmak için çabalarken, psikopat sadece kıkırdadı.

"Annex..." diye homurdanırdım, boşalmak isterim, ama pislik beni keser. "Daha sonra beni düşünerek kendini tatmin edebilirsin, Kızıl. Ama şu anda

... sen tamamen benimsin." Tekrar hareket etmeye başlar, itişleri acı verici derecede yavaştır ve o pislği ısırmak istememe neden olur.

Ama bu bekleme oyununu ikimiz de oynayabiliriz. Bakalım hangimiz önce pes edecek. *Her halükarda ben rahatlayacağım.*

O acı verici derecede yavaş itmelerine devam ederken, ben de elimi göğsümden yukarı kaydırırdım, nefes alış hızlanır, gözleri parmaklarıma odaklanır.

hareketler. Parmak uçlarımı meme ucuma nazikçe sürtüyorum, sonra göğsümü avuçlarımla kavıyorum ve Annex'in dudaklarından küçük bir homurtu koparıyorum.

Ben sıkıştırıyorum ve yuvarlayarak meme meme parmaklarımın iki iki parmaklarımın Annex'in penisini sıkarken hissettiğim duygu içimi titretti.

Hızını artırmaya başladığında dudaklarından bir homurtu çıkar, gözleri dudaklarım ve göğüslerim arasında gidip gelir, ona sunduğum küçük şova kendini kaptırır.

Annex'in ağzından düşük bir küfür düşerken, yanaklarım bir gülümsemeyle gerildi.

"*Siktir*. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum..." Bir anda içimden çıkıyor, ama ben hareket edemedim ya da itiraz edemedim, sert ve hızlı bir şekilde tekrar içime giriyor, dudaklarında karanlık bir gülümseme beliriyor. "Ama burada kaybeden yok, Kızıl."

Bana doğru eğildi, dudakları benimkilere ulaştığında daha derine girdi. Dudaklarımı yakıcı bir öpücükle ele geçirdi, dili benimkini döndürüp bükerek beni domine etti, kalçalarım onunla birlikte hareket etmeye başlayınca hızla üçüncü orgazmımı sağladı.

Hafifçe geri çekildi, her itişte onu sıkıca kavradığımda dudaklarından bir homurtu çıktı, daha fazlasını istiyordu, içimdeki her vuruşta inlemeleri daha da gerginleşiyordu.

"Kırmızı... *Lanet* olsun... İşte bu. Birlikte boşalalım." Tekrar bana yaklaşır, beni hafifçe hareket ettirir ve kalçalarımı acı verici bir şekilde kavrayarak hızını artırırken, her iki bacağımı da etrafına sarar.

Sırtım kavislenir, gözlerim yıldızlar görür, kendimi onun altında parçalanmış hissedirim. O içime boşalırken onun adını haykırıyorum, ayak parmaklarım kıvrılır ve orgazm ikimizi de sararken, onun ağır homurtusu benimkini takip eder.

Birlikte orgazmı yaşarız, vücudum dokunulamayacak kadar hassaslaşır.

Annex'in dudakları boynumu bulur, yumuşak bir iz bırakarak tekrar ağzımı bulur. Dudaklarımı dudaklarıyla kapar ve öpücüğü hızla derinleştirir. Öyle ateşli, öyle yakıcı bir öpücük ki, doğrudan kalbimin derinliklerine işlediğini hissediyorum.

Bu hisle onu sıkıca sarıyorum, penisi hala içimde. Dudaklarıma karşı gülümsemesi büyüyor, geri çekilip kıkırdıyor ve elini birleştığımız yere kaydırıyor.

"Yeterli değil mi, Red?" Gülümsemesi Şeytani bir hal alır. "O konuda yardımcı olabilirim."

Ona beklemesi gerektiğini ve vücudumun hala çok hassas olduğunu söylemeden önce, tekrar hareket etmeye başlar. Yavaşça içimden çıkmadan önce penisi daha da sertleşir. Sonra beni sırt üstü çevirir, dizlerim yatağa yerleşirken kalçalarımı kendisine doğru kaldırır. Sonra tekrar içime girer ve yavaş bir ritim oluşturmaya başlar.

Dördüncü orgazmım hızla yaklaşmaya başladı, vücudum hala bir öncekinden hassas. Her itiş beni daha da ileri götürüyor, içimdeki acı hızla boşalmak istiyor.

Kalçalarımı geriye doğru iterek onun itişlerine karşılık veriyorum ve hızını artırmaya çalışıyorum, ama pislik kalçalarımı kavrayarak hareketlerimi onun ritmine göre yavaşlatıyor.

Acı verici bir şekilde yavaşça ileri geri hareket etmeye devam eder, sonra lanet olası bir şekilde durur ve tamamen dışarı çıkar.

Karanlık, sahiplenici bir hırıltı dudaklarımdan tekrar çıkar, o ise kıkırdar.

"Merak etme, Kızıl." Kendini girişime yerleştirir, yavaşça etrafımda daireler çizerek kaygan kıvrımlarımın arasında ileri geri kayar.

O piç kurusu yine benimle oynuyordu. Ve şu anda keyif alacağım tek oyun, orgazm olacağım oyun.

"Annex," diye homurdanıyorum, o beni kızdırmaya devam ederken bu kelime ağır bir uyarı niteliğinde.

"Senin, Kızıl..." Hareketsiz kalır, penisi tam istediğim yerde ama daha ileri gitmez. "Al onu."

Geriye bakıyorum, onun gözleri bana meydan okurken, penisi benim merkezimde hareketsiz duruyor.

Peki. Alacağım.

Ona doğru itiyorum, geri çekilmeye başladığımda dudaklarından bir inilti çıkıyor, onu içime daha da sokuyorum. Bu pozisyonda, onu tam istediğim yere yönlendirmek için çaba sarf etmem gerekiyor, ama kalçalarım hızla ritmini buluyor ve onu düzgün bir şekilde almaya başlıyorum.

"ok iyi," diye iniliyor, elleri kalçalarımı nazikçe okşuyor. "İşte böyle, Kızıl. Her santimini al." Başını eğiyor, ben onu daha derine alırken dudaklarından hafif inlemeler çıkıyor, kendi boşalmamı kovalıyorum. "Ne kadar iyi bir kızsın."

Onun övgüsü beni daha da teşvik ediyor, kalçalarım ileri geri sallanıyor, daha hızlı hareket ediyorum, sonunda Annex öne eğiliyor, ritmime uyum sağlayarak ağırlığını daha da üzerime veriyor.

Dudaklarından daha ağır homurtular ve hırıltılar çıkar, kulağımın yanındaki boğuk sesinin seksi tınısı, birlikte doruğa ulaşırken beni daha da tahrik eder.

Son bir sert itmeyle ikimiz de zirveye ulaşırız, görüşüm bulanıklaşır ve bacaklarım titrerken dudaklarımdan anlamsız kelimeler dökülür.

Annex'in kolu belimi sarar ve birlikte boşalırken beni tutar. Sırtım onun çıplak göğsüne yapışır ve kalplerimizin ritmik bir şekilde attığını hissedirim.

Nefesim kısa ve hırıltılı çıkıyor, vücudum jöle gibi hissediyorum, Annex beni sarıp yanına yatırıyor ve içimden çıkmadan önce beni yatağa çekiyor.

"Bundan asla bıkmayacağım." Annex'in eli vücudumda yukarı doğru kayıyor. "Senin içine gömülmek dünyadaki en güzel duygu, Red." Eli vücudumda aşağı doğru kayıyor, parmakları uyluklarımın arasına kayarken dudakları boynumu buluyor.

Elimi geriye doğru uzatıp parmaklarımla saçlarını okşuyorum, az önce yaşadığımız anın *ve dört orgazmın* tadını çıkarıyorum, ama aniden kapı açılıyor.

Ezra içeri girer ve donakalır, gözleri birbirine sarılmış olan beni ve Annex'i baştan aşağı süzer. Bakışları çıplak ve kızarmış vücudumu hızla tararken, gözlerinde bir sıcaklık belirir.

Ve onun bize katılacağı düşüncesi, içimde yeni bir sıcaklık uyandırır.

Konuşmak için ağızımı açarım, ama bir kelime bile söylemeden Ezra başını sallar, gözleri benimkilerle tekrar buluştuğunda gözlerindeki sıcaklık azalır ve yüzünde daha ciddi bir ifade belirir.

"Konuşmamız gerek. Bilezikle ilgili." Çantamdan birkaç giysi çıkarır ve ben kendimi kaldırırken onları nazikçe yatağın üzerine koyar.

"Jericho ile bazı şeyleri teyit ettim." Yüzü soluyor, gözleri üzerimde kalıyor. Gözlerinde kaybolmuş ve boş bir bakış belirliyor.

Onun bakışıyla kalbim hızla çarpmaya başlar, giysilerimi kendime doğru çeker ve hızla giyerim, bekledikçe endişem artar.

bekledikçe endişem artıyor.

Ve içimden bir ses, onun öğrendiği şeyin benim için hiç de iyi olmayacağını söylüyor.

BÖLÜM DOKUZ

MICAI

Mutfağa giriyorum, Annex hemen arkamdan geliyor. Yanaklarım ve vücudum hala kızarmış durumda ve kıyafetlerim biraz dağınık. Mallyn ve Creed'in yanına oturuyorum.

Ezra mutfak masasının yanında yavaşça ileri geri yürüyor, yüzü hala solgun ama şimdi biraz öfkeyle kızarmış ve kaşlarını çatmış.

Annex inliyor. "Söyle bize Ez. Bu dramatik saçmalıklara sabrımız kalmadı. Çıkar ağzındaki bakçayı."

Ezra masanın önünde durur, gözleri öncekinden daha kararmış, öfke ve çelişkiyle doludur. Ama bakışlarımız kesiştiği anda, yüzündeki öfke hızla kaybolur ve tüm yüzünü hüznün kaplar.

"Ne oldu, Ezra?" diye soruyorum, sadece cevapları öğrenmekle kalmayıp, bizimle paylaşmaktan çekindiği yükünü paylaşarak biraz rahatlamasına yardımcı olmak istiyorum.

Kaşları çatılır, gözleri hafifçe parlar.

"Bilezik... o metal..." Elini yüzüne götürdü, sesi kırıldı ve kelimeleri çıkarmakta zorlandı. "Sadece senin güçlerini emmiyordu, Micai..." Bakışları benimkilerle buluştu, boğazını temizledi ve devam etti, beni izlerken bakışları daha da sertleşti.

"Jericho, elimizdeki bileziğin daha önce topladığı bilezikle aynı malzemeden olup olmadığını merak ediyordu." Hepimiz sessizce dinlerken, sesi daha kararlı hale geldi. "İki yüz yıl önce Calvera Savaşı'nda bir elf generalinden alınan manşet benzeri bir parçaydı

Creed'e bir bakış attıktan sonra bakışları tekrar bana döndü.

"General, düşman güçleri tarafından esir alındığında bileklerine koyu renkli ve kalın metal kelepçeler takılmıştı. Kaçmayı başardı, ancak hiçbir tür büyüyle bu metalleri çıkaramadı... Amputasyon olmadan çıkarmak imkansızdı." Ezra'nın dudakları aşağı doğru kıvrılarak somurtkan bir ifadeye büründü. Elimi uzatıp onun güzel yüzündeki tüm kırıksıklıkları düzeltmek istedim.

"Metal, bilezikten daha pürüzlü ve daha koyu renkti, ama Jericho, hissettiği ve gördüğü kadarıyla, benzer bir şey olabileceğini düşündü."

"Bugün bunu doğrulamak için mi gittin?" Creed, kaşlarını çatarak sorar, kehribar rengi gözlerinde okunamaz bir ifade belirir.

Ezra, elini ensesinin arkasına götürürken başını sallar ve yüzü tekrar kasvetli bir hal alır.

"Jericho, metalin generalin yakalandıktan sonra koluna yerleştirildiğini söyledi. Metal hakkındaki bilgilerin çoğunu, generalin anılarından bulduğu ve sakladığı yazılardan öğrendi. Metal yerleştirildikten kısa bir süre sonra general de zayıflamaya başladı."

Ezra'nın bakışları bana kaydı. "Jericho bana onları gösterdi. General zayıf hissettiğini yazmış, ama ilk başta bunun metalden kaynaklandığını fark etmemiş. Kaçtıktan sonra durumun kötüye gittiğini fark etmiş. Metal vücudunda kaldıkça, koşmak, savaşmak veya elementalleri çağırmak gibi en basit şeyleri bile yapamaz hale gelmiş. Gücü yavaş yavaş tükeniyordu ve..." Ezra durur, sözcükler yine boğazında takılmış gibidir.

"Anlat bize Ezra," Creed, ses tonu istediğinden daha keskin bir şekilde talep eder.

"*Sadece* gücünü veya kuvvetini almıyordu..." Odayı dolaşarak hepimize bakıyor, devam ederken yüzünde tamamen yıkılmış bir ifade beliriyor. "Onun yaşam özünü tüketiyordu. Çok geç fark etti ve öldü. Ailesi anılarını yazmaya devam etti ve o kelepçenin koluna takılmasından on yıl sonra öldüğünü belirtti... Bir elf'in ömrü, bu yüzden yaşam süresinin sadece bir kısmına indirgenmişti."

Oda sessizliğe bürünür. Ezra'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda, kalbimin atışlarının odada yankılandığını neredeyse duyabiliyorum. Sesi alçak bir fısıltıya dönüşürken, her kelimesinde hüznün vardır. "O bilezik... seni öldürüyordu, Micai."

Onun sözleriyle havaya soğuk bir ürperti yayılır, oda sessiz ve gergin bir hale gelir, sonra Annex aniden patlar ve koltuğundan fırlar. En yakın duvara yumruğunu vurur, öfkesi ve hiddeti dışa vurur, sınırlarına ulaşır ve bir çığlık atar, sonra yumruğunu duvara tekrar tekrar vurur.

Geri çekilirken, duvarı toz haline getirmek istercesine yumruklarını vurmaya devam eder ve duvarda yukarı aşağı çatlaklar oluşur.

"Annex!" Creed bağırarak onu durdurmak için ayağa kalkar. Ama delik büyüüp yan odanın bir kısmı görünür hale gelmeden önce yetişemez. "Lanet olsun," diye küfür eder Creed.

Mallyn olduğu yerde donmuş oturur, gözleri masaya dikilmiş, gri ve parlak mavi arasında gidip gelir. Yumrukları o kadar sıkıdır ki, avuç içleri kanamaya başlayınca titremeye başlar. Tüm vücudu, masada acı içinde sert bir şekilde otururken, içindeki görünmez bir güce karşı savaşıyormuş gibi görünür.

Ezra'ya bakıyorum, gözleri Annex'e doğru bakıyor ama onun ötesini görüyor ve eskisinden daha da kaybolmuş görünüyor. Yıkım, omuzları düşerken ve turkuaz gözleri boşalırken yüz hatlarını aşağı çekiyor; mutlak acı ve kederin ifadesi her santimini kaplıyor ve güzel yüzünü tam bir karanlık ve umutsuzlukla boyuyor.

Odadaki herkesin yüzüne bakıyorum.

Keder. Sefalet. Ölüm. Ezra'nın sözleri hepsini öfkelenlendirmiş ve çileden çıkarmıştı.

Bilezik yavaş yavaş hayatımı tüketiyordu... ve ben ölebilirdim.

Ama onların bilmediği şey, benim daha önce ölümü deneyimlemiş olduğum.

O tesisteki yangında ölmüştüm. Onların zincirleri, Seria'nın bileziği gibi beni tüketiyordu, ama daha yüksek bir seviyede.

Ve o zaman anladım. Yangın olmasa bile... Orada yavaş yavaş ölüyordu. Son nefesimi verene kadar bana işkence etmeyi planlamışlardı.

Ne kaçış ne de özgürlük umudu vardı ve onlar bunu biliyorlardı.

İçimde boş bir acı kıvrılıyor.

Seria ile akademide ya da Tesis'te, ikisi de benden alabilecekleri her şeyi alıyor, özgürlük ya da daha iyi bir gelecek için umut beslediğim her düşünceyi yok ediyorlardı.

Ezra'nın sözleri yavaşça içime işliyor...

Yıllardır o hapishanede yavaş yavaş ölüyor, hayatım lekeleniyor ve günlerim sayılıydı. Onlar içimdeki kalan yılları yavaşça koparıırken, benim hiç şansım yoktu. Eski ben... *her halükarda* ölecekti.

Bu farkındalıkla vücudum soğuyor ve ellerimde hafif bir titreme başlıyor. O cehennemde geçirdiğim önceki hayatımın görüntüleri gözlerimin önünden geçiyor, her biri bir öncekinden daha acımasız. *Neden ben?*

Nefesim sıkışıyor, hava çok ince ve sıkışık geliyor, nefes alamıyorum...

Aniden, kolların beni sardığını hissediyorum, bedenler beni çevrelerken beni geri çekiyorlar. Boğuk sesleriyle adımları çağırıyorlar, kararlı düşüncelerimden yavaşça beni çekip çıkarıyorlar.

"... *cai* ... Micai ..." Ezra ayaklarımın dibinde diz çökmüş, bakışları endişeyle dolu. Annex kanlı kollarıyla beni sarıp, masanın yanına otururken beni geri çekip kendine doğru çekiyor. *Ne zaman buraya geldim?*

"İyi misin?" Ezra, gözleri benimkilerle bir o yana bir bu yana bakarak soruyor.

"Aptalca bir soru, Ez," diyor Annex, kollarını bana daha sıkı sararak soğuyan bedenimi ısıtıyor. "Bunu duyduktan sonra kim iyi olabilir ki?"

Ezra iç çekiyor, yorgun yüzünü eliyle okşuyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Bu durum tamamen berbat." Ezra soğuk ellerimi avuçlarına alır, hafifçe sallayarak dudaklarına götürür ve her birine yumuşak bir öpücük kondurur. "Ama hepsine ödetiriz."

Gözlerindeki kasvetli bakış kaybolur, turkuaz gözlerinde leylak rengi benekler belirir, ateşli yıldızlar gibi dönerek

"Kesinlikle ödeyecekler.

"Tabii ki ödeyecekler. Sana o bileziği veren o kara kalpli yılan... Onun kalbini göğsünden söküp ona yedireceğim, o kötü kalpli kaltak." Annex beni bırakır, ses tonu kararmış ve cinayetle dolu bir şekilde dik durur.

"Hayır." Ezra başını sallar, düşünürken bakışlarını daraltarak kendi öfkesi de artar. "Bu çok hızlı olur. O, hayal edilemeyecek acılar çekmeli... ve mümkün olduğunca uzun süre."

Annex sırtıyor, gözlerinde hiç sıcaklık yok, Ezra'ya bir adım yaklaşıyor.

"Delmar'da büyülü hayvanlar yetiştiren bir adam tanıyorum. Oldukça vahşi birkaç küçük etobur hayvanı var." Sırtışı genişler, gözleri hiç görmediğim kadar çılgın ve deli gibi görünür.

"Onu onların kafesine atalım, biraz onunla oynasınlar, sonra onu çıkaralım, iyileştirelim ve tekrar kafese atalım." Omuzlarını silkiyor. "Onu aylarca ya da daha uzun süre kemirmelerine izin verebiliriz, sadece hayatta kalması için yeterli kadar iyileştiririz. Hem zihni hem de bedeni, acı hayat emici olduğu gibi yavaşça çürüsün."

Mallyn elini çenesine sürer. "Bu da bir seçenek. Ama bence onun için daha iyisini yapabiliriz."

Ezra başını sallar. "Bu planımızın *b kısmı* olabilir..." diye mırıldanır, düşüncelerine ve işkence ve cinayet planlarına dalar.

"Onu öldüremeyiz," diye ekledim, sonunda ayağa kalkarak bana bakan herkese gözlerimi gezdirdim. "Bu saldırılarla bir şekilde bağlantısı var ve cevaplara ihtiyacımız var. Öldürürsek hiçbir cevap alamayız. O, kullanabileceğimiz güçlü bir ipucu."

"O haklı." Creed gözlerime bakar ve Ezra ile Mallyn itiraz etmeye başlarken başını sallar.

"Oh, ondan cevapları alacağız, Red." Annex parmaklarını kırıştırır. "İhtiyacımız olanı elde etmek için boğazını yeterince uzun süre sağlam bırakacağım."

"Onu acı çekmeden önce ihtiyacımız olanı söylemesi için başka yöntemler de kullanabiliriz, Micai," diye ekler Ezra, bir adım yaklaşarak elimi tekrar tutar. "Senin çektiğin acılar... onun sana yaptıkları..." Ezra'nın yüzü, sanki kendisi acı çekiyormuş gibi buruşur.

. "Seninle tanışmamış olsaydık, o lanet bileziği çıkarmamış olsaydın, seni tüketmeye devam ederdi... *ölene* kadar." Sesi çatlar, sonra boğazını temizler ve bu düşünceyi kafasından silkeler. Hızla kendini toplar, gözleri kararır ve devam eder.

"Kimse farkına varmazdı, Micai. O, iğrenç yalanları ve dedikodularıyla çevrendeki herkesi sana düşman etti. Kimse hile olduğunu düşünmezdi. Zaten zayıf olduğun için, bunun bilinmeyen bir hastalık olduğunu varsayarlardı." Dudakları ince bir çizgiye dönüştü, öfke sesine yansınca gözlerinin kenarlarında kırılganlıklar oluştu. "Enerjin ve hayatın yavaş yavaş senden çalınıyordu. O sadece gücünü veya kuvvetini almadı, Micai... ama sahip olman gereken hayatı da... zayıf olduğuna *inandın*. O, elinden gelen her şekilde hayatını çalıyordu." Başını sallar, öfkesi bakışlarına yansır, leylak rengi benekleri koyulaşır ve büyür. "Bunun bedelini ödemeli."

"Ödeyecek de." Ellerini benimkilerle iç içe geçirip sıkıca tutuyorum. "Onu bırakmayacağım. Bana yaptıklarının hepsinin bedelini ödeyecek. Söz veriyorum. Ama *şimdi* değil." Her ikisinin de karanlık bakışlarıyla göz göze geliyorum. "Duygularımın etkisinde kalmayacağım. Cevaplanması gereken çok fazla sorum var. Şu anda en büyük soru, o metali bileziği yapmak için nereden bulduğu ya da tüm bu saldırıların arkasında olan grupla bağlantısı olup olmadığı. Birbirleriyle bağlantılılar mı? Eğer öyleyse, nasıl?"

"Ama Micai..."

"Micai, biz..."

Annex ve Ezra tartışmaya başlarlar, ama Creed onları keser.

"O kararını verdi." Bana doğru sert bir bakış atar. "Ve ben de aynı fikirdeyim. Şu an için en iyi seçenek bu. Cevaplarımızı aldıktan *sonra* intikamımızı alabilir ve o kaltağı acı çekebiliriz."

Creed kaşlarını çatıyor, bana bir adım yaklaşırken yüzü kararmaya başlıyor. "Ama sana söz veriyorum... Acı çekecek. Bunu sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bizimle hiç karşılaşmamış olmayı dileyecek." Arkasını dönüp lavaboya doğru yürürken mırıldanıyor, "*Benimkilerden birine bulaştığı için bedelini ödeyecek.*"

"Peki," diye dişlerini sıkarak Mallyn, dikkatimizi tekrar kendisine çeker. Sesi o kadar boğuk ve karanlıktır ki, omurgamdan bir ürperti geçer. "Şimdi cevapları ver. Sonra onu tanınmaz hale getirecek kadar parçalara ayırırız."

Bakışları bana yönelir, parlak mavi gözleri zehirli bir öfkeyle yanar. Bakışlarımız sonunda karşılaşır ve yumuşar, öfkesi acı ve ıstırap dolu bir bakışa dönüşür, mavi gözleri griye döner.

Kendini kaldırıp ayağa kalkar ve bana doğru gelir. Annex ve Ezra hafifçe kenara çekilirler ve o bana uzanıp kollarını bana doladığında ona yol açarlar. Onun bakışlarında ve dokunuşunda, onun ve canavarının şu anda bana yakın olmaya ihtiyaç duyduklarını hissedebiliyorum.

Ben uzanıp ona sarıldığımda, hızla atan kalbi sakinleşmeye başladı. Ezra ve Annex yanıma geldiler, ellerini üzerime koydular ya da başlarını vücudumun bir yerine yasladılar. Bir an nefes alıp, olabilecekleri ve *önceki hayatımda olanları* görmezden geldik.

"Sen bizim istediğimizden daha çok bize benziyorsun," diye mırıldanır Creed, hepimiz lavabonun yanında ona dönerken bizi kendi küçük dünyamızdan çıkarır.

Kehribar rengi gözlerinde kısa bir üzüntü belirir; bir saniye içinde kaybolur ve Ezra'ya dönerek her zamanki çelik gibi bakışını geri getirir.

"Bundan sonra o üvey kardeşi yakından takip etmeliyiz." Ezra'nın Creed'in emrine karşılık olarak başını salladığını hissediyorum ve Annex ile

Mallyn'in beni sımsıkı tuttuğunu hissediyorum.

Bir an durup, bir dakika daha onların kucaklamasının tadını çıkarıyorum, sonra isteksizce kendimi çekip düzeltiyorum.

"Bunu yurt odamdan kendim yapabilirim. Oradan onu izlemek daha kolay olacak." Elimi kaldırarak Ezra, Annex ve Mallyn'in itirazlarını susturuyorum. "Hiçbiriniz oradan benden daha açık bir şekilde gelip gidemezsiniz. Özellikle gündüzleri."

Bakışlarım Creed'e yönelir, şu anda mantıklı düşünen tek kişi odur.

"Ama muhtemelen bileziğini takmadığımı ve artık ondan 'gücümü' alamadığımı fark etmiştir.

daha dikkatli olacak ve muhtemelen kendi önlemlerini alacak. Ayrıca benimle ve o lanet tılsımla ilgili olarak da yakında bir şeyler denemek zorunda kalacak. Özellikle de ödünç aldığı güç azalırsa. Sahte görünüşünü sürdüremezse imajı zarar görecek."

Creed, ben konuşmaya devam ederken düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"O, koruması gereken belli bir itibara sahip..." Dudaklarımdan alaycı bir gülümseme kaçıyor. "Bunun *benim* gücüm üzerine kurulu olduğunu hiç bilmiyordum." Gözlerimi kısmadan önce başımı sallıyorum. "Acaba saldırılar söz konusu olduğunda onun ön planda olmaması da bu yüzden miydi

... yoksa başka bir neden mi vardı?"

Akademiye yapılan canavar saldırılarında parmağı olabilir mi? Creed beni şimdiki zamana geri getirirken, düşüncelerim çok fazla dolaşıyor ve ben tekrar başımı sallıyorum.

"Katılıyorum. Yakında harekete geçmesi gerekecek..."

"Bu olmayacak, Kızıl. Oraya tek başına gitmeyeceksin." Annex başını sallıyor, gözleri sinirle kısıyor. "Zaten bir saldırıyla uğraştık ve sen yaralandın, seni tekrar tehlikeye atmayacağız. O kaltak cehenneme gitsin. Onun harekete geçmesini beklemeyeceğim."

"Annex haklı, cevaplara ihtiyacın varsa başka bir yol bulabiliriz. Sen bizim için daha önemlisin, Micai," Ezra yalvarır, gözleri beni dinlemem ve kalmam için yalvarır.

Endişeli bakışlarına karşılık veriyorum, omuzlarım onların korkusuyla düşüyor. *Benim için.*

"Ben zayıf değilim. Ve hiçbirinizi koruduğum için asla özür dilemeyeceğim." Her birinin gözlerine bakarak, sonraki sözlerimin her bir kelimesinin içten geldiğini gösteriyorum. "Sizinle tanışmadan önce yalnızdım. Ve kimseden yardım istemiyordum. Kimseye güvenmiyordum. Geçmişimde olanlar beni böyle yaptı. Ama sizler o kalın duvarları yıkıp, artık her şeyle tek başıma yüzleşmek zorunda olmadığımı gösterdiniz." Sesim yumuşar, bakışlarım hepsinin arasında dolaşır. "Seria ne yaparsa yapsın, başımıza ne gelirse gelsin, birlikte üstesinden gelebiliriz. Tek başıma tehlikeye atılmayacağım. Hepinizin arkamda olduğunuzu biliyorum." Sözler kalbime işlerken, dudaklarım hafifçe kıvrılır, çünkü bu sözlerin doğru olduğunu çok iyi biliyorum.

"Bana yardım et." Bir adım daha yaklaşıyorum, bir şekilde onların ortasında duruyorum, Creed bile şimdi yanımda duruyor. "Eğitimime yardım et ve daha güçlü olmamı sağla. Bu yeni kılıçları ve yetenekleri geliştirmeme yardım et ki senin yanında durabileyim. Seria'nın ya da gölgelerde gizlenen o figürlerin önüme çıkardığı her şeyle savaşabilmem için bana yardım et. Saklanmam gerekmiyor... Ben sizinim, sizin de benim, bu da birlikte duracağımız anlamına geliyor." Gülümsemem genişliyor. "O yüzden yolumuza çıkan her şeyi yakmam için bana yardım edin."

Her birinin yüzüne bakıyorum ve karşılık olarak karanlık sırtışlar ve parıldayan vahşi bakışlarla karşılaşıyorum, hepsi bana kan, katliam ve yolumuza çıkanların ölümünü vaat ediyor. *Ve ben başka türlüünü istemezdim.*

ONUNCU BÖLÜM

GADRIEL

Büyük siyah akademi kapılarını iterek açıyorum ve ana binaya doğru ilerliyorum, gri tuğlalarına, yakındaki avluya ve biraz daha uzaktaki yatakhanelere göz gezdiriyorum.

Sadece birkaç hafta önce akademiye bir saldırı olduğunu düşünmezsiniz. Bölgeye ve binalara verilen tüm hasar artık tamamen onarılmış ve yarın geri dönecek olanlar için her şey eski yerine geri dönmüş. *Hiçbir şey yerinden oynamamış.*

Ana binaya girip, öğretim üyelerinin konutlarının bulunduğu batı kanadına doğru ilerliyorum. Hızla odama gidip eşyalarımı yerleştiriyorum ve ormanı kontrol etmek için dışarı çıkıyorum.

Şimdi, bariyeri ve ormanın sınırını incelemek için mükemmel bir zamandı. Diğer öğretim üyeleri sabaha kadar gelmeyecekti ve bildiğim kadarıyla, şu anda burada sadece yaşlı bahçıvan ve ben vardık.

Avludan ağaçların arasına dikkatlice girip ormanın derinliklerine doğru ilerledim, Konsey temsilcilerinin gözden kaçırdığı bir ipucu bulmayı ya da onların gözlerinin aramadığı bir şey görmeyi umuyordum.

Akademiye yapılan saldırılarda bir terslik vardı. Saldırıları birbirinden sadece birkaç hafta arayla gerçekleşmişti ve her saldırı bariyeri kolayca aşmış ya da kırmıştı. Bu bariyer, akademinin kurucusu tarafından büyülü olarak yapılmış ve Konsey üyeleri tarafından periyodik olarak yeniden güçlendirilmişti.

Bariyerde herhangi bir sorun olmamalıydı. *Tabii kurcalanmamışsa.*

Ormana doğru ilerledikçe izler ve küçük tüy kümeleri fark ediyorum. Ormanın her yerinde, farklı şekil ve boyutlarda toynak ve pençelerden kalma birçok hayvan izi vardı ve hepsi aynı hedefe doğru ilerliyordu. Bu, vahşi büyüğü hayvanlar için oldukça sıra dışı bir durumdu.

Kaşlarım aşağı doğru çekildi. Farklı türler birlikte seyahat etmezler. Son derece bölgesel hayvanlardır ve çok yakın mesafedeyken kendi türlerine bile saldırdıkları bilinir.

Güneş gökyüzünde yükselene kadar ormanı didik didik aradım, sabah geçti ama hiçbir cevap bulamadım, sadece kafamda daha fazla soru belirdi.

Buraya gönderilmemin bir nedeni vardı; ailemin kaynakları ve unsurları, dengesizliğe işaret eden sözler fısıldayarak akademiye ve çevresini işaret ediyordu. Son zamanlarda yaşanan tüm bu garip saldırılar ve tuhaf canavar davranışları, doğru yere gönderildiğimi doğruluyor.

Tüm bu olaylardan sorular doğuyordu ve şimdi tek yapmam gereken cevapları bulmaktı.

Ormana geri dönüp avluya doğru ilerliyorum.

Diğer öğretim üyeleri ve akademinin öğrencileri yarın geri dönecekti. Onlardan daha erken gelmek için bir bahane hazırlamak en iyisi olacaktı: Savunma dersim için ağır ekipmanları kurmak.

Ve yardım almadan tüm bunları hazırlamak biraz zaman alabilir.

Eski, terk edilmiş eğitim binasının önünden geçerken, düşüncelerim anında Mica'i'ye kayıyor. Yarın geri dönecek ve onu tekrar görebilecek ve onunla tekrar antrenman yapabileceğim. Bu düşünce içimde heyecan uyandırıyor.

Son birkaç gündür onu düşünerek kafam çok karışık. Ve artık onun varlığını düşünmenin bana verdiği sıcaklık ve mutluluğu inkar edemiyorum. Bu, başka birine karşı hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Onun ruhu eşsiz. Ruhu özgür ve dünyaya bağlı değil.

Sparring yaparken yumuşak mavi gözlerinde heyecan görebilirdiniz; çarpışıp savaşırken gözlerinde bir şiddet parlıyordu.

Eminim ki ben de aynı bakışı paylaşıyordum ve bu duyguyu artık bastıramıyor ya da engelleyemiyordum.

Bir öğrenci olarak değil, bir tür çirak olarak da değil... Micai benim için özeldi. Artık bununla ilgili hiçbir şüphe yoktu.

Ondan ayrı kaldığım zamanlar, bunu bana apaçık ortaya koydu. Onu her gün düşündüm ve yeniden bir araya gelmemizi sabırsızlıkla bekledim.

Ama bu farkındalıkla birlikte, içime derin bir ağırlık çöktü. Micai hala benim öğrencim ve benden yıllarca daha genç.

Ve yine de... Onu hala aklımdan çıkaramıyorum. *Ne yapabilirim yapabilirim?*

Yüzümü elime alıp okula doğru yoluma devam ediyorum , dudaklarımdan derin bir iç çekiş kaçıyor.

Bu duyguları içimde derinlere gömmeye çalışabilir ve zamanla kaybolmalarını umut edebilirim. Onun gülümsemesi artık benim gülümsememi genişletmeyecek ve onun varlığı artık benim için şu anda olduğu kadar önemli ve mutlu edici olmayacak, zamanla ve biraz mesafeyle.

Bu düşünceyle göğsümde bir ağrı hissedince dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı.

Keşke kaderimizde olsaydı, başka hiçbir şeyin önemi kalmazdı... Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum, dudaklarımdan alaycı ve acı bir gülümseme kaçıyor. Sanki böyle bir lütufla kutsanmışım gibi.

Avlunun etrafındaki ağaçların olduğu yere doğru ilerliyorum, ama yakınımdaki sesler beni durduruyor.

Kahkaha sesleri ve ayak sesleri vardı, bunlara tanıdık bir ses de eşlik ediyor ve kulaklarımda çınılıyordu. Olamaz...

Gözlerim şaşkınlık ve beklentiyle büyüdü.

Daha hızlı hareket ediyorum, çevrem bulanıklaşıyor ve ayaklarım ancak ondan birkaç adım uzakta durduğumda duruyor, genişleyen mavi gözlerine bakıyorum.

"*Gadriel?*" Micai seslenir, sesi yumuşak ve şaşkınlıkla doludur, adım tatlı bir şekilde dudaklarından dökülür. Bunu duymak bile göğsümde bir heyecan yaratır.

Neden buradaydı? O da erken mi dönmüştü? Ama neden?

Bir adım daha yaklaşıyorum, vücudum kendi kendine hareket ediyor. Ama ona ulaştığım anda, iki kişi onun adını çağırarak yanındaki kızlar yurdunun dışına çıkıyorlar.

Donup kalıyorum, gözlerim kısılrken onların yanına doğru ilerliyorlar. İki çocuk benim kadar uzun boylu ve Micai'nin yaşlarında ya da belki biraz daha büyük görünüyorlar. Birinin saçları kar gibi beyazken, diğerinin ön tarafında parlak leylak rengi saç telleri olan sıcak kahverengi saçları vardı.

Bakışları benimkilerle buluşuyor, sanki benim bir tehdit olup olmadığımı değerlendircesine yüzlerinde hafif bir öfke beliriyor.

Gözlerim daha da kısılr. Onlar benim öğrencilerim değil. Onları derslerimde hiç görmedim. *Ve böyle öğrencileri hatırlardım.*

Uzun boylu ve geniş yapılı vücutları, parmak eklemleri ve ellerindeki hafif yara izleri, dövüşmeye alışkın olduklarını gösteriyor.

Ama derslerden veya antrenmanlardan değil.

Kahverengi saçlı olan Micai'ye sarılırken kaşlarım çatılır, Micai ona dönüp gülümsediğinde gözleri yumuşar.

Onun Micai'ye baktığı saf sevgi dolu bakışıyla göğsümde hafif bir acı hissediyorum.

Ve acı bir kıskançlık duygusu kalbimde kök salıyor, Micai daha açık saçlı olana da bakıp aynı sıcaklığı onunla da paylaştığında bu duygu daha da derinleşiyor.

Micai, gözlerinde bir farkındalıkla hızla bana döner ve yanındaki çocukları işaret eder.

"Ezra, Mallyn... Bu Gadriel." Hızla hepimizi tanıştırdıktan sonra durdu, kaşlarını çatarak bana baktı, gözlerinde bir çatışma vardı. "Yani... Bay Valor?"

Bay Valor... Dudaklarından çıkan garip unvanın yarattığı belirsizliği gözlerinde görüyorum. Eğitimci, öğretmen, akıl hocası... Sonuçta ben de öyleydim.

Üçünü birden süzdüğümde, içimi bir ağırlık kaplar, Micai ile aramda bir çizgi oluşur.

Burada ait olabileceğim bir yer yok. *Ne kadar istesem de.*

Micai'nin kaşları aşağı doğru çekildi, daha önce hiç görmediğim bir ifade onun yüzünü kapladı. Acı mıydı?

Hayal kırıklığımı veya kıskançlığımı bir şekilde göstermiş miydim? Hislerimin farkına varmış mıydım?

Ağzımı açıp özür dilemek için. Yapacak çok iş var ve ... bu duygu beni tüketirken artık burada kalamazdım.

Ama konuşmadan, arkamdan bir siluet kayar ve hızla elini Micai'ye uzatır. Micai, onu yakalamaya çalışan parmaklardan kaçarken, ben ve etrafındaki çocuklar dönüp onu arkamıza alırız.

Ancak o zaman o figürün kim olduğunu görüyorum. *Imelda.*

Konseyin temsilcilerinden biri. *Ama hepsinin gittiğini sanıyordum?*

Imelda, bana ve yanımdaki çocuklara gözlerini kısarak koyu renkli kaşlarını aşağı doğru çattı. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" "Ben de sana aynı şeyi soracaktım." Kahverengi saçlı olan, *Ezra*, Imelda'ya doğru tüm yüz hatları kararmış bir şekilde bakarak onu hızla susturur.

"Bu ne demek oluyor, Imelda? Soruşturma şimdiye kadar bitmiş olmalıydı." Ona bir adım yaklaşıyorum, Micai'ye attığı bakışla içimde öfke yükselir. "Micai'yi yakalayarak ne yapmaya çalıştığını sanıyorsun? Bir temsilciye yakışır bir davranış değil bu."

"*Micai mi?*" Imelda alaycı bir şekilde güler ve söz konusu kadına doğru bakışları daha da sertleşir. "Akademi arazisinde başka bir saldırı daha oldu. Temsilcilerimizden biri, Verod, bir canavar tarafından saldırıya uğradı. Akademi binasında yaralı ve baygın halde bulundu ve kısa bir süre uyandığında, *Bayan Bane*'in bir şekilde bu olayla ilgisi olduğunu söyledi."

Bakışlarım Micai'ye geri döner. Saldırı mı?

Gözlerim hemen onun küçük vücudunu tarayarak, görünür bir yara veya yaralanma olup olmadığını kontrol eder. Parmaklarım yanlarımda kaşınmaya başlar, ona uzanıp iyi olup olmadığını kontrol etmek isterim.

Yanımdaki çocukların şaşkın bakışlarından, onların da bu olaydan habersiz oldukları anlaşılıyor.

Onların bakışlarını karşılayarak mırıldanır: "Noel arifesi gecesiydi."
Yüzlerinde önce bir farkındalık, ardından kasvetli bir ifade beliriyor, sonra da hızla öfkeye dönüşüyor.

Ne oldu acaba?

Micai'nin sözleri kafamda yankılanırken kaşlarım çatılır. Noel arifesini *burada mı* geçirdi?

Ama bu, Micai'nin kış tatili boyunca akademide kaldığı anlamına mı geliyor? Ailesinin yanına gitmemiş mi?

Imelda'ya dönerim, dudakları incelik ve Micai'yi izlerken yukarı doğru kıvrılır, her bir özelliğinden saf bir küçümseme damlar.

Micai'yi neden bu kadar sevmiyordu? Bunu etrafındaki herkese açıkça belli ediyordu.

Göğsümde öfke ve kızgınlık yükseliyor. O bir temsilci olmalıydı. Tarafsız ve önyargısız. Ama bunun yerine, kendi önyargıları nedeniyle Micai'ye karşı kişisel bir kin besliyor muydu?

Bu düşünceyle öfkem anında kabardı.

"Bayan Bane'e soracağımız sorular var ve Konsey'in temsilcisi olarak, tüm sorular uygun şekilde cevaplanana kadar onu emrim altına alma yetkisine sahibim." Elini tekrar uzattı ve Konsey'den bahsedilince bizim isteyerek itaat etmemizi bekledi.

Ama yanılıyordu.

"Hayatta olmaz," diye bağırır sarışın çocuk — *sanırım adı Mallyn* — ve Imelda'ya doğru bir adım atar.

Onu koruyucu ve tehditkar bir tavırla süzerken, sadece tecrübeli şekil değiştirenlerle savaşırken hissettiğim dalgalar halinde yayılan Alfa hakimiyeti hissedilir.

Bu gücün etkisiyle sırtımdan küçük bir titreme geçer. *Onun canavarı güçlü olmalı.*

Micai'ye baktım, gözleri endişeyle Mallyn'den Imelda'ya kayıyordu, yardım etmek için bir adım atmaya hazırды.

Ancak öğrencilerin müdahalesi ve Konsey temsilcilerine karşı gelmesi, Micai için daha büyük sorunlara yol açabilir.

Karanlık gözleri bir saniye bile Micai'den ayrılmayan Imelda'ya bakıyorum.

Neden ona karşı bu kadar agresif?

O ve diğer temsilciler geldikleri günden beri Micai'ye karşı davranışlarından hoşlanmamıştım. Ama belki de tüm öğrencilere karşı böyledir diye düşünmüştüm. Şimdi ise, sadece Micai ile bir sorunu olduğunu anlıyorum.

Ve bu hoşuma gitmiyor.

Kaşlarım çatıldı, zihnim onun daha önceki sözlerini tekrarlıyordu.

Micai bir tür saldırı sırasında oradaysa, o da bir kurbandı... Öyleyse neden Imelda ona saldırıyı o *yapmış* gibi davranıyordu?

Micai'ye olan kininden dolayı artık net göremiyor muydu?

Micai, Ezra ve Mallyn'in arkasından bir adım öne çıkarak tüm dikkatimizi üzerine çekti.

"Ben giderim." Etrafındaki erkekler itiraz edip onu durdurmaya çalışıyor, ama o başını sallıyor, yüzündeki ifade tartışmaya yer bırakmıyor. "Zaten saklayacak hiçbir şeyim yok."

Temsilci alaycı bir şekilde gülümserken, gözleri Imelda'nınkilerle buluştu.

"Bunu ben karar vereceğim." Akademiyi işaret eder. "Git."

Ama Micai bir adım daha atmadan, onun önüne geçiyorum. Artık kimsenin onu engellemesine veya incitmesine izin vermeyeceğim.

Micai bu akademide yeterince taciz ve önyargıya maruz kaldı, ama artık yeter. Benim gözetimimde bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Imelda'yla ya da başka bir temsilciyle hiçbir yere gitmeyecek. Onu götürmeye ya da sorgulamaya hakları yok.

Gözlerimi kısarak Imelda'ya doğru bir adım attım.

"Fakülte üyesi olarak, *Imelda*, dekanın izni veya hazır bulunması olmadan akademideki hiçbir öğrenciyi sorgulama yetkin olmadığını açıkça ve rahatlıkla söyleyebilirim. Görüşmeler için ayrılan süren kış tatili öncesinde doldu. Burada öğrencilerimiz üzerinde hiçbir yetkin yok. Ve bu konuda hiçbir istisna yapılmayacak." Imelda, soğuk ve keskin ses tonumdan irkilir. "Micai'yi hiçbir yere götüremezsin

Micai'yi hiçbir yere götüremezsin ve onu daha fazla sorgulama iznin yoktur. Dekanın, velisinin veya Micai'nin kendisinin tam izni olmadıkça... Gereksiz sorgulamana *şimdi* son ver."

Imelda dudaklarını açıp kapar, itiraz etmeye çalışırken kaşları derin bir şekilde çatılır. Ama ben elimi sallayarak onu durdururum.

Ne derse desin, fikrimi değiştirmeyecek. Micai'yi sorgulamayacak.

Verod ve bu saldırı ile ilgili ne olursa olsun, onu almalarına izin vermeyeceğim. Micai'yi koruyacağım. *Ne olursa olsun.*

MICAI'NIN BAKIŞ AÇISI

GADRIEL'E BAKIYORUM, Imelda'yı izlerken yüzünde sert bir ifade var.

Burun delikleri genişliyor, dudakları tekrar açılıyor, ama bir ses onun adını çağırıyor ve sözlerini daha başlamadan kesiyor.

Tanıdık, iri bir figür bize doğru geliyor.

"Nereye kaçtığını merak ediyordum," diyor Marcus, gözleri Imelda'yı bulduğunda. Gözleri hızla kısılıyor, Imelda ile bizim aramızda gidip geliyor, bakışları durumu hızla değerlendiriyor. "Ve tüm bunlar da ne?"

Imelda bakışlarını Marcus'a çevirir. "O da bu işe karışık. Verod'u duydun." Marcus iç çekerken, manikürlü parmağıyla beni gösterir. "O da sorgulanmalı ve..."

"Hayır." Marcus başını sallar. "Biz işleri böyle yapmayız, Imelda. Prosedürler ve protokoller uygulanmalıdır." Bana doğru bakar, dudaklarında sıcak bir gülümseme belirir, sonra tekrar Imelda'ya döner ve gülümsemesinin sıcaklığı hızla kaybolur. "Verod'a saldıran bir canavarın bulunduğu yerde de kanıtlar vardı. Herhangi bir hileye rastlanmadı. Bu, önceki saldırılarla uyuyor..."

"Ama o oradaydı!" Imelda, yüzünü daha da buruşturarak, hayal kırıklığıyla tartışır. "Cevaplara ihtiyacımız var."

Marcus elini yüzüne götürür, yüzünde yorgun bir ifade belirir. Tamamen bana döner, gözlerinde özür diler bir bakışla

gözlerimiz tekrar buluştu.

"Bayan Bane, Verod'un bir canavar tarafından saldırıya uğradığı yerin yakınlarında mıydınız?"

Herkesin gözleri bana çevrilir, sessizlik etrafımızı kaplar

Hafifçe başımı sallıyorum ve yanımdaki kişinin hafifçe keskin bir nefes aldığı duuyuyorum.

Mallyn, Gadriel ve Ezra'nın yüz ifadeleri genişliyor, sonra da kararıyor. Her birinin dudakları açılıyor, ağızlarının köşelerinde sorular beliriyor, sonra Marcus tekrar konuşmaya başlıyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor.

Adımın söylendiğini duyarım ama sadece Marcus'a ve önümüzdeki duruma odaklanmaya çalışırım. *Görünüşe göre masumiyetimi kanıtlamak için.*

"Bayan Bane, soruşturmamızdaki boşlukları doldurabilir misiniz?"

"Boşlukları doldurmak mı?" Imelda, yüzünde inanılmaz bir ifadeyle bağırır ve bana doğru döner. "Daha çok *ayrıntılı* bir rapor gibi." Gözleri kısılır ve bana doğru bir adım atar. "Oradaysanız, saldırıdan sonra neden doğrudan bize gelmediniz? Bunca zaman neredeydiniz?"

Marcus onu durdurmaya çalışır, ama o onu tamamen görmezden gelerek devam eder.

"Neden Verod'u geride bırakıp hemen yardım istemedin? O saatte neden ormanda yalnızdın?" Bir adım daha öne doğru ilerler ve Mallyn ile Ezra ona doğru hareket etmeye çalışırken ben de onların kollarını tutmak zorunda kalırım. O konuşmaya devam ettikçe yüzlerindeki ifade daha da kararmaktadır.

"Bu *canavar* saldırısı sırasında Verod yaralandı, ama senin görünür bir yaran yok. Bu nasıl olabilir?" Gözleri küçülerek küçümsemeyle bana bakar, Gadriel öne çıkıp beni ondan gizlemeden önce vücudumu baştan aşağı süzer.

Böylece, Ezra ve Mallyn ile birlikte doğruca ölümün eşiğine doğru yürüdüğü durumdan onu farkında olmadan kurtarmış olur.

"Hangi canavardan bahsediyorsun?" Gadriel soğuk bir sesle sorar ve ona keskin bir bakış atar. Onun bakışı, kadını tereddüt ettirir ve bir adım geri atmasına neden olur.

Ama dudakları hızla küçümseyen bir gülümsemeye bürünür ve korkusunu silkeler. O konuşmadan, Gadriel onu tamamen görmezden gelerek Marcus'a doğru bir adım atar ve konuşmaya devam eder.

"Mikai neden doğrudan sana koşmadı diye soruyorsun, ama bu 'canavar saldırısı' sırasında ikiniz neredeydiniz? Neden Mikai ve Verod saldırıya uğradı ve ikiniz de ortada yoktunuz?" Gadriel bir adım daha atar, sesi alçak ve keskin bir bıçak gibidir. "Ve neden Mica'i bu saldırının kurbanı değil de failiymiş gibi sorguluyorsunuz? Konseyin 'temsilcileri' böyle mi çalışıyor? Düzgün bir soruşturma yapmadan kendi acınası önyargılarını mı taşıyorlar?"

"Biz öyle değiliz..." Marcus, Imelda'ya bakmadan önce söze başlar, ama ağır bir nefes vererek sözleri hızla sönükleşir.

Bana bakar. "Özür dilerim, sadece durumu açıklığa kavuşturmak ve saldırının ayrıntılarını öğrenmek istiyorum."

Ona hafifçe başımı sallarım. "Bildiklerimi anlatacağım..."

"*Peki.* Daha fazla zaman kaybetmeyelim, olur mu?" Imelda, dudaklarını büzerek bana öfkeli bir bakış atar. "Söz konusu gece neden akademinin çevresindeki ormanlık alanda bulunuyordunuz? Neden *Verod, Konsey'in temsilcisi ve güçlü bir büyücü*, yaralanırken siz hiç yara almadınız?"

Vücuduma doğru eliyle işaret eder, bana soru üstüne soru sorar, bir sonrakine geçmeden önce cevabımı beklemeyi bile. Ses tonu asit gibi keskin ve tiksinti dolu bir şekilde devam eder.

"*Kendini ne sanıyor bu kadın?*" Ezra'nın alçak sesini duyuyorum ve Mallyn'in gözleri parlak mavi renkte parlıyor, ikisi de kadın farkında olmadan gevezelik ederken saldırmaya hazır.

"Saldırıdan sonra nereye kayboldun ve o gece bir canavar akademinin etrafındaki ormana nasıl girmeyi başardın? Nasıl..."

"Yeter, Imelda!" Marcus bağırarak sözünü keser ve ona sert bir bakış atar, sonra bana döner.

"Bayan Bane." Sesi ve bakışları anında yumuşar. "Tekrar özür dilerim. Birkaç soruma cevap verebilerseniz çok sevinirim."

O konuşmaya devam ederken ve gülümserken ona tekrar hafifçe başımı salladım.

"Saldırı yerinde, kürk, pençe izleri ve bir cesetle birlikte siyah bir madde bulundu. Bu, tatilinizden önce akademi arazisinde meydana gelen saldırıya benzer bir olaydı." Sakallı çenesini eliyle okşadı. "Canavarlardan birinin hayatta kaldığını ve sizi ve Verod'u saldırıya geçene kadar saklandığını tahmin ediyoruz... ama bu şimdilik sadece bir tahmin." Sıcak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Bu saldırının sizinle hiçbir ilgisi olmadığına ve sizin de talihsiz bir kurban olduğunuzdan hiç şüphem yok. Neyse ki, hem siz hem de Verod hayatta kalmayı başardınız. Ve benim için en önemli şey de bu."

Imelda yine alaycı bir şekilde güldü, bu ses kulaklarımı tırmalamaya başladı ve ona sert bir bakış attım, sonra onu tamamen görmezden gelmeye karar verdim.

"Ama Verod..." Imelda söze başlar, ancak Marcus onu hemen susturur.

"*Hayatta*. O hayatta, Imelda. Ve bunun bir kısmının Bayan Bane'in yardımı sayesinde olduğuna inanıyorum." Marcus bana küçük bir gülümseme atar. "O gece ne olduğunu, ya da hatırladıklarınızı bize anlatabilir misiniz?"

Bu sefer Imelda'nın arka plandaki sesini görmezden gelerek hikayemi yeniden anlatmaya başlıyorum.

"Şehirden yurtlara geri dönüyordum. Noel arifesiydi, o saatte otobüs çalışmıyordu, bu yüzden yürümek zorunda kaldım."

Anlatmaya devam ederken, yanımdaki Ezra ve Mallyn'in gerginliğini dalgalar halinde hissedebiliyorum, vücutları kaskatı kesiliyor. "Ormanın içinden kestirme yoldan gidiyordum ki devriye gezen Verod'a rastladım." Fazla detaya girmeye gerek yoktu. Kısa kesip, sadece bilmeleri gerekenleri anlatmak en iyisiydi.

Ezra'nın elimi tuttuğunu hissediyorum, parmaklarımızı birbirine dolarken Mallyn'in eli belime dolanıyor ve ben devam ediyorum. "O sırada canavar saldırdı. Uzun kolları, keskin pençeleri ve koyu renkli kürkü vardı. Ağaçların arasında kalarak, diğer canavarlardan daha hızlı bir şekilde ileri geri hareket ediyordu ve geceyi ve ağaçları siper olarak kullanıyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan bize saldırdı ve önceki seferki canavarlar kadar vahşi ve çılgın görünüyordu."

Marcus başını salladı ve Imelda'nın beni tekrar kesmesini engelledi.

"Verod bizi korumak için bir kalkan oluşturdu ve büyüyle saldırdı, ama..." O gece canavarın özelliklerini hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum. "Kendini iyileştirmesine yardımcı olan bir tür koyu çamur vardı." Garip çamur benzeri maddenin hatırası ile burnumu buruşturuyorum.

"Sonra saldırdı, Verod bir darbe daha indirmeden onu bir ağaca çarptı ve bayılttı. Sonra bana döndü."

Ezra ve Mallyn beni daha sıkı tutarken, Gadriel'in elleri yanımda sıkı yumruklar haline geldi, ben devam ederken parmak eklemleri beyazlaştı.

"Sonunda Verod'un kazıklarından birini yakalayana kadar saldırılarından kaçmayı ve kendimi savunmayı başardım. Onu ve elimde tuttuğum kalan topuğu kullanarak bir şekilde canavarla savaşıp onu öldürdüm."

Hikayemi bitirdiğimde aramızda bir sessizlik hakim oldu. Ta ki Imelda'nın dudaklarından sert, kaba bir kahkaha kopana kadar. Ağzı yukarı doğru kıvrılırken, yüzünde inanılmaz bir ifade belirmişti.

"Canavarı öldürdüğüne inanmamızı mı istiyorsun?" Kadın başını sallar. "Bu çok hoş bir düşünce, ama senin kalibren birinin böyle bir canavarı alt etmesi mümkün değil. Özellikle de Verod oradaysa." İnce dudaklarından bir iç çekiş kaçarken gözlerini devirir. "O, yetenekleri nedeniyle Konsey tarafından seçilmiş bir temsilci, Bayan Bane. *Onu* nasıl yenebilirdiniz ki? Saçmalamayın." Yine sinir bozucu bir kıkırdama dudaklarından çıkar, bu ses alaycı tavrından daha da küçümseyici gelir ve ben yumruklarımı sıkarım.

"Peki bunu inanmak sana neden bu kadar zor geliyor?" Gadriel ona doğru bir adım attı ve onun eğlenceli kahkahasını kesti. Bana kısa bir bakış attıktan sonra tekrar ona döndü. "Micai'nin savunma eğitmeni olarak onun gücünü şahsen doğrulayabilirim. Onun *yetenekleri*, senin sınırlı hayal gücünün kaldırabileceğinin çok ötesinde."

Sonra bana doğru dönerek, tekrar tartışmak için ağzını açan Imelda'yı görmezden gelir.

"Bence yeterince açıkladın ve onlar da senin zamanını yeterince aldı, Micai." Gadriel iki temsilciye doğru bakıyor. "Burada işimiz bitti."

Ama biz bir adım bile atamadan, Imelda öne atılır ve yolumuzu keser.

"O, bizim yetkimizden serbest bırakılmadı, Bay Valor. Soruşturmamız tamamlanana kadar gözaltında tutulacak." Gözleri kısılır, öfkeyle bakışlarını bana diker ve her kelimeyi zehirli bir şekilde tükürür. "Cevaplaman gereken daha birçok sorum var. Buradan ayrılmayacaksın..."

Gadriel beni tekrar yakalamaya çalışırken hızlıca hareket eder, yolunu keser ve aramıza girerek sözlerini keser. *Onun için daha güvenli, gerçekten.*

"Sana daha önce de söylediğim gibi... dekanın izni olmadan burada hiçbir yetkin yok." Imelda'ya doğru bir adım attı, Imelda'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Micai'yi rahat bırakacaksın. İhmalkarlığınız yüzünden akademinin bir öğrencisini alıkoyma hakkınız yok. Canavarın saldırısını araştırmak *sizin* görevinizdi, ama bunun yerine başka bir canavarın tekrar içeri sızmasına ve gözetiminiz altındaki bir öğrenciye saldırmasına izin verdiniz." Gadriel ona yaklaşır, sesi alçak ve soğuktur. "Konsey, 'temsilcilerinin' bu kadar basit bir işi yapamayıp masum öğrencileri taciz etmelerini nasıl karşılayacaktır acaba?"

Onun sözleri karşısında irkilir, gözleri çılgınca parlar ve sonra Marcus'a doğru kayar.

"Dekan gelir gelmez tüm bunları ona rapor edeceğim," diye devam eder Gadriel, Marcus'a dönerek Imelda'yı ve ellerinde başlayan titremeyi görmezden gelir. "Hiçbir şeyi atlamayacağımdan emin olabilirsiniz."

"A-ama o..." Imelda telaşla söze başlar, ancak Gadriel'in sert bakışları onu susturur.

"*Ama yok.* Bir adım geri çekil ve yerini bil."

Marcus, Imelda'nın yanına otururken ona seslenir, elini onun önüne uzatarak tekrar hareket etmesini engeller.

"Onları bırakın. Çocuk hiçbir şey yapmadı, bunu siz de biliyorsunuz." Bana ve Gadriel'e bakar. "Bugün için özür dilerim, Bayan Bane. Görünüşe göre meslektaşım... Verod'a yapılan saldırıdan dolayı *üzgün* ve size acı çekti."

Sonra büyük bedeniyle hafifçe eğilerek bir adım öne çıkar.

"Onun adına bir kez daha özür dilerim. Başka soru sormaya gerek yok. Boşlukları doldurmamda bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Dikleşirken bana attığı sıcak gülümseme, beni anında başımı sallamaya itti. *En azından içlerinden biri tam bir pislik değil.*

Gadriel, Ezra ve Mallyn, Imelda'nın sesini görmezden gelerek hepimizi yurda doğru götürürler ve binaya girip kapıyı arkamızdan kapatırlar.

Gadriel bana döner, kaşları çatılmış ve kapıya doğru bakarken sinirli görünür.

"Dışarıda duyduğun her şeyi unut. Hiçbiri hatırlamaya değer değil." Bana küçük bir gülümseme atıyor, gözleri yumuşak ve sıcak, sonra arkama doğru kayıyor. Mallyn ve Ezra'ya kısa bir baş selamı veriyor ve bana son bir bakış atıyor, sonra yatakhane kapısından geri dönüyor.

Ezra'nın bakışları bir an daha kapıda kalırken, Mallyn bana bir adım yaklaşır, sesi alçak ve canavarca bir tondadır.

"Beni oraya geri gönder," diye dişlerini sıkarak, parlak mavi gözlerini yatakhane kapısına dikerek, "Ve *benim* canavarımla tanışsınlar."

Elini tutup onu bana doğru çekiyorum, ama gözleri kapıdan hiç ayrılmıyor, bakışları ölümcül ve katil gibi.

Yine bir adım daha atar, ama bu sefer Ezra onu durdurur.

"Sadece Micai öyle isterse."

Gözlerime baktıklarında başımı salladım ve ikisi de isteksizce başlarını salladılar. Ama önce Mallyn'in göğsünden düşük, tehditkar bir hırıltı geldi.

Canavar muhtemelen kan dökülmemesinden duyduğu rahatsızlığı dile getiriyordu.

Bu beni güldürür, ama sonra midemden farklı bir tür homurtu çıkar. Gerginlik anında ortadan kalkınca iki çocuk da güler.

"Hadi sana bir şeyler yiyelim, küçük denizyıldızı." Ezra kolunu bana dolarken, Mallyn kapıyı bizim için tutar. Kasabaya doğru geri dönerken, diğer tarafıma geçer.

Mezbahaya, Annex'e ve hatta Creed'e geri dönüyoruz.

Ve evimize.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

CREED

Gözlerim, akademinin kapılarından karınca gibi *ya da koyun gibi* akın eden geri dönen öğrencilere dikilir.

Kör ve aptal sığırlar, bu okuldaki hak sahibi pislikler için daha mantıklı. Ne isterlerse onu görüyorlar, sadece kendilerine ve kendilerine fayda sağlayan şeylere inanıyorlar. Bütün bu saçmalıklardan nefret ediyorum.

Ama en azından iki yıl daha okumam gerekiyor. *Ya da en azından dışarıda her şeyi hazırlayana kadar.*

Elimi saçlarımın arasından geçirip pencere pervazına yaslanarak, onların küçük gruplar halinde toplanmalarını ve zayıf olanların ev hizmetçileri gibi çantalarını ve bagajlarını taşımalarını izliyorum.

Güçlüler her zaman zayıfları ezip geçer, bu bok çukurunda bile.

Ezra, Micai için kasabadan son birkaç şeyi almak üzere yatakhaneimizden çıkarken sesi kulağıma geliyor.

Onun ayrılışını izlerken, gözleri hala kısılmış ve bana kızgın bir şekilde, derin bir iç çekiş kaçıyor. Ve onu suçlayamam.

Micai...

Dün olanları duyduktan sonra kızgın olmak için her türlü hakkı vardı. Onu partiden ayrılmaya zorladığım gece akademiye dönerken saldırıya uğramıştı... Belki de yüksek ateşi de tüm bu olanlardan kaynaklanıyordu.

Onu bok gibi davranmanın yanı sıra tehlikeye de attım.

Kafamı sallıyorum, bunu her düşündüğümde midem düğümleniyor.

Eğer Morgan olsaydı ve biri ona bunu yapmış olsaydı... çoktan ölmüş ve gömülmüş olurdu. Ailemi tehlikeye atmak

kolayca affedebileceğim bir şey *değildi*... ve bunu kardeşlerimin *eşine* yaptım.

Genelde verdiğim kararları pişmanlık duymam ya da yoluma çıkan birine zarar verdiğim için uykularım kaçmaz... ama bu sefer işleri batırdığımı biliyorum.

Micai, tahmin edebileceğimden çok daha fazla kardeşlerime ve bana benziyordu.

Ya da belki de ben görmek istemiyordum?

O gün spor salonunda... O, bazı erkek kardeşlerimden bile daha becerikli ve daha güçlüydü. Ben yumruklarımı esnetmeden, benimle başa çıkabildi. *Ve o da kesinlikle yumruklarını esnetmedi.*

Yanımdaki hayali ağrıyı ovuşturuyorum, bu anı hatırlayınca dudaklarım hafifçe gülümsüyor.

Kolaylıkla hareket ediyordu ve hatta benim altımda sıkışmışken kurtulmayı bile başardı. Küçük ve kıvrımlı vücudu, kalçalarıyla birlikte ileri geri kayıyordu... Kafamı sallayıp, düşünceyi devam etmeden önce kafamdan uzaklaştırıyorum.

Elimi yüzümden aşağı doğru geçiriyorum. O gün kardeşlerimin onda yaptıklarını ve onun bilinçaltında kardeşlerimde ortaya çıkardığı şeyleri kısmen gördüğümü düşünüyorum. *Uzun zamandır unutulmuş ve gömülmüş bir şey.*

Elimi boynuma sürterek tekrar pencereden dışarı bakıyorum, yatakhanelere girip çıkan koyunların cıvıltılarını ve kahkahalarını dinliyorum.

Geçerken açık sarı bir renk gözüme çarptı ve kaşlarım çatıldı. Deli üvey kız kardeşi ve acınası arkadaş grubu, gülümseyerek ve mutlu yüzlerle avluya giriyorlardı.

Ellerim sıkıca yumruk haline gelir, öfkem artar ve siyah bir sis içimden sızarak pencereye yaklaşır.

Onu serbest bırakmak, karanlığımı hepsinin üzerine yağdırmak ve gücümle onları acı verici bir şekilde yok etmek çok kolay olurdu.

Sarışın kız kızlar yurduna girerken, bakışlarım daralır, zavallı pislikler de onun peşinden gider.

Dişlerimi sıkıp gücümü geri çekiyorum, tekrar çağırmam gerekene kadar içimdeki derinliklere gömüyorum.

Birini öldürmek için ona ihtiyacım yoktu. Bunu kendim de kolayca yapabilirdim. Özellikle de o sarışın yılanı. Ellerimle bile onun zayıf boynunu kolayca kırabilirdim.

O, evime ve aileme saldıran grupla bir şekilde bağlantılıydı. Ve biz bunun nasıl ve neden olduğunu bilmemiz gerekiyordu. Annex'i henüz onun üzerine salmamamın tek nedeni buydu.

Ölüler konuşmaz ve bu kaltağın konuşması gerekiyordu.

Yine yumruklarımı sıkıp kendimi tutuyorum. *Her ne kadar içimden her parçam, yaptıkları için onu paramparça etmek için çığlık atsa da.*

Daha önce Micai hakkında yaydığı söylentiler ve yalanların, sadece acınası bir kardeş kavgası ya da aile içi güç mücadelesi olduğunu düşünmüştüm. Ama o bilezik...

Pencerenin kenarında çatlaklar oluşuyor, farkında olmadan tuttuğumu bile fark etmemişim.

Elimi geri çekiyorum, ellerime yapışan küçük kıymıkları silkeliyorum.

Sanırım bu da Micai ile ortak bir başka noktamız: daha fazla güç için kendi kanından olanları bile öldürebilecek hain bir aile üyesi. Ve geri kalanlar ise umursamıyor bile.

Morgan ve ben amcamız Alias'ın elinde acı çekmiştik. Babam onun kardeşi ve önceki varisi olduğu için, anne babamız öldüğü anda klanımızın yönetimini ele geçirdi.

En azından iki saf çocuğun gözünde, yas tutan kardeş rolünü çok iyi oynadı. Bu rolü mükemmel bir şekilde oynadı, her yalanına ve gözyaşına sanki çok doğalmış gibi inanmamızı sağladı.

Onun ardındaki kötü gerçeği, her geçen gün daha da ahlaksızlaşan bakışlarındaki karanlık parıltıyı hiç görmedik.

Onun söylediği her şeyi gerçekmiş gibi inandık. Neredeyse takıntılı bir şekilde her şeye inandım. *Ona güvenebileceğimi düşündüm.*

O genç çocuk ne kadar aptalmış.

Yıllar sonra çatlaklar ortaya çıkmaya başladı... *Morgan bana gerçeği gösterdi. O benden çok daha fazla acı çekmişti.*

Anılar ve karanlık duygular yeniden su yüzüne çıkmaya çalışırken, omurgamdan soğuk bir ürperti geçiyor. Ama onları geri itiyorum, karanlıkta çürümesi gereken o

karanlıkta yok olup gitmesi gereken o gömülü kutuyu açmak istemiyorum.

Omuzlarımı silkiyorum ve düşüncelerimi uzaklaştırarak şimdiki zamanda kalmaya çalışıyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum ve sarışın kızın tekrar ortaya çıktığını, küçük arkadaşları tarafından çevrelenmiş olarak ana binaya doğru yürüdüğünü izliyorum.

Artık tüm dikkatimi ona vereceğim. *Kimsenin istemediği bir şey.*

Gözlerim ve halkımın tüm gözleri, bundan sonra onun her hareketini izleyecek. Ve ondan ihtiyacımız olan cevapları aldıktan sonra, o artık adil bir av olacak.

Micai artık bizden biri ve bu kaltağı yakında ödetmeye söz veriyorum.

Ve ben sözlerimi her zaman tutarım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MICAI

Annex kolunu omzuma dolarken, Mallyn soluma geliyor ve sınıfa girerken dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

Sabahı Ezra'nın yurt odasında eşyalarımı açarak geçirdik, akademiye döndüğümde çoğu zaman orada kalacağıma karar verdik.

Sınıfta, sınıfın arkasına doğru yavaşça ilerlerken, tüm sohbetler ve kahkahalar kesilir, sınıf sessizliğe bürünür. En yakınımızdaki öğrenciler, küçük hayvanlar gibi dağılarak eşyalarını alırlar ve bizden en uzak koltuklara koşarlar.

Bay Finch, biz otururken dikkatleri öne ve dersin başlangıcına çekmek için boğazını temizledi. Ama tüm çabaları boşuna oldu.

"Bayan Bane, Bay Blaire ve Bay Port..." Bay Finch, Annex'in adını söylemeden önce söze başlar. Kendini düzeltir, kış tatili boyunca biriktirdiği tüm cesaretini toplayarak bakışlarını tamamen bana yöneltir.

"Derse on beş dakika geç kaldınız. Bu bir daha olursa, ben..."

Bay Finch'in sözleri kesilir, Mallyn ayağa kalkarken yüzünde farlara yakalanmış geyik gibi bir ifade belirir.

Mallyn'in yüzü, zavallı öğretmene bakarken karanlık bir ifadeye bürünür. Gözleri mavi parlar, dudakları aralanırken içindeki canavar ortaya çıkar.

"Ne yapacaksın?" Mallyn'in sesi boğuk çıkar, hava değişir ve odayı buz gibi bir soğukluk kaplar.

Sesinin öldürücü tonu *benim* bile tüylerimi diken diken eder.

Annex yanımda karanlık bir kahkaha atarak gergin atmosferi bozar ve ağzını açar.

"Zavallı tehditlerini bizim kadına yöneltmemeliydin." Kolunu sırtıma dolayarak sandalyeme oturur. "Ama '*geç kalmamız*' seni bu kadar rahatsız ediyorsa, ders bittikten sonra bu konuyu uzun uzun konuşabiliriz."

Bay Finch'e attığı çılgın sırtış, adamın anında yüzünün solmasına ve hızla başını sallamasına neden olur.

"G-gerek yok." Elleri titremeye başlar, tahtadaki kalemleri elinden düşürür ve aceleyle bir sonraki sözlerini söyler. "Ne zaman isterseniz gelebilirsiniz... hiç aceleye gerek yok." Tahtaya döner ve titreyerek dersine başlar, sesi zayıf ve elleri titremeye devam ettiği için yazıları okunaksızdır.

Mallyn yerine oturur, gözleri tamamen Bay Finch'e sabitlenmiştir, ben de onun elini tutup bakışlarını bana çeviririm.

Soğuk bakışları yumuşamaya başlar, omuzlarındaki gerginlik azalır ve koltuğunda daha rahat otururken dudakları hafifçe kıvrılır.

Annex başını masaya yaslayarak beni ve Mallyn'i sırayla süzer.

"Bu lanet dersi ve o aptal öğretmeni nefret ediyorum. Ama burada seninle olan çok güzel anılarım var, Kızıl." Gözleri yumuşar, başını ellerine dayayarak devam eder. "Bu koltuklara ilk oturduğumuz günü hatırlıyor musun?" Dudaklarından hüznü bir iç çekiş çıkar, benim dudaklarım da gülümser. "Çocuklarımız büyüdüğünde onlara anlatacağım bir hikaye. Annelerinin babalarına ilk hamleyi nasıl yaptığını."

Neredeyse kendi tükürüğümle
boğuluyordum. Kim

çocuklardan bahsetti ki?

"*Babacığım A?*" Gözlerimi bana sırtan manyak adama doğru genişletirken, zorlukla bu kelimeleri çıkarırım.

Gülümsemesi daha da genişler, gözleri parlar ve dudaklarından düşük bir inilti çıkar.

"Bu çocuklara anlatmak içindi ama şimdi..." Koltuğunda pozisyonunu düzeltir. "Bence sen bana öyle dediğinde çok daha iyi geliyor."

"Ellerini çek." Elini boynuma dokunmaya çalıştığında onu itiyorum.

"Onlar olmadan benden daha çok zevk aldığını biliyorsun, Kızıl." Gözlerimi devirirken, kızaran yanaklarım beni ele verirken, bana kötücül bir gülümseme atıyor.

Annex gülümserken, Mallyn iç içe geçmiş parmaklarımızı yukarı aşağı yumuşak dairesel hareketlerle okşamaya başlar.

"Her zaman seni ilk kez nasıl tanıdığını övünür." Mallyn çenesini kaldırıp, gözleri daha da parlayan psikopata doğru işaret eder. "Ve onun *cazibesinin* seni hepimize nasıl getirdiğini."

Mallyn, gülümseyen dudaklarından küçük bir alaycı ses çıkararak elimi ağzına götürür ve oraya en nazik öpücüğü kondurur. "İlk, ikinci ya da son... Sen bizim olduğun ve biz de senin olduğumuz sürece bunların hiçbiri benim için önemli değil."

"Bu kadar sevecen olabileceğini kim bilebilirdi, Mal?" Annex'in sırtışı yumuşar, sonra hızla yaramaz bir ifadeye dönüşür. "Sanırım Red'imiz hepimizin içindeki bu özelliği ortaya çıkarıyor... Şimdi düşecek bir kardeşimiz daha kaldı."

Hızla dönüp gözlerimi genişletiyorum. Sanırım düşündüğüm şeyi kastetmedi?

Ben ve Creed mi? İnanamayan bir alaycı gülümseme dudaklarımdan dökülür.

"*Bunun* gerçekleşmesi için uzun süre beklemek zorunda kalacaksın. Benim yatağıma kibirli pislikleri, otoriter salakları ya da küstah herifleri kabul etmem. Daha önce hatalar yapıldı, ama artık onun saçmalıklarını kabul etmeyeceğim. O huysuz pislikle ben birbirimiz için yaratılmamışız."

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum, şüpheyile kısılmış gözlerle bana bakıyorlar.

"Birlikte çalışıp tek bir birim olarak hareket edeceğiz, ama kendinizi kandırmayın. Creed ve ben birbirimizi tolere ediyoruz. Hepsi bu."

Mallyn yavaşça başını sallar, Annex ise elini saçlarımdan arkasından geçirip nazikçe saç tellerimle oynar.

"O berbat durumda. Kesinlikle." Annex başını sallar, beni izlerken sesi yumuşar. "Ve sana söylediği ve yaptığı tüm saçmalıklar için bir sürü özür borçlu. Belki yalvarmak

yardımcı olabilir..." diye düşünür ve yüzünü buruşturur. "Ama sanırım o öyle bir tip değil."

Saçımı bırakır, yorgun bir iç çekiş dudaklarından çıkar ve koltuğunda doğrulur.

"Creed, bizim küçük işlevsiz ailemizin çapasıdır. Hepimizi ayakta tutan odur." Kaşları çatılır ve yüzünde daha derin bir ifade belirir. "Hepimizi bir araya getirdi ve kaybolmuş ve boğulmuşken bizi bir şey haline getirdi." Bakışları benimkilerle buluşur, mavi gözlerinde çok fazla duygu dolaşırken devam eder. "Onu affetmelisin demiyorum, Red. O pisliği dört ayak üstünde sürünerek affedilmeyi dilemesini sağla. Lanet olsun, eğer yardımı olacaksa, diz kapağını kırıp o piçi tasma takarım."

Bu düşünceyle dudaklarım hafifçe kıvrılır ve onun gülümsemesi geri dönerken, hem benim hem de Annex'in gerginliği azalır.

"Senden sadece açık olmanı istiyorum, Red, ve onu henüz vazgeçme." Mallyn'e bakar, ikisi arasında yumuşak bir bakış paylaşırlar, sonra ikisi de bana sıcak bir şekilde bakar. "Çünkü o bizden vazgeçmedi."

Annex öne uzanıp yanağımı nazikçe okşadı.

"Ve o pislik olmasaydı, seninle tanışamazdık... Çünkü o bana baskı yapmasaydı, bu boktan akademiye kesinlikle gitmezdim." Parmaklarıyla saçımın bir tutamını çevirirken, gözleri beni dikkatle izliyor. "Ve *bu* hayatımın en büyük kaybı olurdu. Seninle tanışmasaydım, deliye döner ve sonsuza kadar ölürdüm, Kızıl."

Omuzlarım biraz çökünce dudaklarımdan bir iç çekiş çıkar. *Ciddiydiler.*

Ve lanet olsun, onun sözleri ve ona olan sevgisi beni biraz olsun yumuşatmıştı.

"Hiçbir şey için söz vermiyorum. Bana bir kez daha pislik gibi davranırsa, onu nakavt ederim..." Daha eğlenceli bir düşünceyle dudaklarım gülümser. "Sonra da kafasındaki ve yüzündeki tüm saçları yolup, o piçi yumurta gibi kel bırakırım."

İkisi de gülerler, içten kahkahaları odada yankılanır ve etrafımızdaki ağır atmosfer anında hafifler.

"Sana bir jilet alacağım," diye ekler Mallyn, yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle. "Daha hızlı olur."

"Ben de onu tutarım, sen de işini yaparsın." Annex eğilip hızlıca bir öpücük kondurur, gözleri parıldar, sonra düşüncelere dalarak koltuğuna yaslanır.

"Huysuz pisliği etrafta tutup onu mutsuz etmek çok daha eğlenceli görünüyor, sence de öyle değil mi, Kızıl?" Bana attığı sırtış düpedüz günahkar. Kaşındaki hafif kıvrım ve gözlerindeki şakacı ışıltı beni güldürüyor.

"Sanırım biraz eğlenceli olabilir." Sinirden yüzünün buruşması, Mallyn ve Annex'in yüzlerindeki sırtışların daha da genişlemesine neden olurken, benim yüzümde de sırtışım genişler.

Dersin geri kalanını Creed'i kızdırmak için farklı yollar düşünerek geçiriyoruz. En sevdiklerimizden bazıları: onun değerli Dodge Charger'ını çalmak ve ona yeni bir Barbie pembesi boya yapmak, tüm protein shake'lerini kilo aldırıcı tozla değiştirmek, en sevdiği kum torbasını (*ki bu gerçekten var*) Jell-O ile doldurmak ve en sevdiğim, tüm duş ve saç jellerini kayganlaştırıcı ile değiştirmek. *İşimi bitirdiğimde, o da farklı bir tür "kayganlık" kazanmış olacak.*

Ayrıca, süper kahramanlar topluluğunda popüler olan küçük bir flört uygulaması olan Rinder'da ona güzel bir profil oluşturmaya karar verdik. Her bölümü, Creed'in vereceği cevapların tam tersiyle doldurduk. Artık senkronize yüzmeyi, pazar günleri manikür yaptırmayı ve bobble şapkaları seviyor.

Zil çalarak dersin bittiğini haber verdiğinde tam zamanında bitirdik.

Koltuklarımızdan kalkarken, yeni profilde beğeniler görünmeye başladıkça kulaklarımızdan kulaklarımıza kadar sırtarak gülüyoruz. Fotoğrafi çok beğenilmiş olmalı. *Neyse ki, Creed'in e-postasına bağladık, böylece o da yeni popülerliğinin tadını çıkarabilir.*

Sınıfın geri kalanı, Mallyn'in bakışları altında Finch'in irkilmesi ile birlikte hızla kapıdan çıkıyor.

Finch, Mallyn'in bakışlarından çekinerek yanımızdan geçerken.

Birkaç adım yürüdüktan sonra Ezra'ya rastladık. Elini uzattı ve Mallyn ile Annex'in ikisi de şikayet ederken beni nazikçe aralarından çekti.

"Kurs müfredatını değiştirmeyi planlamıyorsan, Micai ve benim müzik dersinde randevumuz var." Ezra sırtarak, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirir.

"Lanet olası sanat dersi." Annex elini ensesine götürür, gözlerinde neredeyse acı dolu bir ifadeyle mırıldanmaya devam eder, "... yine de *şarkı söylemeye* katlanamadım."

Annex'in sınıfta şarkı söylediği düşüncesi şok edici bir görüntü olurdu, ama onun ve Mallyn'in sanat dersini seğmeleri benim için daha da şaşırtıcıydı.

İkisi de sırtarak yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalılar.

"şaşırma, Kızıl. Mal ve ben, modelimiz olarak poz verirsen sana çizim becerilerimizi seve seve gösteririz... *ıplak olarak*." Ezra gözlerini devirirken, o kaşlarını oynatıyor. "Yere uzanmış, çıplak teninin üzerinde krkn varken çok seksi görünürsün..."

Ezra beni nazıkçe çekerek Annex'in sözlerini keser ve psikopatın yönüne şakacı bir bakış atar.

"O ayrıntılara girip karanlık arzularını serbest bırakmadan önce sınıfa gidelim," diyor Ezra, elini elime dolayarak arkamızdan gelen Annex'in itirazlarını görmezden geliyor. Mallyn onu çekerek yanından uzaklaşıyor ve bana el sallayarak sınıflarına doğru gidiyorlar.

Müzik odasına yaklaşırız ve içeriden gelen sesler kulağımıza ulaşınca ne olduğunu anlarız. *Tanıdık sesler*.

Ezra benim endişemi fark etmiş olmalı ki, kapının birkaç adım önünde durur.

"Ne olursa olsun, ne söylenirse söylensin ya da söylenmese de... birlikte olduğumuzu unutma. Artık yalnız değilsin, Micai. İhtiyacımız olan tüm cevapları yavaş yavaş alacağız. Bu akademideki her aptaldan onları çıkaracağız. Endişelenme. Hadi birlikte dersin tadını çıkaralım."

Sözleri dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşturur, sesindeki ve gözlerindeki rahatlık beni daha da rahatlatır. Parmaklarımızı birbirine dolayarak, içeri girmeden önce bana küçük bir öpücük verir.

Odadaki kahkahalar ve sesler kesilir, biz koltuklarımıza doğru ilerlerken ortam sessizliğe bürünür. Hepimiz bir arada hareket ederken tüm gözler üzerimizde.

Bize bakan her birine göz gezdirip, en iyi sırtışıma göstermeye çalışıyorum, bazıları bile irkiliyor. *Bonus.*

Tam koltuklarımıza ulaştığımızda ve Ezra benim koltuğumu çekerek bana yer açtığında, arkamızdan adıma çağıran bir ses bizi durdurur. *Seria.*

Bize doğru gelir, Ezra ile benim aramda bakışlarını gezdirir ve hala birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza kısa ve karanlık bir bakış atar.

"Micai. Geldiğine sevindim, sana bunu vermek istiyordum." Üzerinde Bane arması bulunan altın mühürlü küçük lacivert bir zarf çıkarır. "Bu, doğum günüm için düzenlediğimiz partiye davetiyesi." Sahte gülümsemesi genişler. "Bu yıl biraz daha küçük bir parti düzenlemeye karar verdim, hem de akademide." Gözlerini Ezra'ya çevirdi. "Elitler odasında yapılacak ve istersen birini daha getirebilirsin." Gözleri Ezra'nın üzerinde dolaştıktan sonra tekrar bana döndü. "Nerede olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Gözleri karanlık bir parıltıyla ışıldadı, muhtemelen ikinci yılımdaki eski planlarından birini hatırlamıştı.

Sanırım bu, beni kızdırmak ya da küçük düşürmek için kullandığı bir yöntem.

Ama ben kaşlarımı kaldırarak ona soru soruyorum, onun akıl oyunlarına gelmeye niyetim yok.

Sanki ona bu zevki yaşatacakmışım gibi.

"Partiden önce hafızanı tazeleyebileceğinden eminim." Elini kayıtsızca salladıktan sonra koltuklarında oturan piyonlarına gülümsedi. "Sadece davetliler katılabilir. En yakın arkadaşlarımı seçtim ve benimle birlikte kutlamaya gelersen çok sevinirim. Ne de olsa biz *kardeşiz.*"

Daveti almaya gitmediğimde, onu Ezra'nın yanındaki masaya koyar. Gözleri yine ona çok yoğun bir şekilde odaklanırken, ona her zamanki sahte yumuşak gülümsemesinden birini atar. Ve sinirimin yeni bir seviyeye çıktığını hissederim.

Belki de bunu doğruladıktan sonra onun varlığı ya da etrafında dönen sorular yüzündendi. Ya da belki de Ezra ile benim kader eşleri olmamızdı. Ama şu anda ona attığı şehvet dolu bakış, masanın üzerinden kayıp gözlerini oyup Annex'in koleksiyonuna eklemek istememe neden oluyor.

Onun sinir bozucu boncuk gibi gözlerine saldırmak üzereyken, Ezra'nın elimi sıkıldığını hissediyorum. Ve onun bakışlarıyla karşılaştığımda,

Gözlerinde sevgi ve hafif bir eğlence parıldıyor. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi. Ve bu beni anında rahatlatıyor. *Lanet gözlerini kendine saklayabilir... şimdilik.*

"Sana davetiye vermek ve evdeki partiden bahsetmek istedim," diye ekliyor Seria, Ezra olmasaydı gözlerinin olmayacağı gerçeğinin farkında olmadan. "Ama geri dönmedin. Bir şey mi oldu?" Sınıfta fısıltılar yükselirken, küçük sarı kaşları sahte bir endişeyle çatılıyor.

Hepsini susturup onu yerine oturtmadan, Ezra önüne geçer.

"Neden bir şey olsun ki?" Ezra'nın sesi buz gibidir, her zamanki şakacı tavırları ve gülümsemesi kaybolmuş, gözlerini Seria'ya soğuk bir şekilde kırmıştır. "Micai tatili bizimle geçirdi. Partnerleriyle vakit geçirmekte bir sorun mu var? Yoksa *senin* iznine mi ihtiyacı vardı?"

Ezra'nın sınıfa yaptığı itirafla oda sessizliğe bürünür, herkesin kafasında tek bir kelime yankılanır. *Partnerler.*

"Ben öyle demek istemedim," Seria, Ezra'nın karanlık bakışları ve keskin ses tonu karşısında şaşkınlıkla aceleyle cevap verir. "Sadece eve haber vermedi. Onun için endişelendik."

Ezra alaycı bir şekilde güldü. "*O kadar* endişelendiniz, ama onu bir kez bile aramadınız mı?" Karanlık ve mizahsız bir gülümseme mükemmel yanaklarını gerdi. "Eğer bir şey olsaydı, 'endişeniz' çok geç olana kadar hiçbir işe yaramazdı."

"Biz bir aileyiz, bu yüzden..." Seria konuşmaya başlamak ister, ama Ezra onu keser.

"Tatillerini gerçek ailesiyle geçirdi. Ben ve kardeşlerimle." Sanki kendini bir şey yapmaktan alıkoymak istercesine parmaklarını daha sıkı tutar. "Ve bundan sonra her tatili bizimle geçirecek. Yani endişelerini *kendi* ailen ve arkadaşların için sakla. Micai'ye biz bakarız."

O cevap veremeden, Ezra arkasını dönüp beni koltuğuma yönlendirir, yanımdaki koltuğa oturur ve Seria'yı tamamen görmezden gelir.

Garip bir sessizlikten sonra, onun ayak seslerinin koltuğuna doğru geri döndüğünü duydum. Tam da o sırada, Bayan Fleur odaya girdi ve her zamanki coşkusuyla dersine başladı.

Bayan Fleur konuşmaya devam ederken, düşüncelerim, onun beyaz ve parlak aptallardan oluşan grubunun hiçbirinin, her zamanki gibi bizi rahatsız etmek veya onu "savunmak" için ona katılmadığına yöneldi.

Genelde odanın ortasında oturduğlarımız yerlere göz attım.

Hepsi onun yanında oturuyorlar, ama etraflarındaki atmosfer biraz garip görünüyor. Biraz boğucu ve eskisinden daha gergin.

Kaşlarım çatılır, bakışlarım iki kahverengi gözle karşılaşır, bana bakarken garip bir kasvetli ifade vardır. Knox'un dudaklarında küçük, zayıf bir gülümseme belirir, ama ben hemen başka yere bakarım.

Knox, Seria ve diğer salaklar arasında ne olduysa, artık beni ilgilendirmiyor. Bunu çok açık bir şekilde belirttiler.

Ve muhtemelen, aralarındaki anlaşmazlığı da, ortaya çıktığı kadar çabuk çözüme kavuşturacaklardır. Onlar gibi aptallar genellikle her şeyi çabuk unuturlar.

Her halükarda, artık hayatımda benim ilgilenmemi gerektirecek hiçbir yeri yok.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MICAI

Kafeteryada Ezra'ya veda ettikten sonra antrenman sahasına doğru yola çıktım. Savunma dersine gitmeden önce Annex ve Mallyn ile birlikte öğle yemeği yedik ve dersin ardından buluşup şehre gideceğimize söz verdik.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı gevşeterek geniş sahaya doğru yöneldim.

Bu ders, Seria ile az önce yaptığım küçük "buluşma"dan sonra stresimi atmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Umarım ağır bir engel parkuru ya da belki biraz dövüş çalışması yaparız. Tamamen önümdeki göreve odaklanmamı sağlayacak ve kaslarımı en iyi şekilde ağrıtabilecek bir şey.

Erken gelen öğrencilere uzun tahta mızraklar dağıtan Gadriel'e doğru ilerliyorum. Bana mızrağımı verirken küçük bir gülümseme atıyor ve bu bakışla göğsümde küçük bir heyecan dalgası başlıyor. Sanki beni gördüğüne gerçekten sevindi.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıp mızrağı ellerimle kavradım, hafifçe çevirdikten sonra Gadriel'in bakışlarını tekrar yakaladım.

Şanslıysam, sınıfta tek sayı öğrenci olur ve bu aptallardan biriyle değil, Gadriel ile eşleşebilirim.

O, bu salakların hepsinden çok daha iyi bir antrenman partneri olur.

Dudaklarımdan bir iç çekiş çıkar ve hızla tanıdık sinir bozucu yüzlerle dolmaya başlayan odaya göz gezdiririm. Sanırım şans meleği bana hiç gülümsemiyor.

Ve bugün tamamen ortadan kaybolmaya karar vermiş gibi görünüyor.

Knox'un, diğerlerinden farklı olarak, öne çıkıp bana doğru yürümeye başladığını izliyorum. Yaklaştıkça bakışları benden yere, yerden bana gidip geliyor.

Eminim ki, kısılmış gözlerim ve yüzümdeki somurtkan ifade ona bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor, ama yine de yanıma oturuyor.

Ders başlarken ve benim bakışlarımla karşılaşınca dudaklarında gergin bir gülümseme beliriyor.

Küçük bir iç çekişle mızrağımı kavradım. Onu yenmek ruh halimi biraz düzeltebilir diye düşündüm. *Özellikle de kendisi gönüllü olarak buna razı olduğu için.*

İkimiz de pozisyonumuzu alıp birbirimizin etrafında dönmeye başlıyoruz, ben tek elimle mızrağımı çevirirken gözlerimle onun zayıflıklarını arıyorum.

"Micai... Çok şey olduğunu biliyorum..." diye başlar, ama onu keserim.

"Artık umurumda değil, Knox." Zayıf ayak hareketlerini ve savunmasının birçok açık noktasını izliyorum. *O, Gadriel veya diğerleri gibi değil.*

"Bunu hepiniz için gayet açık bir şekilde ifade ettiğime eminim." Dönüşümün ortasında durup mızrağımı Knox'a doğrultuyorum ve vuruşa biraz güç katıyorum.

O, kendi tahta mızrağıyla hareketi engelliyor, elleri bu kuvvetin altında titriyor ve gözleri büyülüyor.

"Diğerleri adına konuşmuyorum..." Benim saldırımın gücü altında mücadele etmeye devam ederken, bakışları onların yönüne kayıyor.

Kane ve Anders ikili olarak, Xander ise sınıftan başka biriyle eşleşmiştir. Xander bana doğru dönerek bıçak gibi bakışlar atar, gözleri benimle Knox arasında gidip gelir ve daralır, sonra hızla partnerine döner.

"Küçük bir tartışma yaşadık, değil mi?" diye alay ediyorum, gözlerimi devirerek geri çekiliyorum ve tekrar birbirimizin etrafında dönmeye başlıyoruz. "Ama senin küçük çocuklarının kavgası umurumda değil."

Knox iç çeker, beni izlerken yüzünde hafif bir çaresizlik ifadesi belirir, sonra da çelişkili bir ifadeye dönüşür.

"Affedilmeyi istemeyeceğim. Yaptığım tüm seçimler ve bozduğum sözler yüzünden bunu hak etmediğimi biliyorum, Micai."

Sözleri beni durdurur, küçük çatlaklar oluşurken tahta mızrağı biraz daha sıkı kavrarım.

Ciddi mi? Yoksa bu Seria ve arkadaşlarının kurduğu bir tuzak mı?

Kahverengi gözleri şüpheli bakışlarımla karşılaşır, omuzları düşer ve devam eder. "Tüm mutlu anılarımızı paramparça ettiğimi ve sana davranışlarımla onları lekelediğimi biliyorum... İhtiyacın olduğunda seni terk ettim." Kaşları aşağı doğru çekilir, dudakları büzülür. "Ve af dilemek ya da tüm bunlar için sana bir mazeret uydurmak sadece bencilce olur." Titreyen elini ensesinin arkasına götürür ve bana bir bakış atar, sonra hızla bakışlarını yere çevirir.

"Sana yapılanları geri alamam. Düzeltmem." Gözleri sonunda benimkilerle buluştuğunda, dudaklarından titrek bir iç çekiş kaçır. "Ama ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Daha önce olanları göremiyordum, sanki zihnim bana izin vermiyormuş gibi." Başını sallar. "Ama şimdi..."

. . . sanki sis nihayet dağılmış gibi, nihayet önümdekileri görebiliyorum. Ve yanılmışım. Her şey yanıltı. Sesi çatallanıyor, duyguları yüzünün her bir çizgisinde ortaya çıkıyor.

Onun sözleri üzerine kaşlarım çatılır ve insanlar bize baktığını fark ederek tekrar dolaşmaya başlarım. O da bana katılır, sesi daha da alçalır ve konuşmaya devam eder.

"Daha önce tek görebildiğim Seria'nın iyi yanlarıydı... ve senin *kötü* yanların." Yine başını salladı, kaşları daha da aşağıya indi. "Sana ne kadar baksam da, eskiden tanıdığım seni doğru düzgün *göremiyordum*. Sanki geçmişte bizimle ilgili anılarım engellenmiş ya da kilitlenmiş gibiydi ve ben doğru düzgün *göremiyordum*." Omuzları çöküyor, sanki dudaklarından çıkan her kelimeyle tüm enerjisi ondan akıp gidiyormuş gibi.

"Hatalarım benim, Micai. Bunu biliyorum, ama ben sadece..." Sesi yine çatlar, kendini toparlamaya çalışırken gözleri yere düşer.

"Artık her şey yıllardır olmadığı kadar net." Derin ve sabit bir nefes alır, sonra nefesini bırakır. "Ama

yaptığım seçimlerin anıları beni boğuyor gibi hissediyorum. Hepsi *yanlıştı*. Hepsi benim seçimlerimdi ama... sanki lekelenmişlerdi ve tamamen benim değillerdi... sanki içimde bir şey çarpılmıştı." Titrek eliyle yüzünü ovuşturduktan sonra gözlerini kapattı ve bir nefes daha aldı.

"Hiçbir şey anlamıyorum. Her şey çok belirsiz. Ve nasıl bu hale geldiğimi de anlamıyorum." Gözleri açılır ve bakışları bana yönelir, ifadesinde daha kararlı bir şey belirir, gözlerinde daha sert ve emin bir bakış belirir. "Bunun için cevaplar arıyorum ama tam olarak anlayamıyorum. Ve deliye dönerken, hayatımın gerçek olduğunu bildiğim, önemli ve doğru olan bir parçasına tutunmaya çalışırken... aklıma sürekli gelen tek şey sensin, Micai. Yardımına ihtiyacım var."

Knox'a ve gözlerindeki samimiyete bakarken tüm vücudum donar.

Ciddiydi... Seria'nın küçük cazibelerinden bir şekilde kurtulmuştu.

Bu düşünceyle kaşlarım çatıldı.

Hepsinin suçu olduğunu sanıyordum. Onunla birlikte olmak ve beni bir kenara atıp pislik gibi davranmak onların tercihi olduğunu sanıyordum. Ama ya öyle değilse?

Şimdi Knox'a bakıp onu dinleyince... belki de tamamen onların suçu değildi. Onlara bir tür büyü ya da garip bir güç mü kullanıyordu?

Ama ben, şekil değiştirenleri veya büyücüleri bu şekilde kontrol edebilecek bir şey bilmiyordum ve daha önce onların etrafında böyle bir şey hissetmemiştim. *Bu tür bir büyü, toplumda tabu ve yasaklanmış bir şeydi.*

Ama bilezikte kimsenin bilmediği garip bir metal de vardı, yani bu mümkün olabilir.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bunun bilezikle ve benim artık onu takmamamla bir ilgisi olabilir miydi? Ve onun artık benim gücümü çalamamasıyla?

Onun üzerlerinde sahip olduğu etkiyi zayıflatmış mıydı?

Gözlerim yine Knox'un gözleriyle buluştu, gözleri son sözlerini hatırladığımdan çok daha net ve sabitti.

Dudaklarımdan küçük bir iç çekiş kaçar. Bu açıklamaları önceki hayatımda yapmış olsaydı, eski ben ağlardı, muhtemelen kollarına atlar ve onu tüm kalbimle karşılardı. Ve her ne kadar bir parçam onun söylediklerinden dolayı üzülsede, bunun Seria ve onun kullandığı plan ve güçle bağlantılı olduğunu bilerek... *şimdiki* ben geri dönemez.

Ben eskisi gibi bir kız değilim. Geçmişimin acısı ve ihanetiyle şekillendim ve yeni birine dönüştüm. Daha güçlü birine.

Knox'un tanıdığı ve korumak zorunda olduğu zayıf ve naif kız, önceki hayatımla birlikte öldü. O, önünde duran Micai'yi tanımıyor.

Ben de artık ona karşı özel bir bağ hissetmiyorum. Bu bağ, önceki hayatımda ölmeden çok önce, uzun zaman önce yok oldu.

Şu anda tek gördüğüm ve istediğim şey Annex, Ezra ve Mallyn. Bana *gerçek* sevginin ne olduğunu gösterdiler. Gerçek bir ailenin ve evin nasıl bir şey olduğunu. Ve tüm varlığımla biliyorum ki, ne olursa olsun, her zaman arkamda olacaklar ve benim için orada olacaklar. Bu Seria olsa bile.

Knox ve diğerleriyle olan ilişkim, gençlik aşkı ve naif bir umuttu. Çok fazla acı ve ihanetle solup giden bir aşk. Geldiği kadar çabuk sönen bir aşktı.

Ama Annex, Ezra ve Mallyn ile olan aşkım öyle değil. Onlarla olan aşkım gerçek ve ruhumun derinliklerinde. Önümüzde sonsuz bir gelecek görüyorum.

Knox'a bakarken dudaklarım hafifçe kıvrılıyor, onun bu savunmasız durumunda ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Knox, cevap vermekteki tereddütümü hissetmiş olmalı ki yüzünde endişeli bir ifade belirir. Bana uzanır ama durur, uzattığı elini geri çeker, dudakları tekrar açılırken gözleri bana yalvarır gibi bakar.

"Yerimi biliyorum. Merak etme. Ama yardıma *ihtiyacım var*, Micai. Ve şu anda..." Knox, şimdi hepimiz bize bakan Xander, Kane ve Anders'a bir bakış attıktan sonra bana dönerek sesini alçaltarak konuştu. "Güvenebileceğimi hissettiğim tek kişi sensin. *Onlar* benimle aynı şekilde hissetmiyorlar. Anders ve Kane'de hafif bir değişiklik görsem de. Hâlâ sahte duygulara tutunmak istiyorlar." Sesi fısıltıya dönüşürken bakışları yumuşar.

". . . Çünkü aksi takdirde, hepimizin sana yaptıklarımızın gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kalacaklar." Kaşları çatılırken, elindeki mızrağı sıkıca kavrar.

"Bana güvenmediğini ve yardımını hak etmediğimi biliyorum. Ama yine de senden yardım istemek zorundayım. Lütfen bir cevap bulmama yardım et. Çocukken olanları açıklığa kavuşturmak ve çarpık hissettiğim anıları düzeltmek için bile olsa." Bir adım yaklaşırken gözleri yalvarırcasına bakıyor.

"Lütfen, sana uygun herhangi bir günde, bana birkaç dakikanı ayır. Ne istersen yaparım." Konuşmaya devam ederken elleri titremeye başlar. "Kafamda artık birbiriyle uyuşmayan çok fazla kırık ve lekelenmiş parça var. Ve bence bunu bana biri yaptı... Bu sözlerle bana bakar, yüzündeki ifade eskisinden daha kararlı ve emindir. "Ve hala yapmaya çalışıyor olabilir."

Seria. Onun adını söylemiyor, ama adı aramızda dolaşıyor, etrafımızdaki havaya çamur gibi yapışıyor ve atmosferi anında karartıyor.

Ezra'nın onun etrafında hissettiği enerji, bileziğe ve Tesis'e olan bağlantısı. Ve şimdi bir şekilde Knox ve diğerlerinin geçmişimizle ve benimle ilgili anılarını lekelemeyi veya engellemeyi başardı. Çok fazla soru, çok fazla tesadüf var ve hepsi *Seria*'yı işaret ediyor.

Anders, Kane ve Xander'a bakıyorum, iki pislik bana dik dik bakıyor ve beni hedef alıyor. *Aptallar.*

Knox'a ve onun umut dolu bakışlarına geri dönüyorum.

Ona ya da onlara hiçbir borcum yok. Ama içimdeki bir parçam, ona baktığımda hala genç Knox'u görüyor. Ve şu anda, kaybolmuş ve yalnız görünüyor.

Bana bakarken bakışlarında yoğunlaşan acıyı sevmiyorum. Her bir parçası, omuzlarını biraz daha aşağıya indiren, onu zayıf ve 1,80 metrelik boyundan daha küçük gösteren bir sefalet yayıyor.

Her şey onu yıpratıyor gibi görünüyor ve içimdeki bir parça onu bu halde görmekten hoşlanmıyor. Bu bana, yardım edecek kimsesi olmayan, yalnız olduğum önceki hayatımı hatırlatıyor.

Onun bakışlarını karşılayıp kararımı veriyorum. Yardım edebilecekken onun acı çekmesini istemiyorum, özellikle de Seria'nın bu konuda parmağı varsa.

Ayrıca, ona yardım ederek, Seria'nın onlarla birlikteyken ne yaptığını öğrenebilirim. Hatta bu, benim ve arkadaşlarımla Tesis'i bulmamıza yardımcı olacak daha büyük bir ipucuna da yol açabilir.

Onun endişeli gözlerine bakıp başımı salladım, dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken rahatlamış olduğu belli oldu. Benim başımı sallamama karşılık verirken bakışlarında tanıdık bir sıcaklık belirdi.

"Teşekkürler, Micai."

"Henüz bana teşekkür etme. Bu hafta yapmam gereken birkaç iş var ve muhtemelen dikkatli gözlerden saklanmak için dikkat çekmemeliyiz." Xander'a işaret ediyorum ve Knox başını sallıyor.

"Katılıyorum." Çocukluk arkadaşına bakarken gözlerinde bir endişe belirir. "*O çok uzaklara gitti,*" diye mırıldanır.

"İşimize dönelim. Ders bitmeden fazla zamanımız kalmadı."

Onun gülümsemesi geri dönerken, ben tahta mızrağımı sıkıca tutarım. O, mızrağını amatörce ellerinde çevirir, sonra ileri doğru savurur ve benim mızrağımla çarpışır.

Mızraklarımızla ileri geri hareket ederek, saldırıdan savunmaya geçerek dövüşüyoruz. Knox beni uzak tutmaya çalışırken ter içinde kalıyor, ama ben hiç zorlanmıyorum. Aksine, ona karşı nazik davranıyorum, gücümün sadece bir kısmını gösteriyorum.

O, diğer çocuklar ya da Gadriel gibi değil ve benim yeni gücüm ve hızım muhtemelen onları bile geride bırakır.

Knox'a karşı kendimi tutmaya, dövüşürken mızrağımı veya onun mızrağını kırmamaya ya da kazara onu yaralamamaya çalışırken daha çok zorlanıyorum.

Son vuruşumdan sonra pes ediyorum; Knox devam edersek bayılacak gibi görünüyor. Zaten ders neredeyse bitti.

Malzeme masasından ona bir şişe su alıp geri döndüm, mızrağımı ve onun mızrağını Gadriel'e geri götürmeden önce ona suyu uzattım.

Ama tam an çalarken ve Gadriel ellerini çırparken, kulağım da küçük bir çınlama sesi yankılanıyor ve giderek yaklaşıyor. Uyanışım dan beri duyularım daha da keskinleştiğ i için, bir şey in bana doğru geldiğ ini hissediyorum. Elim hızla kalkıyor ve yüzümden milimetrelerce uzaklıkta parçalanmış mızrağ ı yakalarken, kendiminkini ve Knox'unkini yere bırakıyorum.

Gadriel koşarak yanıma gelir ve Knox da benim yanıma koşar.

Pürüzlü mızrağ ın geldiğ i yöne bakıyorum ve Xander'ın elinde yarısı parçalanmış tahta bir mızrakla, kızgın bir bakışla koyu kaşlarını aşağı doğru çekerek durduğ unu görüyorum.

Gadriel hızla dönüyor ve kimse hareket edemed en Xander'ın yanına varıyor ve o pisliğ i yerden bir metre yukarı kaldırıp gömleğ inden sertçe tutuyor.

"Ne halt ettiğ ini sanıyorsun sen?!" Gadriel, Xander'ın yüzüne bağırır. Xander, Gadriel onu altlarındaki soğuk tarlaya fırlatmadan önce, farlara bakmış geyik gibi gözlerini kırıştırır. Xander'ın yüzü, fırlatılmanın şiddetiyle buruşur, yan tarafına uzanırken yüzünde acı belirir.

Anders tereddütle öne çıkar, ancak Gadriel'in ölümcül bakışlarından çekinir. "Kasten yapmadı. Tutuşunu kaybetmiş olmalı..."

"Gözü olan herkes bunun böyle olmadığ ını görebilir." Gadriel'in sesi eliğ i kesebilecek kadar keskin, gözleri Xander'dan hiç ayrılmadan ona doğru bir adım atar.

Xander'ı paramparça etmek istiyor gibi görünüyor. Ve o pisliğ in, insanın bunu yapmak istemesine neden olacak bir yüzü olduğ unu herkesten daha iyi anlayabiliyorum. Ama Gadriel bunun için akademide başını belaya sokacaktır.

"Sorun yok. Ben iyiyim." Gadriel'in yanına gidip, bir adım daha atmasını engellemek için koluna elimi koydum. "O, silahı düzgün kullanamayacak kadar aptal olduğ u çok açık."

Gadriel sonra bana doğru döner, bakışlarında aciliyet vardır ve beni baştan aşağı süzer. Ben onun yanında gayet iyi dururken, yaralanmış mıyım diye beni incelerken gözlerinde endişe vardır.

Ona hafif bir gülümsemeyle ve kolunu hafifçe sıkarak bunu anlatırım, sonra Kane onu kaldırmaya çalışırken başarısız olurken Xander'a sert bir bakış atarım.

"Belki bir dahaki sefere köşede onunla oynayabileceği plastik bir kılıç bulabilirsin?" Söz konusu aptala alaycı bir gülümsemeyle bakarım. "Madem antrenman ekipmanlarını doğru kullanamıyor."

Gadriel, Xander ve Kane'e döner, bakışlarında onlara karşı öfke kaynar.

"Sana olabilecekler için bu fikir çok hoşgörülü..." Sonra gözlerime bakar, bir an daha bana bakarken dudaklarından adım kaybolur.

Bana attığı bakışla kalbim hızlanır, bakışında gerçek bir sevgi vardır... ve belki de daha derin bir şey.

Ama bunu doğru mu görüyorum?

Bir an sessizlikten sonra içini çeker ve ben bu düşünceyi kafamdan silip atarım. Bana bakar, artık gerçekten güvende olduğumu görür ve bastırdığı öfkesinin bir kısmını dışarı verir.

"Ama bunu aklımda tutacağım." Sonunda Anders ve Kane'in yardımıyla ayağa kalkan Xander'a döner.

"Sınıfımda bir daha böyle bir şey olursa..." Bakışları buz gibi, sesi karanlık ve tehditkâr, bu yüzden omurgamdan bir titreme geçer. "Seninle *şahsen* ilgileneceğim."

Gadriel sınıfın geri kalanına döndü. "Hepiniz gidebilirsiniz."

Herkes çıkmaya başlar ama Gadriel bana uzanır ve elimi tutup inceler.

Hâlâ tahta mızrağı... ya da ondan geriye kalanları sıkıca tutuyorum.

Ellerimi sallıyorum, Gadriel elimi kaldırıp yaralanma olup olmadığını kontrol ederken kıymıklar yere düşüyor. Ama elimde yara ya da kesik yok.

İyileşme gücüm bile bir kademe... ya da on kademe artmış olmalı.

Kaşları çatılır, sonra bakışları bana kayar.

"Micai? Bu nasıl..." Sonra hafifçe başını sallar ve dudaklarından küçük bir iç çekiş çıkar. "Hazır olduğunda bana anlatabilirsin." Elimde ve parmaklarımda kalan kıymıkları nazikçe temizler, her bir parça yarasız bir şekilde düştükçe kaşları biraz daha gevşer. Bu küçük temas, nazik dokunuşu ve sıcaklığıyla göğsümde garip bir his uyandırır.

Gözlerime bakıyor, gözleri artık yumuşak ve meraklı. "Ama ne olmuş ya da ne oluyorsa olsun, gücünü kontrol etmek için yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor

"

Haklı. Bu yeni yetenekleri, *özellikle de* gücümü doğru bir şekilde yönetmeyi öğrenmem gerekiyor. Ama terk edilmiş antrenman sahası yasak bölge ve Gadriel'i adamın evindeki spor salonuna götüremem. Öyleyse nereye gidebiliriz?

Dudakları aralanırken, onun da benzer bir düşünceye kapıldığı belli oluyor.

"Terk edilmiş antrenman sahası şimdilik yasak bölge, bu yüzden antrenman yapmak için yeni bir yer bulacağız. Sonra sana bu gücünü nasıl kontrol edeceğini öğreteceğim."

Elini benimkine nazikçe dokundurduktan sonra yavaşça bıraktı. Elim anında gerildi, uzanıp onun elini tekrar tutmak istedim.

Gadriel beni izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, gözlerinde tanıdık bir ışıltı vardı. "Ne olursa olsun, sana yardım etmek için her zaman buradayım, Micai."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EZRA

Micai, Annex, Mallyn, Creed ve ben uzun, karanlık bir ara yoldan Crayne City'de bulunan güvenli evimize doğru ilerliyoruz. Burası akademiden yaklaşık üç kasaba uzaklıkta ve Rune City'nin ters yönünde.

Nüfusu, popüler gece kulüpleriyle dolu şehir kadar büyük ve hareketli, ancak daha çok iş ve konut odaklı bir yapıya sahip. Ve gizli bir güvenli ev için mükemmel bir yer.

İyice kontrol ettiğimiz iki küçük depo arasında yer alan binamıza doğru ilerliyoruz. Yaklaştıkça çevremizde hiçbir araba veya insan görünmüyor. *Tam da istediğimiz gibi.* Güvenli evimiz, dışarıdan bakıldığında çevresindeki diğer depolar gibi görünüyor, hatta dışarıda eski, solmuş bir şirket tabelası bile var

Çevremizdeki alanı ve binaları net ve açık bir şekilde görebiliyoruz, böylece alanı şahin gözüyle izleyebilir ve gerekirse iyice savunabiliriz.

Burası bizim daha küçük mekanlarımızdan biri ve diğerlerine göre biraz daha az büyü. Ama Erving böyle olmasını istiyor.

İçeride kaldığı süre boyunca kendi büyü teknolojisini eklemeyi tercih etti ve kendi sistem kurulumunun bizim büyülerimizden daha iyi çalışıp daha iyi koruma sağlayacağını söyledi. Annex, "*kendi evine yapılan saldırı sırasında pek işe yaramadığını*" belirtmekten büyük zevk aldı.

Bu, Erving'in bir süreliğine keyfini kaçırdı ve güvenlik için binanın etrafına birkaç koruyucu büyü koymamıza izin verdi.

Güvenli eve her zamanki savunma büyülerimizden ve illüzyon büyülerimizden bazılarını koyduk, bunları dışarıya ve çevredeki alana

geçenleri caydırmak ve uzak tutmak için uyguladık; bu, meraklı gözlerin ve dolaşan insanların çok yaklaşmasını engelledi. *Ve çok fazla görmelerini.*

Creed "protokol" hakkında konuşmaya devam ederken, ben boynumu çeviriyorum ve Micai'ye bina ve içeride tuttuğumuz astlarımız hakkında bilgi veriyorum. Sürpriz bir şekilde, Micai dinliyor gibi görünüyor ve Creed'e düşündüğümünden daha dikkatli bir şekilde dinliyor.

Creed ve ben her gün bağlantılarımızı gözden geçiriyor, gölgelerdeki garip hareketler hakkında bilgi almak için sadece en yakın veya en güvendiğimiz astlarımızla iletişime geçiyorduk, ancak şu ana kadar hiçbir şey bulamadık.

Bu yüzden şu anda bilgi almak için en iyi seçeneğimiz Erving'di.

Birkaç gün önce, Erving'in saldırıya uğramadan önce araştırdığı konuları tartışmak için grup olarak bu buluşmayı organize etmiştik. Daha açık konuşabilmek için güvenli evdeki diğer astlarımızı devriyeye gönderdik, sadece en sadık ve en uzun süredir bize yardım eden iki astımız, Silas ve Luche, kalmasına izin verildi.

Umarım Erving bize bazı cevaplar verebilir, çünkü sanki taş bir yüzeyi kazıyormuşuz gibi hissediyorduk, ama hiçbir iz bırakamıyorduk, her geçen gün bilgi eksikliğinden dolayı giderek daha fazla hayal kırıklığına uğruyorduk.

Böyle bir grubun dünyaya tamamen bilinmemesi nasıl mümkün olabilir? Nasıl bu kadar iyi gizli kalabildi?

Ama Erving'in evinin onlar tarafından saldırıya uğramasının ve onu kaçırmaya çalışmalarının bir nedeni vardı. Ve artık bunun nedenini öğrenmenin zamanı geldi.

Ne araştırıyordu ve onları ona yönelten ne bulmuştu? Bu gecenin sonunda öğreneceğiz.

Creed'in ayrıntılı talimatları uzadıkça benim hayal kırıklığım da artıyor.

Hafta boyunca akademi ile mezbaha arasında gidip geldim, berbat ve sıkıcı derslere katıldım ve grup için ayak işlerini yaptım. Micai ile geçirebileceğim çok fazla zaman kalmadı. *Benim güzel ve olağanüstü eşim.*

Kısa süre önce bir saldırıdan uyandı ve içindeki yeni gücü keşfetti, aynı zamanda eş bağımızı da fark etti.

yapacak ve halledecek çok şey vardı.

Ve o cehennem gibi bileziğin ona ne yaptığını öğrenince... bu düşünceyle damarlarımda dolaşan kan buz gibi oldu.

Yumruklarımı sıkıyorum. O günden beri kabuslar görüyorum.

Micai'ye bakınca, düşüncelerim daha da huzursuzlaşıyor. Onu kaybedebilirdik... eğer tanışmamış olsaydık...

Bu düşünceleri kafamdan silip atıyorum. Oraya gidemem. *Şu anda olmaz.*

Sakin kalmalı ve beni yiyip bitiren duyguları ve acıyı silmeliyim.

Sadece mutlu düşünceler düşünmeliyim.

Şu anda benimle birlikte burada. Kardeşlerim ve ben, kimsenin ya da hiçbir şeyin ona bir daha zarar vermesine asla izin vermeyeceğiz.

Hatıralarım, onun sonunda bizim eş olduğumuzu fark ettiği güne dönüyor ve o gün yüzündeki saf sevgi ve mutluluk ifadesini aklımdan çıkaramıyorum.

Bu düşünce içimi sıcaklık ile dolduruyor. Sanki o da bunu hissedebiliyormuş gibi, arkasını dönüp bana bakıyor ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirliyor.

Ben çok şanslı bir adamım.

Micai gibi bir eşe sahip olmak için önceki hayatımda bir ada dolusu insanı kurtarmış olmalıyım.

Annex'in söylediği bir şeye gülerken onu izliyorum, onun gülümsemesi benim de gülümsememi genişletiyor.

Neden bu kadar güzel, bu kadar samimi, bu kadar güçlü ve nazik biri, onun gibi şeytani bir üvey kardeşi ile bir hayat sürmek zorunda kalıyor? Neden eşimin o kötü kalpli kadının altında bu kadar uzun süre acı çekmesi gerekti?

Onun deli üvey kız kardeşi Seria'yı yakından takip ediyoruz ve akademiye döndüğünden beri adamlarımız onu akademi içinde ve dışında sürekli gözetliyor.

Sadece adının anılması bile bana anında tiksinti duyuyorum ve sinirim yeniden yükselmeye başlıyor.

Daha önce bana bakışını hiç sevmezdim, ama şimdi... Eğer benim istediğim gibi olsaydı, o ve kardeşlerimin elinde tarifsiz acılar çekecekti.

"İşkence" onun için düşündüğüm şeylerin yanında çocuk oyuncakı kalırdı. O sadece en *kötüsünü* hak ediyor.

Ama şu anda cevaplarımızı alana kadar ona ödetemeyiz. Ve beklendiği gibi, henüz dikkat çekici bir hareket yapmadı.

Ama bu sadece geri döndüğümüz ilk haftaydı. Bu kadar erken bir şey denemek için gerçekten aptal olması gerekirdi.

Ama onunla da riske girmeyeceğim. Micai'nin güvenliği her zaman benim için birinci öncelik olacak.

Annex'in Micai'yi şakacı bir şekilde belinden tutmaya çalışmasını izliyorum, Micai ise gizlice kaçıyor ve zaferle sırtıyor. Dudaklarımdan küçük bir kıkırdama çıkıyor, sonra yorgun bir iç çekişe dönüşüyor.

Bu lanet haftanın en kötü yanı, üvey kardeşi üzerindeki gözetim ve grup için yaptığım işler nedeniyle Micai'nin yanında sadece bir gece geçirebilmiş olmamdı.

Binanın kapısına doğru ilerlerken sırtına bakıyorum, Micai Mallyn ve Annex'in arasında sıkışmış, Creed ise önde yürüyor.

Mallyn'in söylediği bir şey Micai'yi güldürdü, Creed ise kapıdaki tüm büyüleri engelleri kaldırdı.

Onun gülümsemesi, iki kardeşimle arasındaki rahatlık ve samimiyeti izlerken benim de gülümsememi geri getiriyor ve karşılığında, onun yanında olmaktan duydukları mutluluğu izliyorum.

Micai birkaç gün önce bana çocukluk arkadaşlarından biri olan Knox ile yaşadığı bir karşılaşmayı da anlatmıştı. Knox'un çelişkili görüldüğünü ve ondan yardım istediğini söylemişti.

Bu durumdan hiç memnun değilim, özellikle de geçmişte aralarında arkadaşlıktan daha fazlası olduğunu anlayabildiğim için. Ona attığı bakışlardan, bazen çok uzun süren bakışlardan ve kısa süreli konuşmalarında bile yüzeye çıkan umut ışığından bu çok açık. *Ama onlar her şeyi mahvettiler ve Micai'yi incittiler.*

Her halükarda, o şeytani yılan ne yaptıysa, Micai'nin zihnini ele geçirmiş gibi görünüyor. Micai'nin ruh emici bileziği takmaması, o kaltakin gücünü veya hepsini ele geçirme gücünü zayıflatmış olmalı.

Sanırım içimden bir parça ona acıyor. Belki Knox'a yardım edebilir ve ihtiyacımız olan cevapları da bulabiliriz.

Ancak Micai onunla tek başına görüşmeye gitmeyecek. Eşimle ilgili hiçbir riski göze alamam ve kardeşlerimden başka kimseye güvenmiyorum.

Micai içeri girerken onu yakından takip ediyorum ve güvenli eve girdikçe gözlerinin giderek büyüdüğünü görüyorum. İçerideki alan mezbahanın ana alanının yaklaşık yarısı kadar ama eski dövüş alanından çok daha modern tasarım özelliklerine sahip.

İç mekan düzeni de oldukça açık, yüksek tavanlı ve modern sarkıt aydınlatmalı. Üstümüzdeki binanın ortasındaki çatı da camdan yapılmış, ancak normal bir depo çatısı gibi görünmesi için büyüyle kaplanmış. Bu, mekana çok daha fazla doğal ışık girmesini sağlayarak, mekanı daha da büyük gösteriyor. *Ayrıca savunma büyüleriyle de kaplanmış.*

Altımızda koyu meşe zemin, duvarın her iki yanında birinci kata çıkan iki metal merdiven ve ortasında büyük, modern bir mutfak bulunmaktadır.

Mutfak beyaz mermer ve açık ahşap tonlarında döşenmiş, ortasında büyük bir ada tezgahı ve etrafında beyaz deri yüksek sandalyeler var.

Luche, Erving'in yanına yerleştirdiğimiz muhafızlardan biri ve açık oturma odası-mutfağı her köşesine büyük, gür bitkiler ve zengin yeşilliklerle süslemiş.

Micai'nin gözleri ileri geri hareket ediyor, bakışlarında meraklı ve hayranlık dolu bir ifade var. Bu kadar küçük bir şey nasıl benim Eşim için bu kadar mucizevi olabilir?

O, yüz kat daha büyük ve hayal edebileceği her şeyle dolu bir yeri hak ediyor. Kardeşlerim ve ben, o bunu elde edene kadar mutlu bir şekilde bunun için çalışacağız.

Luche, geldiğimizi duyduktan sonra metal merdivenlerden aşağı iner, Silas da hemen arkasından gelir.

Micai, kadın astlarımızdan biri olan ve güçlü bir kurt dönüşümcü olan Silas'ın ortaya çıkmasıyla hafifçe gerginleşir. Kızıl saçları, uzun boyu ve kavgalardan kalan çenesinden boynuna uzanan eski yara izleriyle etrafında korkutucu bir hava yaratır.

Güçlü ve düşmanlarına karşı acımasızdır, ancak yoldaşlarına karşı son derece sadıktır. Kendini,

ve geçmişi bunu gerektiriyordu, en güvenilir astlarımızın en üstünde kendine bir yer edindi.

Silas, Micai'yi fark eder ve kahverengi gözleri bir anlığına büyür, ancak hemen kendini toplar. Luche ile birlikte aŗađı iner ve Luche, Creed'e günün raporunu anlatmaya baŗlar. Ancak Silas'ın bakıŗları, yanımdaki Micai'ye doğru kaymaya devam eder.

Micai'yi Luche'den mi duydu?

Hiç kimseyi güvenli evlerimize almadık, bu yüzden merakını anlıyorum.

Ama Micai'ye bakarken, bunun hepsi olduğunu sanmıyorum. Benim eŗimi izlerken gözlerinde kk, parlak bir ıŗıltı var.

Micai onun bakıŗlarını karŗılıyor ve Silas'ın dudaklarında kk, garip bir gülümseme beliriyor.

dudaklarında hafif bir gülümseme belirir.

Micai'nin gözleri yumuŗak bakıŗla hafifçe büyüdü. omuzlarında tuttuğu gerginlik, birbirlerinin bakıŗlarını sürdürürken hafifçe azalır.

Silas, Luche raporunu bitirir bitirmez ne çıkar ve Micai'ye elini uzatır.

"Ben Silas. Kırmızı Takımın ikinci komutanıyım." Silas, onun tanıtımında gururla biraz daha geniŗ bir gülümsemeyle karŗılık verdi.

Micai, Silas'ın elini kabul etmeden önce bir an tereddüt eder. "Micai."

Micai'nin sesi biraz emin değil gibidir, gözleri hala Silas'a karŗı biraz temkinlidir.

Ve o anda, Morgan gelmeden önce eŗimin hiç *arkadaŗı* olmadığını fark ettim. *Ve tabii ki biz.*

Büyürken güvenebileceği hiçbir kız arkadaŗı olmamıŗtı ve sözde "ocukluk arkadaŗları" onu kız kardeŗi için terk etmiŗ ve ona çok kötü davranmaya baŗlamıŗtı. Bütün okul da ona sırtını dnmŗt.

Gvenebileceği ve dayanabileceği kimse olmadığı için hayatı ne kadar zor olmalıydı? El sıkıŗmak gibi basit bir hareketin sorgulanması ne kadar zor olmalıydı?

O kötü yılan Seria, Micai'nin gerçekten kendine ait birini bulamadan önce, çevresindeki herkesin zihnini arpıtmıŗ ve zehirlemiŗ olmalı. Micai'nin çevresindeki herkeste bulunan umudu yok etmiŗ olmalı

Micai'nin çevresindeki herkese olan umudunu yok etmiş ve onu herkesi uzak tutmak için aşılmaz bir kale haline getirmiş olmalı.

O kaltağa karşı hiç bilmediğim kadar derin bir nefret duyuyorum.

"Micai..." Silas hafifçe başını sallayarak cevap veriyor, ses tonu eşime konuşurken daha yumuşak, muhtemelen onun endişesini hissediyor. "Güzel bir isim."

Micai bu sefer ona düzgün bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve gözlerindeki tereddüt anında kayboluyor, muhtemelen astımızın küçük hoş geldin selamlamasının samimi olduğunu hissediyor.

Silas biraz erkek fatma ve erkeklerle koşup onlara ayak uydurmakta hiç sorun yaşamıyor. Ama aynı zamanda konuşurken biraz kaba ve açık sözlü ve pek çok kız arkadaşı yok. Sert tavırları ve kaba görünüşü de pek çok kişinin onun bakışlarına uzun süre dayanamayacağı anlamına geliyor.

Ama bence o ve Micai iyi anlaşabilirler.

Silas, Mate'imize akademiye dolduran kadın süper kahramanların hepsinin kaba ve kıskanç olmadığını gösterebilir diye düşünüyorum. Silas tam olarak *normal* sayılmaz, ama iyi bir kişiliğe sahip ve en üst bölümlerimizden birini yönetmeye yetecek kadar güvenilir.

"Kırmızı Takım mı?" diye sordu Micai, bana bakarken sevimli kaşlarını kaldırdı. Ama ben cevap veremedim Silas ona cevap verdi.

"Kimin neyi nerede yaptığını takip etmek için renkler kullanarak bölümlere ve takımlara ayrıldık. Birden fazla takım var ve hepimiz bilgi, mühendislik, taktik ve çıkarma gibi farklı alanlarda çalışıyoruz... ve birkaç tane daha." Omuzlarını silkerken dudaklarında bir gülümseme belirir. "Biz Crayne City'deki Kırmızı Takım'ız." Luche'ye doğru eliyle işaret eder, Luche de gülümseyerek el sallar. "Ve doğrudan kurucu dördlüye bağlı çalışıyoruz." Bize doğru başını sallayarak onaylar ve devam eder.

"Grubumuzda birkaç düzine üye daha var, ama onlar şehirdeki diğer üç güvenli eve bölünmüş ve dağılmış durumda."

Micai'nin gözleri büyüdü, sonra bana ve Creed'e döndü. "*Üç tane* daha güvenli eviniz mi var?"

Creed'in dudaklarında bir gülümseme belirir ve bakışları eğlenceyle dolar.

"Elimizde bundan çok daha fazlası var." Bize onu takip etmemizi işaret ederek merdivenlere doğru yürür ve Silas ile Luche'ye seslenir. "Erving ile konuşurken çevrede gözcülük yapın."

"Anlaşıldı patron," der Luche, şakacı bir şekilde selam vererek. Silas ona dirsek atar, Creed'e başını sallayarak küçük bir bakış atar.

Micai ve diğerlerinin ardından Erving'in odasına gireriz.

Umarım bize bazı cevaplar verebilir ya da en azından doğru yönü gösterebilir.

MICAI'NIN BAKIŞ AÇISI

Erving'in odasına girerken, gözlerim odasının binanın geri kalanıyla tam bir tezat oluşturduğunu fark etti.

Tavan ve duvarlar tamamen siyah boyanmış, zemin de buna uygun siyah parlak fayanslarla kaplanmış. Her duvarın ortasında parlak neon pembe veya mavi renkli ışıklar var. Duvarların geri kalan kısmı posterlerle dolu ve retro film sanatına benziyor.

Odanın ortasında sekiz adet büyük monitör ve bir köşede, parlak ve canlı ana renklerle çevrili, büyük boy siyah-kırmızı çizgili bir yatak var.

Tüm alan, alt kattaki modern, doğal ve şık atmosferden daha çok tekno bir havaya sahiptir.

İçeri girer girmez Erving, büyük siyah bilgisayar koltuğunda hızla dönerek gözlerini monitörlerinden ayırır.

Görünüşe göre binanın ve dış mekanın her santimetrekaresini kapsayan monitörlerden her şeyi takip ediyordu. Kendi evindekinden bile daha fazlasını.

Erving'in bakışları Creed ve Ezra arasında gidip gelirken, endişe yüz hatlarını gerginleştirir ve ayağa fırlar.

"Onları buldunuz mu?" Sesi hatırladığımdan daha titriyor ve bakışları endişeyle dolu. "Öldüler mi ne oldular?"

Ezra bir adım öne çıkıp elini omzuna koydu.

"Henüz değil, ama onları bulacağız, Erving. Bizim gözetimimizde kimse sana dokunamaz."

Erving nefes alır ve başını sallar, omuzlarındaki gerginlik biraz azalır ve yavaşça tekrar oturur.

"O zaman neden buradasınız?" Erving bakışlarını odanın içinde gezdirir ve sonra bana bakar, omuzları daha da gevşer ve bana hafifçe başını sallar ve gülümser. *İyi olduğuna sevindim.*

"Saldırıdan önce araştırdığın şeyin, onların seni hedef almasına ve muhtemelen sana ulaşmasına neden olduğunu düşünüyoruz." Ezra, Erving'in monitörünün yanına oturur ve onunla göz göze gelir. "O saatlerde ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Creed Ezra'ya katılır ve kaşlarını Erving'e doğru çatarak bakar.

"Sana daha önce sorduğum şeyi araştırıyor muydun? Kayıplar ve çevre şehirlerdeki herhangi bir anormallik veya gölge?"

Erving ikisine birden bakıp başını sallar.

"Tabii ki... ama somut bir şey bulamadım. Rapor edilmesi gereken bir şey de yoktu." Pembe kaşları birbirine yaklaştı. "Sanki sonsuz bir tavşan deliğine dalmak gibiydi; bilgi çok azdı ve elde etmek zordu. Bu da garip bir durum çünkü her zaman *bir yerlerde* izler kalır. Bu yüzden birkaç ipucu buldum ve belirli kelimeleri ve yerleri aradım, ama..." Başını salladı. "Bu beni sadece tuhaf ve tutarsız metinlere götürdü, hiçbirini bana mantıklı gelmedi."

"Ne metinleri?" Creed, kaşlarını aşağı çekerek sorar.

"Sana söyledim, önemli bir şey değil..."

"O sıralarda başka bir şey araştırıyor muydun?" diye sorar yanımdaki Mallyn.

Erving düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıp başını sallar.

"Hayır, her zamanki rutin kontrollerden başka bir şey yoktu ve herhangi bir sorun da yoktu, sadece olağan şeyler...". Bakışları Mallyn'inkilerle buluştu. "Araştırdığım tek şey buydu." Gözleri kısıldı ve dudaklarından alaycı bir gülümseme çıktı. "Ama bunun bir bağlantısı olamaz. Hiç mantıklı gelmedi. Eski metinlerden tamamen

farklıydı, bu yüzden doğru olamaz." Creed'in kısılmış gözlerine bakıp geri çekildi.

"Bunu bana bırak." Creed kollarını kavuşturur, bakışları kararır.

Erving iç çeker, ellerini ovuşturur, sonra bakışlarını Ezra'ya, ardından Annex'e, sonra da Mallyn ve bana çevirir.

Creed'in bakışlarından *başka* her yere.

"Senin dediğin gibi, karanlık büyücüler ağını inceleyerek, arka planda gölgeli hareketler hakkında söylentiler veya fısıltılar aradım. Kalabalığın içinde saklanan, ancak toplulukta büyük hamleler yapan bir oyuncu aradım. Özellikle de oyuna yeni başlamamışlarsa, bir yerlerde onların izleri olmalı diye düşündüm."

Creed başını sallayarak Erving'e devam etmesini işaret etti.

"Bana titiz olmamı söyledin, bu grubun çok daha uzun süredir var olabileceğini ve bu yüzden fark edilmediklerini, çünkü saklanmak için gerekli deneyim ve güce sahip olduklarını söyledin. Bu yüzden geçmişini daha derinlemesine araştırmaya karar verdim. Genellikle, örgütler başlangıçta bu kadar iyi organize olmazlar. Fısıltıları ve farklı izleri takip etmeye başladım, ta ki beni burada orada parçalar halinde yayınlanmış bazı garip eski metinlere götürene kadar. Bunlar küçük, kırık yazıt parçalarıydı.

—tekrar bir araya getirildiğinde—yavaş yavaş garip bir hikayeye dönüşmeye başladı. Parçaların çoğu, son bölümleri arayan bir dark web koleksiyoncusu tarafından yayınlanmıştı. Ben de onu bu şekilde buldum. Satıcı gibi davranarak, küçük bir parçaya sahip olduğumu ve yüksek bir fiyata satmak istediğimi, ancak aynı metin olup olmadığını doğrulamak istediğimi söyledim. Yaşlı adam bana her parçanın görüntüsünü gönderdi, böylece hepsini bir araya getirebildim. Her görüntüyü taradım ve tek bir dosyaya kopyaladım. Hepsi eski bir yazıyla yazılmış eski bir parşömen oluşturdu. Metnin yaklaşık üçte biri eksikti, ancak birkaç cümle hala sağlamdı.

Kaşları çatıldı. Eski bir metnin The Facility ile ne ilgisi olabilir ki?

"Mesele şu ki, birçok eski dil, çoğu süper güç sahibi tarafından bilinmeden, konuşulmadan veya okunmadan yok oldu." Erving, benim düşüncelerimden habersiz devam ediyor. "Günlerce diğer metinleri inceledikten sonra bazı kelimeleri bulup çevirmeyi başardım. Ama çoğunu çeviremedim,

kelimeler çok eski ve kaybolmuştu ya da yazı bazı yerlerde çok solmuştu ve okunamaz hale gelmişti."

"Ama yine de bazılarını biliyorsun, değil mi?" Annex iç geçirir ve yüzünde hayal kırıklığı belirirken Erving'e doğru bakışını daraltır. "O zaman bize bildiklerini anlat ve bu kadar uzun uzadıya konuşmayı bırak, Erv. Bize kısa versiyonunu anlat." Gözlerini devirir, Erving'in parlak ışıklı duvarlarından birine yaslanır ve ona acele etmesi için sert bir bakış atar.

"Evet, öyle," diye cevaplar Erving, sonra benim anlayışlı bakışlarımla karşılaşır ve iç çeker. Yorgun bir eliyle yüzünü ovuşturur. "Metinde 'klanlar'dan bahsediliyordu. Daha da önemlisi, en azından günümüz metinlerinde veya arşivlerinde var olmayan *iki* klandan bahsediliyordu. 'En eski', 'tehlikeli' ve 'ihamet' gibi kelimeler vardı, onları anlayabildim ... ama anlayabildiğim tek şey buydu."

Erving konuşmaya devam etmeden önce, zihnimin bir köşesinde bir şey kaşınıyor.

"Sana mantıklı gelmediğini söylemiştim. Zaman kaybıydı." "Yararsız bir şey, tamam." Annex somurtuyor. "Hepsini dinlemekle zamanımı boşa harcadım

"Başka bir şey var mı, hatırlayabileceğin küçük bir şey bile olsa?" Creed, dikkatini tamamen

"Hatırlayabileceğin başka bir şey var mı, küçük bir şey bile olsa?" Creed, Annex'i keserek, tüm dikkatini Erving'e verir. "Sıra dışı görünen veya sana dikkatini çeken bir şey?"

Erving sandalyesine yaslanır, hepimiz beklerken kaşlarını çatmıştır.

"İki klan üzerinde bir önem ve vurgu var gibi görünüyordu. Yanlarında her zaman yer alan kelimeler parşömen boyunca defalarca yazılmıştı. Klanlarının adı olabilir, ama daha önce hiç görmedim ve çeviremiyorum." Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Elimde olan tek şey bu. Şimdi neden saldırının bununla ilgili olamayacağını söylediğimi anlıyor musun? Önemli hiçbir şey bulamadım, sadece anlamsız şeyler."

Ama saldırı kesinlikle bununla ilgiliydi. İçgüdülerim öyle söylüyor.

Aksi takdirde bu çok tesadüfi olur ve bu tür şeyler bu kadar mükemmel bir şekilde uyuşmaz. Bu parşömen veya metin onlarla bir şekilde bağlantılıydı. Bundan neredeyse eminim. Sadece nasıl olduğunu veya bunun tam önemini anlamıyorum.

"Peki klanlar ve Konsey bunu neden gizli tutsun ki?" Ezra, kaşlarını çatarak beni düşüncelerimden koparıyor. "Muhtemelen var olmuş iki klan, tarihimizden *silinmiş* mi?"

Herkesin gözlerine bakarak dönüyor. "Eğer bu gerçekse, bu tek başına şüpheli görünmüyor mu?"

"Klanların istemediği şeyleri halının altına süpürdüğü ilk sefer değil bu. Ve Konsey..." Creed karanlık bir şekilde alaycı bir şekilde güldü. "Onlar yozlaşmışlar. Onlar için küçük bir tarihsel örtbas ne ki?" Sesinde tiksinti, ifadesinde küçümseme vardı, sonra Erving'e döndü. "Bütün bu parşömen parçalarını toplayan kişi nerede? Belki hepsini elimizde tutarsak daha fazla bilgi veya ayrıntı elde edebiliriz."

"Sence bu gerçek mi?" Erving odaya bakınıyor. "*Gerçekten mi?* Uzun zaman önce ortadan kaybolan iki klanı gizlemek için büyük bir örtbas mı yapılıyor?"

"Ya da hiç yok olmadıkları." Herkes benim sözlerimle bana dönüyor. "Belki de tüm bu saldırıların arkasında *onlardan* biri vardır."

Devam etmeden önce hepsine tek tek bakarım.

"Mantıklı. Birisi yavaş yavaş çalışarak, gölgelerin içinde hareket ederken bir zamanlar sahip olduklarını yeniden inşa ediyor. Onları bulana kadar isimleri hiç bilinmiyordu. *Sen* aramaya çıkana *kadar* tamamen gizliydiler." Erving'in gözleri büyürken onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Eğer Konsey veya klanlar olayları gizli tutmaya çalışıyor olsaydı, sadece koleksiyoncuyu ortadan kaldırmaları gerekirdi, seni değil. İddialarını destekleyecek kanıtın olmasaydı, onlar için önemsiz olurdun. Ama gizli kalmak *isteyen* biri..." Kafamı salladım. "Seni hayatta bırakmak bir seçenek olmazdı. Konsey veya klan başkanlarına koşabilirdin ve belki orada geçmişini bilen biri sana inanırdı." Gözlerimi kısarak baktım. "Ben olsaydım... Hiçbir riski göze almazdım."

Erving, sözlerim ve bunların ima ettikleri şeylerden dolayı titriyor.

"Bütün bu saldırıların, ölmüş olması gereken gizli bir klan tarafından yapıldığını mı söylüyorsun? Ve onların varlığını ve diğer şeyleri ortaya çıkarmaya çok yaklaştığımız için bize saldırdıklarını mı?" Annex odanın içindeki herkese bakar, gözlerinde şaşkınlık vardır. "Ama..."

süperlerin kaybolduğu için onları araştırdığını söylememiş miydin?" Creed'e döner. "Neden kimseyi kaçırsınlar ki? Bu, gizli kalma amaçlarını bozmaz mı? Bu kesinlikle dikkat çeker."

Ezra öne çıkar, gözleri Annex ve Creed arasında gidip gelir. "Ama onlar büyük klanları hedef almıyorlar. Daha zayıf süperleri kaçırmıyorlar. Varlıkları ve kayboluşları fark edilmeyenleri. En azından tanrılar bilir ne zamandır böyle."

"Micai'nin Tesis teorisi gerçeğe daha yakın olabilir." Mallyn bana bakar. "Süperleri kaçırmalarının bir nedeni olabilir. Eğer onlar bu gizli klan ve yok edilmeleri gerekirken zayıflatılmışlarsa, o zaman belki..."

"Süper güçleri bir tür güç elde etmek için kullanıyorlar." Ezra'nın gözleri büyür ve Mallyn'in sözlerini keser. Aniden bana doğru döner, gözleri çılgınca. "Bilezik gibi. Güç ve yaşamı emer."

"Bir dakika," der Erving, sandalyesinden kalkarak. "Bu biraz fazla değil mi? Arka planda hareket eden gölgelerden, diğer doğaüstü varlıkların güçlerini emerek dirilen yıkılmış klanlara nasıl geldik?" Kafasını sallar, sesinde inanamama vardır. "Bu bir korku filmi değil. *Tales of The Facility* tam da öyle

... *masallardır*."

Erving odadaki herkese bakarak, birinin ona katılması için bekler. Ama kimse ona katılmayınca ve karşılık olarak sadece endişeli bakışlar gördüğünde, yüzü solmaya başlar. Yavaşça sandalyesine geri çöker.

"Cidden mi? Bu bok gerçek mi? O zaman onlarla nasıl savaşacağız?" Odaya bakınır, sesinde panik belirir. "Onları *bulamıyoruz* bile. O lanet parşömen parçaları dışında, somut bir şey bulamadım ve onlar da artık yok."

"Ne demek istiyorsun?" Creed sorar, gözleri kararır.

"Hepsi gitti." Erving sandalyesinde dönerek, bilgisayarında hızlıca yazarak sekiz monitörünün hepsinde "artık mevcut değil" web sayfası uyarısının görüntülerini gösterir. "Koleksiyoncu birkaç hafta önce tüm gönderilerini kaldırdı. Kaynağına kadar izini sürmemiz ve fiziksel olarak ele geçirmemiz için çevrimiçi olarak orijinal kopyaların izini bulamıyorum"

"Erving, Creed'e bakarak, "Ayrıca, profil bilgilerini ve daha önce bulabildiğim her şeyi de sildi. Mesajlarıma da cevap vermiyor. Tamamen ortadan kayboldu."

"Birkaç hafta önce mi?" Ezra öne çıktı. "Senin evin saldırıya uğradığı zaman mı?"

Erving, elleri titremeye başlayınca gözleri fal taşı gibi açarak Ezra'ya döner. Koltuğundan fırlar. "Siktir... Ben... Ben hiç düşünmemiştim..."

"Sen akıllı falan olman gerekiyordu." Annex başını sallar. "Muhtemelen adamı bulup ortadan kaldırmışlardır." Annex başparmağını boynunda gezdirir ve Erving'in titremesi şiddetlenirken ölümcül bir ses çıkarır.

Annex yaklaşır ve Erving'in sırtını okşar. "Seni koruyan bizler olduğumuz için şanslı değil misin, Erv?"

Erving, altına işemek ya da başka bir kıtaya kaçmak ister gibi görünüyor.

"Doğru." Erving'in bakışlarını karşılayarak, onun içini biraz rahatlatmaya çalışıyorum. "En iyi yerdesin. Bu pislikler seni koruyacaklarını söylüyorlarsa, koruyacaklardır." Odaya bakındım, gülümsemem genişledi. "Onların tanıdığım herkesten daha fazla yıkım ve katliam yaptığını gördüm. Ayrıca bu grubu daha önce *iki kez* yok ettiler. Gizli klan ya da Tesis, onların sana zarar vermesine ya da seni almasına izin vermeyeceğiz. Güvenliğini sağlayacağız, Erving."

Odanın havası biraz hafifleyince Annex kıkırdar.

"Elimizde eskisinden biraz daha fazla bilgi var. İki kayıp klan..." Creed hepimize bakar. "Gidip bu gölgeli piçler hakkında ne bulabilirsek bulalım." Kapıya doğru yürür. "Ve bu sefer onları *tamamen* ortadan kaldıracğız."

Güvenli evden ayrılıp, Creed, Mallyn ve Ezra sahip olduğumuz yeni bilgilerle güvenilir kişilere dikkatlice ulaşmaktan bahsederken, ara yoldan geri dönüyoruz.

Annex kolunu omzuma dolayarak beni kendine yaklaştırır ve dudaklarını dudaklarıma değdirir. "Eve gitmek için sabırsızlanıyorum ve..."

Annex'in sözleri, yerden havaya uçtuğumuzda kesilir. Arkamızdan gelen bir patlama, etrafımızı yüksek bir gürültüyle sarar ve hepimizi yere yapıştırır.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MICAI

Kulaklarım çınlıyor, etrafımda boğuk sesler yankılanıyor ve parmaklarımın altında çakıl taşlarını hissediyorum. Dudaklarımda hafif bir kan tadı var, muhtemelen düşerken bir şeye çarpmış ya da ısırmışım.

Annex'in beni sardığını, vücudunun benimkini kapladığını ve kollarının düşüşümden başımı koruduğunu fark etmem biraz zaman alıyor. Yanımızda, bizi çevreleyen ve patlamadan koruyan başka bedenler de hissediyorum.

Hareket etmeye başladığımda etrafımız dumanla kaplanıyor, az önce içinde bulunduğumuz binadan ve gökyüzünden kül ve közler yağıyor.

Kendimi dikleştirmeye çalışırken etrafımdaki sesler biraz daha netleşiyor.

"O iyi mi?"

"Hareket etmeliyiz..."

"Güvenli eve giren insanlar görüyorum..."

Baş dönmesini atlatmaya çalışıyorum, bulanık görüşümden dolayı gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıp kulaklarımda çınlayan sesi geçip duyularımı odaklamaya çalışıyorum.

Bir nefes daha alıp, artık güvenli ev haline gelmiş yanan kaosun içine doğru gözlerimi açıyorum. En az üç dört düzine siyah giysili figürün yanan binaya girmesini izliyorum. Çatısı yıkılmış, tüm büyüler yok olmuş ve ara yol girişi de kötü durumda. Kapı artık tamamen patlamış ve kırık koruma büyülerinden büyülü statik elektrik yayıyor. Görünüşe göre bariyer patlamayla devre dışı kalmış. *Bir tür büyülü bomba olmalı.*

"Hazır mısınız?" diye bağıyor Creed, gözlerinin akı mürekkep siyahına dönerken etrafında siyah bir sis oluşuyor, güvenli evine giren adamlara bakışları daha da daralıyor.

"Micai'yi burada yalnız bırakmayacağım," diye bağıır Ezra, çınlama durduğu için sesi artık net bir şekilde duyulmaktadır.

"Bunun için endişelenmene gerek yok..." Kendimi kaldırıp giysilerimdeki kiri silkeliyorum. "Çünkü ben de geliyorum."

Creed'e bakıyorum, tartışmaya hazır olarak, ama onun çelik gibi siyah gözleri dudaklarımdaki kelimeleri yok ediyor.

"Herkes" dedim. Creed binaya doğru döner. "Ve ciddiydim. Birlikte hareket ederiz ve birlikte kalırız." Kısa bir süre geri dönüp bana bakar. "Sadece geride kalmamaya çalış."

Annex en sevdiği Bowie bıçağını çıkarıp bana uzattığında gözlerimi devirdim. "Kanlıyken ne kadar seksi olduğunu bana bir kez daha göster, Kızıl."

Onun Bowie bıçağını alıp ellerimde çeviriyorum. Siyah bıçaklarımı kullanmayı tercih ederim, ama henüz onları tam olarak kullanmayı öğrenemedim ve şu anda belirsizliğe ihtiyacımız yok.

"Micai, biri sana çok yaklaşırsa, boynuna veya göğsünün ortasına nişan al." Ezra endişeyle dolu gözlerle bir adım daha yaklaşır.

Güzel Siren'ime kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu pislikler tarafından saldırıya uğradığım ilk ya da ikinci sefer değil, unuttun mu?" Annex ısıklık çalarken, büyük bıçağı kolaylıkla ileri geri çeviriyorum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Son seferinde biraz elektrik yedin, Kızıl." Annex burnunu kırıştırır. "*Bunu* bir daha yapmayalım, tamam mı?"

Annex gülerek iki bıçağı -*Bowie bıçağından biraz daha küçük olan*- botlarından çıkarırken ona küçük bir bakış attım.

Mallyn sessizleşirken Ezra'nın gözleri mor renkte parlar, Creed'in sisi dalgalar halinde etrafına yayılırken gözleri parlak mavi bir renk alır. Annex, bıçaklarını elleri arasında çevirirken dudaklarında tehditkar bir gülümseme belirir.

"Gidelim," diye bağıır Creed, sisi onun etrafında uğursuzca dolanırken

Hızlı ve sessizce hareket ederek, kırık geçit girişinden içeri giriyoruz.

Creed'in siyah kıvrımlı sisi, hepimiz onu gizlice takip ederek içeri girmeden önce bölgeye ilk giren olur. İçeriye doğru ilerledikçe, siyah sis binadan yükselen gri dumanla birleşir, birbirine karışır ve sanki karanlık bir fırtına gibi görünür.

Dumanın içinden bir figür belirir, ama saldırmadan önce, ben ileri atılır ve bacaklarını tekmelerim. Elimdeki Bowie bıçağını çevirip doğrudan göğsüne doğrulturum ve ses çıkarmadan ve diğerlerini uyandırmadan onu çabucak öldürürüm.

Creed yanıma kayar, gözlerinde eğlenceli bir ifadeyle siyah sisi büyük kıvrımlı şekillere dönüştürür ve ileri doğru savurur. Yakındaki iki figürü daha yakalar ve etraflarını sarar, ardından mürekkep gibi siyah kıvrımlarıyla hızla boğar.

Sonra yavaş yavaş ilerleyerek, koyu renk giysili saldırganları tek tek ortadan kaldırıyoruz. Annex ilerleyerek, alanımıza giren bir sonraki figürü öldürür, elini saldırganın ağzına kapatarak çığlıklarını bastırırken, bıçaklarından birini boynuna saplar.

Mallyn, Annex ile aynı anda bir başkasını daha öldürür, adamın üst gövdesine ölümcül bir darbe indirir ve adamın kalbi anında durur, vücudu yanına yere düşer.

Ezra, biz daha içeri girerken, gücünü kullanarak iki adamı daha manipüle eder. Onlar, binanın etrafına bir tür bariyer veya engel oluşturmaya çalışan büyücüler gibi görünürler. Ezra, sihrini kullanarak onların gücünü manipüle eder ve onları birbirlerine düşürür. Sonra Annex ve Mallyn, onları sessizce öldürmeye yardım eder.

Bir takım olarak çalışıyoruz, sorunsuz bir şekilde ileri geri hareket ediyor, yolumuza çıkan her birini, ilk kez birlikte çalıştığımız için beklemediğim bir hassasiyet ve gizlilikle alt ediyoruz. *Ya da bu adamlardan hiç beklemediğim bir hassasiyet ve gizlilikle.*

Daha önce bulunduğumuz yaşam alanına doğru ilerlerken, merkeze yaklaştıkça alevler daha da büyüyor.

Daha fazla ayak sesi yaklaşırken duman bizi çevreliyor.

Aniden, her yönden bize saldırılar geliyor, Mallyn ve Creed saldırıları engellerken ben duman perdesinin içine girip bunu avantajıma kullanıyorum.

Duyularımı keskinleştirip, dumanın içinde gizlenen her saldırganı bulmaya çalışıyorum ve sonra gizlice onlara doğru ilerliyorum. Her birini hazırlıksız yakalıyorum, çünkü saldırıları tamamen çocuklara odaklanmış durumda. Dumanı siper olarak kullanarak, en zayıf noktalarını hedef alarak onları tek tek hızlıca alt ediyorum.

Son rakama ulaştığımda, etrafımdaki duman dağılınca boğazını kesiyorum. Creed, Mallyn, Annex ve Ezra birkaç adım ötede duruyorlar. Gözleri, altımda yerde yatan cesetlere ve elimde tuttuğum kanlı Bowie bıçağına kayıyor.

Annex, alt dudağını dişlerinin arasına çekerek seksi bir inilti çıkarır. "*Siktir*, Red. Beni nasıl sertleştireceğini gerçekten biliyorsun ve..."

Mallyn onu keser ve etrafımızdaki alanı işaret ederek Annex'i geri çeker.

Başımı sallıyorum. Henüz işimiz bitmedi.

Ceset sayımıza göre, en az bir grup daha kaldı. Luche, Silas veya Erving'den ise hiçbir iz yok. *Umarım çok geç kalmamışsındır.*

Yarısı yıkılmış merdivenlerden birine doğru ilerliyoruz, bu taraftaki basamaklar hala sağlam olan tek basamaklar ve hızla Erving'in odasına doğru çıkıyoruz.

Önümüzdeki odalardan bir patlama sesi duyulur duyulmaz en üste ulaşırız.

Kısa süre sonra en uzak odadan kanlı bir ceset atılır, kafasından kan damlarken yere yığılır. Yaklaştıkça şiddetli bir kavga ve mücadele sesi duyulur.

Yüksek sesli bağırışlar duyuyoruz ve Erving'in Silas'a seslendiğini anlıyoruz, ardından acı dolu bir inilti geliyor.

Odaya girerken, tanıdık olmayan her yüzü alt etmek için daha acil hareketlerle ilerliyoruz. Ama içeri girer girmez, Silas'ın boğazını kalın eliyle saran iri bir figür görüyorum. Silas çırpınıyor, adamın eline ve yüzüne tırnaklarını geçiriyor ama adam onu daha da sıkı tuttuğu için bir sonuç alamıyor.

Kavga sırasında kolları ve bacaklarında kanlı kesikler ve yaralar oluşmuştur, ama o hiç pes etmez. Oksijeni tükenirken bile ona saldırmaya devam eder.

Dudakları maviye dönmeye başlar, hareketleri yavaşlar, ama gözleri bana döner ve benimkilerle buluştuğunda içinde küçük bir parıltı belirir.

Onun gözlerindeki bakışı anlayarak harekete geçiyorum ve Annex'in Bowie'sini ona doğru fırlatıyorum. O da onu kolaylıkla yakalıyor ve saldırganın kafasına, saldırgan tam olarak tepki veremeden hızlıca saplıyor. Sonra başka biri ona yardım etmeden onu öldürerek işini bitiriyor.

Geniş odaya dağılmış tüm figürlere bakıyorum. Burada, aşağıda ortadan kaldırdığımız iki gruptan en az iki kat fazla adam olmalı. Her biri aynı derecede iri, silahlı ve baştan aşağı siyah giyinmiş. Daha iri yapılı olmaları, çoğunun bir tür şekil değiştiren olduğunu ve muhtemelen aralarında birkaç büyücü olduğunu gösteriyor.

Karanlık bir gülümseme dudaklarımı kıvrır. *O zaman yeni gücümü ve yeteneklerimi test etmek için daha iyi olur.*

Silas başka bir şekil değiştirenle dövüşürken, odanın karşı tarafında yerde kayan Bowie'ye gözlerimi kısıyorum.

Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor. Odadaki adamlar bizim varlığımızı fark edip saldırmaya başladıkları için onu geri almak için zaman yoktu.

Creed bizi korurken Ezra manipülasyon büyüsünü yapar, Mallyn ve Annex ise kavgaya karışmaya hazırlanır.

Ama ben geride kalmayacağım. Benim de kendi silahlarım var. *Onlar benim için ortaya çıksa da çıkmasa da.*

Bileklerimdeki izlere tamamen odaklanıyorum, parmaklarımın arasında tuttuğum siyah bıçakları, onlarla hissettiğim yakınlığı ve bağı hatırlıyorum. Onları çıkardığımı, benim yaptığım gibi onlara seslendiğimi, her düşünce ve duygumu onlara aktarırken, benim olanı korumak istediğim duygusunun beni ele geçirmesine izin verdiğimi hayal ediyorum.

Bileklerimdeki izler neredeyse eriyen sıcaklığa kadar ısınmaya başlar, ardından siyah bir sıvı akmaya başlar, kıvrılır ve döner, ta ki iki siyah kavisli bıçak şekli ellerimde katılaşmaya başlayana kadar.

Onları sıkıca kavrayarak gülümsemem genişler ve odada hala savaştan adamlara doğru dönerim. "Gerçek savaş şimdi başlıyor."

Hızlanıyorum, vücudum eskisinden daha hızlı ve çevremle daha uyumlu hareket ediyor, en yakın düşmana doğru ilerlemeye başlıyorum.

Yere kayarak bıçaklarımla onun tendonlarını kesiyorum ve onun çığlık atıp düşmesini izliyorum, sonra bıçağımı boynuna saplayarak onu sonsuza dek susturuyorum.

Sonra bana en yakın olan bir sonraki adama geçiyorum, elini kesip kalbini bıçaklıyorum.

Her bir şekil değiştireni kolaylıkla geçip odanın içinde hızla ilerliyorum.

Saldırı benim yönüme dönmeden önce beş adamı daha geçiyorum. Bu saldırılar tamamen bana odaklanmış durumda ve yeni bir sihirli ve fiziksel silah yağmuru benim yönüme doğru fırlatılıyor.

Kaçıp kurtuluyorum, en yakınımdaki saldırgana yavaşça yaklaşıyorum ve diğerlerini yaptığım gibi onu da ortadan kaldırıyorum. O yere düştüğünde, saldırıların bombardımanının durduğunu fark ediyorum.

Ve o anda onları fark ettim: adamlarımın her biri, iyi yağlanmış makineler gibi hareket ederek, odadaki siyah giysili adamların sayısını azaltırken, bana saldıran her saldırganı ortadan kaldırıyorlardı.

Her birinin hassas hareketlerini izliyorum.

Mallyn, benim kadar hızlı hareket ederek odanın diğer ucuna geçiyor ve Erving'i yere yatıran iki adamın boynunu kırıyor, ardından bir sonraki kurbanına yöneliyor.

Annex odada rahatça hareket ediyor, kendisine yaklaşan herkesi bıçaklıyor ve bana yaklaşırken kritik noktaları hedef alıyor. Bıçaklarını kullanmadaki beceri ve hassasiyeti, sanki bıçaklar ayrı silahlar değil de onun bir uzantısıymış gibi görünüyor.

Ezra'nın gözleri tamamen leylak rengi ve odadaki büyücülere odaklanmış durumda. Dördü bize saldırırken bariyerler oluşturmuş durumda. Ezra, onların büyülerini manipüle ediyor, büyücülerin üzerine geri yansıtacak şekilde büküyor ve onları öldürmeden önce bariyerlerini yok ediyor.

Ve Creed... Sanki odada siyah bir fırtına kopmuş gibi görünüyor. Saldırganlardan birkaçı ona saldırmaya bile tereddüt ediyor, o hareket ederken endişeli gözlerle geri çekiliyorlar. Siyah kıvrımlı sisi dalgalar halinde ondan dökülüyor, gözleri tamamen siyahlaşmış halde onlara doğru bir başka hakimiyetçi adım atıyor.

Sarmalları, yakınındaki her şeye saldırıyor, odadaki diğer her şeyden daha vahşi ve kaotik görünüyor. Annex, hızla kaçıp yakında kurbanı olacak başka birine doğru kaymadan önce, sarmallar neredeyse ona çarpıyordu.

Creed, gücüne kapılmış gibi görünüyor, kıvrımları etrafındaki her şeyi yok ediyor ve öldürüyor, her şeyi düşman olarak görüyor. Kontrolünü tamamen kaybetmiş mi?

Gücü, etrafında dönen ve kimsenin yaklaşmadığı bir fırtına haline gelmiş kaos ve yıkım gibi görünüyor.

Arkamdan bir hareket duyuyorum ve iki şekil değiştiren yaratık dönüşürken arkamı dönüyorum: biri büyük gri bir kurt, diğeri ise aç görünümlü bir aslan. Ama onlara saldırmak için harekete geçmeden önce, Creed'in siyah kıvrımları yanımdan geçip şekil değiştiren yaratıkları hızla çevreliyor ve ikisini de havaya çekiyor.

Kurtun inilti sesi duyuyorum, ardından mide bulandırıcı bir çatlama sesi geliyor ve ikisinin de yere yığılmasını izliyorum.

"Micai!" Ezra, sesinde korku ile bağırır. Creed arkamda belirir, sarmalları şimdi bacaklarımın alt kısmını sarar ve yavaşça yukarı doğru akar.

Siyah sis, etrafımı saran kıvrımlara katılır ve beni siyah bulutuyla sararken, etrafımdaki sesler boğuklaşmaya başlar. Vücudumda yukarı doğru hareket eden kıvrımlara uzanır, parmaklarımı kıvrımlar ve mürekkep gibi siyah sis arasında ileri geri gezdiririm, sis ellerime ve uyluklarıma yumuşakça dokunur.

Dokunulduğunda hepsi soğuk geliyor ama rahatsız edici değil, daha çok parmaklarımla yumuşak, hareketli bir bulutu okşuyormuşum gibi. Dokunmak biraz ferahlatıcı geliyor.

Sarmallar ve sis beni sarmaya devam ederken, Creed bir adım daha yaklaşır ve gözlerindeki siyahlık hafifçe kaybolur, yerine açık kehribar rengi gözleri belirir. Gözleri, beni nazıkçe saran sarmallara doğru daralır.

Dudakları soru işareti şeklinde açılır, kaşları yüzünde daha da aşağı iner ve yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi belirir.

Ne olduğunu sormak için ağzımı açtığımda, odanın diğer ucundan gelen acı dolu bir çığlık dikkatimizi etrafımızdaki alana geri çeker.

Creed'in siyah sisi geri çekilir ve önümüzdeki manzarayı görmemizi sağlar.

Luche, arkadan büyük bir şekil değiştiren tarafından tutuluyor, pençeleri Luche'nin boynuna dolanmış ve onu rehin tutuyor.

Shifter, odaya dağılmış tüm cesetlere bakarak, yaklaşan kaderinin farkına varınca gözleri büyüdü.

"Burada olmamalıydın..." diye mırıldanır, pençeleri Luche'nin boynuna daha da derinlemesine batarken gözleri odanın içinde bir o yana bir bu yana kayar.

Luche acı içinde inler, Silas ve Erving ona seslenirken dişlerini sıkar. Silas bir adım yaklaştırmaya çalışır, ama şekil değiştiren kadın onu itekler, Silas'ın dudakları tekrar sıkılaştırken hırlayan bir ses çıkarır.

"Sen buraya gelmeden onun lanet boğazını parçalayacağım, kaltak," diye tükürür, ince dudaklarında karanlık bir sırıtış belirir.

"Sen yapamadan seni öldüreceğim..." diye başlar, ama o onu keser ve çarpık dudaklarından sert, mizahsız bir kahkaha çıkar.

"Bu yüzden tereddüt ediyorsun, değil mi?" Gözlerinde kendini beğenmiş bir ifade belirir. "Kendine güveniyorsun diye mi?" Boğazından yüksek bir alaycı kahkaha çıkar. "Kendini kandırma, cüce. O önce ölecek, bunu sen de biliyorsun."

Silas'ın dişleri uzadı, elleri pençeler ve parmaklar arasında gidip gelirken, dudaklarından düşük bir hırıltı çıktı.

"Bir adım daha atarsan, bu güzelim küçük atardamarı kopacak." Pençeleri Luche'nin boynuna hafifçe batmaya başladı, kan izleri oluşurken, Silas'ın hareketlerini durdurdu.

Büyük şekil değiştiren, kapıya doğru hızla ilerler, ancak çerçeveye yaklaştığında yavaşlar. Gözleri, çıkış ile oda arasında gidip gelir, kapıya ulaştığında bakışları daha gölgeli görünür.

Hareketi görmeden önce hafif bir *tıklama* duydum ve Luche'yi odaya geri itip en yakınındaki Silas'a doğru sürüklerken ona doğru koştum.

Elinde küçük gümüş bir el bombası tutar, bize doğru fırlatmak için geriye doğru çekilirken mavi büyü statik elektrik yayar.

Bomba parmaklarından ayrılır ayrılmaz ona ulaşırım. Hızla hareket ederek uçan tekme atarım ve hem onu hem de bombayı odadan ve ikinci katın sahanlığından dışarı fırlatırım. Onu ağır çekimde izlerken gözleri büyür, bomba göğsüne çarpar ve birlikte düşerken statik elektrik giderek artar.

Creed'in siyah sarmalları hızla beni sarar ve siyah sisi odanın her yerini kaplarken beni ona doğru çeker. Creed'in sisli bariyerinin dışında yüksek bir patlama sesi duyulur ve karanlık hepimizi kaplar.

Bina patlamadan dolayı sallanır ve gıcırda, ama yine de çökmez. *Sanırım diğer koruyucu büyülerden bazıları hala sağlamdır.*

Bir dakikalık sessizliğin ardından, Creed'in sisi çekilir ve Annex, kimse onu durduramadan, hatta kimse hareket edemedi odadan çıkar.

Onu takip etmek üzereyim ki, onun kıkırdadığını duyarım ve bu sesle anında rahatlarım.

Birkaç dakika sonra geri gelir, çılgın bir sırtış yanaklarını gerer. Parmağını arkasına, şekil değiştirenin düştüğü yere doğru uzatır.

"Dünyadaki tüm onarımlar o berbat cesedi tekrar bir araya getiremez." Kanlı iki parmağını havaya kaldırır ve odada sallarken sırtışı daha da çılgınlaşır.

Siyah bıçaklarım bileklerime geri çekilirken burnumu kırıstırıyorum, içime doğru akıp orada kök salarken içimde bir sıcaklık yerleşiyor. *Umarım bundan sonra onları daha iyi kontrol edebileceğim.*

Ezra yanıma gelir, Annex'in kesik parmaklarla oynadığını izlerken yüzünde acı bir ifade belirir.

Odaya bakıyorum, yerler cesetlerle dolu, Erving kanayan Luche'ye koşarken Silas onu tutuyor. Silas, boynundaki kanamayı durdurmak için üstündeki kumaşı yırtıyor, Erving ise en iyi ilk yardım tekniklerini anlatıyor.

Ezra onlara doğru dönüyor, yaralı astının yanına gidiyor ve onu kontrol ettikten sonra her şeyin yolunda olduğunu söylüyor.

"Dinlenip iyileşmesi için birkaç gün gerekebilir, ama hayatta kalacak," der ve Erving'in sırtını okşar.

"Bu tatil anlamına mı geliyor?" diye mırıldanır Luche biraz heyecanla, Erving ve Silas ise gülümser.

Creed ve Mallyn cesetleri incelemeye başlarlar, önceki saldırılarla benzerlikler veya ipuçları ararlar. Ben de onlara katılır, kanlı cesetlerin her birinde bize yardımcı olabilecek bir şey ararım.

Bina boyunca dağılmış cesetler ve vücut parçaları arasında, nispeten sağlam kalmış üç ceset buluruz. Bu cesetlerin orta parmaklarının iç kısmında, mezbahadaki saldırıda öldürülen adamlar gibi küçük bir dövme izi vardır. *Bu adamlar bu grupların liderleri miydi?*

Cesetler ayrıca farklı süper güçlere sahip kişilerin karışımı gibi görünüyor, belirli bir klan veya gruba işaret etmiyor, ki bu da başlı başına garip bir durum. Hiçbir klan, doğaüstü güçlere sahip kişiler arasında bu kadar çeşitlilik göstermez.

Tabii amaç bu değilse? Soylarını güçlendirmek ve tek bir yetenekle değil, hepsiyle donatılmış kendi ordularını oluşturmak için böyle bir çeşitliliğe izin mi verdiler?

Kafamı sallıyorum. Her halükarda, bu kesinlikle Tesis'ti, özellikle de bu saldırı diğerlerine çok benziyordu.

Ben düşüncelere dalmışken, Creed şehirdeki diğer adamlarını arar ve onları temizlik işine yardım etmeleri ve gürültüden dolayı gelebileceği tahmin edilen insan yetkililerle ilgilenmeleri için çağırır.

Ezra ve Erving, cesetleri ve dağınıklığı incelemeye devam ederken, mümkün olduğunca çok insanı uzak tutmak için bölgenin etrafına küçük bir illüzyon sınır koymak için birlikte çalışırlar.

Yardım nihayet geldiğinde, Creed Silas ve Erving'e Luche'yi başka bir güvenli evdeki revirlerine götürmelerini ve yeni bir emir gelene kadar orada büyük ekiple birlikte kalmalarını emreder.

Luche, Sarı Takım'daki bir şifacının yardımını aldıktan kısa bir süre sonra ayrılırlar. Silas ve Erving, Luche'nin yanından ayrılmak istemeyerek onu yakından izlerler.

Creed, biz yola çıkmadan önce başka bir grup astına emirler verir.

En kalabalık ve saldırıya uğrama olasılığı en düşük yerin akademinin yatakhaneleri olacağını düşünerek, geceyi orada birlikte geçirme kararı alırız.

Dışarı çıkarken büyük bir araba gelir, şoför anahtarları Creed'e verir ve hemen yarı yıkık binaya yardım etmek için girer.

Creed arabaya biner ve motoru çalıştırır, Ezra ön koltuğa geçerken geri kalanımız arka koltuklara yığılırız.

Bir saat sonra, akademinin önüne geliyor ve arabadan iniyoruz.

"Dövüşte fena değildin," diyor Creed, arkasından arabanın kapısını kapatıp anahtarları pencereden içeri atıyor.

Sanırım daha sonra birine arabayı almaya gönderecek?

"Ama çok fazla açık verdin. Daha fazla antrenman yapman lazım, özellikle de yeni yeteneğinle."

Gözlerimi devirirken dudaklarımdan küçük bir alaycı gülümseme kaçıyor. Tabii ki bu pislik benim dövüş becerilerimi eleştirmeye çalışacaktı.

Annex Creed'e doğru dönerek gözlerini o pisliğe diker.

"Red fazlasıyla yeterince yaptı, Creed. *Her* kavgada kendini savunabilir." Bana doğru bakıyor, gözlerinde şakacı bir ifade beliriyor. "Ama yardıma ihtiyacı olursa, onun sıkı kışının iş başında olduğunu izlerken seve seve ona destek olurum." Bana göz kırpmıyor, sonra yanıma kayıyor, elimi eline alıyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor.

"Ayrıca..." Creed'e dönerek, dudakları yukarı doğru kıvrılırken gözlerinde muzip bir bakış belirir. "Seksi küçük ninjamız gücünü fazlasıyla kanıtladı, sence de öyle değil mi, Creed?"

Creed'in gözleri büyürken, ikisi tuhaf bir bakış alışverişinde bulunur. "Yoksa sen..."

Ezra ve Mallyn'in de durduklarını duyuyorum, Creed'in dudakları açılırken ve bakışlarımız buluşurken ikisi de bana dönüyor.

"Sen *miydin*?"

ON ALTI. BÖLÜM

CREED

Bakışlarım Micai'nin bakışlarıyla buluşur, sözlerim üzerine kaşları çatılır.

"Ben miydim, ne?" diye soruyor, Annex'e dönüyor, ama o psikopat pislik bana sadece gülümsüyor. O pislik başından beri biliyordu.

Onun Morgan'ın kurtarıcısı olduğunu biliyordu ve hiçbir şey söylemedi.

Kafamı sallıyorum. Hayır, bunu daha önce kendim fark etmeliydim.

Tüm işaretler ortadaydı: gücü, yeteneği, saldırılar sırasında korkusuzca ve tereddütsüzce ormanda hareket etme kolaylığı. Morgan'ın davranışları ve Micai'ye karşı rahatlığı da büyük bir gösterge olmalıydı.

Bunu daha önce fark etmeliydim. Nasıl bu kadar kör olabildim?

Siktir. Ona, şimdiye kadar söylediğim ve yaptığım tüm boktan şeyler için bir özürden daha fazlasını borçluyum. Ona asla tam olarak ödeyemeyeceğim bir borcum var.

Morgan'ı korudu, onu kolayca terk edebilecekken kurtardı... ama sanırım Micai öyle bir insan değil.

Ağzımdan derin bir iç çekiş çıkıyor, vicdanımı kemiren pişmanlık duygusu ile bir kez daha onun mavi gözlerine bakıyorum.

"Morgan saldırıya uğradığı gece onu canavardan kurtaran sendin." Artık bu bir soru değil. Oydu.

Gözleri biraz büyüdü, ne hakkında konuştuğumuzu anladığında ikimize de baktı.

"Sen olduğunu bilmiyordum..." Bu sözler dudaklarımda kül gibi hissediliyor, ona minnettarlığımı doğru bir şekilde ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışırken -ve başaramayınca- kötü bir tat bırakıyor. Özellikle de söylediğim ve yaptığım onca şeyden sonra.

"Bilsen bir fark eder miydi?" diye sorar Micai, bana bakarken gözlerinde tuhaf bir ifadeyle. "Bu seni daha az pislik yapar mıydı?"

Ben cevap veremeden, omuzlarını silkiyor. "Sanmıyorum.

O boktan şey ruhunun her sayfasına kazınmış, Creed."

Annex yanında kıkırdıyor, pislik herif tüm bu olanlardan zevk alıyor.

"Sana öyle davranmazdım..." diye başlıyorum, ama o sözümü kesiyor.

"Beni yine de bir yabancı ve grubuna bir tehdit olarak görürdün. Morgan'ı kurtarmamın nedenlerini de sorgulardın. Bu senin savunma mekanizmanın." Dudaklarında bir sırıtış belirir. "Sen her seferinde doğrudan pislik merkezine gidip birinci sınıfta seyahat edersin."

Ezra ve Mallyn, Micai'nin yanına otururken Annex'e katılarak kıkırdamaya başlarlar. Onu dinleyip onları birlikte izlerken dudaklarım hafifçe kıvrılır.

Neden bu kadar aptal ve inatçıydım da kardeşlerimi daha önce dinlemedim?

Micai'nin sözlerini hatırlayarak başımı sallarım.

Bakışlarım ona yönelir, zihnimde bir soru tekrar ederken ona dalarım.

Dudaklarımı açıyorum ama sözleri söylemeye çekiniyorum. *Ta ki sözler ağzımdan çıkıncaya kadar.*

"Ama neden Morgan'ı kurtardın?"

Micai sevimli küçük kaşlarını kaldırır, sözlerimle dudaklarından küçük bir alaycı gülümseme kaçır ve tüm gerginliğim kaybolur.

"Ama cidden, Micai..." Sesim alçalır, kulağıma bile daha yumuşak gelir, ona bir adım yaklaşıyorum, nedenini bilmek isterim. "Tehlikeliydi. O zamanlar Morgan'ı tanı mıyordun bile. Öyleyse neden ona yardım ettin?"

O geceyi ve Morgan'ı neredeyse kaybetmenin verdiği korkuyu hatırladığımda, etrafımdaki tüm çocuklar sessizleşir. Vücudu çiziklerle kaplıydı ve düzgün konuşamıyordu bile. Zayıf vücudunu kollarımda tuttum ve onun güvende olduğu için tanrılara şükrettim. *Birisi* onu kurtarmıştı... O kişinin başından beri önümde olduğunu bilmeden.

Gözlerim Micai'nin minyon vücudunu taradı.

O geceki canavar da pek küçük sayılmazdı. *Ve o, küçük kız kardeşimi korurken tek başına onunla savaşmıştı.*

"Yapabileceğimi bildiğim için," diye cevapladı Micai, beni düşüncelerimden kopararak, sözleri doğrudan ve basitti. Ama bakışları bana daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Ve çünkü..." Micai devam ediyor, sesi biraz alçalıyor, neredeyse fısıldar gibi. "Kimse öyle ölmeyi hak etmez, çaresiz ve yalnız, birinin seni kurtarmasını, sana yardım etmesini umarak..." Boğazını temizlerken başını sallıyor, bakışları benimkilere dikleşiyor. "Yardım edebilecekken neden masum birinin ölmesine izin vereyim ki?"

Gözleri benimkilere dikilir, henüz tam olarak çözemediğim pek çok söylenmemiş söz barındırır.

"Ben yapmazdım." Sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi omuzlarını silkiyor. "Yapabileceğimi bildiğim şeyi yaptım. Hepsi bu."

Gerçekten öyle düşünüyor. Gizli bir amacı yok, karşılığında bir şey beklemiyor, sadece *yardım etmek* istiyor. Ve bu düşünce midemi burkuyor.

İlk günden beri ona çok kötü davrandım, onu olduğu gibi hiç görmedim. Kardeşlerim bunu biliyordu, ama ben alıştığım statükoyu bozmamak için her şeyi bir kenara ittim.

Onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, o mavi gözler beni dikkatle izliyor.

Bana güvenmiyor... ama onu nasıl suçlayabilirim ki? Ona sadece en kötü yanımı gösterdim. Ama artık öyle değil.

Ona doğru bir adım atıyorum, gözleri hala bana karşı temkinli. "Morgan'ı kurtardığın için... *teşekkür ederim.*" Gözleri biraz açılıyor, umarım içimdeki samimiyeti duyup görüyordur. "Ve diğer her şey için..." Elimi boynuma götürüyorum. "Özür dilemek yetmez, ama zamanla sana göstereceğim."

"Neyi göstereceksin?" diye sorar, küçük kaşlarını çatarak beni izler.

Ve fark ettim ki, şekli ne olursa olsun, bana gösterdiği ilgi hoşuma gidiyor. Gözlerinin üzerimde olması *hoşuma gidiyor.*

Yanaklarım küçük bir gülümsemeyle gerildi. "Göreceksin."

Gözlerini devirirken dudaklarından sevimli bir alaycı gülümseme dökülür, düşünceleri kolayca okunur.

Muhtemelen bana "inatçı pislik" diyor ve benden pek bir şey beklemiyor. Ama ona yanıldığını kanıtlayacağım.

Sözlerimi her zaman tutarım ve bir kez benim adamlarımdan biri olursan, her zaman arkanda olurum. İnatçı bir pislik olabilirim, ama aynı zamanda aşırı derecede sadık biriyim.

O Morgan'ı ve kardeşlerimi korudu, şimdi de ben onu koruyacağım.

Onu korumak *bizim* görevimiz. Benim ve kardeşlerimin.

Her birine bakıyorum, hepsi gözlerini bizim aramızda gezdirip etkileşimimizi izliyorlar.

O küçük bir iç çekiyor ve benim gülümsemem daha da genişliyor.

Onunla olan karşılıklı konuşmalar da hoşuma gitmişti. Bir konuda anlaşamadığımızda çok ateşliydi.

"Gizemli sözlerinle memnun görünüyorsun," diye yanıtladı sonunda ve bana attığı sinirli bakışla göğsümde bir şeyin kayıp gittiğini hissettim.

Belki beni tamamen affetmeyecek... çünkü kızgın ya da sinirli yüzü çok sevimli, göz ardı edilemeyecek kadar. Gelecekte pek çok *tartışma* yaşayacağımızı görebiliyorum.

"Tepkilerin çok sevimli." Omuz silkiyorum, onun karşılık vermesini bekliyorum.

Gözleri büyüdü, ağzı benim sözlerimle açıldı. Sonra gözleri saçlarıma kaydı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, onu saklamaya çalıştı ama başaramadı.

Bakışları tekrar benimkilerle buluşur. "Saçın güzel görünüyor. Bu gece özellikle *parlak* görünüyor."

Gülümsemesi büyürken, elimi saçlarımin arasından geçiriyorum.

Normalden biraz daha yağlı hissediyor ve çıkmadan önce saçımı düzeltmek için ekstra şekillendirici jel kullanmak zorunda kaldım. Yağlı görünüyor mu?

Kaşlarım birbirine yapışıyor. Belki de kullandığım ürünleri değiştirmem gerekiyor, kokuları da biraz garipti.

Bu günlerde evde işler çok hızlı geliyordu. Protein shake'lerimin tamamını atmak zorunda kaldım çünkü çok topaklanmıştı ve tadı berbat gibiydi.

Micai'nin parlak mavi gözleriyle tekrar karşılaştım, dudaklarından küçük bir kıkırdama çıktı. "Bence sana çok yakışmış Creed. Seni hiç bu kadar güzel görmemiştim."

Şaka yapıyor olmalı, değil mi?

Annex kıkırdar, Mallyn kendi kahkahasını bastırır ve Ezra, Micai'nin bakışlarıyla karşılaşırken sırtarak ona katılır. Anlamalı bir bakış paylaşırlar.

Micai'ye bir adım daha yaklaşırken kafamda düşünceler dönmeye başlar.

"Demek bunu sen yaptın?" Saçımı işaret ediyorum.

Bana dönüyor, masum bir bakışla pembe dudaklarını aralıyor.

"Ne demek istediğini anlamadım Creed. Bir sorun mu var? Bence güzel görünüyor."

"Ne kullandın?" Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçar. "Lütfen bana bunun birinin spermi olduğunu söyleme. Bu çok fazla olur." Micai'nin gözleri büyür ve kahkahaya boğulur. Ben ise Annex ve Mallyn'e bakarak gözlerimi kısıyorum.

"Sana bir kova dolusu verebilirdim, Red," diye ekledi Annex, bu da onun kahkahasını daha da artırdı. Eğilip belini tutarken gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Neden bunu düşünemedim?" diye gülmekten boğulur.

Demek öyle değil. *Tanrıya şükür.*

Onun sözleriyle omuzlarım gevşer. "O zaman ne?"

Gözlerini siler, bakışları tekrar benimkilerle buluşurken kendini düzeltir. Bir adım öne çıkar, bakışlarında şakacı bir ışıltı vardır. "Kayganlaştırıcı."

Ardından gelen gülümseme o kadar göz kamaştırıcı ki, az önce şampuanımı penis jeli ile değiştirdiğini itiraf ettiğini neredeyse unutuyorum.

Micai sırtınca tüm erkekler kahkahaya boğulur. "Ama bu sadece başlangıç, Creed."

Kendi sırtışım büyümeden önce yüzümü elimle ovuşturuyorum ve ayakkabılarımızın uçları birbirine değdiğinde bir adım öne çıkıyorum.

"Eğer böyle oynamak istiyorsan... o zaman oyun başlasın, Micai."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

MICAI

Ezra sağ tarafıma, Annex ise sol tarafıma yerleşir. İkisi de daha rahat koyu renk kot pantolon ve gömlekleriyle ağız sulandıran bir görünümündedir. Ama yüzlerindeki ifade savaşa hazır olduklarını gösterir.

Uzun ve dolambaçlı merdivenlerden ana akademi binasının üçüncü katına, Seria ve küçük arkadaşlarının beklediği Elitler odasına çıkıyoruz.

Merdivenleri çıkarken Seria'nın davetiyesini elimde çeviriyorum ve bugün beni davet ederek ne planladığını merak ediyorum. Her zamanki gibi eve dönüp görkemli bir kutlama yapmak yerine akademide düzenlemesi bile başlı başına şüpheli. Neyin peşinde?

Sadece statü farkımızı yüzüme vurmak istediğini sanmıyorum. Olan biten her şeye bakılırsa, bundan daha büyük bir şey olmalı.

En üst basamağa ulaştığımızda, Annex elimi tutar ve gözleri şakacı bir şekilde elbiseme doğru daralırken beni durdurur.

"Bundan emin değilim, Kızıl." Gözleri, yurt odalarımızdan çıktığımızdan beri *onuncu* kez vücudumu taradı. "Oradaki pislikler seni bu kadar seksi görmemeli." Bana yaklaştı. "O elbiseyle çok çekici görünüyorsun... ve ben bütün sabah açtım." Mavi gözleri ısınmaya başlar, eli kalçama uzanır, ama Ezra onu yakalar ve uzaklaştırır.

"Sen bunu yapmaya devam ettiğin için yurt odasından çıkmamız zaten uzun sürdü." Ezra yanıma geçer, Annex'e doğru sert bir bakış atar. "Ne kadar çabuk girersek, o kadar çabuk çıkarız. Oyalanmayı bırak..."

"Ama Ez, ona bir bak." Annex bana doğru el salladı, eli giydiğim dar, lacivert, vücudu saran elbiseyi işaret ediyordu.

Altın zincirli bir yakası, belimin etrafında küçük bir kesik tasarımı var ve sırtı tamamen açık. Her kıvrımı ve eğriliği ortaya çıkarıyor ve giydiğim andan itibaren Annex ve diğer erkekleri hayran bıraktı. *Bu yüzden onu seçtim.*

Ezra'nın gözleri bir an daha üzerimde kalıyor, sonra başını sallıyor. Ardından üçüncü kata çıkıyor ve Annex'i görmezden gelerek bana elini uzatıyor. "Gidelim."

Elini tutuyorum, Annex hızla yanımıza geçiyor ve Seria'nın partisine doğru yola çıkıyoruz.

Annex etrafına bakındı, mükemmel bir şekilde dağınık koyu saçlarını eliyle tararken dudaklarından bir inilti çıktı.

"Bu kötü kalpli sürtüğün partisinde neden zamanımızı boşa harcadığımızı bana bir daha hatırlatır mısın...?" Ezra'ya doğru gözlerini kısarak bakar. "Ve neden her şeyi mahvetmeme izin verilmiyor?"

"Çünkü cevaplara ihtiyacımız var. Ve ne yazık ki, şu anda en iyi ipuçlarımızdan biri Mica'i'nin manipülatif, kötü kalpli üvey kız kardeşi." Ezra iç geçirir ve elimi hafifçe sıkar. "Ayrıca, onun planlarını anladığımızı bilmesini istemiyoruz, böylece herhangi bir ipucu veya kanıt, biz bulmadan önce yakılmasın veya gömülmesin."

"İstediğimiz cevapları daha verimli ve eğlenceli bir şekilde elde etmemizi sağlayacak birkaç 'gömme ve yakma' yöntemi biliyorum." Annex kötücül bir şekilde sırıttı, düşünceleri açıkça işkenceye yönelmişti. *Seria için buna karşı değildim.*

"Güven bana. Gerekli olduğunu düşünmeseydim buraya gelmezdim," diye ekliyorum, ikisinin de bakışlarını karşılayarak. "Seria geri döndüğünden beri hareketlerinde dikkatli davranıyor, riske girmiyor. Ama bugün beni bir nedenden dolayı davet etti. Ve ne oyun oynuyorsa, ben de memnuniyetle katılacağım."

"Hepimiz katılacağız. *Birlikte.*" Ezra başını sallar, ikisinin de benim yanımda olduğunu hatırlatır. Ama gözleri temkinli ve yorgun görünür.

Bu günlerde saldırılar ve Seria'nın hareketlerini izlemek zorunda kalmakla hep birlikte daha meşgullerdi.

Bu günlerde derslerine devam ediyor ve piyonlarıyla vakit geçiriyordu. a lot these days. But there had been no suspicious

hareketler yoktu. Bu da bizim için de hiçbir ipucu veya cevap olmadığı anlamına geliyordu.

Ancak birkaç gün önce güvenli eve yapılan saldırının ardından, biriken tüm soruların net cevaplarına *ihtiyacımız vardı* ve Seria bizim tek bağlantımızdı.

Tesis açıkça harekete geçmişti, bu yüzden biz de harekete geçmeliydik.

Onun onlarla bir şekilde bağlantısı olduğunu biliyoruz, bu bağlantı sadece onlardan o metal bileziği almış olması olsa bile.

Ama bunun daha derin bir anlamı olabileceğini hissediyorum.

Bane malikanesine gelmeden *önce* onlarla bir bağlantı kurmuş olabilir. Ya da belki annesinin ailesi kurmuştur?

Onun geçmişi ve annesinin ailesi de bir şekilde gizemli. Bu yüzden Creed ve Ezra'nın öncülüğünde bu konuyu da araştırıyoruz.

Elitlerin odasına ve Seria'nın partisine doğru ilerlerken, zihnimi dolduran kalan düşünceleri kafamdan silip atıyorum.

Tüm katı sadece iki oda kaplayan uzun ve lüks koridordan ilerliyoruz: Elitlerin odası ve akademinin kütüphanesi.

Gözlerim koridorun en uzak tarafındaki iki büyük maun kapıya takılıyor. Kütüphane.

Büyük kapılar yedi fit yüksekliğinde ve kenarlarında eski mühürler ve runlarla süslü oymalar ve desenlerle bezenmiş.

Bakışlarım tanıdık kapılarda takılıyor ve düşüncelerim önceki hayatıma gidiyor. Bir zamanlar genç ve yalnız olan benim için nasıl bir sığınak ve rahatlık yeri olduğunu. Ve dünyadan saklanıp başka birinin dünyasına katılabileceğim bir yer olduğunu.

Ama ne yazık ki, bir zamanlar kitap okuyup, kitap sayfalarında huzur bulup, huzur içinde ders çalıştığım sessiz ve güvenli sığınağım etrafımda yıkıldı.

Seria'nın ikinci yılımda akademiye gelmesiyle, burası hızla korku ve kaçınma yeri haline geldi. Öğrencilerin davranışları, beni dışlayıp kayıtsız kalmaktan, tam anlamıyla taciz ve zorbalığa kadar neredeyse anında değişti ve zamanla daha da kötüleşti.

Öğrenciler beni kütüphaneye kadar takip eder, köşeye sıkıştırır ve eski kitap rafları arasında kapana kısıtırlardı ve...

"Micai? Bir sorun mu var?" Ezra, kaşlarını çatarak benim baktığım yöne ve kütüphaneye doğru bakarak sordu.

Gözlerimi kısa bir süre kapatıp derin bir nefes alıyorum.

O anıları neredeyse tamamen unutmuştum, yıllar içinde çok daha kötü ve karanlık anılar onların yerini almıştı.

Ama hepsi geçmişte kalmıştı. Ve artık burada duran ben değildim.

Ezra ve Annex'e bakıyorum. *Artık yalnız da değildim.*

"Hiçbir şey." Düşüncelerimi kafamdan silkeliyorum. "Sadece eski bir anı."

Kütüphane kadar büyük ve süslü bir tasarıma sahip en yakın kapıya doğru ilerliyoruz. Gözlerim önümüzdeki mermer kaplamalı ahşaba odaklanıyor. *Elitlerin odası.*

Sadece belirli bir prestije ve statüye sahip olanların girebileceği bir oda. Ve *sadece davetlilerin girebileceği* bir grup. Öğrenci topluluğu üzerinde etki ve güç sahibi olan bu grup, etkinlikler ve benzeri konularda kararlar alır, neredeyse insan okullarındaki öğrenci konseyi gibidir, ancak çok daha fazla ayrıcalık ve elitizm içerir.

"Hadi şunu halledelim." Davetiyemi çıkarıp kapıya bastırıyorum, lacivert ve altın rengi kart anında soluk altın rengi lekelerle dönüşüyor, kapı tıklıyor ve altın rengi kolunu çekip açıyorum.

Oda, balo salonu büyüklüğünde ve akademinin ana salonuyla bile rekabet edebilecek bir alana açılır. Zemin, duvardan tavana kadar beyaz ve gri mermerle kaplıdır ve üzerinde altın lekeler vardır.

Etrafa bakmaya devam ederken dudaklarımdan küçük bir alaycı gülümseme kaçıyor.

Bahse girerim burası fakülte odasından bile daha iyi döşenmiştir — *Elitler* için sadece en iyisi.

Elitlerin çoğu, ana klanlardan veya yan klanlardan gelen, Pasifik kadar derin ve eski bir servete ve güce sahip ailelerden oluşuyordu.

Seria henüz güzel Elitler rozetini almamıştı, ama buradaki kıdemliler tarafından bu pozisyon için hazırlanıyordu. Bugün bu odayı kullanmak gibi belirli ayrıcalıklar tanıyanlar.

Gözlerim odayı tararken, Seria'nın küçük "dokunuşlarını" her yerde görüyorum.

Her duvarda ipek pembe kumaşlar asılıydı ve tavandan büyük gül kristal avizeler sarkıyordu.

Odanın büyük bir kısmını pembe ve altın rengi masalar dolduruyor, hepsi küçük kanepelerle dolu büyük yuvarlak altın masayı ve bir tür parlak içecek için şelale gibi görünen devasa pembe elmas heykeli çevreliyor.

Gözlerim en uzak duvara, sadece kenarları pembe kumaşla çerçevelenmiş duvara kayıyor. Ve ortasında, duvarın kendisi kadar büyük, büyüğü bir duvar halısı asılı.

Halıda, Seria'nın yüzeyinde parıldayan görüntüleri var; gülümseyen veya arkadaşlarıyla poz veren görüntüleri; güzel manzaralarla çevrili görüntüleri; ya da Xander, Kane, Anders ve Knox ile birlikte Hallmark fotoğraf çekimindeymiş gibi gülen görüntüleri.

"Bu bok çukurunu hangi kör, zevksiz ahmak dekore etti?" Annex alaycı bir şekilde, geçen bir garsondan bir hors d'oeuvre alıyor ve garson, Annex'in bakışlarıyla karşılaşınca anında soluyor ve kaçıyor. "Bu pembe ve altın rengi neyin nesi? Burası zevkli olmaktan çok *kitsch*."

Ezra gülünce, Yılın Dekoratörü'ne kaşlarımı kaldırıyorum. Onları dinlerken dudaklarıma tekrar bir gülümseme yerleşiyor.

Bu kesinlikle bir şeyi telafi etmeye çalışmak... ve sadece beyin hücreleri veya iyi bir kişilikten daha fazlası.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve odanın bir köşesinden bana bakışlarını diken tanıdık bir grup pisliklere doğru dönüyorum.

Alice, Tandy, Dale ve Kayden, ben onlara en güzel gülümsememi göstermeden önce bana alaycı bir şekilde bakıyorlar. Hepsi de irkiliyor ve hızla başka bir yere dönerek başka bir şey yapıyormuş gibi davranıyorlar. *Parti olsun ya da olmasın, hepsini yerlerine oturtmaktan mutluluk duyarım.*

Seria'nın en sevdiği evcil hayvanının nerede olduğunu merak ederek odaya bakıyorum.

Kış tatilinden beri Ivy'yi görmemiştim. Acaba küçük hediyemden hoşlanmış mıydı? *Ya da belki de bu yüzden burada değildi.*

Bu düşünceyle gülümsemem genişledi.

Hepsi yakında hak ettikleri cezayı alacaklardı. Ama bugün Seria'nın günüydü.

Sanki şeytani kaltağı kendisi çağırılmış gibi, o da ortaya çıktı.

Xander ve Anders'ın koluna girerek bana doğru gelirken, Kane ve Knox gölgeler gibi arkalarından takip ederler. Knox diğerlerinden daha içine kapanık ve yavaş hareket eder.

Seria'nın parlak pembe dudaklarında bir gülümseme belirir, gözlerinde gerçek bir sevinç ifadesi vardır ve benim birkaç adım önümde durur.

"Micail!" Bana sarılmak istercesine uzanır, ama Ezra beni göğsüne doğru çekerek, temas gerçekleşmeden engeller.

Zaten onun bana bu kadar kolay dokunmasına izin vermeyecektim.

Seria donar, yüzünde hafif bir sertlik belirir, sonra kendini toparlar ve bu hareketi görmezden gelerek dudaklarını yumuşak bir gülümsemeye bükür.

"Geldiğine çok sevindim. Son zamanlarda aramızda olanlardan dolayı gelmeyeceğinden endişelenmiştim." Hızlıca Annex ve Ezra'ya bakıyor. "Benimle birlikte kutlama yapmaya geldiğin için *gerçekten* çok mutluyum." Dalgalı sarı buklelerini eliyle düzeltiyor ve saçındaki altın rengi parıltılara dikkat çekiyor. Bu onu daha da melek gibi gösteriyor. *Onu gerçekten tanımayanlara göre.*

"Babam evde daha uzun kalıp ailemle kutlama yapmamı istedi, ama ona sadece doğum günüm için bu kadar gün kaçırmamanın doğru olmayacağını söyledim."

Gözleri, babamdan bahsedince vereceğim tepkiyi dikkatle izliyor. Ama asla alamayacağı bir tepki. Greere Bane'den veya sözde "*ailemden*" sevgi beklemeyi çoktan bıraktım.

Artık bunlara ihtiyacım yok. Artık erkeklerim var.

Ezra'ya ve yanımdaki Annex'e bakıyorum, ikisi de Seria'ya öfkeyle bakıyor.

Kendi ailemi buldum.

"Ayrıca..." Seria, her zamankinden daha tatlı bir sesle konuşmaya devam ediyor. "Burada benim için ikinci bir aile gibi olan tüm arkadaşlarım var

Bu sözler, etrafımızdaki tüm pisliklerin yüzlerine acınası bir gülümseme kondurur. "Ve bir de sen varsın, Micaï."

Bakışlarımız buluştu ve mavi gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi, arka planda bir plan dönüyordu.

Bana bir adım daha yaklaşmaya çalışır, ama Annex'in bakışını fark edince vazgeçer.

"Son zamanlarda aramızda gerginlik olduğunu biliyorum. Ve ihtiyacın olduğunda yanında olamadım. Okulu ve kendi kişisel sorunlarımı aramızdaki bağdan daha öncelikli tuttum." Sahte gülümsemesi hafif bir kaş çatışına dönüşür, odanın içinde dolaşır ve sonra hızla tekrar gözlerime bakar. "Ama şunu bilmeni istiyorum, bundan sonra elimden gelenin en iyisini yapacağım. Her şeyi eski haline getireceğime söz veriyorum... ikimizin de eskisi gibi olacağına."

Ezra'nın kalp atışlarının hızlandığını, onun sözleriyle belime sarılmasının sıkılaştığını hissedebiliyorum. Elimi onun elinin üzerine koyup Annex'e uzanıyorum, parmaklarımızı birbirine dolayarak ikisini de sakinleştiriyorum.

Hepimiz o sözlerin ardındaki gerçek anlamı biliyorduk.

Beni onun altında, kapana kısılmış ve yavaş yavaş ölürken, hayatımı ve gücümü parça parça emmesini istiyor.

Ama bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Benden yeterince aldı. *Artık yeter.*

Dudaklarımı aralayıp ona aklımdan geçenleri söylemeye ve sonunda onu yerine oturtmaya hazırdım, ama o dönüp bir garsona işaret etti. Garson küçük lacivert bir kutu getirip ona uzattı ve aceleyle uzaklaştı.

"Bugün *benim* doğum günüm olabilir, ama sana bir şey vermek istedim... sana ne kadar değer verdiğimi göstermek için." Kutuyu eline alır, öne doğru eğilir ve sesi alçalır. "Bu, babamın beni ailemize kabul ettiği ilk yıl bana verdiği bir şey. Bana bunun kendisi için çok değerli olduğunu, ama beni çok sevdiği için benim almamı istediğini söylemişti." Geriye yaslanırken gözlerinde tuhaf bir parıltı belirir, bana doğru kutuyu açmadan önce gülümsemesi genişler. "Ama şimdi senin almanı istiyorum."

Gözlerim büyüdü, etrafımdaki her şey kayboldu ve ellerindeki küçük lacivert kutudaki kolyeye bakakaldım. Bu olamazdı...

Elim bilinçsizce kolyeye uzanır, ama Ezra beni geri çeker ve bana bakarken gözlerinde şaşkınlık belirir.

"Beğeneceğini biliyordum. Sana çok yakışacak." Annex ve Ezra'nın bakışlarını görmezden gelerek öne doğru uzanır. "Bunu sana, Micai, içten sevgimin ve şefkatimin bir göstergesi olarak veriyorum. Tek ve biricik kız kardeşim için."

Kutuyu ellerime doğru itiyor, sözleri öfkeyle midemi burkuyor. O kaltak bu kolyenin ne olduğunu çok iyi biliyor ve bana onu "hediye ettiğini" söylüyor. Sanki başından beri onunmuş gibi.

Çarpınan kalbimi sakinleştirmeye ve yüzümü olabildiğince soğukkanlı tutmaya çalışıyorum.

Kolye hala onun elinde.

Kutuyu ondan almaya çalışıyorum, parmaklarım küçük lacivert kutuyu okşuyor. Ama tam kabul ederken, biri aniden Seria'ya arkadan çarpıyor. İkisi de öne doğru düşüyor ve bana çarpıyor.

Geriye düşerken kutuyu ellerimde sıkıca tutuyorum, ama yere çarpmadan önce Ezra ve Annex beni yakalayıp güvenli bir yere çekiyorlar.

Seria öne doğru sendeliyor ve Kane ve Xander onu yakalayamadan yere düşüyor.

"Ne oluyor lan?!"

"Ne oluyor lan?!"

Knox, Seria'nın yanında yerde yatarken, ikisi de ona öfkeyle bakıyorlar.

Seria, ayak bileğini tutarken hafif bir acı çığlığı atar ve ikisi de ona yardım etmek için koşarlar. Xander onu kollarının arasına alır, Kane ise onu muayene eder.

Anders ise Knox'a koşar, onu yerden kaldırır ve sendeleyeni Knox'u dengelemeye çalışır.

"Üzgünüm," der Knox, kendini toparlayarak. "Biraz başım döndü."

Elini boynuna götürür ve parmaklarında bir damla kan olduğunu fark ederim.

"O zaman otur lan," diye bağırır Xander, Seria ise kollarını Knox'un boynuna dolamıştır.

Gözleri Knox'a karanlık bir şekilde kısılr, sonra tekrar bana döner ve bakışları tamamen ellerimde duran küçük kutu ve kolyeye odaklanır. Gülümsemesi yeniden belirir, gözleri neşeyle parıldarken gülümsemesi daha da genişler.

Bu bakış anında tüylerimi diken diken etti.

"Hasar görmediğine sevindim." Bakışları yumuşar ve bana döner. "Ona iyi bak. Çok hassastır."

Kutuyu kapatıp ellerimde sıkıca tutuyorum, o kötü kalpli kadına bağışlamak istiyorum ama bunun bana ve arkadaşlarıma bir faydası olmayacağını biliyorum.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum.

Bir gün... Bir gün o gülümsemeyi dudaklarından sonsuza dek sileceğim.

"Gördün mü? Hepimiz anlaşabiliriz." Anders öne çıkar, dudaklarında hafif bir gülümseme belirir, gözleri benimle Seria arasında gidip gelir. "Geçmiş geride bırakıp birlikte ilerlemeliyiz." Kane ve Xander'a bakar, Knox'a doğru kayan bakışlarında bir parça endişe belirir.

"Bunu... deneyebiliriz." Kane yavaşça başını sallar ve Anders'ın yanına geçer. "Sen ilerlemeye hazırsan, biz de hazırız." Kısa bir süre benimle göz göze gelir, sonra Xander'a döner.

"Xander..." Kane beni işaret eder.

Xander bana bakar, yüzünde bir anlık sinir belirir, ama hemen kendini toplar.

"Seria'nın yanında uslu durursan, belki..."

Xander, Seria propagandası konuşmasına tam olarak başlamadan önce, Annex ve Ezra kıkırdamaya başlar. Sesleri karanlık ve tehditkardır ve gerçek bir neşe içermez. İlerleyerek, Anders'tan Kane'e ve Xander'a bakarken nazikçe önüme geçerler.

"Şimdi *'iyi'* davranmaya mı çalışacaksın?" diye alaycı bir şekilde sorar Annex. "Bunun için çok geç." Parmaklarını kırııştırır, onlara doğru adım atarken dudaklarında kendine özgü sırıtışı belirir.

"Micai'yle birlikteyken neredeydiler bu Brady-Bunch saçmalıkları ve nezaketin?" Ezra'nın sesi alçak ve keskin, öfkesi dalgalar halinde yayılıyor. Vücudu gergin, yumrukları sıkıca kapalı, her an onlara saldırmaya hazır.

Deli psikopatım ve güzel Sirenim kızgındı. *Ve hepsi*

Ben

. Cinayet havada asılı kalır.

Oda o kadar sessiz ki, diğer misafirler ayrılmaya çalışırken garsonların

masalar arasında koşturmaya çalıştıklarını duyabiliyorum.

Gerginlik bıçakla kesilebilecek kadar yoğun.

"Biz..." Anders konuşmaya başlar ama sonra durur, kaşlarını çatarak arkadaşlarına ve ortağına bakar, sonra bana döner, gözlerinde garip ve şaşkın bir ifade belirir, ama Ezra onu keser.

"Mazeretlerinize ihtiyacımız yok. Eylemlerinizi kendinizi açıkça ifade ettiniz. Ve biz de kendimizi daha önce açıkça ifade ettik." Ezra, Kane'e bakar ve Kane irkilir. "Yeniden hatırlatmamı mı istiyorsun?"

Ezra sonra odadaki herkese bakarak, hala burada olanların gözlerine bakar. Ya karanlık bakıştan çekinirler ya da gözlerini yere indirirler.

"Micai bizim ve bizden biri. Onunla uğraşırsan... hepimizle uğraşırsın."

Kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırır ve odanın diğer ucuna sert bir bakış atar.

"Ben de insanların benim olan şeylere bulaşmasından hoşlanmam." Annex, Bowie bıçağını çıkarır, dudaklarında kendine özgü gülümsemesi belirir ve bıçağı elinde şakacı bir şekilde çevirir. "Bu, beni kan dökmek istememe neden oluyor."

Hâlâ yakınımızda duran birkaç kişi, o onlara bakarken birkaç adım geri çekilir ve ondan uzaklaşır.

Annex sonra dönerek, Xander'ın kollarındaki Seria'ya bakıyor. "Eğer biri bunu yaparsa... Onu cehenneme sürükleyip sonsuz bir uçurumda sonsuza kadar boğulmasını izleyeceğim."

Seria irkilir, gözleri büyür ve Xander'a döner. Xander, psikopat gülünce Annex'e zayıf bir bakış atar.

Ezra ikimizi de döndürür, Annex diğer tarafıma gelir ve kolunu omzuma dolamıştır.

"*Davetiniz için teşekkürler, çok eğlendik*" demek isterdim, ama artık nazik davranacak havada değilim," diyor Ezra, kapıya doğru yürürken.

"Muhtemelen yine fazla anlam yükleyip bizi bu korkunç partilerden birine daha davet etmeye çalışırsın."

"Hey..." Xander bağıırır, ama Annex durur ve ona bakarak yüzündeki ifadeyle bir şey başlatması için yalvarır.

Anders, Xander'ın kolunu çekerek başını sallır.

"Zavallı." Annex, boş elindeki kılıcı çevirerek alaycı bir şekilde söylüyor. "Bizi rahatsız etmek yerine berbat dekorasyon becerilerin üzerinde çalışmalısın." Kılıcıyla odayı işaret ediyor. "Burası bok gibi görünüyor ve yemeğin bok gibi tadı var. Ve şu..." Bıçağını arka duvardaki büyülü duvar halısına doğru uzatır. "Her lanet fotoğrafta kabız gibi görünüyorsun. O boktan şeye bir filtre koy da misafirlerinin gözlerini kurtar."

"Bazı insanlar fotojenik değildir, Annex," diye ekler Ezra, bize kapıyı açarken sırtarak.

Annex başını sallayarak dramatik bir şekilde iç çeker. "Bu lanet olası gerçek değil mi?"

Seria başını bize doğru çevirip, iki adamıma inanamayan gözlerle bakarken, ikisi de gerçekten ciddi görünüyor.

"Hadi düzgün bir şeyler yiyip kendi partimizi yapalım, Red." Annex kapıyı daha da açar ve biz çıkarken odada bir çınlama duyulur.

Ezra kolumu koluna takarken, Annex kolunu belime doluyor ve koridora çıkarken ikisinin de yanakları gülümsemeyle geriliyor.

Elitleri geride bırakırken fısıltılar başlar ve ben her iki yanımdaki iki adama bakarken, göğsüm sıcaklıkla dolup taşar.

Birisi seni koşulsuz olarak desteklediğinde olması gereken budur.

Gerçek sadakat ve sevgi budur.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MICAI

Yurt odama girip kapıyı hızla kapatıyoruz. Parmaklarımla sıkıca kavradığım kutudan kolyeyi çıkarıyorum. Ama kolyeyi düzgünce tutamadan Ezra onu elimden kapıyor ve narin altın kolyeye gözlerini dikeyor.

"Ezra..."

"Micai, bu tehlikeli olabilir." Ezra sözümü keser, gözleri kolyeye dik dik bakarken gözlerinde leylak rengi lekeler belirir. "Onu kabul etmemeliydin. Ya bilezik gibi ise, ya sana zarar vermeye çalışırsa..."

"Bu annemin."

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz Ezra donar, gözleri hafifçe büyür ve bana döner.

Kolyeyi nazikçe ellerinden alıp, altın metal ve içindeki safir mücevheri parmaklarımla okşadım. Annemin fotoğrafındaki kadar güzel ve parlaktı.

"Annemin idi ve ailesinden ona miras kalan bir yadigardı. Onun hakkında istediğim kadar çok şey bilmiyorum. Tek sahip olduğum şey bir fotoğraftı... ve o da yok edildi."

Kolyeyi kaldırıp altın zinciri parmaklarımla etrafına doladım, sonra avucumdan aşağıya doğru sarkıtmaya başladım. "Onunla ilgili elimde kalan tek şey bu."

"Ve o kaltak bunu biliyordu," diyor Annex, mavi gözlerinde öfke parıldayarak. "Oraya geri dönüp..." Yurt odamın kapısına doğru bir adım atıyor, ama ben elimi uzatıp onu durduruyorum.

"Sorun yok. İhtiyacım olan tek şey bu." Küçük hazineyi avuçlarım, parmaklarımla mücevherin etrafındaki karmaşık desenleri okşuyorum.

"Micai." Ezra yaklaşır, bakışlarında tereddüt vardır, gözleri benimle kolye arasında gidip gelir. "Ama yine de güvenli olmayabilir. O kolyeye bir şey yapmış olabilir. Onun buruşuk, kara kalbinden böyle bir şeyi sana vereceği mümkün değil." Elini nazikçe bana doğru uzatır. "En azından kontrol edebilir miyim?"

Başımı sallayarak onaylıyorum ve kolyeyi avucuna koyuyorum. Bu sefer eski aile yadigarını incelerken daha nazik davranıyor. Gözleri leylak rengi parlıyor, büyüsü havada değişiyor, elindeki altın metal ve mavi mücevherin etrafında yavaşça ileri geri hareket ediyor.

Birkaç dakika sonra, kaşları çatılır, gözleri kısılr ve büyüsü yavaşça dağılır.

"Ne oldu? Ne yaptı?" Gözlerim Ezra ile kolye arasında gidip gelirken, Seria'nın annemin yadigarına ne tür korkunç bir lanet veya büyü koyduğunu merak ediyorum.

Ezra iç çeker, yüzünde hayal kırıklığı belirir.

"Hiçbir şey yok. Bilezikten hissettiğim şeyin bile ufak bir parçası yok. Hiçbir enerji yok. Hiçbir şey hissedemiyorum." Kaşları aşağı doğru çekildi. "Ama bu da şüpheli, çünkü bu kadar eski bir şeyin bir tür enerji izleri olması gerekir.

. . . özellikle de sevilen bir parça ise." Bakışları bana yönelir. "Ona ya da ona güvenmiyorum. Varlığımın her zerresi ve içgüdülerim bana onun ona bir şey yaptığını söylüyor . . . Sadece ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum."

Kolyeyi elinden almak için uzanırım, ama o benden kaçır.

"Micai, incinmeni istemiyorum. Onun annenin olduğunu biliyorum, ama..."

"Senin kararlarına güveniyorum, Ezra." Bir adım yaklaşarak sözünü kesiyorum. "Ve onu giymeyi ya da onun akıl oyunlarına katılmayı düşünmüyorum." Elimi kaldırıyorum, avucumu açıp bekliyorum.

Yüzüme bakar ve yavaşça elime koyar.

"Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordu." Parmaklarım kolyeyi kavrar. "Onun benim için ne kadar önemli olduğunu... reddedeceğimi bilmiyordu."

Parlak mavi safireye bakıyorum. "Aptal değilim. Bunu bana bir neden için verdi ve niyeti asla iyi değildir. Bir

bütün bunların arkasında bir komplo ya da kötü bir plan olduğunu... Onun bunu bana karşı kullanmasından nefret ediyorum.

bunu bana karşı kullanmasından nefret ediyorum."

"O zaman yakalım." Annex öne çıkarak, safir mücevheri sanki kendisine kişisel bir hakaretmiş gibi öfkeyle bakıyor. "Eğer bu, senin kötü kalpli sürtüğünün planlarının bir parçasıysa, biz de bu oyuna gelmemeliyiz. Onu ortadan kaldıralım."

Gözlerim mücevherin üzerindeki küçük kahverengi lekeye odaklanır. Onu silip Annex'e dönerek cevap veririm.

"Ama ondan geriye kalan tek şey bu." Altın metal ve mücevheri daha sıkı kavrarken sesim hafifçe çatallanıyor.

Sözlerim, Annex ve Ezra'yı sessizliğe boğarken, mücevherin etrafındaki küçük altın deseni nazikçe parmağımla izliyorum.

"Onun eşyalarına yaklaşmama izin verilmiyordu. Evdeki yeni bir hizmetçiye yalvardıktan sonra, onun bir fotoğrafını ele geçirebildim. O benim en değerli eşyamdı ve ondan kalan tek şeydi."

O fotoğraf, ona ait olan tek şeydi. Ve o fotoğrafta bunu takıyordu.

Ona dokunmak bile duygularımı kabartıyor. Fotoğrafta onu takarken çok mutlu görünüyordu.

Gençken ve Tesis'te kilitli kaldığımda, sık sık şöyle düşünürdüm: *O hayatta olsaydı, belki her şey farklı olurdu.*

Belki annem hala hayatta olsaydı, Greere Seria'nın annesiyle birlikte olmazdı. Belki Seria hiç var olmazdı. Belki ben her şeyi kaybetmezdim...

Ama annem hala hayatta olsaydı... belki ben de var olmazdım.

Kolyeyi ellerimle sıkıca tutup, yavaşça şifonyerin üzerine koydum.

Komodine yaslanarak dengemi sağlarken kaşlarımı çatıyorum.

"Ve yine de Greere Bane bunu, *annemin yadigârını* Seria'ya verdi." Anılarım akın akın gelirken, öfkeye dönüşen bir rahatsızlık göğsümü sıkıştırır. Hiçbir şeye sahip olmama izin verilmiyordu.

anneme aitti. *Soramadım* bile. Bana bunların çok önemli, çok hassas oldukları ve güvenli bir yerde saklanmaları gerektiği söylendi.

Yine de, o kadar değerli bir şeyi bu kadar kolayca verdi.

Sevdiği kızına. Kızıma.

Annemin değil. *Benim* değil.

Komodinin köşesi elimde çatlayıp parçalanıyor, elimi geri çekip tahta parçalarını süpürürken köşenin bir parçası düşüyor.

Annex, yere düşen kırık parçaları tekmeledi, sonra Ezra ile birlikte bana sarıldılar. Ezra arkama, Annex ise önüme yaslandı.

"Bu boktan durumla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm, Micai." Ezra omzuma bir öpücük kondurur.

"O pislik Greg'i seve seve soyup annenin eşyalarını geri alacağız. Sonra da o pisiği küle çevireceğiz, Red." *Sanırım Greere'yi kastediyor.*

Öfkemin bir kısmı içimden süzölmeye başlarken dudaklarım gülümsemeye başlar. Derin bir nefes alıp, etrafımı saran yumuşak ve tatlı kokuları içime çekerim ve anında daha da yaklaşıyorum.

"Bir gün bu teklifini kabul edebilirim." O kadar çok acı ve yalnızlık dolu anının saklı olduğu evi yıkma fikri, içimde küçük bir sevinç uyandırır.

Ve Greere Bane'in korumaya çalıştığı ve inşa ettiği her şey ... Onun küle dönüşmesini izlemek ve sonra her şeyden sonsuza kadar uzaklaşmak, benim için en büyük mutluluk olur.

Geçmiş hayatımda Ezra'yı, bu hayatta ise Annex'i kaybetmiş olmaktan, eşini ya da sevdiğin kişiyi kaybetmenin ölümünden daha kötü bir kader olduğunu artık daha iyi anlıyorum. Dünyan etrafında çöküyor, her nefes almak bir çaba ve hayatta kalmak için bir mücadele oluyor, oysa sen sadece onunla birlikte olmak, onu tekrar görmek istiyorsun... ölümde bile.

Ama bir çocuğum olsaydı... Ezra'nın çocuğu yanımda olsaydı... Onun için yaşardım. Bu düşünce gözyaşlarımı tutmamı ve boğazımda ve göğsümde bir düğüm oluşmasını sağlıyor.

O çocuk için yaşardım. Onun sevgisi için her gün o acıyı ve kaybı göğüslerdim. O, bu dünyada

... ve birbirimize duyduğumuz sevginin bir parçası olacaktı.

Başka ne hissedebilirdim ki?

Tüm bunlardan öğrendiğim şey, Greere Bane'in benim için bir baba olmadığıydı. Baba olmak için bir seçeneği vardı ve olmamayı seçti.

Seria'yı seçti. Bir kızın babasından alması gereken tüm sevgiyi ve ilgiyi ona verdi. Ama bana bir damla bile ayırmadı.

Ve beni hiç istememiş bir babayı asla sevmeyeceğim. Onun için ben, büyütölmek bir yana, görölmeye bile değmez birisiydim.

Bu yüzden benim için o bir bok bile etmez.

Bir kolumu Annex'in omzuna doladım, diğeriyle Ezra'yı kendime yaklaştırdım.

Bu benim ailem. Beni koşulsuz ve tamamen seven bu adamlar.

Birbirimize ne ifade ettiğimizi tam olarak bilmeden önce bile arkamda durdular. Onlarla birlikte olmak beni daha güçlü bir kadın yapıyor.

Elimi uzatıp Annex'in dudaklarına nazikçe bir öpücük konduruyorum, sonra Ezra'ya dönüp aynı şeyi yapıyorum. *Artık birbirimize sahibiz.*

Kırık şifonyerin üzerinde duran kolyeye bakıyorum.

"Bir şeyler çevirdiğini biliyorum. *Başka* türlü olamaz. Bunun anneme ait olduğunu ve ondan bana hiçbir şey kalmadığını biliyor. Bu yüzden onu kullanıyor." Başımı Annex'in göğsüne yaslayarak derin bir nefes alıyorum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Onun ne yaptığını öğrenirken kolyenin yok olmasını tercih ederim, ama... Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum."

Daha kapsamlı bir arama yapmak için daha güçlü büyü kullanmamız gerekecek ve bu da kolyeyi mahvedebilir.

Yumruklarımı sıkıyorum. O kaltak ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Ya onu saklayıp giyerim ve onun tuzağına düşerim. Ya da onu yok ederim ve bu süreçte, bir daha asla geri alamayacağım annemin bir parçasını mahvederim.

Bu düşünce anında göğsümü kesen bir acı yaratır.

Annex elimi kavradı. "İsaiah'a götürebilirim."

Kaşlarım çatıldı. "İsaiah kim?" Annex'in dudaklarında bilgili bir gülümseme belirdi.

"Ellie'nin dükkanındaki demirci." Kafama bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip Ezra ile beni sırayla baktı. "Onunla bir tür sorunun olduğunu biliyorum, ama o aynı zamanda sihirli bir mühendis. Üzerine büyü yapıp yapılmadığını kontrol edebilir. Ve onu parçalara ayırıp, zarar vermeden tekrar birleştirebilir

... Metal işçiliği ve mücevhercilikteki becerilerini görmüşsündür. En küçük ayrıntılarda bile titiz ve dikkatlidir." Mavi gözleri beni izlerken, dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Ama karar senin."

Derin bir nefes alıp başımı salladım ve kendimi toparladım.

O kaba saba pisliği sevmesem de, yaptığı işler kendini gösteriyordu. Bana yardım edip annemin yadigârını koruyabilirse, onu Annex ve ona emanet edeceğim.

Annex kolyeyi alır, çekmecemden bir çorabımı çıkarır, kolyeyi içine koyar ve cebine atar.

Ben kaşlarımı kaldırıncaya bana bir bakış attı.

"Güvenli bir yerde saklamak için, Kızıl." Eli tekrar çekmeceye dalar, beyaz dantelli bir sütyen çıkarır, sırtarak onu da eklemek için paketler.

Onu cebine koyamadan Ezra ona bir tokat atar, sütyeni alır ve çekmeceye geri koyar. "Uslu dur, seni azgın pislik."

"Sen de almayacaksın gibi davranma." Annex gülümser ve başını ovuşturur.

Ezra gözlerini devirir, küçük bir gülümseme yanaklarını gerer.

İkisi şakacı bir şekilde tartışmaya başlayınca gülümserim, az önceki kasvetli havayı dağıtırlar.

Gözlerim Annex'in cebine kayar.

Umarım Seria'nın neyin peşinde olduğu hakkında bir cevap alabilir.

Ve annemin hazinesini koruyabilir.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

EZRA

Creed ve ben Roller-Room'a doğru ilerlerken yüzümü elime sürüyorum. Knox ve Micai'nin buluşmasını ayarladığımız yere.

Micai, Annex ve ben, Micai'nin deli kız kardeşinin partisine gittiğimizden bu yana birkaç gün geçti. Micai annesinin yadigârını geri aldı, ama ben Seria'dan gelen hiçbir şeye güvenmiyorum. Bu açıkça onun bir planının parçası.

Annex şu anda Ellie'nin dükkanındaki demirciye götürüyor, o ve Mal Knox ile uğraşmak yerine bunu tercih ettiler. Muhtemelen en iyisi budur, çünkü hiçbirimizin Micai'ye zarar veren pisliklerle uğraşacak zamanı yok.

Ben de en iyi seçenek değilim, ama en azından öfkemi biraz kontrol altına alabiliyorum. Seria ve onun korkunç enerjisi hakkında da sorularım var.

En sevdiğim yere ve eski, solmuş boyasına bakıyorum.

Roller-Room binası kasabanın ortasında duruyor ama eski dış cephesi nedeniyle çoğu kişi tarafından fark edilmiyor. İstenmeyen gözlerden ve kulaklardan uzak, gizli bir toplantı için mükemmel bir yer.

Ağrı ve tahriş beni rahatsız ederken, başım ağrıyor ve ağrı giderek artıyor.

Son zamanlarda iyi uyuyamıyorum ve her gece kabuslar görüyorum. Ter içinde uyanıyorum, kalbim korku ve mutsuzlukla çarpıyor. Ağır duygular beni tam uyanana kadar etkisi altında tutuyor ve uyanınca bile göğsümde ve zihnimde kalmaya devam ediyor. Bu kabuslar neden bu kadar sık görülmeye başladı?

Sadece görüntü parçaları ve boğuk seslerdi... Öyleyse neden korku bu kadar gerçekçi geliyordu?

Bu durum beni çok yıpratıyordu. Ailemin çevresindeki insanlara karşı temkinli ve ihtiyatlı davranmaya başladım, saldırılar beni her zamankinden daha fazla gerginleştiriyordu.

Belki de kabuslarımın sebebi onlardı? Kardeşlerimden birini kaybetme endişesi ve korkusu ya da Mate'in zihnimi yıpratması.

Derin bir nefes alıp içimde biriken endişeyi silkeliyorum ve kardeşime bakıyorum.

Creed bana bakar ve donar, kaşları anında aşağı doğru çeker ve anlamlı gözleri benim ifademi izler. O her zaman benim istediğimden daha fazlasını görebilir.

"Hâlâ görüyor musun?" diye sorar, endişeyle koyu kaşlarını daha da aşağı indirir.

Birkaç gün önce Creed'e kabuslarımdan bahsetmiştim, her gece tekrar tekrar gördüğüm için bir anlam çıkarmak istiyordum. Konuştuktan sonra, kabuslar beni rahatsız etmeye devam ederse, bu alanda uzmanlaşmış bir arkadaşımızdan yardım alacağıma karar verdik.

Kafamın arkasını elime alarak başımı salladım, kardeşim tamamen bana döndü.

"O zaman Desmolda'yı arayacağım. O en iyi Gece Gören ve bana bir iyilik borcu var."

"Birkaç gün daha bekleyelim." Creed'in bakışlarını karşıladım, dudakları tartışmak için açılırken inatçılığı gözlerimden okunuyordu, ama onu kesip sözünü bitirdim.

"Umarım kendiliğinden geçerler. Zaten son zamanlardaki tüm saldırılar yüzünden olması muhtemel."

"Peki," diyor Creed ve arkasını dönüyor. "Ama daha da kötüleşirlerse, onunla görüşeceksin ve onları çekip mühürleteceğiz."

Roller-Room'a vardığımızda onun yanına geçiyorum ve tam da güzel eşimin bize doğru geldiğini görmek için zamanında yetişiyorum. Beni fark edince gülümsemesi genişliyor, ben de ona gülümsediğimde gözleri parlıyor.

O bana ulaştığında kollarımı ona doladım ve bir an önceki tüm yorgunluk ve endişelerim, onun

tatlı kokusu ve yumuşak dokunuşuyla anında yok oldu.

Yani, o ortaya çıkana kadar. *Knox*.

Bize doğru ilerlerken, bize ulaşmadan önce gözleri etrafı sağa sola kaydırır.

Kıyafetleri biraz dağınık, saçları karışık ve yüzü birkaç gün öncesine göre daha solgun ve biraz zayıf görünüyor, yorgun gözlerinin altında da artık daha koyu halkalar var. Biraz... kırılmış görünüyor.

Micai'ye bakıp elini hafifçe sıkıyorum ve bakışlarını bana çeviriyorum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor.

Ama soğukkanlılığımızı korumalıyız. Birbirimize yardım etmek istiyorsak cevaplara ihtiyacımız var.

Creed kapıyı açar ve içeri girmemiz için işaret eder, sonra kapıyı arkamızdan kilitler.

Knox'un gözleri büyüdü, Creed bizi pistin yanındaki eski kabinlere doğru yönlendirmeden önce etrafı incelerken yüzünde şaşkınlık belirdi.

Birlikte oraya gideriz ve karşılıklı oturacak yerlerimizi alırız. Micai ve ben kabinin bir tarafına otururuz, Creed ise yanımızda ayakta durmayı tercih eder.

Knox'un gözleri benden Creed'e, sonra Micai'ye kayar ve bizi izlerken bakışlarında hızla bir anlayış belirir.

Knox koltuğunda kıpır kıpır otururken, aramızda bir anlık garip bir sessizlik geçer.

Benim eşimi tanımak isteyen o değil miydi? O zaman

şu anda konuşması gerekmez mi?

Onu izlerken sinirim tekrar yükseliyor, düşünmeden ve filtrelemeden sözler dudaklarımdan dökülüyor.

"Seria sana ne yapmış olursa olsun... sen yine de Micai'ye bok gibi davrandın." Bu anı hatırlayınca ellerim sıkıca yumruk oluyor. "Ama o, buluşup konuşmayı kabul edecek kadar nazik davrandı, bu yüzden bizim zamanımızı ve onun iyi niyetini boşa harcamayın."

"Ezra..." Micai başlıyor, ama onu durduruyorum ve ona dönerek gözlerine bakıyorum.

"Hepsi sana çok kötü davrandı, Micai. Hiçbirine yardım etmek için bir nedenin yok."

"O haklı," diye ekler Knox, bakışlarında utanç dolu bir ifadeyle eşime bakar. "Sana bir yabancı gibi davrandım, acını görmezden geldim ve başkalarının sana zarar vermesine izin verdim... Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Özellikle de zamanını veya yardımını." Gözleri benimkilerle buluşur. "Bütün bunlara rağmen benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için minnettarım. Ve dinlemeye bile razı olduğunuz için..."

Sözleri kesilir, gözleri acı dolu bir ifadeyle seğirir.

"Ne oldu?" diye sorar Micai, ona doğru eğilerek.

Elini başının yan tarafına sürmeye devam eder.

"Sorun yok, iyi olacağım... Sadece sürekli kötü baş ağrılarım oluyor. Birazdan geçer."

Micai koltuğuna yerleşirken Creed'e bakıyorum. "Seria genellikle senin için onları iyileştirmeye yardım etmiyor mu?"

"Bana ne yaptığını bilmiyorum..." Knox, Micai'yi keser, yüzünde kasvetli bir ifade belirir. "Ama kesinlikle bana yardım etmiyordu ya da iyileştirmiyordu." Gözlerindeki odak yeniden belirir, ciddi bir ifade alır, kendini düzeltir ve devam eder.

"Ona güvenmiyorum. Bana, anılarıma bir şey yaptı. Onları bir şekilde çarpıttı ve bozdu..." Titrek bir iç çekiş dudaklarından dökülür. "Sadece nasıl ve ne için yaptığını bilmiyorum."

"Bence ya senin ve grubunun statüsü veya gücü için sizi ortağı olarak istedi..." Gözlerimi ona dikiyorum. "Ya da seni Micai'den uzaklaştırıp ona acı çektirmek için." Gözlerim eşime kayıyor. "Ya da belki ikisinden de biraz."

Knox başını sallayıp koltuğa yaslanırken dudaklarından yorgun bir iç çekiş çıkar.

Aklım partiye ve o gün aklımda olan tüm sorulara

.

Şimdi cevapların zamanı gelmişti.

"Parti sırasında neden kasten Seria'nın üzerine düştün? Ve Micai'ye verdiği kolye hakkında ne biliyorsun?"

Micai'nin gözleri büyüdü, sonra hızla Knox'a döndü ve kaşlarını çatı.

"Kasten ne demek?"

Sanırım onun açısından, Micai "düşüşün" kasıtlı olduğunu fark etmemişti. Ama bizim durduğumuz yerden bu çok açıktı. Bu yüzden tüm bunlar ve kolye daha da şüpheli hale geliyor.

Knox gözlerime bakarak başını salladı ve gözlerini Micai'ye çevirdi, dudaklarından titrek bir iç çekiş çıktı.

"Partinin sabahı... Seria'yı kolyeyle gördüm," diye başlıyor, sesinde tereddüt var. "Kolyeyi elinde tutuyordu, bir şeyler fısıldıyordu..." Kaşları çatılırken, bakışları aramızdaki masaya düşer. "Kolyeye çok odaklanmış görünüyordu. Ve fısıldamayı bitirdiğinde yüzündeki ifade..." Zaten solgun olan yüzü daha da soluyor. "Daha önce hiç görmediğim bir şeydi. *Farklı* görünüyordu. Normalde gördüğümüz Seria gibi değildi."

Kafasını sallar ve devam eder. "Ayrıca kimsenin ona dokunmasına izin vermiyordu ve Anders kutudan çıkarmaya çalıştığında neredeyse sinir krizi geçirecekti. Anders onun için bir hediye olduğunu sanıyordu." Micai'nin gözlerine bakar. "Partide onu sana verdiğini gördüğümde... bir terslik olduğunu anladım. Ve senin incinmeni istemedim." Elleri masanın üzerinde kıpır kıpırdır. "Düşerken onu alıp bir şekilde kırmayı planlamıştım, ama..." Omuzları hafifçe düşer. "Ben yapamadan sen yakaladın..." Gözleri aniden büyür, bakışlarında aciliyet vardır ve ayağa fırlar. "Lütfen onu attığını, takmadığını söyle Micai, olur mu? O kesinlikle ona bir şey yaptı. Onu yok etmelisin..."

"Bu annemin kolyesi, Knox."

Micai'nin sözleri onu donduracak kadar etkiler, sözleri yarıda kalır ve sandalyesine geri çöker, yüzünde bir farkındalık belirir.

Sonra yüzü buruşur, eşime bakarken yüzünde acı dolu bir ifade belirir.

"Çok üzgünüm, Micai." Dirsekleri masaya düşer, başını sallar ve yüzünü ellerinin arasına gömer. "Bilmiyordum ... Hiçbir şey bilmiyordum." Ellerini saçlarının arasından geçirir, kahverengi saçlarını çeker.

"Demek istediğim bu... Nasıl her şeye bu kadar kör olabildim? Gözümün önünde apaçık duran şeyi nasıl göremedim?"

Seria... O, insanlara, hatta bize bile gösterdiği gibi biri değil." Gözleri bana ve Creed'e doğru bakıyor. "En kötüsü de, bunu sorgulamamanız. Daha önce yaptıklarında yanlış bir şey görmüyordum." Dudakları titreyerek kaşlarını çatıyor. "Gerçeği görmeye başladığımı hissetmeye ancak son zamanlarda başladım."

Muhtemelen Micai o lanet bileziği takmayı bıraktığı için Seria'nın gücü artık eskisi kadar güçlü olmadığı içindir.

Knox başını sallar. "Ama hala bunların nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Böyle bir büyü duymadım hiç, ve eğer büyülenmiş olsaydık, ailelerimiz bir şeyler hissederdik." Elini saçlarında gezdirir. "Neden bizi seçti ki... neden *beni*?" Gözlerini kapatır, ellerini tekrar saçlarına götürür ve sonra gözlerini açar.

Biraz öne eğilirken bakışları Micai'yi bulur. Ben de bu harekete gözlerimi kısıyorum.

"Bu yüzden bugün buraya geldim. Tüm bunların tam olarak ne zaman başladığını öğrenmek istiyorum. Belki seninle konuşarak bazı şeyleri anlayabilirim ve o zaman belki de... delirdiğimi hissetmem."

Micai ona bakıyor, sonra mükemmel pembe dudaklarından küçük bir iç çekiş kaçıyor.

"Sana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum, Knox. Bana ne zaman kötü davranmaya başladığını söylememi mi istiyorsun? Yoksa daha önce, daha gençken, hepinizin beni Seria için terk etmeye başladığı zamanı mı?

Sesindeki rahatsızlığı duyabiliyorum ve elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Ona, onun için burada olduğumu hissettiriyorum. Bana doğru bakıyor, parmaklarımızı birbirine doluyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, sonra devam ediyor.

"Neden bana hatırladıklarını anlatmıyorsun, ben de boşlukları doldurmaya çalışayım?" Ses tonu biraz daha hafifleşir ve elimi hafifçe sıkar.

Knox başını sallar, boynunun arkasını eliyle ovuşturur ve konuşmaya başlar.

"Seria'dan önceki anılarım biraz bulanık ve karışık, ama o geldikten sonra..." Bakışları tekrar masaya kayar, ellerini masada gezdirir

"Her şeyin değiştiğini hatırlıyorum... *sen* değiştin." Kısa bir an tereddüt ettikten sonra sesini alçaltıp devam eder.

"Seria'yı evlerimizin yakınındaki göle ittiğini hatırlıyorum, onunla bir tür anlaşmazlığın vardı." Kaşlarını çatarak, kolunun kenarını oynatır. "Başka bir seferinde de eline vurup onu itmiştin... Onun eve gelmesinden memnun değildin. Bir keresinde de annesinin değerli bir eşyasını kırdığın için onu ağlayarak yalnız bırakmıştın... Bane malikanesine geldikten kısa bir süre sonraydı."

Kaşlarım çatıldı. Bunların hiçbiri bizim Micai'ye benzemiyor.

Arkadaşımanın yüzündeki ifade ve bakışlarındaki gerginlikten, haklı olduğumu anladım.

Knox'un gözleri biraz yumuşadı, lanet olası anılarına dalmış ve Micai'nin duygularından habersizdi.

"Seria çok zeki ve neşeli biriydi, bizimle oynayacak taze bir yüz. Her zaman çok neşeli ve uyumluydu. Tek istediği bizimle birlikte olmakti..." Kaşları daha da çatıldı. "O zamanlar onun bizimle birlikte olmasından biraz kıskançlık duyuyordun sanki..." Gözleri hızla büyüdü, Micai, Creed ve benim arasında gidip gelirken, sözleri fısıldadı.

"Ama belki de onun sahip olduğun her şeyi elinden alacağından endişeleniyordun. O daha gençti ve herkes onu çok çabuk sevdi. O zamanlar kendini tehdit altında hissetmen anlaşılabilir bir şey," diye aceleyle ekledi. Sanki bunların hiçbiri Micai hakkında söylediği saçmalıklar için yeterli bir mazeretmiş gibi.

Micai'nin gözlerine bakar ve onun karanlık bakışından çekinir.

Ve bir sırıtış yanaklarımı gerdi. O benim eşimi kaldıramadı. O, onun için çok güçlü ve güzeldi. *Zaten gerçeği hiç görmedi... Hala da görmüyor.*

Aralarında bir anlık sessizlik geçer, sonra Micai'nin dudaklarından alaycı bir gülümseme dökülür, güzel vücudunun her zerresinden rahatsızlık sızar ve bakışları sertleşir.

"*Gerçekten* hatırladığın bu mu? Onu *kıskandığımı* mı?" Bakışları onun gözlerine saplanıyor...

açıkça veremeyeceği bir cevap bekliyor.

"Hiçbiri senin hatırladığın gibi olmadı, Knox. Hiçbiri." Onu izlerken dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Onu göle mi ittim?" Micai alaycı bir şekilde güler, bakışları daha da kararmıştır. "O *düştü*. Ona yardım etmeye çalıştım, ama hepiniz arkamdan ortaya çıkıp onu kurtarmak için koştunuz. Kendi kararınızı vermeden önce bana konuşma şansı bile vermediniz, beni acımasız bir kötü adam olarak resmettiniz." Micai başını sallar, serbest elini yumruk yaparken sinirlenmesi artar.

"Onun elini ittiğim zaman mı?" Dudaklarında karanlık bir sırıtış belirir. "Muhtemelen o zaman bana ölü bir fareyi dokundurmaya çalışıyordu. Fare çoktan çürümeye başlamıştı ve o eldiven giyiyordu. Ama ben durmasını söylediğim halde onu bana doğru itmeye devam etti. Ve ben onun elini ittiğimde, sanki onu ben itmişim gibi geriye doğru yuvarlandı... ve sonra hepiniz yine ortaya çıktınız." Micai'nin gözleri kısılır. "Şimdi düşününce, 'düşüşlerinin' zamanlaması çok iyi düşünülmüştü. Ve bunları her zaman, bizim görebileceğimiz ve çocukken hepimizin oynadığı açık alanlarda yapardı." Dudaklarından karanlık bir kahkaha dökülür, sonra tekrar Knox'un gözlerine bakar.

"Diğeri neydi?" Bir anlığına bana bakıp hatırladıktan sonra tekrar ona döndü. "Onun için değerli bir şeyi mi kırdım?" Gülümsemesi kayboldu ve tekrar sert bir bakış attı. "Ne zaman böyle bir şey yaptım ki Knox? O zamanlar beni öyle mi görüyordun? Kasten böyle bir şey yapacak biri olarak mı?"

Knox'un kaşları çatılır, omuzları düşer ve başını sallar.

Micai omuz silkiyor. "Ama sonra o birkaç damla gözyaşı döktüğünde hepiniz ona çok kolay inandınız. Sanki çocukluğunuzu benimle değil de onunla geçirmişsiniz gibi. Hepiniz beni onun için geride bıraktınız, sanki ben en başından beri aranızda ait değilmişim gibi." Kaşları çatılıyor, bakışlarında acı ve keder dönüyor, sonra öfkesi patlıyor.

"Ayrıca, benden her şeyi aldığı için onu nasıl nefret edebilirim ki,
Knox?

. . . başlangıçta hiçbir şeyim yokken?" Ona doğru eğilir,

sesi karanlık ve alçak bir tona büründü. "Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Onların bakışları kaşlarımı çatmaya neden oldu. Küçük eşimin o yerde ne kadar acı çektiğini merak ettim. Orada ne tür şeyler yaşamıştı?

Knox'a döndüm, hepsinin *Seria* için ona sırt çevirdiklerini düşündüm. O yaşta bile hepsi hayalperest miydi? O zamanlar bile Micai'nin o yılanına gerçekten inanıyor muydular?

"O zamanlar sahip olduğum tek kişiler sen, Kane, Anders ve Xander'dı, ama *Seria* geldikten sonra hepiniz beni uzaklaştırdınız." Micai'nin sevimli kaşları birbirine yaklaştı. "Hepiniz bana karşı tavrınızı değiştirdiniz. Çok da uzun sürmedi, ama sanırım o 'yeni bir yüz' ve 'uyumlu' biriydi. Sanırım bu, hepinizin alışık olduğu mutsuz, kasvetli kıza hoş bir tezat oluşturunuyordu."

Micai'nin dolgun dudaklarından bir alaycı gülümseme daha düşer ve ben de dudaklarımı yukarı doğru kıvrarak, onun sözlerinin sonunda onu yerine koymasından zevk alırım.

O konuşmaya devam ederken, elini cesaret verici bir şekilde sıktım.

"Hep merak etmişimdir, ne söyledi ya da ne yaptı da hepiniz bana karşı bu kadar düşmanca davrandınız... Hiçbir şeyim ve kimsem olmadığını bilmenize rağmen beni bu kadar kolay terk ettiniz. Bunca yıl diğer öğrenciler bana eziyet ederken sizler nasıl seyirci kaldınız... ve beni hiçe saydınız."

Onun sözleri sonunda kafama dank edince, boş olan yumruğumu sıktım ve yüzümdeki gülümseme anında kayboldu. Bizim yanımızda olmadan yaşadıklarını düşününce içimde öfke büyüyor ve dönüyordu.

Bu piçler, eşime düşündüğümde daha fazlasını yaşatmışlardı. Ve hepsi bunun için acı çekmeyi hak ettiler.

Creed'e doğru bakıyorum, Micai konuşmaya devam ederken onun bakışları tamamen Micai'ye odaklanmış durumda.

"Bunu hak edecek ne yaptım ki? Yakın değildik mi? Hepiniz söz vermediniz mi?"

Knox, onun sözleriyle geri çekildi.

"Bir *aile* olmamız gerekmiyor muydu? Her şeyi bir kenara attın... *Beni* bir kenara attın, hem de çok kolayca."

Son sözlerinde hafif bir acı hissediyorum. Ve şimdi neden eşimin insanların yanında her zaman bu kadar temkinli davrandığını anlıyorum.

Farkında olmasa da, onların ihanetinden dolayı yaralanmıştı.

Yanına uzanıp onu kollarımın arasına alıp, acısını dindirmek istiyorum.

Ve tüm düşmanlarını paramparça etmek istiyorum.

"Hayır, Micai... O bana bir şey yaptı..." Knox konuşmaya başlar ama ben onu keserim ve boş elimi masaya vururum.

Ona sert bir bakışla bakıyorum. "Hayır, o yaşta olmaz. O zamanlar sahip olduğu yetenekler çok güçlü olamazdı."

Eğer benim teorim doğruysa, onu son birkaç yıldır bulunduğu seviyeye getiren, Micai'nin güçlerini o bilezik aracılığıyla emerek elde ettiği güç artışıydı. O zamanlar o güce sahip olamazdı. Özellikle de Micai'ye bileziği vermediği ilk zamanlarda.

Bu tamamen mantıklı bir düşünce, özellikle de Micai kötü bileziği takmayı bıraktığından beri Knox ve diğerleri üzerindeki gücü zaten azalıyor.

"Ayrıca, büyü ne olursa olsun, onun güçlerini kullanabilmesi için öncelikle ona karşı bir şeyler hissetmiş olman gerekiyordu. O 'neşeli' ve 'herkesin sevdiği' biriydi, hatırladın mı?" Yaklaşarak sesimi alçaltıyorum. "Sen de dahil, değil mi?"

Knox'un gözleri büyüdü, bakışları çılgınca oldu. Ben geriye yaslanıp Micai'yi kollarımın arasına alıp ona yaklaştırdım ve başına bir öpücük kondurdum.

Seria'nın onları manipüle ettiğinden şüphem yok. Onun etrafında dolaşan tüm o karanlık, korkunç enerjiden, onların üzerinde bir tür kontrolü olduğunu anlıyorum. Hatta ben onun yanındayken bu enerjiyi bana da bulaştırmaya çalıştı. Neyse ki ben onlar kadar zayıf değilim.

Ama bu, Micai'nin onlar yüzünden çektiği acıyı mazur göstermez.

Seria için ona sırtlarını döndüklerini ve onun manipülasyonu altında *olmadıkları* halde Micai'ye değil, Seria'ya inandıklarını söylemez.

Onun durumuna ne kadar acıyorsam da, geride bıraktıkları küçük kız için *yüz* kat daha fazla üzülüyorum. *Artık onun başka kimsesi olmadığını biliyorum.*

Knox'un kaşları daha da çatılır, yüzündeki tüm renk kaybolur ve gözleri acı dolu bir ifadeyle kısılır. Elleri

başının iki yanına uzanır ve ağrı daha da şiddetlenir, vücudu masaya hafifçe yığılır.

"Burada su var mı?" Micai bana döner, yüzünde endişe belirir ve sonra pistin etrafına bakınır.

"Arkada eski bir otomat var." Kabinden kalkarım ve isteksizce onu bırakırım. "Kısa süre önce yeniden doldurdum. Gidip bir şeyler alayım."

Creed'e, kardeşimin iyi anlayabileceğini bildiğim bir bakış atarım. O da bana kısa bir baş sallama ile cevap verir, bakışları tamamen Knox'a odaklanmış, Micai'nin yanına doğru ilerler ve yanına oturur.

Onunla Micai arasında olanlara rağmen, kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğini biliyorum. Özellikle de son günlerdeki bakışlarına bakılırsa.

Hızla otomat makinesine gidip içinden birkaç içecek alıyorum ve Knox'un sözlerinin sonunu duymak için tam zamanında geri dönüyorum.

"Sözümüzü tutamadığımız için çok üzgünüm, M..." Gözlerinden yaşlar süzülüyor, acı hala onu sıkıca sarıyor. "Seni zorbalardan korumalıydım, ama bunun yerine uzaklaştım ve sana zarar vermelerine izin verdim..." Masaya gazlı içecekleri koyarken başını sallıyor, birini ona içmesi için uzatıyorum.

Titreyerek elinden alır ve içmeye başlar. Creed hareket eder ve ben tekrar eşimin yanına geçerim.

Knox içeceği bitirir ve bir başkasına geçer, şeker ona hızlı bir enerji verir. Kaşlarındaki kırışıklıklar düzelir, gözleri biraz daha berraklaşır ve Micai'nin gözlerindeki hafif endişe azalır.

Creed Knox'a yaklaşır ve dikkatini kendisine çeker.

"Micai'nin üvey kız kardeşi, *Seria*." Creed, adını ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi söylüyor. Bu, dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşturuyor.

"Zihin oyunları ve manipülasyonlar dışında, son zamanlarda onun etrafında başka neler olduğunu biliyor musun?"

Knox, içkisini yudumlarken düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor.

"Ne gibi?" diye sorar, Creed'in karanlık bakışlarıyla karşılaşır ve irkilir.

"Onun çevresindeki insanlar hakkında ne biliyorsun?" Creed, ellerini masaya dayayarak ve kaşlarını daha da çatarak sorar. "Kiminle vakit geçiriyor? Son zamanlarda çevresinde olağandışı kişiler var mı? Garip telefonlar alıyor mu? Ya da seninle gitmediği ama gittiği yerler var mı?"

Knox'un gözleri genişledi, sonra hızla daraldı ve masaya doğru kaydı. İkinci içkisini bitirip cevap vermeden önce bir an geçti.

"Zamanının çoğunu bizimle ya da Ivy ve Alice gibi ikinci sınıf arkadaşlarıyla geçiriyor. Boş zamanlarını onlarla ya da akademide geçiriyor. Ayrıca düzenli olarak alışverişe de gidiyor, ama genellikle biz de ona eşlik ediyoruz..." Creed'in bakışlarını karşılıyor, kendi bakışları daha kararlı. "Ama hiç yeni ya da garip insanlar gördüğümü ya da duyduğumu hatırlamıyorum."

Creed iç çeker, elleri masanın üzerinde sıkı yumruklar haline gelir.

Ve kardeşimin hayal kırıklığının her saniye arttığını görebiliyordum.

Bu cevaplar bizim için hiçbir işe yaramıyordu. Saldırganların nerede olduğunu veya onlarla nasıl başa çıkabileceğimizi bulmamıza yardımcı olmuyorlardı. Hepsi boş laftı.

"Bu olamaz. *Bir şey* olmalı." Creed, Knox'a sorar, bakışları ona dikilir. "Daha az sıklıkla görüştüğü kişilerin isimleri? Ya da her zamankinden biraz farklı gelen, kulak misafiri olduğun telefon görüşmeleri? Biraz tuhaf gelen ya da şüpheli görünen biri? Ya da daha önce hiç görmediğin, ama onun gözlerinin normalden biraz daha uzun süre üzerinde durduğu bir kişi? Hatırladığın bir şey olmalı, küçük de olsa, önemsiz de olsa. *Düşün* biraz."

Knox düşünürken kaşlarını çatıyor, sonra acı içinde hızla yüzünü buruşturuyor.

"Hiçbir şey yok... Aklıma kimse gelmiyor." Creed'e bakar. "Son zamanlarda davranışları biraz tuhaftı, ama onu başka insanların yanında görmedim..."

"Nasıl tuhaf davranıyordu?" diye sorarım, ama Knox cevap vermek için ağzını açtığı anda telefonu çalmaya başlar.

Telefonu görmezden gelip konuşmamıza devam etmeye çalışır, ama ses giderek yükselir ve sonunda cebinden çıkarır.

Ekranındaki isme bakar ve iç çeker.

"Xander." Knox gözlerime bakar, sonra Micai ve Creed'e döner.

Creed başını sallar ve cevap vermesi için bize onay verir. Cevap verdiğinde, diğer taraftan sert bir ses onun nerede olduğunu sorar.

Knox, onun sakinleşmesini bekler ve cevap verir, bir proje için şehirde birkaç işini hallettiğini ve sadece bir şeyler atıştırmak için dışarı çıktığını söyler.

Xander, Seria ve diğerlerine kendisiyle gelmelerini sormadığı için onu azarladıktan sonra "hemen geri dön" der.

Knox yorgun bir şekilde iç çeker, telefonu kapatır ve cebine koyar, sonra kendini kaldırıp ayağa kalkar. İleriye doğru sendeler, ama Creed ve ben uzanıp onu hızla yakalar ve ayağa dikeriz.

"Üzgünüm, sadece biraz başım döndü." Gülmeye çalışır, ama sesi zayıf ve güçsüz çıkar.

Görünüşe göre, kadının onu etkisi altına aldığı güçten kurtulmak ona zarar veriyor.

Micai öne çıkar, masadan bir içecek alır ve ona uzatır, kendine dikkat etmesini ve yakında tekrar görüşeceğimizi söyler.

Söylenen onca şeye rağmen, eşimin hala yumuşak bir tarafı var.

Knox başını sallar ve Creed onu kapıya doğru götürürken, yol boyunca onunla konuşur. Muhtemelen ondan başka bir şey öğrenmeye çalışıyordu. Ama ben bundan şüpheliyim.

Knox'tan Seria hakkında iyi bir bilgi alabileceğimizi sanmıyorum. Saldırganlarla ne tür bir ilişkisi varsa ya da aralarında ne tür bir bağlantı varsa, bunu günlük hayatından açıkça uzak tutmuş.

Yıllardır çevresindeki insanları kontrol etmiş ve manipüle etmiştir. Başkalarının bilmesini istemediği şeyleri saklamak onun için çocuk oyuncağıdır.

Ama ben, kardeşlerim ve Micai normal insanlar değiliz.

Akademiği paramparça etmek zorunda kalsak bile, onun sakladığı her şeyi ortaya çıkaracağız.

YİRMİNCİ BÖLÜM

MALLYN

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken, duyularımı açar ve etrafımda olan biten her şeye kulak kesilirim. Micai'ye doğru bakarım, içimdeki canavarın dikkati parıldayarak, hem çevremizi hem de birlikte ilerlediğimiz eşimi izler.

O, birkaç metre arkamızda dikkatlice ilerliyor, mavi gözleri uyanık ve etrafımızdaki ormana doğru kısılmış.

Gözlerime bakıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. O bakışla kalbim hızlanıyor, sonra o dönüp etrafı incelemeye devam ediyor.

Canavarım canlanır, onunla yalnız geçirebileceğimiz her saniyenin tadını çıkarır. *Bu, açgözlü piç kurusu için daha fazla ilgi anlamına geliyordu.*

Sanki benim de ondan farklı olmadığımı söylemek istercesine kulağıma homurdanıyor. Ve ona karşı çıkamıyorum.

Micai ve kardeşlerimle geçirdiğim her anı seviyorum. Biz bir aileyiz ve bir sürüyüz. Ama aynı zamanda sadece Micai ve doğa ile çevrili olduğum bu tür anların da tadını çıkarıyordum. Bu *bana doğru* geliyordu. Ve içimdeki en karanlık düşünce ve duyguları bile anında yatıştırıyordu.

Micai'nin gözlerinin sadece bana odaklanmış olması da ek bir bonusdu.

Canavarım ve ben, ormanda ilerlerken ona odaklanıyoruz. Gittikçe arazi daha engebeli, ağaçlar daha sıklaşıyor.

Onun küçük adımlarını, yakınımızda hareket ederken aldığı hafif nefesleri ve kalbinin yumuşak atışlarını dinliyoruz.

Micai gibi güzel, güçlü ve sevgi dolu birine sahip olmak bir yana, bir eşe sahip olduğumuz için çok şanslıydık.

Bu düşünceyle yanaklarım gülümsemeyle gerildi.

Dün hatırladığım gibi, Micai, Ezra ve Creed'in eski çocukluk arkadaşı *Knox* ile görüşmeden döndükten sonra hepimizin yaptığı konuşmayı ve ondan elde edebildikleri az miktardaki bilgiyi düşünerek ormanda yolumuza devam ediyoruz.

Görünüşe göre Knox eskisinden daha solgun ve zayıf görünüyordu, bu da Micai'yi bu sabah biraz çelişkili bir duruma düşürdü.

Dışarı çıkıp ormanı aramak, onun aklını başka şeylerle meşgul etmek için aklıma gelen en iyi şeydi. *Ve onunla.*

Canavarım kulağımda hırlıyor. İkimiz de onun, sürümüzden olmayan başka bir erkeğin yanında olmasını sevmiyorduk. O bizim kardeşlerimizden biri değildi.

Micai'ye güveniyoruz ama onun düşüncelerinin Knox tarafından ele geçirilmesinden hoşlanmıyoruz.

Eşimizin zaten yeterince yükü vardı. *Onun da bir yük daha olmasına gerek yoktu.*

Ezra'nın bağlantıları, hepsi akademiye döndüklerinden beri onu, Micai'nin çocukluk arkadaşlarını ve *Seria'yı* gözetliyorlardı.

Ne yazık ki, yararlı bir şey bulamamışlardı. Ama dünkü konuşmadan sonra, Ezra bugün *Seria'yı* şahsen izlemeye gitti, göze çarpan veya tuhaf bir şey var mı diye bakmak için.

Son zamanlarda güçleri daha da artmış görünüyordu, hatta uzaktan bile büyü ve enerjiyi daha kolay hissedebiliyordu.

Cevaplara ihtiyacımız var, aslında çok fazla cevap, çünkü sorularımızın listesi giderek uzuyor. Bu yüzden Micai ve ben buradayız, akademinin arkasındaki ormana ve dağlara doğru ilerliyoruz.

Micai, daha önce buraya geldiğini ve bir şeylerin ters gittiğini hissettiğini söyledi. Canavarın izleri ve bölgenin havası garip gelmişti.

Ben de onunla birlikte gelip kontrol etmeyi teklif ettim, çünkü benim canavarım grubumuzdaki herkesten daha iyi koku alıp iz sürebiliyor.

Hayvanım zihnimde homurdanıyor, bu düşünceyle aramızdaki bağda memnuniyet hissi dolaşıyor.

Micai'nin daha önce bulunduğu yere kadar hızlı ve kararlı bir şekilde ilerledik ve onun tarif ettiği izleri ve ürkütücü hissi fark ettim.

Bu bölgede kesinlikle garip bir şeyler vardı.

Duyularımı açarak, *onun* gücünün daha fazla hakim olmasını sağlıyorum, böylece daha iyi duyabilir, görebilir ve koklayabiliriz.

Çevreye bakıyorum ve her türlü yaratığın izlerini fark ediyorum... ama vahşi büyülü canavarlar böyle gruplar halinde hareket etmezler.

Canavarım kafamın içinde onaylayarak kükrerken, duyularımızı daha da zorluyor.

Daha da zorluyorum ve uzaktan daha büyük canavar izleri görüyorum, her yerde kırık ağaçlar ve ezilmiş yapraklar var. İzlerden ve geride bırakılan katliamdan, bir tür kavga veya mücadele olmuş gibi görünüyor.

Derin bir nefes alıp, alabildiğim her kokuyu kokluyorum... ve tanıdık bir koku burnumu gıdıklıyor. Kokusu çok hafif, çoğu kişi fark etmezdi ama benim canavarımın duyuları diğer şekil değiştirenler veya süper güçlere sahip olanlardan daha güçlüdür.

Kırık bir ağacın yanına giderim, gövdesi büyük ölçüde orman zeminine çığnenmiş, daha küçük, ezilmiş ağaçların arasına karışmıştır. Eğilirim, parmaklarımı parçalanmış kabuğunun üzerinde gezdiririm, ta ki duyularımın algıladığı şeyi bulana kadar: kalın, siyah bir madde — parmak ucumu kaplayacak kadar az.

Hayvanım kulağımda tehditkar bir şekilde hırıldarken, gözlerim tanıdık siyah sıvıya daralır, sonra aniden farkına vararak genişler.

Garip siyah dere.

Akademnin saldırısı ve bayılmamın ardından, o noktaya geri döndüm ama her şeyin kurumuş olduğunu gördüm. Ne olduğu ya da beni bayılttıranın kim olduğu hakkında hiçbir ipucu kalmamıştı. Bir koku bile yoktu.

Bölgeyi ve akademiye kasıp kavuran vahşi büyülü canavarların izleri ve kokuları her şeyi bastırmıştı. Bilgi edinebileceğim hiçbir şey kalmamıştı.

Ama bu siyah damla buradaydı.

Etrafa bakıyorum. O siyah dere çok uzakta.

Bu nasıl *burada* olabilir?

Hafif ayak sesleri dikkatimi Micai'ye çevirir, o da izleri ve çevremizi kontrol etmektedir. Gözleri uyanık, vücudu gergin, yakınlarda herhangi bir hareket olup olmadığını izlemektedir. O, hiçbirimizin fark etmediği *ya da ummadığı* kadar çok şey yaşamıştı.

O bileziği ve üvey kız kardeşinin yaptıklarını öğrenince ... Yumruklarımı, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sıkıyorum ve hızla artan öfkeme eşlik eden, düşük ve ölümcül bir hırıltı kulaklarımda çınlıyor.

Micai'ye bakıp derin bir nefes alıyorum, hem canavarı hem de kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Micai her zaman tetikteydi, davranışları her zaman çevresindekilere karşı uyanık ve savunmacıydı. Biz eş olmadan önce bile bunu fark etmiştim.

Ama şimdi her şey mantıklı geliyor. Böyle entrikacı bir kız kardeşi varken, her köşede onu yok etmeye çalışan düşmanları varken ve kendini güvende hissedebileceği tek bir yer bile yokken... Eşimin her zaman bu kadar temkinli olması hiç de şaşırtıcı değil.

Ama tüm bunların üstüne, kendi kanından olanların Micai'nin gücünü ele geçirmeye çalışıp yavaş yavaş onun hayatını tüketmeye çalıştığını bilmek... Bu, benim ve kardeşlerimin yaşadığı kadar karanlık ve acı verici bir ihanet.

Kafamı sallayıp bir kez daha derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıp tekrar açarak Micai'yi izliyorum.

İstediğimiz cevapları aldığımızda, o kaltak *Seria* bedelini ödeyecek.

Micai'nin istediği intikamı almasına yardım edeceğiz, ne kadar karanlık ve ahlaksız olursa olsun. Düşmanları için ne kadar kanlı ve acı verici olursa o kadar iyi.

Hepsini paramparça edeceğim ve bulacak bir şey kalmayıncaya kadar içimdeki canavarı serbest bırakacağım. Eşimiz bizim yanımızda bir gün daha acı çekmeyecek.

"Mallyn? Bir şey buldun mu?" Micai'nin yumuşak sesi beni karanlık düşüncelerimden çıkarır, hafif adımları ve nazik bakışları bana doğru gelirken beni neredeyse anında sakinleştirir.

"Sadece küçük bir şey." Parmağımı kaldırıp ona küçük siyah maddeyi gösterdim.

Sevimli mavi gözleri elime doğru daralır, incelemeye yaklaşır.

"Akademiye saldıran canavarlardaki ile aynı maddeye benziyor." Bakışları benimkilerle buluşur. "Ağızlarından damlayan siyah tükürük."

Onun sözleriyle kaşlarım çatılır. *Canavarın salyası mı?*

Creed'in akademiyi saldıran canavarları araştırmakla ilgili benzer bir şeyden bahsettiğini hatırlıyorum. Ama onların tükürüğünü fark etmemiştik. Böyle bir şeyi nasıl gözden kaçırabildik?

Micai'nin çatık kaşları düzelir ve gözleri büyür, alçak sesle mırıldanır. "*Vahşi canavarlar... vahşi davranışlar... ve o siyah tükürük...*" Akademiye doğru bakarken keskin bir nefes alır. "*Nasıl yaptılar...*"

Düşüncelerine dalmış görünüyor, bu yüzden bir adım yaklaşıyorum, yüzündeki ifade içimi kemiren bir endişe uyandırıyor. "Ne oldu, Micai?"

Gözleri akademiden ormana doğru kayar. "Gözaltı barınağı..." Yüzü solgunlaşır.

Gözaltı barınağı mı? Kaşlarım çatılır, düşüncelerim birkaç hafta öncesine, onun mırıldandığı sözler ve kış balosunun yapıldığı güne gider.

Creed o gün gözaltı barınağını kontrol etmemi istemişti. Etrafımızda meydana gelen bazı saldırıları araştırırken, kaynaklarından biri burayı işaret etmişti. Ama o zaman orada hiçbir şey yoktu. Sadece garip bir koku ve kırık ipler vardı...

Bakışlarım Micai'ye geri döner.

O iplerde onun kokusu vardı... O iplerde onun *kanı* vardı.

Ellerim titremeye başladı, tırnaklarım avuç içlerime batarak kanamalarına neden oldu.

Neden Micai'nin kokusu o iplerdeydi?

O gün bölgenin durumu, etrafa yayılmış hayvanların kokusu ve korkunç koku hafızamda canlanıyor... ama Micai neden oradaydı?

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Sığınma evinde miydin?" Bakışlarım Micai'nin bakışlarıyla buluşuyor. "O iplerdeki kan senin kanındı, değil mi?" Micai'nin gözleri büyürken bir adım daha yaklaşıyorum ve ihtiyacım olan tüm teyidi ondan alıyorum. "Ne oldu?"

Eğer o kırık iplerdeki kan onun kanıysa, bu tek bir anlama gelirdi... Biri onu bağlamıştı. *Biri* benim

Eşimi.

Biri ona zarar vermeye çalışmıştı. Ve o ipleri o kadar sıkı bağlamışlardı ki kanamıştı.

Göğsümden bir hırıltı yükseldi ve boğazımın derinliklerinden çıkmaya başladı, ama onu kesip, barınağın yanında geçirdiğimiz o günle ilgili başka bir anı aklıma geldi.

O gün canavarlar sığınakta değildi, çoktan gitmişlerdi. *Biri* büyümlü canavarları gözaltı barınağından kaçırmıştı, ama o zamanlar nedenini anlayamamıştım.

Micai'ye baktım, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sanki yumruk yemiş gibi bir anda nefesim kesildi.

Canavarları *ona* salmışlardı. Eşimize.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke ve hiddet beni tüketmeye başladı, damarlarımdan akıp her uzvuma yayıldı. Dişlerim uzamaya başladı, etrafımdaki hava buz gibi soğuklaşıp kanımla aynı sıcaklığa ulaştıkça cildim gittikçe gerildi.

Kan damlaları ellerimden sızıyor, dönüşüm ilerledikçe pençelerim avuç içlerimi ısıyor, akademiye saldırıp sorumluları bulmak istiyorum. Öfkem içimde bir kar fırtınası gibi dönüyor, vücudum sertleşiyor, gerginleşiyor ve dönüşmeye, katliam yapmaya hazır hale geliyor.

Canavarımla olan bağım çınıyor, sesi bana bir şey söylemeye çalışıyor, ama şu anda Micai'nin sözlerinden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Ve tek bir şeyi bilmem gerekiyor. "*Kim?*"

Micai, yeni halimi ve ilerleyen dönüşümü inceleyerek gözlerini üzerimde gezdiriyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda hafifçe genişliyor ve ben, ona nasıl göründüğümü fark ederek hızla başka yere bakıyorum.

"*Canavar.*" Panik içimi kaplarken, bu kelime kulağıma fısıldanıyor.

ben

i Onun beni bu halde görmesini istemedim... Onun benden *korkmasını* istemiyorum.

ben

i Ya beni reddederse? Ya korkarsa?

Bir adım geri çekilmeye çalışıyorum, ama o öne doğru geliyor ve kanayan elimi kendi eline aldı. Gözleri endişeyle doldu ve dikkatlice

küçük parmaklarıyla dikkatlice okşayarak, sıkıca yumruklanmış ve kanayan avucumu açmaya çalışıyor.

Dokunuşu bana bir şey yapıyor ve büyüyen öfkemi yatıştırıyor, yavaşlatıyor. Elini elime her dokunduğunda ve tatlı kokusu burnumu gıdıklarken, öfkem parça parça eriyor ve dönüşüm hızla geriliyor.

Kalp atışlarım sakinleşmeye başlar, o benim alanıma daha da yaklaşır hem beni hem de içimdeki canavarı yatıştırırken kokusu etrafımda dolandır.

Yumuşak mavi gözleri benimkilerle buluştu, dudakları aralanırken bakışlarında hala endişe vardı.

"Ivy, Alice, Jeremy ve Jake... Seria'nın arkadaşlarıydı."

Bu kısa cümle, öfkemi yeniden alevlendirdi ve bakışlarım akademinin yönüne çevrildi. Ama oraya doğru bir adım atamadan, Micai elini göğsüme koyarak beni durdurdu.

"O günün intikamını alacağım, Mallyn, söz veriyorum." Yumuşak sesi bakışlarımı ona çevirir ve en güzel gülümsemeyeyle ödüllendirilirim. "Hepsinin bedelini ödettirme niyetindeyim. Ama tüm bunların en önemli kısmı, onların *Seria'nın* piyonları olması. O olmasaydı bunu yapmazlardı."

Micai'nin kaşları çatıldı. "O zamanlar farkında değildim. Onların sadece beni eziyet etmekten hoşlanan acımasız pislikler olduğunu düşünürdüm, ama şimdi her şeyin arkasında onun olabileceğini düşünüyorum. Bu akademide çektiğim ve katlandığım her şeyin arkasında."

"O zaman ona bunun bedelini ödetmeme izin ver." Sesim düşük bir hırıltıyla çıkar, kelimeleri dişlerimi sıkarak söylerim.

"Şu anda olmaz," diye başlar Micai, ama göğsümde başka bir hırıltı titreşir. Ne benim canavarım ne de ben, eşimize yönelik bir tehdidi hayatta tutma fikrini sevmiyoruz. O kaltak yavaş bir ölümü hak ediyordu, ama bu dünyadan ne kadar çabuk ayrılırsa, eşimize yönelik tehdit de o kadar çabuk ortadan kalkacaktı.

O, Micai'ye defalarca zarar vermeye çalıştı ve o bileziği kullanarak onun hayatını almaya çalıştı. Ona bir şans daha vermeyeceğiz.

İlerliyoruz, ama Micai beni yine durduruyor, bu sefer vücudunu kullanarak akademiye giden yolu kapatıyor.

"Beni dinle, Mallyn." Kollarını uzatıp yüzümün iki yanını kavrar ve beni kendine doğru çeker. "Burada daha büyük bir resim var. Seria ve piyonlarının barınaktaki büyüğü canavarlara o siyah maddeyi verenler olup olmadığını bilmemiz gerekiyor. Eğer öyleyse, akademinin arkasındaki saldırılara da karışmış olabilirler." Gözlerim uzaktaki akademiden uzaklaşıp tekrar Micai'ye döner. Micai'ye döndü. "Bana onu öldürmem için daha fazla gerekçe sunuyorsun, Micai."

Parmakları nazikçe yanaklarımı okşuyor, bakışları yumuşuyor ve tatlı bir gülümseme dolgun pembe dudaklarını kıvrımlaştırıyor, dikkatimi doğrudan onlara çekiyor.

"Ama onu öldürmeyeceksin." Bilmiş bir gülümseme yanaklarını genişletirken, benim yanaklarımı yukarı aşağı okşamaya devam ediyor.

"Onu öldüreceğim..."

"Ama şimdi değil." Beni keser, parmaklarını çenemden aşağıya doğru nazikçe kaydırır. Dokunuşu hem beni hem de içimdeki canavarı yatıştırır.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye soruyorum, ellerim yanlarımda kaşınıyor, ona uzanıp onu daha da yakına çekmek istiyorum. "Kolayca dönüşüp kız kardeşini saniyeler içinde paramparça edebilirim."

"Üvey kardeşim. İşte bu yüzden." Kendinden emin bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Çünkü gerçekten isteseydin, burada durup beni dinlemiyor olurdun. Ama dinliyorsun." Parmakları durur, elleri nazikçe benden ayrılır ve akademinin yönüne doğru döner.

"Cevaplara ihtiyacımız var ve ne yazık ki, şu anda bunları elde etmenin en iyi yolu Seria'yı hayatta tutmak. Bileziği sayesinde onun Tesis ve saldırganlarla bağlantısı olduğunu biliyoruz..." Barınağın olduğu yöne doğru bakıyor. "Ve şimdi bu, onun ve Tesis'in akademiye yapılan saldırılara karışmış olabileceğini kanıtlıyor. O garip maddeyi başka nasıl elde etmiş olabilir ki? Aralarında bir bağlantı olmalı... Ve o, bizim bildiğimizden çok daha büyük bir rol oynuyor olabilir."

Mavi gözlerinde hayal kırıklığı ve öfke belirirken konuşmaya devam ediyor. "O maddenin ne olduğunu bulmalıyız." Elime bakıyor, kan neredeyse kurumuş ve yara iyileşmiş. Küçük siyah sıvı, orman zeminine düşen kan damlalarıyla akıp gitmiş olmalı.

Dudaklarımdan derin bir iç çekiş çıkar. Daha dikkatli olmalıydım.

"Bir damla ile pek bir şey yapamazdık, Mallyn." Micai gülümser ve orman zeminine bakınır. "Belki canavarın izlerini takip edersek *ve birkaç kişi daha* olursa, biraz daha bulabiliriz."

Micai birkaç adım atar, etrafa bakınırken ben başımı sallar, elimi saçlarıma götürürüm, ama sonra saçlarımin ne kadar kirli ve kanlı olduğunu fark ederim.

Ellerimi kapüşonlu sweatshirtümle silerken, Micai'nin beni izleyen gözlerine bakınca yanaklarım kızarır.

Onun dikkatini başka yöne çekmek için, aklıma gelen ilk şeyi söylemeye başlıyorum.

"Eğer bir canavar ortaya çıkarsa, birkaç arkadaşın yardımıyla daha iyi olur..." İçimden kendime kızıyorum. Ne diyordum ben?

"Ben ve canavarım işleri kolayca halledemeyiz diye bir şey yok."

Canavarım hafifçe hırlar, Micai ise hafifçe güler.

"Ben de herhangi bir canavarla kolayca başa çıkabilirim..." Sırıltısı yaramazca genişliyor. "Yoksa canavarın sana bunu söylemedi mi?"

"Canavarım mı?" Canavarım içimde canlanırken kaşlarım çatılır, Micai'nin adının geçmesiyle dikkatini ona verir.

"O ve ben birçok kez karşılaştık," diyor, gözlerinde bilmiş bir ışıltıyla.

Kulağımda hafif, şakacı bir hırıltı yankılanırken kaşlarım saç çizgime kadar yükselir.

"Ne zaman?" diye soruyorum, zihnim paylaşmak istemeyen canavarımdan herhangi bir görüntü veya anı toplamaya çalışıyor.

"İlk karşılaşmamız kısa sürdü ve aramızda küçük bir kavga çıktı."

İçimden inlerken, zihnimde dişli bir gülümseme belirir, Micai devam ederken canavarım *memnun olur*.

"Canavarın ağaçlardan gizlice yaklaştı, saldırırken etrafını buzlu bir sis sardı. Aramızdaki ilk savaşı o kazandı" — omuzlarını kayıtsızca silkiyor — "ama o zamanlar ben daha deneyimsizdim."

Gülümseme dudaklarını kıvrır, bana doğru bakar, muhtemelen hareket ederken benim gözlerimden onu izleyen canavarı görür ve başka bir

hatırladı.

"Bir sonraki karşılaşmamız, gözaltı barınağındaki kaçırılma olayında oldu. Bana verdikleri ilaçların etkisiyle hala sersemlemişken, iki tane sevimli küçük vahşi hayvan ortaya çıktı."

Kaçırma? İlaçlar? Ne demek istiyor bu? Kim *uyuşturdu?* Onu gözaltı merkezine götüren piyonlar mı? Yumruklarım tekrar sıkışır ve avuç içlerimde hafif bir acı hissederim.

Micai, kaşlarımın aşağı doğru çekilip yüzümün daha da karardığını fark etmeden, benim içimdeki çatışmadan habersiz konuşmaya devam etti.

"Birini öldürmeyi başardım, ama birdenbire bir tane daha ortaya çıktı. Tam saldırmak üzere olduğunu düşündüğüm anda, senin büyük canavarın ortaya çıkıp onu parçaladı ve bana yardım etti..."

Micai tekrar gözlerime baktı, gülümsemesi dudaklarından kaybolan anı kadar çabuk soldu.

Vücudum kaskatı kesildi, yumruklarımı sıkmaktan parmak eklemlerim beyazladı ve eşimin onların elinde çektiği acıyı daha iyi anladıkça her hücremden gerginlik ve öfke sızmaya başladı.

Cildim tekrar gerilmeye başlar, bedenim dönüşüp kanın tadına bakmak ister, ama Micai'ye bir bakışım bunun mümkün olmadığını gösterir.

Eşim, intikamını ve cevaplarını benden aldığım için beni affetmeyebilir.

Ve onu incittikleri için ne kadar ölmeyi hak etseler de, şu anda tam tersine inansam da, Eşim cevaplarını almayı hak ediyor. *Micai'nin görüşü daha önemli.*

Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıp dönüşümümü sakinleştirmeye çalışıyorum. Yavaşça bir nefes daha alıyorum, sonra bir tane daha, ama aniden Eşim'in tatlı kokusunun yaklaştığını hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda Micai'nin önümde durduğunu gördüm, gözleri yüzümü takip ediyordu ve yumuşak bakışlarında endişe parıldıyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor, sevimli kaşlarını çatarak.

Kafamı sallıyorum. Şu anda beni sakinleştirebilecek tek şey, ya dönüşüp düşmanlarını paramparça etmek ya da buradan kaçmak. Bacaklarımın beni götürdüğü kadar hızlı koşmak, yorgun düşene ve onun intikamını almayı düşüneyecek hale gelene kadar.

Bir adım geri çekilip, kapüşonumu omuzlarıma çekerim. "Koşmaya gitmem lazım."

En sevdiğim yere doğru gideceğim. Kasabanın dışında ve yürüyerek gidebileceğim kadar uzak bir mesafede, böylece biraz enerji harcayabilir ve dönüşümün etkisini azaltabilirim.

Kapüşonlu ceketimi en yakın ağaca atıyorum, yüksek dallarından birine takılmasını sağlıyorum ve sonra yola çıkmaya hazırlanıyorum.

Ama ayrılmadan önce, yolum aniden kesilir, güzel Mate'im yoluma çıkmış, dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle durmaktadır.

"Micai..."

Kendi kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarır ve benimkinin yanına atar.

"Senin mekanına gidiyoruz, değil mi?" Omuzlarını silkiyor, dudaklarında seksi bir gülümseme belirliyor ve yavaşça bir adım atıp benim gitmeyi planladığım yöne dönüyor.

"Benimle geliyorsun... koşuya mı?" İçimdeki canavar anında uyanır, heyecan ikimizi de sarar.

Eşim bizimle koşacak mı? Bu, her şekil değiştirenin, özellikle kurtların ve köpeklerin hayali. Bu, ilkel ve ruhun derinliklerinde yatan bir şey... ve Micai bunu benimle yapmak istiyor.

Bunun bizim için ne anlama geldiğini farkında değil galiba.

Bana doğru bakıyor, yaramaz gülümsemesi yeniden ortaya çıkıyor.

"Her zaman ne kadar hızlı koşabileceğimi görmek istemişimdir... ve senin bana ayak uydurabileceğini." Gülümsemesi baştan çıkarıcı bir hal alır, gözleri parıldayarak hızla dönüp koşmaya başlar. Küçük, güzel kahkahası arkasında bir iz bırakırken, tatlı kokusu burnumu doldurur.

Micai, akademiden uzaklaşıp kasabaya, oraya uzanan ormana ve dağlara doğru, benim gizli yerime doğru yönelir. Hızı ve çevikliği, daha önce gördüğüm hiçbir şekil değiştireninden daha fazladır.

İçimde heyecan ve arzu yükselir, canavarım hızla ona katılmak için kükrer.

Güzel eşim... ne yaptığını bilmiyorsun.

Gözlerim onun yönüne odaklanır, yumuşak ve lezzetli kokusu tüm duyarımı ele geçirir ve ben onun peşinden koşmaya başlarım.

Güzel eşimi kovalarken ve takip ederken etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor. Ve onu yakaladığımda, onu tamamen *bizim* olarak sahipleneceğim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MICAI

Bacaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum, kalbim hızla atıyor, ormanı geçip kasabayı ve akademiye geride bırakarak koşuyorum. Bölgeyi çevreleyen dağlara ve ormana doğru ilerliyorum ve Mallyn'in gizli mekanına doğru yol alıyorum.

Ne kadar hızlı koşabileceğimi ve ondan kaçıp kaçamayacağımı görmek için bacaklarımı daha da sertçe itiyorum.

Ama bir yanım da Mallyn beni yakalarsa ne yapacağını öğrenmek istiyor.

Bu düşünceyle sırtımdan bir ürperti geçiyor. Birkaç dakika önce gözlerindeki bakış, boynumdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılmasına ve içimde bir titremeye neden oldu.

Mallyn ve ben son zamanlarda çok yakınlaşmıştık. Gözlerinde arzuyu görebiliyordum... ve bu duygu karşılıklıydı. Dudaklarımda onun tadını almak, parmaklarımı yumuşak beyaz saçlarına dolamak ve her santimini bana bastırmasını hissetmek istiyordum.

Arkamda yaklaşan bir ses duyduğumda bacaklarımın arasındaki sıcaklık artıyor.

Arkamı döndüğümde Mallyn'in birkaç adım arkamda koştuğunu gördüm, gözlerindeki bakış daha vahşi ve daha ilkeldi. *Onun içindeki canavar da onu zorluyor olmalıydı.*

Gözlerimiz buluştuğunda içimi bir titreme ve heyecan kaplar.

Bana uzanır, eli benimkine dokunur, ama ben bir yana dönüp hızımı hiç kesmeden yürümeye devam ederim, o da yine biraz geride kalır.

Arkamda bir kıkırdama duyulur, derin, boğuk bir ses sırtımdan aşağı kayarak doğrudan kalbimin ortasına ulaşır.

Geriye dönüp baktığımda Mallyn'in dudaklarında bilmiş bir gülümseme görürüm, sonra tekrar ilerlemeye devam ederim ve ondan birkaç santim daha uzaklaşıyorum.

Ormanın içlerine doğru ilerlerken arkamda bir hırıltı duydum, Mallyn'in en sevdiği yer görünmeye başlamıştı.

Birkaç adım daha attıktan sonra, ayağım yerden çıkıntı yapan gevşek bir ağaç köküne takılır ve dengemi kaybederim.

Mallyn bu fırsatı değerlendirip beni arkadan yakaladı ve ikimiz de yere yuvarlandık, düşerken elleriyle başımı korudu.

Ormanın içinde yuvarlanarak ilerlerken, büyük, kırık ve yosunlu bir ağaç kütüğüne çarparak düşüşümüz durur ve yuvarlanmamız sona erer.

Her tarafını çevreleyen büyük, yoğun ağaçlar ve çalılar, ormanın ve dünyanın geri kalanından bizi gizliyor ve hareket edebileceğimiz tek yer, yattığımız küçük alan.

Bir an, kendimizi toparlamaya çalışırken geçer, ikimizin de bakışları birbirimizi yukarıdan aşağıya tarar, düşüşten sonra ikimizin de iyi olduğundan emin oluruz.

Sonra Mallyn'in gözleri benimkilerle buluştu, vücudu benimkine yapıştı ve kalbim hızlanmaya başladı. Gözlerim onun dudaklarına kayarken, dilim kendi dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıktı.

Ve hızla onun uyluklarımın yanında sertleştiğini hissediyorum.

Onun bakışları daha da yoğunlaşırken, bacaklarımın arasındaki sıcaklık daha da artmaya başladı.

"Bundan emin misin... Benim ve canavarım Micai hakkında?" Eli yanımdan aşağı kayarken, bakışlarında belirsizlik vardı.

Hislerimden şüphe mi ediyordu? Yoksa beni ve canavarını bu şekilde tamamen kabul etmemden mi endişeleniyordu?

Ama o benim nasıl hissettiğimi bilmeli. Aramızdaki bu bağ ve ilişki, her biriyle hissettiğim bu bağ. Her geçen gün daha da güçlenen bir bağ ve onsuz olamayacağımı fark ettiğim bir bağ.

Bunu ve onu istiyorum. Hepsini istiyorum. *Creed hariç tabii.*

Elimi uzatıyorum, sessizliğimle gözlerine sızan endişeyi gidermek istiyorum.

Parmaklarımla yanağını ve saçlarını okşuyorum, dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde onu kendime çekiyorum. Öpücük yumuşak ve tatlı başlıyor,

yavaş ve şefkatli, tıpkı hikayemizin başladığı ve ilk hissettiğim gibi, birbirimize karşı duyduğumuz hafif merak gibi.

Dilimi onun diline sürterek onu keşfediyor ve tadını çıkarıyorum, ona şu anda onu ne kadar istediğimi ve ona olan hislerimin ne kadar büyüdüğünü gösteriyorum.

Sağ bacağım onun yanına kayıyor, öpücük daha ateşli hale geldikçe bacağını sarıyor. Elini belime kaydırırken, vücudu bana daha da yaklaşıyor ve ona ne kadar etki ettiğimi gösteriyor.

Elimi omzundan göğsüne kaydırıyorum, hedefime ulaşana kadar aşağıya doğru iniyorum, elim onun sert uzunluğunu okşuyor.

Bu, Mallyn'i sarsar. Hafifçe geri çekilmeden önce titreyerek nefes alır, eli benim elimi durdurur ve ateşli gözleri benim bakışlarımla buluşur. "Emin misin?"

Gülümseme dudaklarımı kıvrır, onun altından nazikçe çıkıp eğilip pantolonumu çıkarırım. Sonra elimi karnımdan yukarı kaydırıp bluzumun eteğine getirir ve onu da çıkarırım.

"Seni ne kadar istediğimi neden kendin görmüyor musun?" Onun yanına uzandım, bacaklarımın arasında ısının arttığını hissettim.

Gözleri beni baştan aşağı süzdü ve sonunda bacaklarımın arasında durdu.

Kendini yukarı çekip gömleğini çıkarıyor ve orman zeminine atıyor, ateşli bakışları benimkilere yönelirken her bir mükemmel karın kası ve tonlu kasları ortaya çıkıyor.

O eğilip, mükemmel şekillendirilmiş vücudunu üstüme koyduğunda nefesim hafifçe kesildi, dudakları hızla boynumu buldu ve vücudumda bir iz bırakarak öpmeye başladı. Ağzının bana verdiği sıcaklık, beklentimi artırdı ve içimi kasıp kavurdu.

Elleri kalçalarımaya kayar ve külotumun her iki yanından tutunur, sonra bacaklarımdan aşağı kaydırarak orman zeminine atar.

Uyluklarıma doğru geri kayıyor ve ellerini etraflarına doluyor, sonra onları ayırıp her iki tarafa birer öpücük konduruyor ve hızla kalbimi buluyor.

Dilinin kıvrımlarımın arasında kayan ilk dokunuşu, sırtım hafifçe yukarı doğru kıvrılırken ellerimin yanımdaki toprağa gömülmesine neden oldu. İkincisi, dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkmasına ve kalçalarımı ona doğru itmeme neden oldu, bana vaat ettiği doruğa ulaşmak istiyordum.

Ama o elini karnıma kaydırır, beni yerinde tutarken, dilinde her damlamanın tadını çıkarır gibi uzun, şehvetli vuruşlarla yalar.

Bu düşünce kalbimin daha hızlı atmasına ve bacaklarımdan arasındaki baskının yeni zirvelere ulaşmasına neden oldu.

Dili ileri geri hareket ederek yavaş bir ritim oluştururken, vücudum gerginleşir. Sonra o hassas noktayı bulur ve kalçalarım ona sürtünmeye başlayarak daha çabuk boşalmak isterken, onu ısırmaya ve alay etmeye başlar.

Dudaklarından küçük bir kıkırdama çıkar ve titreşim içimi sarar, doğrudan kalbime çarpar ve artan orgazm hissine katkıda bulunur.

"Hoşuna gitti mi, Micai?" Bacaklarımdan, dudaklarında gördüğüm en seksi gülümsemeyle bana bakar. Dili dışarı çıkar ve yavaşça küçük noktayı sarar, sonra ileri geri dönmeye başlar.

Elimi uzatıp saçlarını okşarken, dilini beni tahrik etmeye devam ederken dudaklarımdan bir inilti daha dökülür.

Gözlerindeki bakış günahkar, bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Mallyn... *lütten*," diye yalvarıyorum, vücudum çok gergin ve hassas hissediyor ve rahatlamak istiyor.

O eğilir, ağzını tamamen üzerime koyar ve emmeye başlar.

Tüm hislerim çok yoğunlaşıyor ve son bir emiş ve dilinin dönmesiyle, kendimi kaybediyorum, kalçalarım onun yüzüne karşı ileri geri sallanırken, orgazmın doruğuna ulaşırken onun adını haykırıyorum.

Nefes nefeseyim, vücudum hala hassas, o kendini yukarı çekiyor, dudaklarından beni yalarken yavaşça pantolonunu çıkarıyor.

Gözlerim doğrudan onun serbest bıraktığı penise kayıyor.

Ve lanet olsun, Annex'in büyük olduğunu düşünüyorsam, Mallyn daha da büyük; Annex'ten en az bir inç daha uzun ve Ezra kadar kalın. Mallyn bir canavarı saklıyordu... *sadece pantolonunun içindeydi.*

Kalın penisini eliyle yukarı aşağı okşuyor, gözleri vücudumu tararken kalın başından ön sıvı damlıyor.

"Bu anı rüyalarımnda yüzlerce kez gördüm, sana dokunmak ve tadını almak istedim. Ama hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı..." Bana doğru eğilip dudaklarımı yumuşak bir öpücükle öptü, sonra tekrar geri çekildi. "Ne kadar güzel tadı var, ne kadar seksi görünüyorsun, şu anda ne kadar çok içinde olmak istiyorum, Micai."

Yanaklarım kızardı. Mallyn'in daha önce hiç bu kadar açık sözlü olduğunu duymadığımı sanıyorum.

Ondan daha fazlasını duymak istiyorum, ama onu hissetmek için daha fazla bekleyemem.

Kollarımı ona dolayarak, onu kendime çekip dudaklarını ateşli bir öpücükle öpüyorum. Artık beklemek yok. Onu *şimdi* istiyorum.

Bizi engelleyen hiçbir şey yok ve etrafta kimse yok.

Hafta başında doğum kontrol iksiri de almıştım. Tadı berbat ama bir ay boyunca etkili oluyor ve böyle durumlarda beni koruyor.

Mallyn'in dili benim dilimin etrafında dönüyor, elleri başımın yanına düşüyor, ön kollarını her iki yanıma dayıyor, hareket ederken nefesi yanaklarımı gıdıklıyor.

Kalçalarımı hafifçe kaydırıyorum, onun penisinin bana karşı büyüdüğünü hissediyorum.

Penisi uyluklarımın arasına oturana kadar üzerime yerleşir, kalın ucu uyluklarımı hafifçe dırter. Bacaklarımı biraz daha açarak, beklentim arttıkça ona daha kolay erişim sağlarım.

Bir elini vücudumda aşağı doğru kaydırıktan sonra kocaman penisini avuçladı, biraz pompaladıktan sonra ucunu yavaşça benim merkezime doğru kaydırıldı ve nazikçe içeri itti. Kalınlığının beni gerdiğini anında hissettim, o içeri girmeye devam ederken kalçalarım titriyordu.

Kalınlığı nedeniyle hafif bir acı hissediyorum, ama yakında yaşayacağım zevk için bunu görmezden geliyorum.

O yavaşça içime girerken, nefes alışışı düzensizleşiyor ve eli yanımdaki toprağa gömüldükçe içimde bir baskı oluşuyor.

, kendini kontrol ediyor ve istediğinden daha yavaş hareket ediyor.

Bir başka uzun, yavaş itmeyle tamamen içime giriyor, tamamen doldurulmuş hissi beni kaplıyor, sonunda hareket etmeye başlıyor.

Ve ne his ama.

O geri çekilirken nefesim kesiliyor, tüm o kalınlığı ve sıcaklığı beraberinde götürüyor, sonra tekrar içeri giriyor ve yavaşça bir ritim oluşturmaya başlıyor, bu ritim hızla orgazmımı yükseltiyor.

Başım altımızdaki orman zeminine düşer, ellerim onun sırtına uzanır, tutunacak sabit bir şey arar ve her kalın vuruşuyla içimde ağırlaşan baskıdan beni kurtarır.

Alnımda ter birikir, hızı arttıkça vücudum gerilir, kalçalarım ona eşlik eder ve birlikte boşalmayı kovalarken.

Eli kalçamı kavrar, beni ona ve itişlerine doğru yukarı doğru eğirir. Ve yeni aç, onun o tatlı noktaya ulaşmasını sağlar, bu da beni onun adını inlememe ve ellerimi sırtında aşağı doğru sürüklememe neden olur. *Muhtemelen izler bırakıyorum.*

Hızı hızlanıyor, içeri ve dışarı piston gibi hareket ediyor, baskı bir öncekinden daha büyük bir orgazm yaratıyor.

Nefes nefeseyim, vücudum her hızlı itişte titriyor, itişler sertleşiyor ve Mallyn'in vaat ettiği doruğa ulaşmamı sağlıyor. Hissedebiliyorum... Tam sınırdayım, biraz daha.

Son bir sert itme ve onun altında kendimi kaybediyorum; ayak parmaklarım kıvrılıyor, ellerim ve tırnaklarım sırtına batıyor, vücudum titriyor ve gözlerim yıldızlar görüyor. O da beni takip ederken adını haykırıyorum, seksi ve boğuk bir homurtu dudaklarından çıkıyor, birlikte doruğa ulaşırken dudaklarımız birbirini buluyor.

Gözlerimdeki yıldızlar kaybolur kaybolmaz ve orgazm titremesi vücudumdan ayrılır ayrılmaz, içimde başka bir şeyin dolaştığını hissediyorum. Hafif, sıcak ve tanıdık bir şey. Her santimetrekareme, her damarıma ve uzvuma akıyor, Mallyn'e daha da sarılırken beni saran bir aidiyet ve sevgi duygusu.

Ona bakıyorum, yumuşak gri-mavi gözleriyle karşılaşıyorum ve hissettiğim duygunun yansımasını doğrudan bana bakan gözlerinde görüyorum.

Bağ bizi sarıyor ve sıkı sıkıya birbirimize bağlıyor. Tam ve geri dönüşü olmayan bir sevgi ve sadakat hissi içimi kaplıyor.

Kollarını bana dolayarak göğsüne çekiyor, gözleri duygu dolu bir şekilde parılıyor ve dudakları o kadar göz kamaştırıcı bir gülümsemeye bürünüyor ki, ben de keskin bir nefes alıyorum.

"İnatla hayatta kaldığım her damla acı ve ıstırap, seninle geçirdiğim bu an için değdi... *Dostum.*"

Onun sözleri, son kelimeyi tekrar tekrar tekrarlamadan önce, yanaklarımı gülümsetip kalbimi sızlatıyor. *Eşim?*

Gözlerine bakıyorum, içimdeki duygu ve heyecan daha da büyüyor. Ve sormadan ne demek istediğini tam olarak anlıyorum. Bu duygu ve bakışları bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Nasıl..." diye soruyorum, bunu daha önce nasıl hissetmediğimi veya fark etmediğimi merak ederek.

O eğilir, başını nazikçe benimkine yaslar. "Biz kader eşiyiz, Micai. Benim canavarım bunu benden çok önce biliyordu."

Dudaklarım hafifçe kıvrılır. *Bu yüzden iri adam her zaman beni kayırırdı.*

Mallyn ve ben eşiz. Bu düşünceyle göğsüm kabarıyor, mutluluk içimi kaplıyor.

Aniden aklıma bir düşünce gelir ve gözlerim büyür.

Ezra da benim Kader Eşim. Bu, *iki* Kader Eşim olduğu anlamına geliyor.

Kader Eşleri bu dünyada çok nadir bir şeydir, ama bana iki tane mi verilmiş? Bu nasıl mümkün olabilir? Böylesine mucizevi bir şey?

Bu hayatta, bu ikinci şansımda, tanrılar bana sadece beni seven erkekleri değil, *kader eşlerini* de bahsettiler... beni tamamlayan gerçek ruhumun parçaları.

Göğsüm duyguyla daha da yükselir ve içimde titreyen bir ipin kalınlaşıp güçlendiğini hissederim. Mallyn ile benim *bağımız.*

Kalp atışlarım sakinleşiyor, gözlerimi kapatıp onun dokunuşunun ve aramızdaki bağın hissinin tadını çıkarırken, beni saran ezici bir sevgi ve şefkat duygusu.

"Micai," diye fısıldıyor Mallyn yumuşak bir sesle, sonra dudaklarıma nazikçe bir öpücük konduruyor.

"Bilmeliydim." Gözlerimi açıyorum, Mallyn'in gri gözleri çok yumuşak ve sevgi dolu, elimi uzatıp yanağına dokunuyorum. "Her zaman seni çevreleyen, inkar edemediğim bir çekicilik vardı. Her zaman daha fazlasını istedim ve daha fazlasını bilmek istedim... şimdi daha da fazla." Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum, gülümsemesi yanaklarını gerginleştiriyor, tüm yüzünü aydınlatıyor.

"Hayatımızın geri kalanını bunu yaparak geçirebiliriz, Micai. Sen, ben ve kardeşlerim. Sen bizimlisin. Her zaman ve sonsuza kadar. *Eşim*." Daha da eğilir, dudaklarımı yakalar ve kalçalarımı ona sarar. Sonra beni de kaldırır ve yerden kalkar, ben de uzanıp ellerimi saçlarında gezdiririm, dillerimiz birbirine dolanır ve dönüp durur.

Yumuşak bir homurtu dudaklarından dökülür ve aniden geri çekilir, bakışları benimkilerle buluşur, sonra tekrar yaklaşır ve dudaklarını çenemden boynuma, oradan da omzuma doğru kaydırır. "Bitirdiğimizi düşünmedin, değil mi Micai?" diye kulağıma boğuk bir sesle fısıldar ve omurgamdan bir titreme geçer.

Yavaşça geri çekilir, bakışlarımız buluşur ve onun bacaklarımın arasında sertleştiğini hissedirim, yanaklarında şeytani bir gülümseme belirir. "Daha yeni başladık."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

MICAI

Duşun altına giriyorum, sıcak su vücudumdan aşağı damlayarak kemiklerime işliyor. Uzun süre orman zemininde yatmaktan içime hızla giren soğuktan anında ısınmamı sağlıyor.

Mallyn ve ben ormanda üç tur daha yaptık, sonra Creed'den bir telefon geldi ve küçük baş başa vakit geçirmemize son verdi.

Bütün bunları hatırlayınca yanaklarım kızardı.

En az birkaç saat orada kalmış olmalıyız, çünkü mezbahaya geri döndüğümüzde gece çoktan çökmüştü.

Creed'in araması olmasaydı, muhtemelen hâlâ orada olurduk.

Yumuşak gri bir lifle kendimi ovarken gülümserim, sonra çabucak işimi bitirip modern beyaz ve gri fayanslı duştan çıkarım.

Kendimi kurularken etrafa bakınıyorum ve beyaz ve açık gri tonlarıyla bu banyonun şık ve minimalist görünümünü fark ediyorum. Mallyn'in benim için hazırladığı temiz kıyafetleri giyiyorum — *büyük beden beyaz bir tişört ve gri bir eşofman altı* — saçımı havluyla kurulayıp yatak odasına giriyorum. *Mallyn'in* odası.

Eşofman altının iplerini mümkün olduğunca sıkı çekiyorum ve loş ışıklı odaya bir adım daha atıyorum.

Mallyn, erkekler aşağıda meşgulken beni doğrudan buraya getirmişti. Duşu ve havluları hazırladıktan sonra çekmecesinden bana giyecek kıyafetler getirdi, bunları verirken gözlerini benden ayırmadı. Ama Creed'in aşağıdan gelen sesi onu uzaklaştırdı ve hızlıca bir öpücük verdikten sonra isteksizce ayrıldı.

Aksi takdirde muhtemelen duş alamazdım.

Odayı dikkatle incelerken dudaklarımdan bir gülümseme kaçıyor, güzel şekil değiştirenim hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Umarım, etrafa attığım kısa bakışlarla onun sevdiği küçük şeyleri anlayabilirim.

Perdeler çekilmiş, odanın en uzak yarısını karanlıkta bırakırken, bana en yakın perdelerden ışık sızıyor ve Mallyn'in ve benim kişisel alanımızın çevresini biraz olsun görebiliyorum.

Gördüğüm odanın alanı, açık gri tonları ve ahşap kahverengi tonları ile kaplı. Duvarlar iki ton gri, zemin koyu kül rengi ahşap ve yatağı Annex'inki kadar büyük ama Mallyn'in en sevdiği renk olan gri ile kaplı.

Oda Ezra'nın veya Annex'in odasından daha geniş, ama daha minimalist bir tasarıma sahip. Odanın bir tarafında iki büyük gri şifonyer ve aralarında şık, koyu gri bir gardırop var. Bana en yakın şifonyerin üzerinde hafif odunsu kokulu birkaç küçük mum var, en uzak şifonyerin üzerinde ise Mallyn'in siyah motosiklet kaskı duruyor. Ama bunların dışında pek bir şey yok.

Birlikte motosiklet sürdüğümüzü hatırlayarak parmaklarımla siyah metal kaskı okşuyorum.

Onun neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum, özgürlük hissi ve etrafımızdaki dünyayı bulanıklaştıran sürüş hızı. *Onunla tekrar gitmek için sabırsızlanıyorum.*

Kaskın arkasından görünen bir ışık düğmesini fark ediyorum ve onu açıyorum, parlaklığı gözlerimi kırıştırtarak ortadan kaldırırken oda anında aydınlanıyor.

Odanın diğer tarafına, az önce karanlıkta kalan alana bakıyorum ve orada duran şey karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor. *Duvar kitaplarla dolu.*

Hızla oraya doğru ilerlerken, tavandan yere kadar uzanan, güzel ciltlenmiş hikayelerle dolu sıralar halinde dizilmiş koyu renkli ahşap rafları incelerken heyecanım artar. Duvar, harika bir şekilde tasarlanmış kişisel bir kütüphaneye dönüştürülmüştür.

İçimde bir heyecan oluşuyor, her bir kitabı tek tek inceleyip Mallyn'in okumaktan hoşlandığı kitapları görmek istiyorum.

Belki ben de oturup keyifle okuyabileceğim bir şey bulabilirim?

Kitap duvarından sadece birkaç metre uzaklıkta, pencerenin yanında yumuşak görünümlü gri ve lacivert bir koltuk var, yanında dairesel bir ahşap masa ve üzerinde küçük bir güvercin grisi kupa ve bir yığın kitap duruyor.

Bu, rahat bir his veriyor ve Mallyn'in burada çok zaman geçirdiğini düşündürüyor.

Bir adım daha yaklaşıp, küçük sehpayı bıraktığı kitaplara uzanmak üzereyken, aşağıdan yüksek bir ses duyuyorum.

Donup kaldım, elimi geri çekip Mallyn'in yatak odasından çıkıp hızla merdivenlerden aşağı inerek gürültünün geldiği yere doğru koştum. Biri eve girmiş miydi? Çocuklardan birine bir şey mi olmuştu?

Bu düşünceyle merdivenlerden daha hızlı koşarak mutfığa, spor salonuna, silah odasına ve garaja girip çıkarak, bacaklarımın beni götürdüğü kadar hızlı bir şekilde onları arıyorum.

Ya başka bir saldırı daha olduysa? Ya yaralanmışlarsa?

Başka bir ses duyduğumda panik içimi kaplar.

Öfkeli bir ses duyunca dönüp bakıyorum ve sesin Annex'e ait olduğunu anlıyorum.

Sesinin geldiği yere, ana mezbaha alanına koşuyorum. Açık kapıları daha da genişçe iterek, bir saldırı veya kavgaya hazır hale geliyorum, ama içeri daldığımda beş çift tanıdık gözün bana doğru döndüğünü görüyorum.

Etrafa bakıyorum... Öfkeli bir savaş yok, saldıran düşmanlar yok, kaos ve yıkım yok. Sadece Creed, Ezra, Mallyn ve Annex, Ellie'nin dükkanındaki sakallı demircinin önünde durmuş, bir tür çatışma yaşıyor gibi görünüyorlar.

Gözlerim söz konusu adama kayıyor, koyu kahverengi saçları dağınık bir şekilde yüzünü tembelce çevreliyor, kahverengi gözleri adamlarıma dik dik bakarken, dağınık sakalı kaşlarını çatarak aşağı doğru çekiliyor.

İki büyük kolunu birbirinin üzerine katlıyor, yüzünde somurtkan bir ifade beliriyor ve siyah gömleği göğsüne sıkıca yapıyor.

Gözlerim onun yönüne doğru daha da kısıldı. Ne halt ediyor bu adam *burada?*

Demirci bana doğru hareket ederken, ben de onlara doğru bir adım attım. Yani, Annex ve Mallyn önüme geçip onun yolunu kesmeden önce.

"Daha önce de söylediğimiz gibi," diye bağıırır Creed, demircinin önüne geçerek, "buraya dalıp taleplerde bulunamazsın."

Creed, önündeki sinirli süperden çok bana odaklanmış gibi görünen İsaiah'a sert bir bakış attı.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, Mallyn ve Annex'in itirazlarını görmezden gelerek hızla onların etrafından dolaşıyorum. "O neden burada?"

İsaiah'ı işaret ettim, Creed ve Ezra'ya bakarak gözlerim onun elinde tuttuğu şeyi gördü. *Annemin kolyesi.*

Annex, İsaiah'ın yardım edebileceğini umarak kısa bir süre önce Ellie'nin evine bırakmıştı.

Zaten bir şey mi buldu? Bu yüzden mi burada? Seria'nın annemin yadigarına ne yaptığını bize söyleyebilir mi? Ve belki de onu benim için çıkarabilir veya düzeltebilir mi?

Ezra ellerini uzatarak demirciye yaklaşmamı engelledi. Sorgulayan bakışlarımla karşılaştı.

"İsaiah aniden ortaya çıkıp *seni* görmek istedi, Micai. Nedenini söylemiyor, ama belli ki elindeki kolyeyle ilgili. Ama neden seninle konuşmak istiyor? Neden bu kadar ısrarcı?" Ezra'nın bakışları İsaiah'a yönelir, gözlerinde temkinli bir ifade belirir, sonra kararır. "Sanki onu bu kadar kolay sana yaklaştırmışız gibi. Micai ile konuşmak istiyorsan, hepimizle konuş."

"Buraya sizin için gelmedim, çocuklar." İsaiah, Ezra'ya hitap ederken sert ve keskin bir ses tonu kullanıyor, iri ve yapılı vücudu, benim tatlı ve koruyucu eşime öfkeyle bakarken gerginleşiyor.

Ve bu, demirciye karşı öfkemin anında artmasına neden oluyor.

Zaten daha önce onun kısa süreli arkadaşlığından hiç hoşlanmamıştım.

"Sorun da bu, İsaiah," diyor Annex, benim ve Ezra'nın yanına gelerek, Bowie bıçağını parmakları arasında sıkıca tutuyor. "

kadınımı istemen kabul edilemez." Bowie bıçağını elinde çevirirken, bakışları şüpheyle iri yarı adamın üzerine düşüyor. "Kadınımın zamanını talep etmeye devam edersen, sana özel yapım parçalarından birini yakından ve şahsen göstermek zorunda kalacağım."

Isaiah alaycı bir şekilde güldü. "Çok komik, evlat. Tabii ki *deneyebilirsin*."

Annex'in gözleri büyür ve ona doğru bir adım atar, ama Creed yoluna çıkar ve Isaiah'ya ulaşmasını engeller.

"Burası senin dükkanın ya da senin alanın değil. Burası bizim," diye dişlerini sıkarak söylüyor Creed. "Eğer birimize söyleyecek bir şeyin varsa, bunu hepimizin önünde söyleyeceksin. Ya da hiç söylemeyeceksin." Creed kısa bir süre bana bakıyor, sonra tekrar Isaiah'a dönüp ona sert bir bakış atıyor. Karanlık ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Isaiah, erkeklerin bakışlarını görmezden gelerek tekrar bana bakıyor. Kahverengi gözleri, dükkânına girdiğimde her zamanki gibi, bana söylemek istediği bir şey varmış gibi görünüyor. Ama asla söylemiyor. *Bu çok sinir bozucu.*

Ama şu anda burada olması, kolyeyle ilgili olmalı. Yoksa neden burada kolyeyi elinde tutsun ki?

Çocuklara ve Creed'e bakıyorum, hepsi gergin ve Isaiah'a ölümcül bakışlar atıyorlar. Her biri, iri yarı demirciyi yakalayıp mezbahadan dışarı atıp kapıyı arkasında kilitlemeye hazır gibi görünüyor.

Isaiah'ın kişiliğinin biraz boktan olduğunu anlıyorum, ama bize yardımcı olabilecek cevapları varsa, ihtiyacımız olanı elde etmek için ona yumruk atma isteğimi bastırmaya hazırım.

Çocukların bu küçük çatışmada pes etmeyeceklerini anlayınca dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor. *Sanırım burada mantıklı olan ben olmalıyım.*

"Ne buldun?" Büyük, pürüzlü parmakları arasında nazikçe tuttuğu annemin kolyesini işaret ediyorum. "Bir şey *vardı*, değil mi?"

Bakışları kararır, kolyeye doğru bir bakış atar, sonra gözlerime bakar ve kısa bir baş sallama ile cevap verir.

"Ne oldu?" diye soruyorum, ama o sözümü kesiyor.

"*Kim?*" diye sorar Isaiah, yüzü kararmış, dudaklarından tek bir kelimeyle ölümcül bir ton sızar.

Onun sorusuyla kaşlarım çatılır.

"*Bunu* kim yaptı?" Annemin hatırasını elinde tutuyor, mücevherin rengi artık safir mavisi değil, kan kırmızısı bir ton. Mücevher karanlık ve bulanık görünüyor, daha önce gördüğüm hiçbir mücevher gibi değil, ya da eskiden olduğu gibi.

Ona ne oldu? Bir mücevher nasıl renk değiştirebilir? "Ellie'nin hazinesini kim kirletti?" Isaiah dişlerini sıkarak, öfkesi artarken Odayı sanki suçlu ortaya çıkacakmış gibi dik dik bakarak.

Gözlerimi kısarak kolyeyi işaret ettim. "O benim annemin hatırası, Ellie'nin değil..."

"Elandria," diye bağıırır Isaiah, yüzünde öfke dolu bir ifade belirir. "Elandria'nın hazinesi. Bunu *kim* yaptı?"

Vücudum kaskatı kesilir, zihnim boşalır ve iri yarı adamı izlerim. Nasıl lan oldu bunu biliyor annemin annemin adını Ben ben doğmadan önce birbirlerini tanıyor olabilirler mi?

Ama neden annemin hatırasını ve onu kimin bozduğunu bu kadar önemsiyordu?

Ellie... Anneme öyle mi sesleniyordu? Ama dükkanının adı Ellie'ydi, değil mi?

Gözlerim onun bakışlarıyla buluştuğunda irkilirim ve yüzündeki tüm öfke kaybolur. Bakımsız kahverengi sakallarıyla kaplı ağzından derin bir nefes çıkar. Elini sakallarına götürür, gözleri beni izler.

"Konuşmamızın zamanı geldi..." diye başlar, ama Ezra öne çıkar, Isaiah'ın dikkati ona yönelince kaşlarını çatarak.

"Bekle. Yani Micai'nin annesini tanıyordun? Ve gözlerindeki bakıştan anlaşıldığı kadarıyla Micai'nin kim olduğunu da biliyorsun..." Ezra konuşmaya devam ederken gözleri biraz büyür. "Hatta dükkanına onun adını vermişsin... ama Micai'ye neden *şimdi* ulaşmaya çalışıyorsun?" Ezra'nın bakışları kararır. "Neden?"

"Siktir et." Annex, Isaiah'a yaklaşır, yaklaşırken gözlerinde öfke belirir. "Bunca zaman Micai'yi tanıyordun... bu çok ürkütücü. Neden daha önce bir şey söylemedin? Dükkanına birçok kez geldik." Annex, Bowie bıçağıyla kolyeyi işaret eder. "Ne, bu yüzden mi birdenbire konuşmaya karar verdin?"

konuşmaya karar verdin?" Annex başını sallar. "Micai'yi ve annesini önceden tanıyorsan, sen..."

"Ne yapmalıydım?!" diye bağırır Isaiah, sesi gök gürültüsü gibi ve çakıl kadar sert. "Micai'ye, daha önce hiç tanışmadığım birine, gidip annesini tanıdığımı mı söylemeliydim?" Herkese birer birer bakar. "Sonra ne olacaktı?"

"Daha önce hiçbir şey söylememiş olman hala şüpheli," diye ekler Ezra, Annex'in yanındaki boşluğu doldurarak. "Micai'nin annesini gerçekten tanıdığını nereden bileceğiz? Adını bilmek pek bir şey ifade etmiyor."

"Evet," diye ekler Annex, elindeki Bowie bıçağını çevirip Isaiah'ın yönüne doğru fırlatır. "Kolayca, dükkanına onun adını veren saplantılı bir psikopat olabilirdin..."

Isaiah, Annex'in sözlerini keserek alaycı bir şekilde güler. "Onu tanıdığımı nasıl kanıtlayayım?" Adamlarımın her birine sert bir bakış atar. "Bana inanın ya da inanmayın, umurumda değil. Zaten benim işim hiçbirinizle alakalı değil." Ezra ve Annex, kendini kanıtlama konusundaki tartışmalarıyla tekrar konuşmaya başlamadan önce bana döner, bu tartışma sadece daha fazla zaman kaybettirmektedir.

Onlar bu konuyu tartışmaya devam ederken, yorgun ellerimle yüzümü ovuşturuyorum.

Ama Isaiah'ın neden daha önce bana gelmediğini bir şekilde anlayabiliyorum. Onu daha önce inanmayabilirdim ya da bunu söylediği için boğazına yumruk atabilirdim. *Huysuz tavırları onu yumruklamak için çok uygun hale getiriyor.*

Kafamı sallıyorum. Bana ne söyleyeceğine bağlı olarak, bu yine de olabilir.

Adamlarımla tartışmaya devam etmesini izlerken, içimden bir ses ona bir şans vermemi, ne söyleyeceğini dinlememi söylüyor.

Annemin hatırasının lekelenmesine gösterdiği öfke, yalan olamayacak kadar gerçekçiydi. İçimden bir parça ona inanıyordu, onu bir şekilde tanıyor olabileceğine inanıyordu. *Ve açıkça önemsiyordu.*

Belki eskiden arkadaşlıklar? Öyleyse, belki o kolyeden ihtiyacımız olan cevapları bulmamıza yardım edebilir ve Seria'nın planı hakkında bize bir ipucu verebilir.

Elimi Annex'in omzuna koydum, temasla birlikte sözleri aniden kesildi ve hızla bana doğru döndü.

Ezra'ya hafifçe başımı salladım, gözleri biraz yumuşadı, sonra Isaiah'a döndüm. "Neden daha önce bir şey söylemediğin umurumda değil, bu kadar önemli değil." Kolyeyi işaret ettim. "Belki nedenlerin vardı. Ama şu anda, kolye ve ona ne olduğu hakkında bildiğin her şeyi bilmek istiyorum. Kim olduğun ve annemi nasıl tanıdığın hakkında daha sonra konuşabiliriz. Ama *bu* daha öncelikli."

Creed'i bulmadan önce Annex, Ezra ve Mallyn'e bakıyorum. Her birinin yüzünde Isaiah'a karşı karanlık ve temkinli bir ifade var. Onları suçlayamam.

Ama yine de cevaplara ihtiyacımız var ve o bize yardımcı olabilir.

Creed bakışlarımı karşılıyor, bir saniye kadar bakışlarımızı sürdürüyor, sonra arkasını dönüp çift kapıya doğru ilerlerken bize onu takip etmemizi işaret ediyor.

Girmeden önce durur ve Isaiah'a dönerek ona ölümcül bir bakış atar.

"Bize şüpheli bir şey yapmaya kalkışırsan ya da yalan söylemeye çalışırsan, 'merhamet' diye bağıramadan seni paramparça ederiz."

Isaiah alaycı bir şekilde gülümser. "Sizin gibi olgunlaşmamış çocuklar gibi, ben bundan hiçbir şey kazanmıyorum. Ona verebileceğim tek şey geçmişim."

"Kimin geçmişi?" diye soruyorum. Annex ve Mallyn yanıma yaklaşırken Ezra önümüzde Isaiah'ı dikkatle izliyor.

Creed bizi mutfağa götürürken, Isaiah bana bakar ve devam eder. "Benim."

Isaiah masaya doğru yürürken, düşünceli bir şekilde kalın kaşlarını çatıyor. "Ama istediğin gibi, bununla başlayalım..." Annemin kolyesini masanın üzerine koyuyor ve gözlerim anında bu değerli hatıra takılıyor.

"Bunu kim aldıysa, sana kim veriyse, içine lanetli bir kalıntı koymuş. Ellie'nin hazinesini bununla birleştirerek, onu ve aile yadigârını kirletmiş." Dudakları kıvrılırken devam eder. "Mücevher, onun safiriyle eşleşecek şekilde büyülenmişti, ama gördüğün gibi... gerçek doğasını gizlemeye devam edemedi." Koyu kırmızı mücevheri işaret etti, her dakika daha bulanık ve daha uğursuz görünüyordu. "Bu da eski bir lanet. Seni çabucak delirtmiş olabilecek bir lanet. Rüyalarını ve düşüncelerini ele geçirip, sana hayaller görmeni ve zihnini bulmaca gibi karmaşık hale getirip

ta ki zihnini tamamen ele geçirene kadar." Oda buz gibi soğurken, sakallı yüzünde derin bir kaş çatma belirir, Isaiah konuşmaya devam ederken adamların öfkesi ve gerginliği hissedilir hale gelir. "Birkaç hafta içinde seni salya akıtan bir halde bırakırdı ve zincir ile mücevherin görünümü şu anki gibi değişirdi. Ve fail, bunun kendisine ait olmadığını iddia edebilirdi."

Bakışlarım kolyeye doğru daralır. Artık farklı görünüyordu ve sadece mücevher değil. Metali daha koyu görünüyordu ve küçük karmaşık desenler biraz solmuş gibi görünüyordu, farklı bir desen oluşturuyordu. Mücevher de tamamen farklı bir renge sahipti, parlak safir mavisinden koyu bulanık kırmızıya dönüşmüştü.

Dudaklarımdan acı bir alaycı gülümseme dökülüyor. Seria zihnimi zehirlemeyi planlamıştı ve ben bunu onunla ilişkilendiremezdim. O, bunun kendisinin olmadığını iddia ederdi.

Özellikle de Elitler odasındaki tüm öğrenciler, bana safir ve açık altın rengi bir kolye verdiğini görmüşlerdi, bu yeni, daha koyu altın rengi ve eskisinden çok daha eski görünen kırmızı mücevheri değil.

"Micai onu takmadı..." diye ekliyor Ezra, kaşlarını çatıp yumruklarını sıkarken söz konusu mücevherlere öfkeyle bakıyor. "Neyse ki takmadı..."

Isaiah başını sallar ve sözünü keser. "Bu eski bir lanet. Eski yöntemlerle işliyorlar... kanla." Bana döner. "Üzerine kan bulaşmadı, değil mi? Bir damla bile laneti tetikleyebilir. Ve bu kadar eski bir kalıntı için, laneti bozmak için elimizdekinden daha fazlası gerekir."

Seria'nın bana verdiği günü hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o gün herhangi bir kesik veya yara aldığımı hatırlamıyorum.

Kafamı sallıyorum. "Sanmıyorum. Herhangi bir yara izi hatırlamıyorum, kağıt kesiği bile."

Isaiah iç çeker, yüzünde kısa bir rahatlama ifadesi belirir, sonra gözleri yine kolyeye dikilir ve "*zaten etkinleştirilmiş*" diye mırıldanır. Ama hemen kendini toparlar ve bana döner, gözleri yüzümde bir şey arar, sonra tekrar rahatlar. "Neyse ki, hasta görünmüyorsun." Bakışları beni izlemeye devam eder, sonra annemin hatırasına döner, kaşları

gözlerinin köşelerinde kırışıklıklar oluşur ve onu daha yaşlı gösterir. "Ama bunu sana kim verdi? Ellie'nin hazinesini bu kalıntıyla kim kirletti? Böyle bir şeyi elde etmek kolay değildir. Ve öncelikle, Ellie'nin eşyalarına nasıl kirli ellerini sürdüler..."

"Ne önemi var?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak. Annemi tanıyor ve arkadaş olsalar bile, ona bu bilgiyi vermek zorunda değildim. Seria benim sorunumdu. Ve ona bu kadar kolay güvenemezdim.

Isaiah'ın yüzü buruşur, öfkesi yüz hatlarına yansır. "Tabii ki önemli. Seni akılsız, salya akıtan bir kukla yapmak istediler. Ya da daha kötüsü..." Gözlerime bakar ve gördüğü şey, öfkesini daha da artmadan durdurur.

"Hayır. Demek istediğim, bu *senin için* neden önemli?" Başımı eğip, iri yarısı, kahverengi gözleri benimkilere dik dik bakan adama bakıyorum. Neden bu kadar önemsiyor ki? Annemi önceden tanıdığı için mi? Annemin sahip olduğu şeyin bozulmasına kızdığı için mi? Ama bunun benimle ne ilgisi var?

Aramızda hiçbir bağlantı ya da kan bağı yoktu. Öyleyse neden umursuyor gibi görünüyor?

Gözleri hafifçe yumuşarken, bana bakışında garip bir ifade oluşuyor ve ben şüpheyle gözlerimi kısıyorum.

"Sen, ihtiyatlı ve inatçı olman konusunda annenden çok amcana benziyorsun."

Gözlerim büyüdü. *Amcam mı?* Ne zamandan beri bir amcam var?

Isaiah, aramızda bir anlık sessizlik geçerken elini yüzüne sürer.

"Sanırım sana her şeyi baştan anlatmam gerekecek. Elandria ... sana hiçbir şey söyleyemeden vefat etti." Son sözleri söylemekte zorlanıyor gibi görünüyor, dudaklarından dökülen bu sözlerle yüzü ciddi bir ifadeye bürünüyor. "Ve o pislik başından beri pek bir şey bilmiyordu."

"Hangi pislik?" diye sorar Creed, bakışlarımı arkamda Mallyn ile durduğu yere çeker.

"Greere." Isaiah bu ismi sanki söylemesi bile iğrençmiş gibi tükürüyor.

Bu, dudaklarıma küçük bir gülümseme getirir. Çoğu insan babamı saygıyla anardı. Bane

klanının reisi hakkında asla kötü bir söz söylemezlerdi, her zaman başlarını eğip onun her sözüne büyük bir özenle uyarlardı.

Isaiah'a bakıyorum, dağınık sakalından sızan tiksinti ile birlikte ona duyduğu saygı da artıyor. Greere Bane'i hiç sevmiyor gibi görünüyor.

Sanırım biraz mantıklı ve cesur olduğu için biraz puan kazanıyor.

Isaiah masanın altından bir sandalye çekip oturdu, rahatça yerleşti ve bana karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret etti. Bu durumda tamamen rahat olması, sanki burası *onun* eviymiş gibi görünüyordu.

Creed'e doğru bakıyorum ve Isaiah'ın mutfaktaki hareketleri yüzünden çenesinin gerginleştiğini fark ediyorum.

"Bu uzun bir hikaye ve anlatacak çok şey var." Isaiah koltuğu işaret ederek, başlamadan önce yerime geçmemi bekliyor. İfadesi samimi görünüyor, bu yüzden koltuğa oturup başlamasını bekliyorum.

Ama oturur oturmaz Ezra yanıma oturur, Annex diğer tarafıma bir sandalye çeker ve Mallyn tam arkamda durur. Creed bile yanıma oturur ve hepsinin gözleri önümüzdeki adama odaklanır.

Isaiah alaycı bir şekilde gözlerini devirir.

"Ben tehdit değilim. Ona asla zarar vermem." Beni izliyor, kaşlarının arasındaki kırışıklık hafifçe yumuşuyor.

"Çünkü annemi tanıyordun... ve amcamı?" diye soruyorum, Greere Bane'in bile bilmediği neyi bildiğini merak ederek.

"Lucien." Isaiah cevaplar, dudaklarından bu isimle birlikte şefkatli bir ses çıkar.

Bu, içimi hafif bir titremeye doldurur, tanıdık bir his beni sarar ve unutmış olduğum bir şeyi hatırlatmaya çalışır.

"Lucien en yakın arkadaşımıydı... daha çok kardeşim gibiydi." Isaiah, küçük bir gülümsemeyle devam eder. "Lucien, ben ve Elandria, gençlik yıllarımızın sonlarında tanıştık." Annemin adını söylerken sesi daha da yumuşar, bakışlarında hafif bir nostalji belirir, ama hemen silip devam eder. "Küçük yaşta yetim kaldım

ve hep seyahat ediyordum. Bir şekil değiştiren, yakınındaki bir sürü tarafından saldırıya uğramak ve haydut ilan edilmek istemediği sürece, asla uzun süre aynı yerde kalamazdı." Dudaklarından bir alaycı gülümseme daha dökülür. "Ama bir gün, tam da bunu yaptım, ıssız bir yerin kenarındaki küçük bir kasabada bir gün fazla kaldım ve bunun yerine, bana katılmamı isteyen ya da kendi bölgelerine izinsiz girdiğim için beni ortadan kaldırmak isteyen bir haydut grubuyla başım belaya girdi." Kahverengi gözleri benimkilerle buluşur. "Orası onların değildi, ama haydutlar, işedikleri her şeye hak ettiklerini düşünen aptal pislikler olabilirler."

Yanımdaki Annex'ten küçük bir kıkırdama duyuyorum, ben de gülümsüyorum.

"Ne yazık ki, sayıca beş kat üstünlerdi ve ben "Kendi başıma yeterli deneyimim ve gücüm olmayan genç bir şekil değiştiren." Isaiah'ın dudaklarından bir iç çekiş kaçır, ama yanaklarını gerginleştiren gülümseme bana bunun güzel bir anı olduğunu söyler. *Kıçına tekme yemiş olsa bile.*

"Tam beni alt etmek üzereyken, Lucien birdenbire ortaya çıktı ve bana yardım etti. Yetişkin bir şekil değiştirenlerin bile yapamadığı kadar kolaylıkla üçünü dövdü. Elandria bile yerde duran bir bira şişesiyle birini bayılttı." Dudaklarından bir kahkaha döküldü, sesi boğuk ve sertti, sanki bunu sık sık yapmıyormuş gibi. "O gün beni kurtardılar ve ben de borcumu ödemek istedim." Gözlerinde şakacı bir ışıltı belirdi. "Bu yüzden onları takip ettim. Nereye giderlerse gitsinler peşlerinden koştum, ta ki pes edip beni aralarına alana kadar. O zamanlar inatçı bir velettim."

"Hala öyle görünüyorsun," diye ekler Annex, sırtarak. "Sadece daha yaşlı."

Onların sözleri ve Isaiah'ın Annex'e attığı küçük bakışla gülümsemem genişliyor. Artık daha önce paylaştıkları düşmanlık yok gibi görünüyor.

"Peki, sonra ne oldu?" diye soruyorum, annem ve Lucien hakkında daha fazla şey duymak istiyorum.

Greere annem veya ailesi hakkında hiç konuşmazdı. Ve bu, onun vefatından sonra benim açabileceğim bir konu değildi.

Bunun bana düşmediğini ya da bunu yaparsam onu inciteceğimi düşünüyordum. Ya da daha kötüsü, o zamanlar... ondan bahsettiğim için benden *daha çok* nefret edeceğini düşünüyordum.

Bana bir kez olsun ilgi gösterdiği tek bir an vardı, o da Seria gelmeden önce, çok sarhoş olduğu bir geceydi.

Bana, ailesinin tamamının öldüğünü ve etrafında başka kimsenin kalmadığını söyledi.

Beni alacak başka kimse yoktu... o benimle "yalnız kalmıştı".

Isaiah konuşmaya devam ederken, sesiyle beni geri getirirken, bu anıyı kafamdan silip atıyorum.

"O andan itibaren birlikte kaldık, birbirimize yardım ettik, bir yerden bir yere taşındık. Birbirimizi koruduk. Ve ben onlar için her şeyi yapardım." Gözleri masaya düşerken hafifçe parladı, sesi biraz alçaldı, anılarına daldı. "Hiçbirimizin sahip olmadığı bir aile olduk. Onlar benim en karanlık günlerimde bana yardım ettiler, ben de onlarınkinde onlara yardım ettim." Düşüncelerinden sıyrılır, bakışları netleşir ve tekrar gözlerime bakar.

"Onların bana benim onlara açıldığım gibi açılmaları biraz daha zaman aldı, ama açıldıklarında... bana geçmişleri ve aileleri hakkında bildikleri her şeyi anlattılar." Bileklerime bakarak, sakalını hafifçe kaldırarak gülümsedi. "Ama görünüşe göre ilk uyanışını çoktan atlatmışsın." Dudaklarının kıvrımı özür diler bir hal aldı, gözlerindeki ifadeyle birleşti. "Yardım edemediğim için üzgünüm. Lucien'in ikinci uyanışında ne kadar zorlandığını hatırlıyorum."

İkinci uyanış mı? Bir tane daha olacak mı?

Bileklerimi çevirerek izleri ona tamamen gösterdim. "Bunları biliyor musun?"

Isaiah başını salladı, eli benimkine uzanırken arkamda Mallyn'in hafif hırıltısını duyunca durdu.

Isaiah arkamdaki Mallyn'in bakışlarıyla karşılaşır ve başını sallamadan önce sırtarak gülümser. Sanki eşimin protestosu *sevimliymiş gibi*.

"Başka yerlerinde de izler olduğunu biliyorum, ama bunlar..." Isaiah, ellerimden saygılı bir mesafe bırakarak bileklerimi işaret eder. "Bunlar daha yüksek bir uyanışı ve yeteneklerinle gerçek yolculuğunun başlangıcını işaret ediyor. Lucien'in bileklerinde biz tanıştığımızda zaten vardı. Ama senin durumunda, yardım edecek bir kan koruyucun olmadığı için farklı yaşlarda veya aşamalarda ortaya çıkabilirler."

"Annem de Lucien gibi izleri var mıydı?" diye soruyorum, ona daha çok benziyor muyum ve izleri ne zaman ortaya çıktı diye merak ediyorum.

"Elandria farklıydı. Lucien veya ailenin diğer üyeleri gibi işaretleri yoktu." Küçük bir kaş çatması ağzını aşağı doğru çekiyor. "O

onların sahip olduğu güç ve kuvveti de yoktu...

Kaşlarım çatıldı. Bu ne anlama geliyor? Neden ailesinden farklıydı? O bu yeteneklere sahip değilse, ben nasıl bu yeteneklere sahip oldum?

"Bu yeteneği onun ailesinden mi miras aldım? Onun sahip olmadığı bu güçler ? ? Neden oldu farklıydı farklıydı?"
Benim sözlerim hızla , sabırsızlık beni ele geçiriyor. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

Yeteneklerini bana aktarmış, ama kendisi hiç yetenek sahibi değil miydi?

Herhangi bir yeteneği var mıydı?

Isaiah elini çenesine götürdü ve adamlarıma kısa bir bakış attı, bakışlarında tereddüt vardı.

"Sorun yok. Onlar benim." Ezra'nın, Annex'in ve sonra Mallyn'in bakışlarıyla karşılaşıyorum, gözleri anında yumuşuyor.

Adamlarıma söylediğim sözler ve attığım bakışlar, Isaiah'ın gözlerini büyüttü, ardından dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sanırım bu konuda annene çekmişsin."

"Ne demek istiyorsun?" Ona bakarken kaşlarımı çatarak soru sorarım.

"Elandria her zaman ne istediğini bilirdi. Nazik ve yumuşak başlıydı, ama sevdiği insanlar söz konusu olduğuunda durdurulamaz ve yenilmezdi. Lucien gibi yeteneklere sahip güçlü bir savaşçı olmayabilir, ama aşırı derecede sevgi doluydu, her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışır ve yaptığı her şeye kendini tamamen verirdi. O kadar harikaydı ki, kasvetli bir dünyada nadir bulunan bir güneş ışığı gibiydi." Ağzında beliren gülümseme ve bakışlarındaki sıcaklık beni sessizliğe boğuyor.

Sonra sözleri içime işledi. Onun hakkında konuşulurken boğazımda garip bir yumru oluştu.

Kimse bana annem hakkında fazla bir şey anlatmazdı, hatta adı bile Bane ailesinde tabu sayılırdı. Küçükken malikanede çalışanların fısıldaşmalarından sadece bazı parçaları duyabiliyordum.

Ama Isaiah'ın ondan bahsetme şekli... tamamen farklı. Bakışlarında bir sıcaklık, sesinde bir yumuşaklık var. Aceleyle fısıldanan sırlar ya da öfkeli sesler yok. Hikayesinin her satırında bir özen ve sevgi var ve bu beni

Yaklaş, saatlerin akıp gitmesine izin ver, o bana onun geçmişinin her parçasını anlatırken. Anlatmak istediği her küçük ayrıntıyı, her parçayı seve seve dinlerim. *Onu dinlerken, sanki onu da tanıyormuşum gibi hissediyorum.*

Isaiah boğazını temizledi, yüzündeki duygusal ifadeyi silkeledi ve devam etmeden önce beni kendi duygusal düşüncelerimden kopardı.

"Elandria'nın yeteneği, daha önce duyduğum veya gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Kötü şeyler olacağını önceden anlayabiliyor ve birçok beladan kurtulmamıza yardım ediyordu. Her zaman böyle değildi ve bu yeteneği sık sık kullanamıyordu, ama... onun sayesinde bizi avlayanlardan kurtulabildik." Gözleri kararır, öfke dudaklarını bükür ve devam eder. "Elandria bazı şeylerin gerçekleşmeden önce ne olacağını bilirdi ve yaşına göre çok daha fazla bilgeliği ve zekaya sahipti. Bundan fazlasını bilmiyorum. Lucien, ne kadar az bilirsek o kadar iyi olduğunu söyledi. Ben sadece bunun ve onlara minnettardım." Isaiah elini yüzüne sürer, dirsekleri masaya düşerken daha yorgun görünür.

"Onları kim avlıyordu?" diye sorar Ezra, yüzü hafifçe solmuş, endişeli bir ifade belirir.

"Onlar karanlıkta hareket eden bir grup ya da klandan oluşuyordu." Isaiah kaşlarını çatı. "Gizemliydi ama her yerde casusları vardı. Her zaman dikkatli olmak zorundaydık. Bir isimleri yoktu." Ezra, Isaiah konuşmaya devam ederken masanın altından elimi tuttu ve elini benimkinin üzerine hafifçe koydu. "Lucien onlar hakkında daha fazla bilgi bulmaya çalıştı. Bir gün, geride bıraktıkları ufak bir ipucu ya da iz bulabilirse, hepsini ortadan kaldırabileceğine inanıyordu. Ama..." Isaiah'ın yüzü karanlık ve kasvetli bir ifadeyle kaplanır. "Bu, onun ölümüne yol açan şeydi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Mallyn, elini omzuma koyarak.

Isaiah ona bakar, yüzündeki ifade daha da ciddi hale gelir ve devam eder. "Cevapları aramak için dışarı çıktı, bu sefer doğru bir ipucu bulunduğunu söyledi." Koyu renkli kaşları birbirine yaklaşır. "Dışarı çıktığında her zaman dikkatliydi, iki haftada bir kez bizimle iletişime geçerdi ve bize kadar iz bırakacak hiçbir şey bırakmazdı. Ama bir ay geçti, haber yoktu, sonra bir ay daha, bir ay daha..." A

Uzaklara dalgın bir bakışla bakıyor. "Onu aramaya gittim ve bulduğum şey... sadece bir kan gölü ve en sevdiği siyah mızrağıydı. İkiye bölünmüştü... imkansız olduğunu düşündüğüm bir şey." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Eğer hayattaysa, en sevdiği silah olan o siyah mızrak bedenine geri dönmüş olmalıydı. Bir şeyler olmuş olmalı. Garip bir şey ya da tabu bir büyü kullanmış olmalılar." Sesi alçalır, sanki sonraki kelimeleri söylemek ona zor geliyor. "Ayrıca çok fazla kan vardı... ve geride çok fazla parçalanmış *parça* kalmıştı."

Gözlerim, yüzünün karanlık örtülü hatlarını takip ederken, masaya doğru bakan gözlerinde gerçek bir keder görürüm. Bu, senin için çok değerli birini kaybettiğinde, o kişi artık yanında olmadan nasıl hala burada olduğun, nasıl hala hareket edip nefes aldığını bilemediğin zamanlarda takındığın bakıştır.

Ve daha önce çok iyi bildiğim bir bakış.

Ezra'nın elini sıkıp turkuaz rengi gözlerine bakıyorum, gülümsemesi anında göğsümde anılarımla birlikte büyümeye çalışan acıyı yatıştırıyor.

Hepsi geçmişte kaldı. Bir daha asla.

"Bu onun kesinlikle öldüğü anlamına gelmez," diye ekliyor Annex, elini belime dolayarak. "Bazı doğaüstü varlıklar en çılgın şeylerden bile sağ çıkabilir, özellikle de güçlü iseler."

Psikopatımı gözden geçirip yeteneklerinin varlığını bilerek, bunun bir olasılık olabileceğini anlıyorum. Ben de hayata döndüm, öyleyse Lucien'in ağır kan kaybından kurtulamayacağını kim söyleyebilir?

Isaiah iç geçirip başını salladıktan sonra sesini alçaltarak konuştu. "Keşke öyle olsaydı, ama bu mümkün değil. O katliamdan sonra bile, onun olduğunu kolayca anlayabileceğim bir parçası geride kalmıştı. Vücudunun bazı kısımlarında, binlerce kez gördüğüm izler vardı." Omuzları hafifçe düşerek gözlerime baktı. "Bundan eminim. Üzgünüm, Micai."

Neden üzölsün ki? Lucien'i hiç tanımadım. Bu geceye kadar bir amcam olduğunu bile bilmiyordum.

Ama bu sözleri düşünürken bile, göğsümde garip bir acı hissediyorum.

Bu duyguyu silkeliyorum ve yeniden yükselen duyguları bastırıp derinlere gömüyorum. Tanımadığım bir adam için nasıl acı veya kayıp hissedebilirim ki? *Bu imkansız.*

Ayrıca, hiç sahip olmadığım, şimdiye kadar varlığından haberdar olmadığım bir aile için yas tutarak kendimi o karanlık tavşan deliğine çekemezdim. Bu sadece zihnimi bulanıklaştırır ve tüketirdi. Ve zihnimi açık tutmam gerekiyordu.

Bileklerimdeki izlere bakıyorum. "Ya olsaydı" diye yas tutacak zaman yoktu.

"Böylece, Lucien'i öldüren grubu aramaya yeniden başladım," diyor Isaiah, sesinde öfkeyle. "Dünyanın bir ucundan diğer ucuna seyahat ederken pişmanlık ve suçluluk duygusuyla boğuşuyordum, ama sadece somut bilgisi olmayan piyonlar buluyordum. İntikam almaya kararlıydım." Büyük elleri yumruk haline geldi, parmak eklemleri sıkılıktan beyazladı. "Ve sonra bir gün başımı kaldırıp baktığımda, hayatımın yıllarının geçtiğini fark ettim. Sonunda geri dönmeyi başardığımda, artık çok geçti. Sevdiğim her şey yok olmuştu. Lucien

. . . ve Elandria."

Odanın içinde bir anlık sessizlik hakim olur, sonra gözleri masanın üzerindeki kolyeyi bulur ve hızla ona doğru daralır.

Gözlerini kaldırıp benimkilere bakarken, bakışları daha odaklanmış bir hal aldı.

"Eğer burada senin peşinde böyle bir tehdit varsa, o zaman akademiden, şehirden ayrılman ve gitmen gerekir. Yaşamak için güvenli bir yer bul, onlar da bunu isterdi."

"Sen ne diyorsun?" Ezra, bakışları kararmış bir şekilde itiraz eder, ama Isaiah onu görmezden gelerek, gözleri bana sabitlenmiş halde devam eder.

"Biri açıkça seni hedef alıyor. Lucien ve Elandria'nın peşinde olanlarla bile bağlantılı olabilir." Burnunu genişletir, ağzını kapatır ve yumruklarını tekrar sıkıca sıkar. "Gitmelisin. Güvenli bir yer bul. Kimsenin seni tanımadığı ve yeni bir başlangıç yapabileceğin bir yer. Uzun bir hayat yaşa."

"Red hiçbir yere gitmiyor..."

"Sen kendini ne sanıyorsun..." "Onu koruyabiliriz..."

Herkes bağırarak ayağa kalkar, ama Mallyn'in son sözleri Isaiah'ın gözlerini büyütür ve öfkeyle dolmasına neden olur. Kendini toparlayıp masaya yumruklarını vurur, bu kuvvetle mermer yüzeyde bir çatlak oluşur.

"Az önce söylediklerimi duymadınız mı?! Lucien zayıf bir doğaüstü varlık değildi. Gücü ve kuvveti bir orduyla boy ölçüşebilirdi. Diğer tüm varlıklardan daha hızlı, daha güçlü ve daha bilgiliydi. Becerilerini keskin bir kılıç gibi bilemişti. Ama yine de onu bulup öldürdüler. Cesedini paramparça ettiler ve bize gömmemiz için sadece parçaları bıraktılar." Her birine öfkeyle bakarak öfkeyle konuşuyor. "Bu bir oyun değil. Ne olduğunu veya nereden geleceğini bile bilmediğin bir şeyi yenemezsin. Bu grup, onlarca, hatta yüzyıllardır ailelerini avlıyor ve yavaş yavaş tek tek ortadan kaldırmayı başardı. Onları hayatta tutan tek şey kaçmak ve saklanmaktı." Bana doğru dönüyor. "Asla bir yerde çok uzun süre kalma ve sürekli hareket et. Kendini, yeteneklerini ve izlerini sakla. Sen onlardan geriye kalan sonuncusun."

"Bizi tanı mıyorsun," diye karşılık verir Creed, bir adım yaklaşarak. "Birlikte kalırsak Mica'i'yi koruyabiliriz."

Isaiah alaycı bir şekilde, "O zaman kendinizi fazla abartıyorsunuz. Ve hatalı olduğunuzu fark ettiğinizde artık çok geç olacak. Bana inanın..." der. Isaiah yavaşça sandalyesine geri çöker, öfkesi azalır ve yerini acı ve keder alır. "Sevdiğin insanları bu şekilde kaybetmenin acısını asla atlatamazsın. Daha fazlasını yapmalıydın, daha fazlasını söylemeliydin, onların yanında olmalıydın ya da onları alıp olabildiğince uzağa kaçırmalıydın." Isaiah Creed'e bakar, aralarında garip bir bakış alışverişi olur, sonra adamlarıma bakar ve devam eder. "Keder ve pişmanlık seni içten içe yiyip bitirir."

Soğuk bir sessizlik odayı kaplarken, adamlarımın ve Creed'in her birine bakıyorum. Yüzlerinde hafif bir endişe belirliyor, Isaiah'ın yüzünde ise gerçek bir korku ifadesi var.

Ama onlar daha iyi bilmeliler. Artık kaçmayacağım ya da saklanmayacağım.

Birlikte her şeyle, hatta korkunun kendisiyle bile savaşabiliriz.

"Ama sen hala buradasın. Yıllarca cevaplar için savaşıp onları kovaladıktan sonra bile... hayattasın," diye ekliyorum, tüm dikkatlerini bana çekerek. "Ve artık kaçmıyorum. Bundan sonra ne olursa olsun

, onunla savaşıcağım." Ezra, Annex, Mallyn ve Creed'e bakıyorum. "Savaşıcağız. Birlikte."

"Kesinlikle, Red," diye gülüyor Annex, Ezra parmaklarımızı birbirine bağlarken, yanımda gülümsemesi büyüyor.

"Her zaman," diye ekliyor Mallyn, eli omzumu hafifçe sıkarken gri gözleri maviye dönüyor.

Creed bile bize gülümser.

Ve az önce yaşadıkları tüm tedirginlik, sanki hiç olmamış gibi gözlerinden silinir, şimdi sadece tehditkar gülümsemeler dudaklarında belirir ve beni izlerler.

Isaiah başını sallar ve sonra bakışları bana döner.

"Ben de eskiden bunun mümkün olduğunu düşünürdüm." Isaiah iç geçirir. "Lucien ve Elandria'nın neden bu kadar uzun süre kaçıp saklandıklarını hiç anlamadım.

. . . ta ki onlar yok olana kadar." Isaiah'ın sesi çatallanır, yorgun gözlerinde gerçek bir korku belirir. "Sen bu dünyada onlardan geriye kalan son parçasısın, Micai. Senin ölümünü izleyemem."

Kendimi toparlayıp onun üzerine dikildim. "O zaman bana yardım et

."

Benim sözlerimle kahverengi gözleri büyüdü, çocuklar da benimle birlikte

.

"Annemin ailesi ve tüm bu kavgalar hakkında benden daha fazla şey biliyorsun. Bana yardım et. *Öğret* bana. Böylece onlardan daha güçlü olabilir ve kendimi ve sevdiklerimi koruyabilirim." Etrafımdaki adamlara bakıp sonra tekrar Isaiah'ın gözlerine bakıyorum.

Bana bakıyor, gözlerini kırpmadan, sonra yavaşça iç çekip elini yüzüne götürüyor. "Sen de onlar kadar inatçısın."

"Hayır, eminim ki bu sadece Red'in özelliği," diye ekliyor Annex, ben ona sert bir bakış atarken. Ama o sadece gülüyor.

"Eğitim alman gerekecek," diyor Isaiah, ayağa kalkarken. "Ve daha önce hiç almadığın kadar sıkı bir eğitim, seni zorlayacak ve meydan okuyacak güçlü rakiplerle." Kahverengi gözleri benimkilere dikiliyor, bakışlarında daha ciddi bir ifade belirliyor. "Sadece en güçlülerle savaşarak ve zorlu sınavlarla karşılaşarak daha güçlü olabilirsin."

"Biz sana bu konuda yardımcı olabiliriz," diye ekliyor Ezra, gülümseyerek elimi sıkıyor.

Isaiah başını sallar, hepimize birer bakış atar ve masadan kalkıp doğrudan önüme yaklaşır. Gözleri kararlı ve daha azimlidir.

"Peki. Avlananı avcı yapalım." Dudaklarında ve sakalında hafif bir gülümseme belirirken, gözlerinde karanlık bir parıltı oluşur. "Amcan dikkate alınması gereken bir güçtü, düşmanlarını kolaylıkla yok eden bir kasırga... Onu geçelim ve seni yoluna çıkan her şeyi yok eden bir fırtına yapalım."

Benim gülümsemem de genişledi. Görünüşe göre bu kara kılıçları ustaca kullanmayı öğrenmenin zamanı geldi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EK

Creed'in son birkaç gün içinde geçici bir eğitim odasına dönüştürdüğü mezbahaya giriyorum. Gelecekteki saldırılara karşı hepimizin becerilerimizi daha çok geliştirmemiz gerektiğini söyledi.

Odanın diğer tarafında, Creed'in geçici ringinin yanında Red, Ez, Mal ve Isaiah'ı fark ettim. Isaiah'a baktım, huysuz piç her zamanki gibi dağınık bir halde Red ile sohbet ediyordu.

Fırça kullanmaya inanmıyor muydu? Su, onun şekil değiştiren kemiklerinden eti eritir miydi?

Onun uzamış sakalı, dağınık kot pantolonu ve gri tişörtüne bakıp başımı salladım. *İyi bir berber ve kasabadaki kuru temizlemeci de onun için bu sorunu çözebilirdi.*

O, Red'in kulaklarını yakarak tüm dikkatini üzerine çekerken, ben saçlarımı elime alıp tarıyorum. Bu pisliğin bu kadar konuşkan olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Birkaç gün önce de o kadar çok konuşmuştu ki, sesi kısılır diye düşünürsünüz. Saatlerce bize Micai'nin ailesi, geçmişleri ve yaşadıkları hakkında bilgi verdi.

Görünüşe göre eşimin ailesi acı çekmiş ve av gibi avlanmış. Ama bu Red ile sona erecek.

Ona bakan her piçi avlayacağım ve onun özgür ve mutlu bir hayat sürmesini sağlamak için arkamda kanlı bir iz bırakacağım.

Ben, Red ve kardeşlerim, dikkate alınması gereken bir güçüz. O gece güvenli evde bunu kanıtladık. Karşımıza çıkan herkesi yok edeceğiz, ne kadar büyük, kötü veya yaşlı olurlarsa olsunlar. Hepsi aynı şekilde düşecekler. *Kılıcımın ucunda.*

Bize saldırmaya devam eden bu gölgeli *Tesis* grubu da cehennemin dibinde yanabilir. Onları bizzat oraya sürükleyip, öbür dünyanın derinliklerine kilitleyeceğim. *Bu lanetli kanın avantajları.*

Isaiah ve Micai geçici ringe çıkıp hafif bir göğüs göğüse dövüşe başladıklarında onları izliyorum. Huysuz herif, Red'imın yanında dövüşürken çok rahat görünüyor. Ve Red'in yanında bana ait olan yeri işgal ediyor.

Isaiah'ın o geceki küçük itirafından sonra, o koca pislik de istediği gibi gelip gitmeye başladı. Sanki evimiz onun kişisel tatil yeriymiş gibi. *Tatil hariç.*

Micai olmasaydı, onu mezbahın en üst katındaki pencereden aşağı atmış olurdum.

Ama o, koca pislüğün geçmişini anlatmasını dinlemekten mutlu görünüyor. Ayrıca ona, annesinin hatırasını düzeltmeye çalışacağını, onu parça parça ayırıp kalıntıları ayıracağını söyledi. Sanırım onu biraz daha burada tutup, bunu onun için bitirmesini sağlayacağım.

Red onun vuruşlarından birini kaçarken onu izliyorum, dar spor sütyeni ve taytları hareket ederken her kıvrımını ve eğriliğini görmemi sağlıyor. Bu antrenman günlerinde hoşuma giden tek şey, onu kendi ortamında görmek ve o dar kıyafetler içindeki seksi kıcını izlemek. *Ama onlar olmasa daha da güzel görünürdü.*

Onun saldırılarını kolaylıkla atlatarak ileri geri kayarken, bileklerindeki ve kalçalarındaki izler gözüme çarptı. Önceden bunların dövme olduğunu sanmıştım, ama bunların ailesinden miras kalan bir tür iz olduğunu öğrenmek daha da güzeldi. Ve o bu izlerden bıçaklar çağırabiliyordu... Tanrılar benim için daha mükemmel bir eş bulamazlardı.

Damarlarımda bu lanet dolaşsa da, hayatımda Red olduğu için kutsanmış bir adamdım.

Isaiah tekrar saldırmaya çalışıyor, Red'e hamle yapıyor, ama o dönüp iri yarı adamın gövdesine bir darbe indiriyor.

Vuruşun şiddetiyle onun yüzünde bir acı ifadesi belirirken, dudaklarımdan bir kıkırdama çıkar.

İşte benim Red'im.

Ez ile duvara yaslanmış duran Mallyn'e bakıyorum, gözleri dans eder gibi hareket eden kadınıma kilitlenmiş, yetenekleriyle hepimizi büyülemiş durumda.

Odanın diğer ucundan gelen bir çınlama sesi bakışlarımı Creed'e çevirir. Önündeki kum torbasını, sanki onun varlığı kendisine kişisel bir hakaretmiş gibi yumrukluyor. Torbayı dövmeyi bitirip,

su şişesini aldıktan sonra gözleri Red'e dönüyor ve ona bakıyor.

Ve dudaklarım en büyük sırtışla kıvrılıyor.

O piçin de bizim gibi düşeceğini biliyordum. Bu sadece an meselesiydi. Ve çoktan başladı bile.

Red'i izliyor, Isaiah'ı tekmelemeye devam ederken gözlerinde bir parıltı beliriyor, Red rahatça hareket ederken dudakları hafifçe kıvrılıyor.

Evet, o bitti. Ve o pislğin bunu kendisi fark etmesi de çok uzun sürmeyecek.

Onun bizim küçük ninjamız olduğunu fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmek zaten çok zevkliydi, ama bizim gibi o da ona aşık olacak mı? Bu *paha biçilemez* olacak.

Red, Isaiah'ı alt ederken ben ringe yaklaşıyorum.

Şimdi sıra *bende*.

Isaiah bize katıldığından beri her gün sırayla Red ile dövüşüyorduk. Hepimiz en iyi deneyimin pratik deneyim olduğu konusunda hemfikiridik.

Ve ben her gün, her an Red'e seve seve ellerimi sürerim.

Isaiah, Red omuzlarını silerken geçici ringden çıkar.

ben yanına yaklaşırken dudaklarında zafer dolu bir gülümseme belirir. Sanki varlığımı hissetmiş gibi, dönüp bana bakar ve gözlerimiz buluştuğunda gülümsemesi daha da belirginleşir.

Ve lanet olsun, onu omuzlarıma atıp, yukarı taşımak ve onu farklı bir şekilde terletmek istemiyorum.

Kaşlarını kaldırır, düşüncesiyle pantolonumun çadır gibi şişkinliğine bakarak, her şeyi bilen bir gülümsemeyle gözlerini tekrar bana çevirir.

Gözlerinin üzerimde olduğu her saniyenin tadını çıkarıyorum, her gün ondan daha fazlasını istiyorum. Önümdeki mavi gözlü kadına olan takıntım giderek daha da büyüyor. O hayatıma girmeden önce nasıl yaşıyordum?

Yavaşça birbirimizin etrafında dönmeye başlıyoruz, ben ringde dolaşırken, ona yavaşça yaklaşırken, gözleri her adımımı izliyor.

"Senin üstümde olman daha çok bir ödöl gibi geliyor, Kızıl." Omuz silkiyorum, onun bakışlarının şakacı bir şekilde daraldığını izlerken sırtışıım büyüyor. "Kaybetsem bile, yine de kazanıyorum."

"Bilincini kaybedersen kazanamazsın," diye alaycı bir şekilde cevap verdi, yumruklarını yüzüne götürüp savunma pozisyonu aldı, gözleri benimkilerden hiç ayrıldı. *Ve tam da benim istediğim yerde.*

"Ellerinin üzerimde olmasını ne kadar sevdiğimi hafife alıyorsun, Kızıl. Sinirlenip saldırganlaşsan ve beni yere seresen bile... bu beni daha da tahrik eder."

Kafasını salladı, gözleri dikkatle beni izlerken, dolgun dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi, benim ne hamle yapacağımı tahmin etmeye çalışıyordu.

Ama lanet olsun, ben bile bilmiyordum.

Hesaplamalar ve strateji benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Ben içgüdülerimle ve içgüdülerimle hareket ederim. En çok acı verecek yeri ve hızlıca öldürmenin yolunu bilirim. Zayıflığı hissedip saldırı yapan bir avcı gibi. Bu, benim dövüş stilimi diğerlerinden ayıran şeydir.

Red'in gövdesine doğru hafif bir açıklık görerek yumruk atarım, ama o hızla dönerek yolumdan çekilir.

Bacaklarını altından çekmeye çalışırken, bir başka saldırıyı da atlatır ve benim ulaşamayacağım bir yere sıçrar.

Sonra saldırıya geçer, bana bir tekme atar, ama ben onu yakalar ve göğsüne nişan alırım. Benim tutuşumdan kurtulur, serbest bacağını yüzüme doğru sert bir vuruşla savurur, ama ben vuruş gelmeden önce kaçarım.

Ben ona tekrar tekme atarken, o yerde yatarken bir fırsat görüp geriye doğru yuvarlanıyor, ama hemen savuşturup tekrar ayağa kalkıyor ve savunma pozisyonuna geçiyor.

Red'e zarar vermek istemiyorum. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Ama düşmanları ona karşı çekinmeyecek ya da merhamet göstermeyecek. Onu sakatlamak ya da öldürmek için her fırsatı değerlendirecekler.

Yeterince karanlık pisliklerle savaştım, bir zayıflık veya açık gördüklerinde bunu değerlendireceklerini biliyorum. Onlar çekinmeyecek, ben de çekinmemeliyim.

Her zaman onun keskin kılıcı olacağım, onu saldırmaya ve savunmaya hazır. Ama şu anda, ona eşit bir antrenman partneri lazım. Ona her şeyini verecek ve onu güçlü bir dövüşçü olarak güçlendirecek bir partner.

Creed ve Isaiah da ona karşı çekinmeyecekler çünkü onun da buna ihtiyacı olduğunu biliyorlar. Onun için yapabileceğimiz en iyi şey, elimizden gelenin en iyisini yapmak ve ondan öğrenip büyümesi için ona fırsat vermek, böylece bir sonraki rakibiyle karşılaştığında, burada bizimle dövüşerek kazandığı tüm güç ve deneyimle onu çok daha hızlı yenebilsin.

Red, gözlerinde küçük bir kıvılcım parıldarken tekrar saldırıya geçerek ilerler. Bana doğru hücum eder, tekme atar, sonra dönerek tekrar kafama nişan alır.

Tekmeyi sağ elimle yakalarım, onu yere sermeye hazırım. Ama onun gücü elimi titretir ve beni nakavt etmek için kafama doğru yavaşça yaklaşmaya başlar.

Onun ateşli bakışları da bana aynı şeyi söylüyor.

Ama bu beni henüz yere sermeye yetmez.

Onu ayak bileğinden tutup, altımızdaki minderlere fırlatmaya hazırlanırken, o aniden serbest bacağıyla yerden itti ve bana doğru döndü.

Yaklaşan saldırı karşısında tutuşum gevşer ve savunmaya geçerim, ama o milisaniyeyi iki bacağını boynuma dolamak için kullanır.

Bir sonraki hatırladığım şey, onun altında matın üzerinde yatıyor olmam, saldırısının şiddetinden dolayı başım ve sırtımdan geçen acı ve kulaklarımda yankılanan yüksek bir çınlama. *O da kesinlikle kendini tutmuyordu.*

Kalkmaya çalışıyorum, ama omuzlarımı kaldıramadan, o üstüme çıkıyor, dudakları açılırken seksi bir gülümseme beliriyor. "Hâlâ eğleniyor musun?"

Kalçalarımı ona doğru kaldırırken sırtışımda daha da belirginleşiyor, ona ne kadar zevk aldığımı hissettiriyorum. Penisim hiç olmadığı kadar sertleşmiş durumda.

Elim kalçasına uzanırken, seksi pembe bir kızarıklık yanaklarını kaplıyor, ona sürtünmek ve onun beni ne kadar etkilediğini tam olarak göstermek istiyorum.

"Şu anda sana yapmak istediğim şeyler, Kızıl..."

Gölge üzerimize düşer ve büyük sakallı canavar arkamızda dururken sözlerimi keser.

O bana dik dik bakarken gözlerimi deviriyorum.

"Ciddiye al," diye bağırır Isaiah, bakışları üzerimdeki Micai'ye kayar. "Şimdi flört etme zamanı değil."

Micai hızla benden uzaklaşır, yanaklarının pembesi koyu kırmızıya döner ve büyük engelleyiciye doğru başını sallar.

Sırf onun yaşlı kıcı on yıllardır kimseyi beceremedi diye.

Kendimi kaldırıp üzerimdeki tozu silkeliyorum, sert penise bakarken Red'in yumuşak kıvrımlarını özlüyorum.

Vahşinin kalın kaşları çatılır, aramıza bakar ve sonra Micai'ye yönelir.

"Tüm bu dövüşler iyi, ama silahlarla doğru düzgün eğitim almanız gerekiyor. Ve ne kadar çok ustalaşırsanız, o kadar iyi olur." Creed, Mallyn, Ezra ve bana bakıp iç geçirdi. "Ama hiçbiriniz bu tür becerilere sahip değilsiniz. Lucien yıllarca seyahat etti, yeteneklerini geliştirmek ve kontrol etmek için uzmanlar ve ustalar aradı. Çağırdığı tüm silahları eşsiz bir hassasiyetle ustaca kullanmayı öğrendi... ama bizim birden fazla usta bulacak vaktimiz yok." Elini çenesine götürerek mırıldanır. "Belki iletişime geçebilirim..." Başını sallar. "Hayır. Çok uzak."

Kasvetli, kararsız piç kurusu.

"Ama seninle dövüşecek birine ihtiyacımız var." Kaşlarını çatarak sakalını ovuşturur, dağınık dağ adamı yüzü bu ifadeyle daha da yaşlı görünür.

"Yardımcı olabilecek birini tanıyorum." Red'in gözleri parlar ve Isaiah'a bir adım yaklaşır. "Her türlü silahı kullanabilir ve ben onunla daha önce antrenman yaptım..." Red durur, sözleri kesilir, bana, Ez'e ve Mal'a bakar, sonra hızla başını sallar ve "boş ver" der.

Gözlerindeki o küçük ışıltı söner ve neden durduğunu merak ederim. Sonra anlarım... "O."

Yardım edecek başka bir adamdan bahsediyordu. O pislik herif hakkında da iyi düşünüyor gibiydi.

İçimde hafif bir rahatsızlık uyandı, ama onu bastırdım.

Ben ve kardeşlerimden başka ailemize başka kimse katılmayacaktı. Kader, Red'in koleksiyonuna başka bir eş daha eklemeye karar vermedikçe, benim cevabım kesin bir "hayır"dı. Kardeşlerimden başka kimseye güvenmiyorum ve Red'imi hak eden başka kimse yok.

"Bir çaresini buluruz," diye ekliyor Ezra, Mallyn'in yanında durduğu yerden bir adım öne çıkarak. "Gerekirse, yardım için halkımıza ulaşırız. Eminim birini bulabiliriz." Kolunu Red'in omzuna atıyor ve Mallyn ile Creed yanıma gelip dururken, Red'in alına küçük bir öpücük konduruyor.

"Peki." Isaiah iç çekerek kollarını kavuşturur. "Ama bir an önce birini bulmalıyız. Zaman kaybedemeyiz." Micai'nin bakışlarıyla tekrar karşılaşır. "Bu arada daha fazla antrenman yapmalıyız. Derslerden sonra her gün buraya gelmeyi unutma. Tembellik yapma."

Gözlerimi, eşimin tüm zamanını çalan Spartan şekil değiştiren adama dikiyorum.

Belki onu hala o pencerelerden dışarı atabilirim?

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EZRA

Seria'nın yatakhane penceresinden içeri ışık dolarken, avluda saklandığım yerden onun sinir bozucu sarı saçları göründü.

Bu gecelerden nefret ediyordum. Micai'nin kötü üvey kız kardeşini izleyip eşimin zamanını çalan geceler. Ama bu gerekli bir kötülüktü.

Mavi Takımımızdan Denver ve Mace'in ona göz kulak olmasını sağladım, ayrıca Mallyn ve ben de sırayla ona göz kulak olduk. Annex'in ona göz kulak olurken yurdu yakmayacağına güvenilemezdi ve Creed, The Facility grubu hakkında yardımcı olacak herhangi bir şey bulmakla meşguldü.

Annex ile aynı şeyi yapmak istesem de, Seria'nın bu *Tesisle* (ya da kendilerini ne olarak adlandırıyorlarsa) olan bağlantısının, ilk başta düşündüğümüzden daha karmaşık olduğunu düşünüyorum.

Onlarla aynı metale sahip olması ve bu metalin neler yapabileceğini açıkça *bilmesi* çok şüpheli. Özellikle de benim düzenli temas kurduğum kişilerden hiçbiri bu konuda bir şey bilmezken... ama o biliyor?

Ayrıca, Micai'nin annesinin kolyesi var. Bir şekilde eski, lanetli bir kalıntıyı kolyeye eklemeyi başarmış. Böyle bir şeyi ele geçirmek kolay olmamıştır, ikisini bu kadar karmaşık bir şekilde birleştirmek ise hiç kolay olmamıştır. Onun gibi birinin sahip olamayacağı çok fazla bilgi ve deneyim gerektirir.

Ve Bane Klanı'nın, bu kadar tabu olan bir şeye karışarak ya da böyle bir şeyi ortalıkta bırakarak adını lekelemeyeceğini sanmıyorum.

Bane malikanesine adım attığı ilk andan itibaren çevresindeki insanları kolayca manipüle etmesi, bana

bunu çok daha uzun süredir yaptığını düşündürüyor.

Hareketlerinde çok dikkatli, sadece bir gülümseme ve fısıltıyla başkalarının kirli işlerini yaptırıyor. İnsanlara bakış şekli, durumu neredeyse stratejik olarak değerlendirme şekli ve gölgelerden hiç tereddüt etmeden piyonlarını kullanma şekli, öylece öğrenilebilecek şeyler değil. Ya bunu öğrenene kadar defalarca izlersin... ya da sana öğretilir.

Kafamı sallıyorum. İçgüdülerim bana bunun, Micai'yi kıskanmasından veya Bane'in varisi olmak istemesinden daha büyük bir şey olduğunu söylüyor. Bütün bunların arkasında daha derin bir bağlantı olabilir... Sadece *henüz* hepsini bir araya getiremedim.

Aynada kendini izlerken sarışın saçlarını onuncu kez tarıyor, gözleri kendi yansımasından hiç ayrılmıyor.

Ama sanırım narsisizm ve kötülük birbirine bağlıdır.

Onun ışıkları nihayet söndüğünde, dudaklarımdan bir esneme kaçıyor.

Saatime bakıyorum. 23:52. Bir saat kadar sonra ben de sonunda yatmaya gidebilirim.

Uzakta, Micai, Annex ve Mallyn'in dinlendiği erkekler yurduna bakıyorum. Isaiah ile yine uzun bir antrenman günü geçirdik. Isaiah, ağır antrenmanlarıyla Annex'i bile yordu.

Ama Micai'nin bu sayede gücünün ve hızının arttığını gördüm. Ayrıca, emriyle kılıçlarını çağırma ve geri gönderme konusunda da daha iyi hale geldi. Onları tamamen ustalaşması çok uzun sürmeyecek.

Onu her çağırdığında hayranlık duyuyorum. Onun ve ailesinin yapabildiklerini yapabilen başka bir doğaüstü varlık tanımıyorum. *Ve gizli güçler hakkında bir iki şey biliyorum.*

Sanırım hayatta kalmak için gölgelerde saklanarak ve açgözlü gözlerden uzak durarak bunu başarmışlar. Ve bu Micai'ye yardımcı olduysa, bunun için minnettarım.

Ama kimsenin benim küçük deniz yıldızımı incitmesine izin vermeyeceğim. Ne Seria, ne Tesis, ne de ailesinin peşindeki bu avcılar. Ben ve kardeşlerim son nefesimize kadar onu koruyacağız. Creed bile ona

hak ettiği saygı ve takdiri gösteriyor, eğitimine yardım ediyor ve İsaiah'ın tatbikatlarına bizimle birlikte katılıyor.

Yorgunluğum beni ele geçirirken dudaklarımdan yorgun bir iç çekiş çıkıyor.

Şimdi Micai'nin daha fazla silah kullanmasını öğretecek birini bulmamız gerekiyor. Bu, onun için çok değerli bir beceri olacaktır. Ancak Micai'nin sırrını saklayabileceğimiz güvenilir birini bulmak kolay olmadı.

Ayak sesleri dikkatimi ana akademi binasına ve tanıdık birkaç sesin geldiği yere çekiyor.

Gölgelerin içine daha da girerim, sesler daha da yükselirken yaklaşıyorum.

Dört kişi akademinin ana kapısının önünde duruyor, üstlerindeki ışıklar titriyor ve bana onların loş ışıktaki yüzlerini ve silüetlerini gösteriyor. Üçü bir arada duruyor, iki iri yarısı erkek ve bir kadın, diğeri ise onlara karşı duran bir başka erkek.

"Hala *gerçekte* ne olduğu konusunda bir açıklamamız yok," diye alaycı bir şekilde tanıdık bir esmer kadın söylüyor.

Gözlerim o figüre doğru kısıılır, görünüşü anında sinirimi daha da artırır. Ama onu nereden tanıyorum?

"Talebin dekan Imelda tarafından reddedildi," diye cevaplar önündeki uzun sarı saçlı adam. "Bundan sonra karar vermek sana düşmez." Sesi keskin ve sert, ona attığı bakışla kadın arkasında duran iki iri adamın yanına çekiliyor.

Onlardan biri öne çıktı, iri, üst kısmı ağır, siyah gözlü ve parlak kel kafalı bir adam. Sert görünümlü yüzünde somurtkan bir ifade vardı.

"O zaman tekrar deneyeceğiz." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır, sarışının yanına yaklaşırken sesi alaycı bir tondadır. "Zaten bu seni ilgilendirmez."

Ama sarışın adamın yüzündeki ifade, onun uğraşılmayacak biri olduğunu ve kolayca geri adım atmayacağını gösteriyor.

Onun görünüşü bana garip bir tanıdıklık hissi veriyor, ama onu tam olarak hatırlayamıyorum. Onu daha önce nerede görmüştüm?

Başımı sallıyorum, çünkü dudaklarımdan yine bir esneme çıkmaya çalışıyor. Bu drama için çok geç ve benim yapacak yeterince işim var. Eğer tartışmak istiyorlarsa

tartışmak istiyorlarsa, ben kimim ki bu işe karışayım?

Gitmeden önce son bir kez çevreyi kontrol etmek için arkamı dönüyorum. Ama adım atamadan, *Imelda'nın* sonraki sözleri beni durduruyor. *Ve sonra isim aklıma geliyor.*

"Bütün bu drama zayıf bir kız için mi?" Karanlık bir kahkaha atıyor. "O zaman babası Greere Bane'den izin alacağım. Zaten işe yaramaz büyük kızını umursamıyor."

Vücudum hızla geri döner, gözlerim sesinde iğrenç bir tiksinti ile eşimi anan iğrenç temsilci kaltağa dikilir.

Yurtların önündeki o günü ve herkesin dönüşünden hemen önceki günü hatırlıyorum. Mica'i'yi yakalamaya çalıştı ve kendi önyargıları nedeniyle hiçbir kanıt olmadan onu suçlayarak adını karaladı.

O, Konsey'in köpeğiydi ve o zamanlar Mica'i'yi daha fazla sorgulamak için onu geri götürmeye kararlı görünüyordu. *Ve görünüşe göre şimdi de öyle.*

Mica'i'ye ne yapmaya çalışıyor? Neden onu taciz etmeye bu kadar takıntılı?

O günkü sarışın adama da bakıyorum. Sanırım o Mica'i'nin savunma eğitmeni. *Sanırım ona Bay Valor diyordu.*

Gölgelerin içinde saklanarak bir adım daha yaklaşıyorum.

"Mica'i hakkında kötü konuşma," diyor Valor, yüzü, üstlerindeki ışıklar daha da titreyince daha da kararmaya başlıyor.

"*Mica'i*, değil mi?" Imelda'nın yanındaki ikinci erkek figür öne çıkar, yüzünün bir tarafında büyük bir yara izi vardır, eli kısa, koyu sakallarını okşarken ince dudaklarında bir sırıtış belirir. "Tüm öğrencilerine ilk isimleriyle mi hitap ediyorsun? Yoksa Mica'i'nin belirli... *ayrıcalıkları mı* var?"

Diğer pislik de olaya dahil olunca, öfke içimi kaplar ve yumruklarım yanlarımda sıkışır.

"Ah. Bu yüzden mi bu kadar savunmacıydın?" Kel pislik gövdesini Valor'a yaklaştırır, çarpık kaşını kaldırarak ona dişlerini gösteren bir sırıtış atar. "Ona *özel dersler* mi veriyordun?"

O geri çekilir ve o ve yaralı piç kıkırdamaya başlarlar.

"Ne ima etmeye çalışıyorsun sen?" diye bağıır Valor, ama Imelda onu keser.

"Onun statüsüne göre aşırı koruyucu davranıyorsun..." Ona doğru bakar, sonra yüzünü kaplayan karanlık ifadeye irkilir.

"Micai benim öğrencim," diye tekrar söyler Valor, sesinden çıkan boğuk ton ve öldürücü bakışları birbirini tamamlar. "Onun itibarını lekelemeye nasıl cüret edersin..."

"Oh, eminim sana *çok iyi* davranıyordur..." Kel kafalı piç gülümser. "Söylesene..." Pislik, Valor'a bir adım yaklaşır, elini omzuna koyar ve daha da eğilir, dudaklarında iğrenç bir sırıtış belirir. "İyi mi? Belki ben de bir denerim..."

Hareket edemeden önce, bir çatlama sesi ve acı dolu bir çığlık duydum, sonra ses hızla kesildi.

Valor'un kel piçin boğazını tutup onu havaya kaldırmasını izlerken gözlerim fal taşı gibi açılır. Adam hareket edemeden veya karşılık veremeden, Valor onu akademinin duvarına öyle bir güçle çarpar ki, arkasındaki tuğlalarda çatlaklar oluşmaya başlar. Kel piçin dudaklarından acı dolu bir inilti çıkar, sonra yere düşer, başı geriye doğru sarkar ve boynundan kan akar.

İkinci haydut Valor'a doğru ilerlerken cebinden gümüş rengi bir silah çıkarır, ama Valor göz açıp kapayıncaya kadar onu silahsızlandırmıştır.

O zaman piç kurusu Valor'a saldırmaya çalışır ve ona sert bir yumruk atmak ister. Ama Valor bir ceylan gibi zarif ve hızlı hareket eder, onun bileğini yakalar, kırar ve saldırganın ağzından acı dolu bir çığlık çıkarır. Valor sonra dönerek yara izli piç kurusunun sol dizine tekme atar ve tek bir hızlı hareketle onu kırar. Yere düşerken ağzından yüksek bir çığlık çıkar. Ama Valor onu nakavt edip susturmak üzereyken, Imelda arkalarından bağıarak hareketlerini durdurur.

"Dur. Bu işi çok ileri götürdün, Gadriel." Elinde bir tutuklama küresi tutuyor ve onu Valor'a doğrultuyor.

Bu, Konsey köpeklerinin yasayı çiğneyen doğaüstü varlıkları felç etmek ve tutuklamak için kullandıkları bir silahtır. Onlara kötü bir şok verir ve yeteneklerini etkisiz hale getirir, günlerce savunmasız kalmalarını sağlar.

daha önce yakından görmüştüm. Doğaüstü varlıkları itaatkar hale getirmek için kullanılan kötü bir silahtı.

Valor, kadının elinde parıldayan küreye bakışlarını dikleştiriyor. "Bir temsilciye saldırmak hapis cezası gerektirir..."

Valor, cümlesini bitirmeden harekete geçer, vücudu bulanıklaşır ve küreyi yere vurur, ardından onun alanına girer.

"Sana söylediğime inan..." Gözleri kadının gözlerine kilitlenir, ona tepeden bakarken etrafında tehditkar bir atmosfer oluşur. "Beni düşmanın yapmak istemezsin, Imelda."

Ellerinde bir titreme başlar, vücudu olduğu yerde donar ve korku dalgalar halinde onu sarar.

"Konsey'in hem akademiye hem de Valor Klanı'nı düşman edinmek istemeyeceğini biliyorum. Ve yanında getirdiğin haydutların görünüşüne bakılırsa..." Adam onların yönüne kısa bir bakış attı. "Bu, Konsey'in *onayladığı* bir ziyaret de değildi."

Imelda dudaklarını araladı ama Valor onu kesip sözünü kesti.

"Micai'yi taciz etmeye devam edersen, bedelini ödeyeceğinden emin ol." Sesi alçaktır, tehdidi ölümcüldür ve Imelda'nın gözleri daha da büyür.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, Imelda... Buradan git ve bir daha geri dönme." Valor yavaşça bir adım geri atar, bakışları Imelda'dan hiç ayrılmazken, Imelda'nın vücudu tekrar titremeye başlar ve onu izlerken yüzü çarşaf kadar solgunlaşır.

Tam o sırada akademinin ana kapısı açılır ve Bay Aldeir ile Bay Heinley dışarı çıkar. Imelda yere düşerken, onlar da olduğu yerde donup kalır ve önlerindeki manzarayı izlerler.

İkisi de ona yardım etmek için koşarken, Valor binaya geri döner. İkisi de baygın haydutlara ve Imelda'ya bakışlarını çevirir, sonra uzaklaşan Valor'a doğru genişletir.

Sanırım bu olaydan dolayı bir tür tepkiyle karşılaşacak, ama Imelda'nın hala titreyen eli ve donmuş bakışları, Micai'yi artık rahatsız etmeyeceğini gösteriyor.

Ya da en azından yapmasa iyi olur. Uyarısı verildi.

Eğer tekrar bir şey denerse, bu kadar nazik davranmayacağım.

Valor binanın içinde kaybolurken ona doğru bakıyorum, sonra da rakiplerine bu kadar kolayca verdiği hasara geri dönüyorum.

Savaşta oldukça tecrübeli görünüyor ve Micai ona güveniyor gibi.

..

Belki işe yarayabilir?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var galiba.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

GADRIEL

Dekanın odasından çıkıp merdivenlerden aşağı indim, çünkü olayın ayrıntılarını anlattıktan sonra. Micai'ye yönelik iğrenç hakaretlerini aktarmadım, ama dekan açıklamalarımı dinledikten sonra ne demek istediğimi anladı.

Onur ve akademinin öğrencilerini korumaya büyük önem veren bir adamdı ve öğrencilerin taciz edilmesini veya tehdit edilmesini hoş karşılamıyordu.

Ancak, akademinin arazisinde bir temsilci ve onun adamlarıyla kavga eden bir öğretmen cezasız kalamazdı. Bu nedenle, haftanın geri kalanında maaşsız olarak görevimden uzaklaştırıldım.

Ama pişman değilim. Yaptığım şey için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Imelda daha ağır bir ceza talep edebilirdi, ama bu sabahki yokluğu bana bir şey ifade ediyorsa, benim uyarılarımı anlamış gibi görünüyor.

Onun haydutları da gitmiş.

Ne yazık. Eğer biraz daha kalmaya karar verselerdi, onları şahsen ziyaret etmeyi planlıyordum.

Micai hakkında söyledikleri için o pis dilleri kesilmeyi hak ediyorlardı. O çarpık dudakları onun adını ağzına almaya cesaret etmemeliydi.

Yumruklarımı sıkıyorum, bu anı ile öfkem yeniden yükseliyor.

Onları yakalayabilir miyim acaba?

Bu düşünceyi kafamdan silip attım. Dekan için daha fazla sorun yaratmamalıyım.

Ana resepsiyondan geçip kapılara doğru ilerlerken, önümüzdeki hafta ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Eve dönmek bir seenekti, ama orada aradığım cevapları bulamazdım.

Belki önümüzdeki hafta boyunca orman ve dağlık alanı keşfedip, bu zamanı ipuçları aramak ve saldırıları daha ayrıntılı bir şekilde araştırmak için kullanabilirim? Ağaçların arasında saklanırsam, bu sorun olmaz.

Ayrıca, herhangi bir şey olursa diye yakınlarda kalabilirim.

Akademnin ana kapısından çıkıp, tanıdık bir yüzle karşılaştıım. Micai'nin ortaklarından biri, leylak rengi saçları olan... *Ezra*, sanırım.

Ezra, ben bir adım atıp gitmeye hazırlanırken bana bakıyor, ama hemen yolumu kesiyor.

"Konuşmamız gerek," diye başlıyor, gözleri merakla bana bakıyor.

Ama dün gece Imelda ile konuştıktan sonra düşüncelerim anında Micai'ye yöneldi.

ve göğsümde bir korku hissetmeye başladım.

Imelda ve onun aşağılık haydutları Micai'yi aramaya mı gitmişlerdi? Bu yüzden mi erken ayrılmışlardı? Micai şimdi nerede?

"Micai iyi mi?" Dışarı koşarak, etrafımıza bakınıp onu ya da diğer beyaz saçlı partnerini arıyorum. "Bir şey mi oldu..."

"O iyi." Yorgun bir şekilde elini yüzüne götürerek sözümü kesip iini çekti. "Kardeşlerimle birlikte güvende." Parlak turkuaz gözleri beni izliyor, yüzünde yorgun bir ifadeyle devam etti. "Uzun bir geceydi, o yüzden sadede geleceğim."

Onun sözleri ve gözlerindeki tuhaf bakışla kaşlarım aşağı doğru çekildi.

"Dün gece o temsilci ve onun küçük gorilleriyle konuşmanı duydum." Imelda'nın adı geçince gözleri karardı, benimkiler ise hafifçe büyüdü.

Avluda yakınlarda kısa bir süre bir varlık hissetmiştim ama geçen bir ğrenci olduğunu düşünmüştüm. İzlendiğimi fark etmemiştim. *Micai kendini güçlü ortaklarla çevrelemiş gibi görünüyor.*

"Micai'yi onların hakaretlerine karşı koruduğun için teşekkür ederim," diye devam etti Ezra. "Onlarla kavga etmenin bazı sonuçları olacağına eminim..."

"Sonuçların önemi yok," diye onu keserek cevap veriyorum. "En başta Micai'den bahsetmemeleri gerekirdi." Yumruklarımı sıkıyorum, bu anı hatırlayınca parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

Ezra başını sallar, gözleri merakla beni izlerken, aramızda bir anlık sessizlik geçer ve sonra tekrar konuşur. "Ama senin de bizzat gördüğün gibi, Micai'yi sevmeyenler var. Bazıları onu incitmek için daha da ileri gitmiş..."

"*Kim?*" Bu kelime dudaklarımdan dökülürken yüzümün karardığını hissediyorum. Micai'yi ormanda bulduğum gece yaralandığı anılar zihnimde yeniden canlanıyor ve öfkem daha da artıyor.

Ezra o gece olanları ve bunun arkasında kimin olduğunu biliyor muydu?

Yoksa daha önce de böyle acı çektiği başka zamanlar mı vardı? Ve hala serbestçe ve zarar görmeden dolaşanların elinde mi?

Ezra'nın gözleri, içimdeki öfke dışarı sızarken genişledi ve bir cevap beklerken yüzüm karardı.

"Sana her şeyi anlatamam. Bu sadece benim anlatabileceğim bir şey değil." Kafasını sallar, ama ben itiraz etmeden önce, sonraki sözleri dudaklarımı hızla kapatır.

"Onu kurtarabilecek biri olduğunu düşünmeseydim, burada olmazdım."

O mu? Micai'yi mi kastetti?

"Ama bazı şeyleri konuşamayacağımızı anlamalısın." Gözleri bana doğru daralır, duruşu daha temkinli hale gelir ve devam eder. "Sen bizden biri değilsin. Ama onun ihtiyacı olan becerilere sahipsin, bu yüzden bu geçici bir ittifak olacak... Micai için."

Bir saniye daha geçer, gözleri beni değerlendirir, tartışmamı veya ona soru sormamı bekler.

Ama bunu Micai için yaptığını görebiliyorum. Onun partneri olarak, başka bir erkeğe yardım istemek kolay olamaz, ama yine de yapıyor. Buna saygı duyabilirim.

Benden herhangi bir itiraz veya soru duymayacak. *En azından şimdilik.*

Mica'nın yardımına ihtiyacı varsa, bilmem gereken tek şey budur.

"Düşmanlarımız var ve Micai'nin daha güçlü olması gerekiyor." Ezra iç çekerek elini boynuna götürdü. "Onun eğitilmesi gereken yeni *yetenekleri* var ve senin sadece onun savunma eğitmeni değil, aynı zamanda Valor Klanı'nın bir üyesi olduğunu duydum. Savaşçılarıyla ünlü bir klan."

Dudakları yukarı doğru kıvrılırken ona hafifçe başımı sallarım.

"Özellikle sen, dokunduğun her silahı ustaca kullanabildiğinle ünlüsün..." Kaşlarını kaldırır, gözleri beni izlerken sözlerinde bir soru vardır.

Kollarımı kavuşturup başımı eğerek tekrar başımı salladım.

Klanımız silah ustalığıyla tanınıyordu. Ben zamanla diğerlerinden daha fazlasını öğrenmiştim. *Bu, benim çok sevdiğim bir hobiydi.*

"Şu anda Micai'nin eğitimine yardım edecek senin gibi birine ihtiyacı var." Ezra devam ediyor. "Akademide ya da resmi bir ortamda değil... bizimle birlikte, dışarıda. Sana her şeyi anlatamam, istesen bile." Kaşlarını çatıyor, bana bakarken gözleri kararlı. "Bunu bilerek bize yardım etmeye devam edecek misin?"

"Micai'nin düşmanları olduğunu ve kendini korumak için bu yeni yeteneğini geliştirmesi gerektiğini mi söylüyorsun?" Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Ama bu düşmanın *kim* olduğunu bana söylemeyecek misin?"

Ezra başını sallar, aramızda bir anlık sessizlik geçerken yüzünde belirsizlik belirir.

"Eğer bilseydim, belki onlarla savaşmana yardım edebilirdim..."

Kafasını sallayarak sözümü keser. "O kadar basit değil. Düşmanlarımız gölgelerde hareket ediyor. Tek söyleyeceğim bu. Eğer yardım etmek istemiyorsan..." Ayrılmak için harekete geçer, ama ben elimi uzatıp göğsüne koyarak bir adım daha atmasını engellerim.

"Yardım etmeyeceğim demedim."

Mica tehlikede olsaydı, ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapardım. Bu benim için bir seçim değildi. Vücudumdaki her hücre, hemen ona koşup onu korumak ve tüm düşmanlarını yok etmek için çılgılık atıyordu.

Ama ona kendini korumak için yeni yeteneğini ustaca kullanmayı öğretebilirim, bu daha da iyi olurdu. Ona benim yaptığım gibi bıçaklarını bilemesi için yardım eder

ve elindeki her silahı ustaca kullanmayı öğrettirdim.

Eğer bu benim kaderimse, seve seve kabul ederim.

Ezra'ya bir adım yaklaşıyorum, aklımdan bir düşünce geçerken ona bakışlarımı daraltıyorum. "Bu tehlikenin ona sen ve arkadaşların tarafından getirilmediğini garanti edersen..."

"*Kardeşlerim* ve ben" — sözlerimi keserek, gözleri benim sözlerimle karardı — "Micai'yi asla tehlikeye atmayız. Yaptığım bir hata yüzünden onun cildinde bir damla kan bile oluşmasını izlemektense, canlı canlı yakılmayı tercih ederim."

Gözlerine bakıyorum ve orada, öğrettiğim çoğu öğrenciden daha fazla samimiyet görüyorum.

Micai'nin düşmanının kim olduğunu veya ona neden zarar vermek istediklerini bilememek, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar beni rahatsız ediyor. Ama Ezra'nın yorgun gözlerindeki bakıştan, daha fazla ısrar edersem, sadece uzaklaşıp bir daha geri dönmeyeceğini anlayabiliyorum.

Bu bir fırsattı. Micai'ye yardım etmek için kabul etmem *gereken* bir fırsat.

Eğer bana ihtiyacı varsa, ona bir şekilde yardım edebilir veya onu güçlendirebilirim, endişemi ve merakımı bir kenara bırakıp yapılması gerekeni yapmayı öğrenirdim.

"Ne zaman başlayacağım?" diye soruyorum. Orman ve dağları keşfetmek biraz daha beklemek zorunda kalacak.

Ezra ana binadan uzaklaşmaya başlarken ağzında küçük bir gülümseme belirir. "Bugün. Dersler bittiğinde mezbahaya gideceğiz ve seni herkesle tanıştıracacağım."

Kaşlarım çatılır.

Mezbaha mı? Kasabadaki eski, terk edilmiş et fabrikasını mı kastediyor?

Ama birkaç adım attıktan sonra durur ve meraklı bakışlarımla karşılaşmak için geri döner. "Kardeşlerim Micai'yi ve evimizi oldukça korurlar ve bu anlaşılmayı yaptığımızdan habersizler." Endişeli bir ifadeyle devam eder. "Er ya da geç bunun Micai'nin yararına olduğunu anlayacaklar. Ama biraz *düşmanlığa* hazırlıklı olmalısın... ya da belki de çok fazla."

Yine bakışlarımız buluştu, endişesi hafif bir gülümsemeye dudaklarının bir köşesinde kayboldu. "Ama eminim sen bunun üstesinden gelirsin."

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

MICAI

Ezra'nın odasında sakladığım siyah, vücuda yapışan bir yelek ve bir çift tayt giydikten sonra spor ayakkabılarımı giydim. Saçlarımı geriye tararken aynaya bir göz attım ve derin bir nefes aldım. Dersler, antrenmanlar ve Seria'yı gözetlemek için yurtlara gizlice girip çıkmakla geçen uzun bir hafta olmuştu.

Annex, Ezra, Mallyn ve ben dün gece yurttta uyumuştuk, ama Ezra hepimiz uyandığımızda ortadan kaybolmuştu. Bize mezbahada antrenman için buluşacağımızı söyleyen bir not bırakmıştı, ama geldiğimden beri onu bir kez bile görmedim.

Odaya göz gezdiriyorum, dışarıda güneş parlıyor ve küçük açıklıktan bahar kokusu içeri sızıyor.

Sonunda derslere yetişmek için acele etmek yerine uyuyabildik.

Annex ve Mallyn'in hiç "acele ettikleri" söylenemez tabii.

Kollarımı uzattım. Cumartesi günleri haftanın en sevdiğim günü olmaya başlamıştı. Öğrencilerin çoğu hafta sonu için evlerine gitmişti, bu da uğraşmak zorunda kalacağımız pislikler ya da dersler olmadığı anlamına geliyordu. Seria da piyonlarıyla birlikte gitmişti, bu da onu burada sürekli gözetlemek zorunda kalmayacağımız anlamına geliyordu. Isaiah'ın son zamanlarda bize verdiği tüm eğitimler için minnettar olduğum bir şeydi bu.

Geçtiğimiz hafta, Isaiah'ın Sparta rejimi nedeniyle her zamankinden daha yorucu ve telaşlı geçmişti. Her gün dövüş antrenmanı yaptırdı, ağırlık ve engelli parkur antrenmanı yaptırdı, hatta bizi kasabanın çevresindeki ormanlara sürükleyerek sürekli turlar attırdı. Her gün, akademinin derslerine gitmek ve akşamları ve geceleri onun cehennem gibi antrenmanlarına katılmak dışında hiçbir şey için zamanımız kalmadan yorgun düşüyorduk.

O büyük pislik molalara inanmıyordu. Ayrıca hafta sonlarımızı da mahvetmeyi planlıyordu. *O pislğin işletmesi gereken bir dükkânı yok muydu?*

Ama yorgun ve bitkin olmama rağmen - *ve kafamda sayısız kez Isaiah'ı öldürmeyi planlamama* rağmen - tüm bunların sonucunu da görmeye başladım.

Gücümü ve hızımı hiç olmadığı kadar iyi kontrol edebiliyorum ve artık sadece basit bir düşünceyle vücudumdaki izlerden bıçaklarımı çağırabiliyorum.

İçimde titreyen, damarlarımdan akan kan gibi akan bağlantıyı hissediyorum ve onu yakalayıp kendime doğru çekiyorum. Ve bir saniye içinde, bileklerimdeki izlerden koyu renkli bir sıvı akıyor, sonra kıvrılıp dönerek hızla ellerimde katı bir şekil alıyor ve sevdiğim ölümcül siyah bıçaklara dönüşüyor.

Aynaya bakarken ellerimdeki büyük kavisli bıçakları döndürüyorum.

Bana doğru gelen her şeyi, sanki havadan yapılmış gibi keserler ve en sert maddelere karşı bile savaşabilirler. Ezra, Creed ve Isaiah'ın bana yönelttiği silah ve büyümlü saldırıların bombardımanından sonra bile, güzel siyah metalde bir çizik veya ezik bile yok.

Onları parmaklarım arasında ileri geri çeviriyorum. Ne kadar çok kullanırsam, o kadar benim tercihim doğrultusunda şekilleniyorlar ve kullanımı daha kolay ve hafif hale geliyorlar. Artık, tuttuğum veya kullandığım bir silah olmaktan çok, kendimin bir uzantısı gibi hissediyorum.

Ve onlarla yapabileceklerimin henüz yüzeyini kazımaya başladığımı hissediyorum.

Aşağıdan adımın çağrıldığını duyunca düşüncelerimden kopuyorum, Isaiah'ın yüksek, sert sesi buraya kadar geliyor. Bıçaklarımı işaretlerime geri çekip, aşağıya, mezbahaların ana salonuna iniyorum ve günün antrenman partnerim Ezra'yı arıyorum.

Creed, odanın bir tarafında Annex ile dövüşüyor, ikisi de dostça bir dövüş seansı için istediğimden biraz daha kanlı. Mallyn ise canavarıyla ormanda birkaç tur koşmak için esneme yapıyor. Ama Ezra'yı hiçbir yerde göremiyorum.

Dudaklarım, güzel Siren'imi düşünerek kıvrılıyor.

Her geçen gün daha da yorgun görünüyordu; Creed bile onu izlerken kaşlarını çatıyordu.

Kendini çok mu zorluyordu? Tüm saldırılar yüzünden mi endişeleniyordu, yoksa aklında başka bir şey mi vardı?

Eşim çok derin bir insandı ve başkalarını yüklemek istemediği için içini kendine saklardı. Ama aile bunun için değilse ne içindir?

Bana, birbirimizin yükünün bir parçasını üstlenip, birbirimizin omuzlarındaki yükü hafifletebileceğimizi öğretiler. Her şeyi tek başına halletmeye çalışmamalıydı. Bu onu sadece yıpratırdı.

Onu tamamen tüketmeden önce, onu rahatsız eden şey hakkında onunla konuşmam gerekecek.

Isaiah, hazırladığı atış poligonundan buraya doğru geliyor, gözleri odanın içinde dolaşıyor ve sonra benimkilerle buluşuyor.

"Mor olan nerede?" diye sorar Isaiah, kaşlarını çatmış ve sesi sert.

Son birkaç gün içinde fark ettiğim bir şey, bunun onun normal ifadesi ve ses tonu olduğu. Mutlu, kızgın, sıkılmış ve çok sinirli olduğunda da aynı. *Annex, kendi eğlencesi için son üçünü defalarca denedi ve test etti.*

"Ezra henüz gelmedi..." Park yerine ve şehre açılan büyük mezbaha kapılarına doğru bakıyorum. "Ama eminim yakında gelir."

"Peki, o zaman bu arada bunlarla pratik yapabilirsin." Isaiah, odanın dört bir yanına yayılmış dart tahtası büyüklüğünde iki dairesel hedefi işaret ediyor. Görüşümü engelleyen ve atış mesafemi sınırlayan birçok nesne var: direkler, sütunlar, masalar ve hatta birkaç manken. "Hedefler dışında hiçbir şeye vurmamaya dikkat et." Gülümser ve benim için, kurduğu hedeflerden oldukça uzak bir mesafede, yerde durmam için bir alan işaretler. "Bakalım nişan alma becerin ne kadar gelişmiş."

Kılıçlarımı çağırıyorum, ellerimde saniyeler içinde şekillenirken ısınmaya başlıyorlar. Onları kavrayarak bir adım öne çıkıp Isaiah'ın belirlediği noktaya geliyorum. Nesneleri ve mankenleri, ellerini ve bacaklarını garip pozisyonlarda uzatarak dikkatimi dağıtmaya çalışanları

dikkatimi dağıtmaya çalışıyorlar. Ben ise sadece uzaktaki iki hedef işaretine odaklanıyorum.

Derin bir nefes alıp bıçaklarımı sıkıca kavradıktan sonra, hızla dönerek hedeflerime doğru fırlattım. Bıçaklar direklerin ve sütunların yanından süzülerek, mankenleri milimetrelerce farkla ıskaladıktan sonra, her ikisi de tam ortada ve kırmızı hedef tahtalarının ortasında bulunan iki hedefe çarptı. Bıçaklarımın gücüyle ahşap anında çatladı ve yere düştü.

Siyah bıçaklarımı geri çağırıyorum ve bıçaklar anında tahtalardan kaybolup bileklerimdeki işaretlere geri dönüyor.

Isaiah'a geri döndüm, dudaklarım hafifçe kıvrılırken onun gözlerinin hafifçe genişlediğini gördüm. O da gülümsedi, yüzünde bir anlık hayranlık ifadesi belirdi, sonra kendini toparlayıp bana döndü. "Fena değil."

Nesnelerin ve kırık hedeflerin yanına yürür, yeni parçalar toplar ve bu sefer daha uzağa yeni pozisyonlara yerleştirir. Hedefleri ve görüşümü engellemek için iki metal direk ve yeni nesneler ekler, bunların arasında daha önce kasabada gördüğümü sandığım büyük bir tabela ve ince bir kitaplık da vardır. Ayrıca bir sütunun üzerine ağlayan bir bebek oyuncak ekler ve onu hedeflerden birinin tam önüne yerleştirir.

"Bakalım bunu tekrar yapabilecek misin... birkaç dikkat dağıtıcı unsurla." Geri dönerken, sürekli ağlama sesiyle dudaklarım aşağı doğru kıvrılırken, sırtışı giderek büyür. *Ses giderek daha da yükseliyor gibi görünüyor.*

Gözlerimi devirip bıçaklarımı tekrar çağırıyorum, ikinci raunt için hazırlanırken güzellikler anında ortaya çıkıyor.

Sonraki birkaç dakika boyunca, Isaiah giderek daha fazla hedef belirlerken, her seferinde onları daha uzağa yerleştirir ve yolumu tıkayan daha fazla nesne koyar. Ve her seferinde, tam isabetle hedefi vururum.

Küçük oyunumuza o kadar odaklanmışım ki, Annex, Creed ve Mallyn'in bize katıldığını fark etmiyorum bile. Isaiah'ın küçük hedeflerini kolayca vururken, hepsinin gözleri büyür ve yüzleri şaşkınlıkla dolar.

"Siktir, Red. O kadar engel varken o kadar küçük bir hedefi vurmak *benim için bile zor olurdu.*" İkinci bıçağımı attıktan sonra Annex kolunu omzuma atıyor. "Özellikle de yolumdaki tüm engelleri yok etmeden. Bu *çılgın* bir kontrol gerektirir."

Bıçağım uzaktaki son hedefi vurur ve on kez daha kolaylıkla bir başkasını yok eder, artık görünürde tahta kalmaz.

"Bir kez daha," diye bağırır Isaiah, benim nişanımı engellemek için yarattığı karmaşanın içine geri dönerken, ben de kaşlarımı çatarım.

Hedefe neyi kullanmayı planlıyordu? Onun getirdiği tüm hedefleri yok ettiğime eminim.

Elindeki küçük kahverengi çantadan tahta çivili bir top çıkarır. Nesne, elinden daha küçüktür ve onu mezbahadaki en uzak duvardan bir metre uzaklıktaki ince metal bir sütuna yerleştirir. Ve bu, şimdiye kadarki en uzak mesafe, neredeyse iki katıdır.

Sonra en büyük mankeni metal direğin birkaç santim önüne koyarak görüşümü engelliyor ve nişanımı tamamen bozuyor.

"Red o lanet şeyi nasıl vuracak?!" diye bağırır Annex, Isaiah bize doğru geri dönerken ona doğru bir adım atar. "Bu imkansız..."

"O bıçaklarla hiçbir şey imkansız değildir," diye bağırır Isaiah, Annex'i keserek ve bana dönerek onun bakışlarını görmezden gelir. "Bunu yapabilir misin, Micai?"

Mankenin arkasına, tam ortasına yerleştirilmiş çiviye hatırlayarak ona doğru bakıyorum. Bıçaklarımı ellerimde sıkıca tutuyorum, siyah metal bana parıldıyor, parmaklarım metalini nazikçe okşarken neredeyse kendine güvenini fısıldıyor.

"Elinden geleni yap, Red..."

"Şşş. Bırak odaklansın." Mallyn, Annex'i keser, gözleri yoluma çıkan mankeni dikizler, sanki kendisi koşup benim için onu devirmek istermiş gibi.

Kılıcımı kaldırıyorum, derin bir nefes alıp kolumu geri çekip ileri doğru sallıyorum, mankenin etrafında dönmesini ve sivri uçlu topu ikiye bölmesini hayal ediyorum.

Kılıç, büyük mankenin yanından kıvrılarak, manken ve sütunu dolanıp, bir tür güdümlü bumerang gibi bana doğru geri uçtu.

Onu kolaylıkla yakalıyorum ve bana doğru parıldayan siyah metali merakla izliyorum, sonra etrafımdaki adamlara dönüyorum.

Isaiah öne çıkınca adamların gözleri fal taşı gibi açılır. "Lucien'de bile böyle hareket eden bir kılıç görmedim." Başını sallar. "Hedefi vurmasa bile, yine de oldukça etkileyiciydi..."

Cümlesini bitirmeden, yere düşen bir sesin etkisiyle herkesin gözleri oraya kayar... ve sütunun altında yerde duran, tam ortasından ikiye bölünmüş tahta çivili topu görürler. Ben gülümserken, hepsi bakışlarını tekrar bana çevirir.

Kılıcımı ellerim arasında çevirirken Isaiah'ın geniş gözlerine bakarım. "Dediğin gibi, imkansız diye bir şey yok."

Kılıçlarımı işaretlerime geri çağırırken, mezbahanın dış kapıları daha da açılır ve Ezra, arkasında tanıdık bir figürle birlikte içeri girer. *Gadriel*.

Onun görünüşüyle dudaklarım hafifçe kıvrılırken gözlerim fal taşı gibi açılır.

Sonra Annex, Mallyn ve Creed'e bakıyorum ve her birinin Ezra ve Gadriel'e karşı sert ve karanlık ifadelerle donakaldığını fark ediyorum.

Isaiah yanıma gelir, Gadriel ve Ezra'nın ortaya çıkmasına karşı tüm çocukların sertleşen tepkilerini izlerken yüzünde sorgulayan bir ifade vardır.

"Ne oluyor, Ez?!" diye bağırır Annex, Ezra ve Gadriel bize doğru ilerlerken öne çıkar. "Kim sana böyle birini evimize getirebileceğini söyledi?"

"Daha önce bahsettiğin düşmanlığı görebiliyorum," diye fısıldar Gadriel Ezra'ya, Annex'in tüm öfkesini üzerine çekerek.

"Kim sana konuşma izni verdi, pislik?" diye bağırır Annex, Ezra yolunu kesmeden önce ona doğru bir adım daha atmaya çalışır.

Ama Gadriel onu tamamen görmezden gelir, gözleri odanın içinde dolaşır ve hızla benimkilerle buluşur.

Bana doğru bir hamle yapmaya çalışırken dudaklarında küçük, rahatlamış bir gülümseme belirir, ama Mallyn ve Creed onun bir adım daha atmasını engeller.

adım atmasını engeller.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye bağırır Annex, Ezra'nın yanından Bowie bıçağını çıkararak. Ama ben öne çıkıp onu sakinleştirmeye çalışmadan, Ezra konuşur.

"Micai'ye yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağımız konusunda anlaştık." Ezra, Annex, Mallyn ve Creed'e bakar ve anlaşılmaz bir bakış atar. "Farklı silahları ustaca kullanabilmesi için uygun bir akıl hocasına ihtiyacı var. Isaiah kendisi ona bu konuda yardımcı olamayacağını söyledi... ama Valor olabilir." Gadriel'e doğru eliyle işaret eder ve devam eder. "O sadece Valor Klanı'nın bir üyesi değil, aynı zamanda Micai'nin savunma eğitmeni, yani daha önce onunla çalışmış." Gadriel'e bakar, gözlerindeki hafif leylak rengi benekler büyür. "Micai'ye zarar verecek bir şey yapacağını sanmıyorum..."

"Asla yapmam," diye cevaplar Gadriel, ses tonu ve bakışları sarsılmaz bir şekilde gözlerim ile buluşur ve bu bakışla içimi sıcak bir titreme kaplar.

Ama bu, Annex, Mallyn ve Creed'in daha da karanlık bakışlarını çekmekten başka bir işe yaramadı. "Dediğim gibi," Ezra, Creed'e dönerek devam etti. "Bence o..."

Micai'nin mümkün olduğunca çok silah kullanmayı öğrenmesine yardım edecek en uygun kişi. Bence güvenilir biri olabilir..."

"*Olabilir mi?* Bu yeterli değil, Ezra." Creed'in bakışları Gadriel'den hiç ayrılmıyor. "Özellikle de evimize ve halkımızın arasına soktuğun biri için. Bize sadık ve *akademiye* bağlı olmayan daha iyi birini bulabiliriz." Bu kelimeyi alaycı bir şekilde tükürüyor. "Oradaki bir öğretmen neden bize yardım etmek istesin ki? Bundan ne kazanacak?"

"Ben istemiyorum..." Gadriel söze başlar ama Creed onu görmezden gelir ve Ezra'ya döner.

"Biraz daha zamanımız olsaydı, başka birini bulabilirdik..."

"O kadar vaktimiz yok, Creed." Ezra iç geçirerek Creed'in sözünü keser. "Ne zaman tekrar saldıracaklarını bilmiyoruz. *Hepimizin* daha güçlü olmamız gerekiyor. Valor'un yılların savaş tecrübesi var ve biz de bundan yararlanabiliriz. Bizimkiler onun bilgisine ve becerilerine sahip değil."

"Yine de bir yabancıнын yardım etmesine karşı çıkacağım," diye cevaplar Creed, kaşlarını Gadriel'e doğru daha da çatarak.

"Ben de," diye ekler Annex, Ezra ve Gadriel arasında bakışlarını gezdirerek.

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," diye ekler Mallyn, kollarını kavuşturarak.

"Mesele biz değiliz..." Ezra bana döner, gözleri benimkilerle buluştuğunda her saniye daha da yorgunlaşır, yüzünde bu tartışmadan dolayı zaten bitkin bir ifade vardır. "*Sen* ne düşünüyorsun Micai? Sence o güvenilir mi? Onun yardımını istiyor musun?"

Her birinin karanlık ve temkinli bakışlarıyla karşılaşıyorum, onların ihtiyatlı bakışları göğsümde bir suçluluk duygusu uyandırıyor, sonunda Gadriel'e dönüyorum.

Ve aniden tüm endişelerim kaybolur, sakinlik hissi beni sarar, onun emin ve kararlı bakışlarına dalarım.

O benim için buraya gelmişti. *Ve bize yardım etmek için.*

Derin bir nefes alıp öne çıkarak, her birinin bakışlarıyla göz göze geldim.

"Ona güveniyorum."

Gadriel'in dudaklarındaki hafif gülümseme, benim sözlerimle birlikte büyürken, diğerleri itiraz etmeye başlar.

"Red, ciddi olamazsın. O yeşil gözler çok ürkütücü, bu saçmalığa kanamazsın." Annex, Gadriel'i işaret eder ve Gadriel'in gözleri şaşkınlıkla büyür.

"Öğretmen olması onun güvenilir olduğu anlamına gelmez, Micai," diye ekledi Mallyn, gri gözleri maviye dönerek.

"O bir yabancı, bizden biri değil," diye tartışır Creed. "Ona güvenemeyiz."

"Ben de kısa bir süre önce bir 'yabancı' ve 'bilinmeyen' biriydim, hatırladın mı Creed?" Gözleri bir saniye için büyürken ona sert bir bakış atarım. "Ve sonuç nasıl oldu, görüyorsun."

"O farklıydı, Red..." Annex başlar, gözleri benimkilerle buluştuğunda öfkesi kaybolur.

"Ona güvenemiyorsan, *bana* güven. Bize yardım edebileceğini biliyorum." Gadriel'e bakarım. "Aksi takdirde buraya gelmezdi."

Annex, Mallyn ve Creed'e dönerim, devam ederken onların karanlık ifadeleri biraz hafifler. "Daha önce de nasıl bu kadar iyi dövüşebildiğimi merak etmiştin..." Gadriel'i işaret ederim. "Çünkü Gadriel bana öğretti."

"*Gadriel mi?*" Annex alaycı bir şekilde güldü. "Kız ismi gibi," diye Mallyn'e mırıldandı, ben ona küçük bir bakış attım ama o serseri bana sırtarak karşılık verdi.

Elimi boynuma götürürken dudaklarımdan bir iç çekiş kaçır. "Sayamayacağım kadar çok kez bana yardım etti. Ve eğer izin verirsiniz..." Her birine bakarım. "Hepimizin onun yardımından faydalanabileceğine inanıyorum, ayrıca onun öğretmesiyle daha fazla silah kullanmayı öğrenebilirim."

Oda sessizliğe büründü, herkesin yüzünde okunamayan ifadeler vardı.

Isaiah bir adım öne çıkmadan önce bir saniye geçer. "Bu konuda oy hakkım olmadığını biliyorum, ama eğer o gerçekten Valor Klanından ise... o zaman Micai'yi eğitmek için çok değerli bir kaynak olacaktır. Onlar işlerini şansa bırakmazlar ve *onur*, adeta kanlarında vardır." Isaiah Gadriel'e bakar. "Doğaüstü toplulukta sözlerini tutacaklarına inandığım tek klan onlar."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor... ya da o," der Annex, Bowie bıçağını Gadriel'e doğrultarak.

"Ben de öyle," diye ekliyor Mallyn. "Ama... Micai bunu istiyorsa ve ona yardım edebiliyorsa..." Derin bir nefes alıyor, nefesiyle birlikte küçük bir homurtu kaçıyor, sonra sesini kesiyor. "O zaman *geçici olarak* kabul edebiliriz."

Gözlerimiz buluştuğunda dudaklarım gülümser, o da beni izlerken gülümsemesi genişler.

"Peki," Creed pes eder, ama sesi hala keskin ve bakışları da aynı derecede düşmanca. "Ama mezbahamıza girdiğin andan çıktığın ana kadar izleneceksin. Ve bizim alanımızdaki hareketlerin bu odayla sınırlı olacak, başka hiçbir yere gidemeyeceksin."

Gadriel yavaşça başını sallar, Annex ise sinirli bir nefes alır, Bowie bıçağını kaldırır ve "*yeşil gözlü elf pisliği*" diye mırıldanır.

"O zaman hepimiz hemfikiriz, Valor Micai'yi eğitecek," der Ezra, Gadriel'e dönüp karşımızdaki duvarlarda asılı silahları gösterir. "Bugün elimizdekilerle başlayın, başka bir şeyiniz varsa daha sonra buraya getirebilirsiniz."

Ezra sonra bana dönerek sıcak bir gülümsemeyle göz kırpar ve "*Senin için her şeyi yaparım, küçük denizyıldızı*" der.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

MICAI

Yurt odama sessizce girip temiz bir üniforma alıp hızla giyindim.

Gadriel ile mezbahada antrenman yapmaya başlayalı birkaç gün oldu ve şimdiden farkı hissediyorum. Her antrenmandan sonra kaslarımdaki ağrı ve yorgunluk tanıdık ve hoş bir his.

Her sabah, günün ilerleyen saatlerinde onunla antrenman yapacağım düşüncesi içimde bir heyecan uyandırıyor. Isaiah ile birlikteyken hissetmediğim bir heyecan. *Görünüşe göre, sparring partnerimi sandığımdan daha çok özlemişim.*

Gadriel'in hareketleri ve öğretme şekli, diğerlerinden tamamen farklı bir seviyede. Benimle sparring yaparken, kılıçlarımız çarpışmaya başladığında kendini tutmayacağını bildiğim için, her adımımı daha dikkatli, daha bilinçli atmamı sağlayan belirli bir tarzı var.

Gadriel'in her adımı ve hareketi zarif ama hesaplı ve hassastır, saldırıları ise zarif ama hızlı ve güçlüdür. Sanki dans ediyormuş gibi hareket eder, vücudu sanki kayıyormuş ve etrafımızdaki hava ile bir oluyormuş gibi.

Spar yaptığımızda hissettiğim heyecan ve mutluluk, bir mentor ve öğrencinin ötesine geçiyor ve daha çok birbirimizin güçlü yanlarından beslenen eşit ortaklar gibi hissediyorum. Gözlerimiz buluştuğunda ve silahlarımız çarpıştığında gözlerindeki ışıltı, onun da aynı şekilde hissettiğini düşündürüyor. Her geçen gün içimde garip bir suçluluk duygusu oluşuyor.

Ona sırlarımızı saklayarak, mezbahada neden bu şekilde antrenman yaptığımızı ve yeni güçlerimi ve yeteneklerimi ona sadece yarı yarıya anlatarak.

Ama bunları sadece ben anlatamam. Ve çocuklar henüz Gadriel'e güvenmiyorlar. *Umarım zamanla onun ne kadar güvenilir olduğunu anlayabilirler.*

Eminim ki birçok sorusuna cevap alamamış olmasına rağmen, yine de burada kaldı. Bize yardım etmek için buraya geldi. *Bana yardım etmek için.*

Ve burada olduğu için mutluyum. Onun burada olması ve hepimizin birlikte antrenman yapıp çalışması... *doğru* geliyor.

Şu anda işaretlerim aracılığıyla yeni silahlar çağırmaya çalışıyoruz. Kolay bir iş değil ve şu ana kadar sadece birkaç garip şekilli hançer yaratabildim. Uçlarındaki metal erimiş gibi görünüyordu ve kenarları savaştırmak için çok kördü. Hayal ettiğim veya çağırmaya çalıştığım ölümcül silahlarla hiçbir alakası yoktu. *Ustası olmak için daha fazla zaman gerekecek gibi görünüyor.*

Gadriel, antrenman sırasında ilk kez siyah kılıçlarımı çağırdığımda gerçekten hayran kalmış görünüyordu. Ama sadece nasıl hissettiğimi ve onları daha yakından görebilir miyim diye sordu. Gözlerindeki ışıltıdan daha fazlasını bilmek istediğini anlayabiliyordum, ama daha fazla bilgi için ısrar etmedi.

Gadriel'e güveniyorum, ona izlerim ve geçmişim hakkında daha fazla bilgi verecek kadar güveniyorum, içimden onun beni ihanet etmeyeceğini hissediyorum. Onun eylemleri her zaman tam tersini gösterdi; o yardım ederdi.

Ama artık bu sadece benim hikayem değil. Arkadaşlarım ve ben artık bir aileyiz ve onların güvenliğini boşa çıkarmayacağım. İsaiah'ın mezbahadaki varlığından hala çekindiklerini, Gadriel'inkinden bahsetmiyorum bile, anlayabiliyorum.

Umarım zamanla düzelir.

Kızlar yurdunun dışına çıkarken, küçük mutfakta birkaç kızın olduğunu fark ettim ve avluya çıktım.

Gece geç saatlere kadar mezbahada antrenman yaptıktan sonra, çoğu gecemi Ezra'nın yatakhaneğinde erkeklerle birlikte uyuyarak geçiriyordum. Hepsi birlikte kalmamızda ısrarcıydılar. *Ve bunun sebebi sadece saldırılar değildi.*

Sonra sabah erkenden, kimse uyanmadan kendi yatakhaneime gizlice girip, sanki hep oradaymışım gibi davranarak giysi değiştiriyordum. Ve şu ana kadar kimse bir şey fark etmedi.

Duyuru panosunun önünden geçerken bir sesin adımı çağırdığını duydum.

"Micai."

Arkamı dönüyorum, ses o kadar zayıf ve kırılgan, bir fısıltı gibi ki, benden başka kimse yol üzerinde olsaydı, onu duyamazdı.

Knox'un yavaşça ve titreyerek bana doğru yürüdüğünü görünce gözlerim fal taşı gibi açılır. Eskisinden daha da zayıf görünür, vücudu titremeye sarsılır, hareketleri her an düşecekmiş gibi görünür. Yüzü kararmış ve çökmüştür, gözleri cam gibi ve gridir, içinde kaybolmuş bir bakış vardır.

Elini bana doğru uzatır, ama aniden sendeler, düşer ve altındaki çakıllara doğru yuvarlanır.

Hızla öne atılıyorum, yere çarpmadan onu yakalıyorum ve düşüşün etkisini hafifletmek için başını kucaklıyorum. Zayıf kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor, parmakları titreyerek yüzüme uzanıyor.

"Y-yardım edin... lütfen... *yardım edin, M...*" Gözleri geriye doğru yuvarlanır ve vücudu kollarımda gevşer. Panik göğsümü kaplar.

"Knox? Knox!" Kalp atışlarını kontrol ettim, ses kulaklarımda giderek yavaşlıyordu, sonra erkekler yurdunun yakınından geçen bir grup öğrenciye doğru bağırdım.

Onun yavaş kalp atışlarının giderek zayıfladığını duyarken, yardım etmek için koşarak gelirler.

"Onu revir'e götürmeliyiz," diye bağırdığımı duydum, ama Knox'un vücudu daha da solgunlaşırken sesim titremeye başladı.

Onu nazikçe kaldırırken ellerim titremeye başlar, çocuklardan biri herkesi yolumuzdan çekiyor.

Onu revirin yataklarından birine yatırıp doktor bize koşarak gelip onu muayene edene kadar etrafımdaki her şey kaybolur. Doktorun iki asistanı, Knox'a yardım etmeye başlarken bizi hızla dışarı çıkarır.

Zil çaldığında diğer öğrenciler sınıfa giderken ben koridorda bekliyorum, "geri döneceğiz" ve "umarım o iyidir" diye mırıldanıyorlar.

Koridorda bir ileri bir geri yürürken zaman geçiyor, öğrenciler derslere girip çıkarken ben de son zamanlarda Knox'u düşünüyorum.

Zamanla giderek solgunlaşmış, kendine benzemiyordu. Bunun Seria'nın beyin yıkamasından kurtulduğu için olduğunu düşünmüştüm, ama başka bir şey olabilir miydi? Ona bir şey yapmış olabilir miydi?

Daha önce benden yardım istemişti. Belki de bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti?

Daha önce bir şeyler yapmalıydım. Ona yardım etmeliydim. Ona.

Seria'yı gözetlemekten daha fazlasını yapmalıydım. Ama onun ona böyle zarar vereceğini düşünmemiştim.

Ona ne yaptı ki? Nasıl bu kadar kısa sürede bu kadar zayıf ve ölümcül bir hale geldi?

Belki daha erken bir şey yapsaydım... bu hale gelmezdi.

Yüzümü elime sürterek adımlarımı hızlandırdım, düşüncelerim geçişimize kaydı.

Sorunlarımız olduğunu biliyorum, ama Knox bir zamanlar çok değerli bir arkadaşı. Çocukken zor zamanlar geçirdiğimde bana yardım eden biriydi. Seria gelmeden önce yalnız ve kaybolmuş genç halimi teselli etti ve o zor ve acı dolu zamanları atlatmama yardım etti.

Onun böyle acı çekmesini ya da ölmesini istemiyorum.

Ahşap revir kapısına doğru dönüyorum, içimdeki sesleri dinlemeye çalışırken ayaklarım ağırlaşıyor. Umarım o iyidir ve sorunu tedavi edilebilir bir şeydir. Umarım onu zamanında buraya getirmişsinizdir, böylece ona yardım edebilirler.

Sanki düşüncelerim yüksek sesle söylenmiş gibi, kapılar açılır ve ben kapı çerçevesine tutunmadan önce öne doğru sendelerim.

Revir doktoru Dr. Rinx, beni görünce gözlerini genişletir, yorgun yüzüne dağınık bir şekilde düşen gri saçlarını düzeltir ve koridora bakınır. "Sınıfta olman gerekmez miydi?"

"Knox iyi mi?" diye soruyorum, sözlerim ağzımdan dökülüyor ve Bay

Rinx'in sözünü keserek soruyorum. "Nesi var?"

O iç çekip arkasındaki odaya bakarken ben kendimi düzeltirim. Gri kaşları sıkıca birleşir, sonra bakışlarını bana çevirir.

"Maalesef, onun teşhisini bir öğrenci ve aile üyesi olmayan biriyle tartışmam." Düşünceli bir şekilde gözlerini kısar. "Özellikle de onun... şu anki durumu göz önüne alındığında."

"Durumu derken neyi kastediyorsunuz?" Knox'un bulunduğu yere bir adım daha yaklaşmaya çalışıyorum, ama o elini kaldırarak beni durduruyor. "Nesi var?"

Dr. Rinx iç çekerken, ben omzunun üzerinden bakmaya devam ediyorum ve asistanlarının Knox'u koyduğumuz köşedeki en uzak yatağı çevrelediklerini izliyorum.

"Sana tek söyleyebileceğim, koma benzeri bir duruma girdiğidir, ama bu *olağandışı* görünüyor. Ancak bunun nedenini doğru bir şekilde belirlemek için tam bir büyü-tıbbi muayeneye ihtiyacı olacak." Elini yüzünde gezdirir. "Bir saat içinde Magnostic'e nakledilecek." Hareket eder, yanımdan geçerek arkasındaki kapıyı kapatır. "Dekanın yanına gidip ailesine haber vereceğim, böylece onu orada karşılayabilirler."

Kaşlarım aşağı doğru çekilir. *Magnostic's mi?* Orası, ciddi *büyülü* yaralanmalara maruz kalan doğaüstü varlıklar için büyü güçlerle çalışan bir hastaneydi. Değişkenler, iksirler veya şifacılar tarafından iyileştirilemeyen ve genellikle eski veya karanlık doğaya sahip olanlar.

Kalbim tekrar hızlanmaya başlar ve ağzım açılır, Dr. Rinx gitmeden önce sözlerim dökülür. "Onu görebilir miyim? Bir süre onunla kalabilir miyim?"

Kafasını sallar. "En iyisi yapma. *Asistanlarım* Ally ve Fern onunla ilgileniyorlar. Bu kadar hassas bir durumda olduğu sürece kimse içeri giremez veya ziyaret edemez." Dönüp gider, bana tek kelime etmeden, tek bir bakış bile atmadan hızla dekanın odasına doğru yönelir.

Birkaç adım geri çekilirim, omuzlarım arkamdaki duvara çarpar, gözlerim ise revirin kapısına sabitlenir.

Neden daha önce harekete geçmedim? Daha önce bana ulaştığında yardım etseydim, belki de...

"Micai?" tanıdık bir ses yumuşakça seslenir ve düşüncelerimi keser.

Güzel porselen tenli, kuzgun siyahı saçlı ve küçük bir kaş çatışıyla aşağı doğru çekilmiş iki pembe dudağı olan, yumuşak kehribar rengi gözlere doğru dönüyorum.

"İyi misin?" diye sorar Morgan, elini bana uzatır, sonra iki kolunu bana dolayarak beni nazikçe kucaklar. *O gelene kadar ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir kucaklama.*

Onun yumuşak kucaklaması ve tatlı çiçek kokusu, zihnimdeki tüm karanlık düşünceleri yok etti.

Kollarımı ona doluyorum, gözlerimi bir saniye kapatıyorum ve ardından arkasında tanıdık bir ses duyuyorum.

"Her şey böyle başlar, Micai..." Ash gülümser ve Morgan'ı işaret eder.

O biraz geri çekilir, Ash konuşmaya devam ederken kaşlarını ona doğru kaldırır.

"Seni kendine çekmek için tatlı ve nazik davranır, ama bir kez seni ele geçirdi mi..." Ellerini dramatik bir şekilde birbirine vurur, sanki aralarında bir şey yakalamış gibi, sonra gözlerime bakar. "İşin biter."

"Bittim mi?" Morgan sırtarak, leopar şekil değiştirene doğru bakışlarını daraltır. "Sen öyle misin, Ash?"

O, bilmiş bir şekilde ona sırtarak, bir elini göğsüne koyar. "Bedenim. Kalbim. Ve ruhum." O, daha da yaklaşır. "Sadece senin için, benim kara kuzum."

O, onun şakalarına gözlerini devirir, ama yanaklarını ayıran sırtış, ona olan sevgisini ele verir. "Sen tam bir klişe yürüyen adamsın, Ash." O, sırtışını gizlemeye çalışarak, onun omzuna bir tokat atar.

"Ama yüzündeki o güzel gülümseme, bu yürüyen klişe kıcını sevdiğini söylüyor bana." Ona göz kırparak arkasını döner, arkasındaki süveterini biraz kaldırır ve koridorda birkaç adım yürür, onun için kalçalarını hafifçe sallar.

Grey onu hafifçe iterek yere düşürür ve ikisi de gülmeye başlar.

Alaycı bir şekilde başını sallar ama bana dönünce gülümsemesi daha da büyür.

"Neden buradasın, Micai?" Revir kapısına doğru bakar, gözleri bana dönüp beni baştan aşağı süzdükçe gülümsemesi hızla kaybolur. "Her şey yolunda mı? Yaralandın mı? Biri sana zarar verdi mi?"

Kehribar rengi gözlerinde karanlık bir bakış belirir. *Ve sonunda Creed ile olan hafif aile benzerliğini görebiliyorum.*

"Kimdi o? Onu yakaladığımda..."

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçır, sözlerini keser ve yüzündeki artan öfkeyi yatıştırır.

"Ben iyiyim, Morgan." Gülümsemem yavaşça kaybolur ve ben revir kapısına doğru bakarım. "Buraya kendim için gelmedim. Eski bir dostum için... Knox."

Sonraki birkaç dakikayı onlara olanları anlatarak geçiriyorum, onun daha önce bize nasıl ulaştığını, onu daha önce avluda nasıl bulduğumu ve tüm bunların arkasında Seria'nın olduğunu düşündüğümü.

"Her zaman o kurnaz yılan." Morgan'ın dudakları yukarı doğru kıvrılır, öfkesi geri döner ve sanki karanlık bir köşeden ortaya çıkmasını beklermişçesine etrafına bakınır. "İlk günden beri onun içten içe çürümüş olduğunu biliyordum, ama onlara böyle şeyler yaptığını düşünmek?" Kafasını sallar, parlak siyah saçları yanlara doğru dalgalanır, kaşları çatılır ve dudakları aşağı doğru çekilir. "En kötü şekilde cezasını çekmeyi hak ediyor."

"Merak etme, ben hallederim." Gözlerine bakıyorum, gülümserken ve başını sallarken benimkini yansıtan karanlık bir parıltı görüyorum.

"Ama son zamanlarda olan biten *her şey* konusunda nasılsın, Micai?" Elini uzatıp yüzümdeki bir saç telini çekerek, beni izlerken mükemmel şekilli kaşlarını çatıyor. "Creed ve Ezra bana olanları anlattılar. En azından sansürsüz versiyonunu." Gözlerini devirdi. "Saldırıların arkasındaki kişiyi yakalayıp yok edene kadar mezbahadan ve onlardan uzak durmamı söylediler." Yüzünde sinirli bir ifade belirir. "Ve *bu* iki pislik olmasaydı..." Ash ve Grey'e parmağıyla işaret eder, onlar da ona sırtarak bakar. "Orada olup sana yardım edebilirdim. Kendimi koruyabilirim. Ama aşırı koruyucu polis ve çılgın polis beni kilit altında tutup meşgul ettiler..."

"Dün gece seni ne kadar '*meşgul*' ettiğimizden şikayet ettiğini duymadım.

. Yani, çok inleme vardı ama..." Morgan dönüp, yanakları kızararak Ash'e tokat atarken, Ash kaşlarını oynatır.

"Onu boşver, Micai." Ash ve Grey sırtarak ona bakarken, o da hafifçe homurdandı ve bana döndü. "Son zamanlarda seni pek göremedim. Kardeşim ve o pislikler seni o eski et kulübesinde kilitli tutuyorlar, sürekli 'eğitim' bahanesini kullanıyorlar..." Gözleri hafifçe büyüdü, sanki bir şey fark etmiş gibi. Sonra bana doğru bakışını daralttı, etrafımıza hızlıca bir göz attı ve bana daha yakın eğildi. "Kurtarılmaya mı ihtiyacın var?" Koridoru tekrar baştan aşağı süzer. "Öyle görünmeyebilirim ama benim de yöntemlerim var. Sen söyle yeter." Omuzlarını silkerken, dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılır. "Annex mı? Seni o eski et deposuna kilitleyip, sadece itibarını korumak için okula gelmene izin mi veriyor?"

Bir kahkaha patlar. "O, burada 'itibarını korumak'la ilgilenecek son kişi olurdu. Ve eminim beni kilitli tutmak isterdi, ama sanki ona izin verecekmişim gibi..."

"Mallyn mı?" Beni keserek, Grey'e bakıp daha yakına eğilerek fısıldadı. "Her zaman sessiz olanlara dikkat etmelisin."

Ben başımı sallarken Ash gülüyor. "Mallyn beni asla kilitlemezdi ."

Morgan iç çeker. "Bunun balık olduğunu bilmeliydim. O küçük turkuaz gözleri her yerde seni takip ediyordu, bu bir işaret olmalıydı..."

"Morgan." Kollarımı omuzlarına koyuyorum. "Çocuklar beni esir tutmuyorlar. Birlikte antrenman yapıyoruz. Ve benimle antrenman yaptıklarından eminim... *beni* yakalayamayacaklarını biliyorlar." O küçük bir kahkaha atarken, ben de ona küçük bir gülümseme atıyorum.

"Seni *kim* yakalamaya çalışıyor?" diye bağırır Annex, Ezra, Mallyn ve Creed'in hemen arkasında koridorda yürüyerek.

Grey ve Ash onlara yol vermek için kenara çekilirken, Morgan önüme geçerek onların beni görmesini engelledi. "*Sizi* pislikler, arkadaşşıma daha iyi bakın."

Creed'i bulmadan önce her birine keskin bir bakış atar. "Yoksa her birinizi avlayıp, siklerinizi koparıp

sizi tek boynuzlu atlara dönüştürürüm." Ash ve ben kahkahalarımızı bastırmaya çalışırken, o her birine sert bir bakış atar.

Morgan dışında kimse Infernal Four'a böyle şeyler söyleyip paçayı kurtaramaz. *Tabii ben hariç.*

Annex alaycı bir şekilde güler. "Tabii, yaparsın. Sonra da buradaki *Ashleen'in* kızımlı ısırp koparacağını söyleyeceksin." Annex parmağını ona doğru uzatıp başını sallarken Ash'in gözleri büyür.

"Senin küçük kedi rüyalarında, Morg." Ash'e sert bir bakış atarken, zavallı şekil değiştiren korkuyla gözlerini yere indirir.

"Ash'e sataşma, Annex." Morgan'ın yanına gidip dikkatini bana çekerim.

Annex'in dudakları, gözleri beni baştan aşağı süzerken kötücül bir gülümsemeyle gerildi. "O zaman neden beni birkaç raunt daha meşgul etmiyorsun, Kızıl? Ve *tüm* enerjimi tüket..." Bir adım yaklaşarak eğildi. "Ama ikimiz de bunun ringde demek olmadığını biliyoruz."

Bu pisliğin niyetini anlayınca boynumdan yanaklarıma kadar bir sıcaklık yayılır.

Creed gözlerini devirir, Ezra öne çıkar, Annex'in yanına dirsek atar ve sonra benimle göz göze gelir.

"Knox'u duyduk..." Revir kapısına bir göz attıktan sonra bana döndü, gözleri yüzümü taradı ve görmesini istemediğim her şeyi buldu. Bir adım öne çıktı, kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Şehirde bir şeyler yiyelim, sonra da bize olanları anlatırsın, olur mu?"

Derin bir nefes alıp başımı salladım, onun nazik dokunuşu ve hepsinin varlığıyla duygularım yatıştı. Beni izleyen herkese, tüm arkadaşlarıma, Creed'e, Morgan'a, hatta Ash ve Grey'e baktım. Dudaklarım gülümsedi.

Annex diğer tarafıma gelir ve kolunu omzuma dolayarak hep birlikte koridorda yürümeye başlarız.

"*Seni* alamayacağımızı nasıl bildiğimizi de bize anlatabilirsin, Red." Mallyn Ezra'nın yanına katılırken, Annex'in dudaklarında karanlık bir gülümseme belirir.

"Micai'nin onu alt *edebileceğimizi* bildiğinden eminim." Mallyn'in gözleri benimkilerle buluştuğunda, gri bir fırtına dönüyor. "Ne zaman, hangi gün olursa olsun..."

istediği şekilde."

Annex, ağzım açık kalınca kıkırdar, ama Mallyn sadece bana sırtarak bakar.

gölümsüyor.

Görünüşe göre benim şekil değiştirenim karanlık

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, gözlerinde yanaklarımın kızarmasına neden olan karanlık bir vaat parıldıyor.

Ezra'ya dönerek tatlı Siren'imden biraz sakinlik ve teselli arıyorum, ama bana attığı bakış, sıcaklığı hızla her tarafıma yayılan ve ağzımı kurutan yanan bir aleve dönüştürüyor.

Bu çocuklarla kendimi neye bulaştırdım böyle?

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

MICAI

Akademinin büyük giriş kapısından geçip, Maserati'sinden beni izleyen Ezra'ya küçük bir el sallayarak isteksizce ayrılıyorum.

O ve diğer çocuklar, Morgan, Ash ve Grey ile birlikte, dün antrenmana gitmeden önce günün geri kalanını benimle birlikte şehirde geçirdiler.

Knox ile olanlardan sonra akademiden uzaklaşmak ve bazı dersleri kaçırmak güzel bir mola olmuştu.

Knox'un durumunu tartışıp durduk, ama onu bu hale getiren şeyin Seria'nın beyin yıkamasının etkisinin geçmesi mi, yoksa ona başka bir şey mi yaptığı olduğunu hala anlayamadık. Belki de onu terk etmesini veya aralarında olanları başkalarına anlatmasını engellemek için?

Ezra tanıdığı birkaç öğrenciyle de iletişime geçmişti ve Knox'un biz ayrıldıktan kısa bir süre sonra dekan ve Dr. Rinx tarafından başka bir yere nakledildiğini doğruladı. *Umarım Magnostic's'te ihtiyacı olan yardımı alır ve çok geç kalmamışsındır.*

Creed ayrıca Seria, Xander, Kane, Anders ve tüm piyonlarının hala derslere normal şekilde devam ettiklerini doğruladı.

Knox'a olanlardan gerçekten habersiz miydiler? Yoksa Seria artık onu gerçekten umursamıyor muydu?

Ezra'nın arabasının uzaklaşıp kaybolmasını izlerken başımı sallıyorum. Lay City'de "gizemli bir grup" hakkında bilgi sahibi olabilecek yeni bir bağlantısını takip ediyordu. Annex ve Mallyn de birkaç astlarını ve güvenli evlerini kontrol ediyorlardı

evleri kontrol ediyorlardı. Erving'e yapılan saldırının ardından, bölgelerini daha sık devriye geziyor ve adamlarının güvende olduğundan emin oluyorlardı.

Creed tek başına kalmıştı. *Ama kim o pisliği yanında istesin ki?*

Bu, bugün derslerde tek başıma kalacağım anlamına geliyordu. Ama öğle yemeğine kadar geri dönüp kafeteryada benimle buluşacaklarına söz verdiler.

Kollarımı uzatıp, ana binanın önünden geçip yatakhaneye doğru ilerlerken dudaklarımdan bir esneme kaçıyor. Güneş uyanmaya başlayıp gökyüzünde parlak bir şekilde parıldarken, sadece kuşlar ve küçük hayvanlar ses çıkarıyor.

Dün gece uzun bir antrenman seansı olmuştu, Isaiah beni koşu antrenmanlarıyla şaşırtmış, Gadriel de ağır mızrak dövüşü seansıya katılmıştı.

Gece yarısına yakın bir saatte antrenman yaptık, zamanın nasıl geçtiğini fark etmedik ve ben geceyi mezbahada geçirdim, yatakhanelere dönemediğim için. *Ve tamamen bitkin düşmüştüm.*

Gadriel bugün de akademiye döneceğini söyledi, bu da beni rahatlatmıştı.

Onun yerine gelen Bay Maddox'un iyi bir savunma dersi anlayışı, akademideki en zor üçüncü engel parkurunu *her gün* tekrar tekrar koşturmak. Bu tekrarlama beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Gadriel'in neden bir haftalığına akademiden ayrıldığını hâlâ bilmiyorum. Ama ondan sakladığım onca sır varken, bunu sormak bana düşmez gibi geliyor.

Yine esneyerek dudaklarımı gerginleştirirken, yatakhaneye gizlice girip odama sessizce süzülürüm.

Hızlıca duş alıp üniformamı giydikten sonra, yatakhane mutfağından küçük bir atıştırmalık alıp sabah zili çalarken ana binaya doğru yola çıkıyorum. Umarım bu sabahki dersler hızlı geçer ve Annex, Ezra veya Mallyn olmadan uzayıp gitmez.

Binaya girip koridordan geçerek sabahki ilk dersime doğru ilerlerken, birçok öğrencinin durup bana bakarak ya da ters ters baktığını fark ettim.

Onları görmezden gelip Bay Finch'in sınıfına doğru ilerliyorum. Ama kapıya birkaç adım kala, yakındaki bir gruptan bir ayak kayıyor ve beni düşürmeye çalışıyor.

Bu hareketi hemen fark edip ayağın üzerine sertçe basınca dudaklarım gülümser ve ayağı hızla geri çekilmeden önce acı dolu bir çığlık atar.

Bir adım daha atarım, ama daha büyük bir grup erkek öğrenci yanımdan geçerken çok yaklaşır ve içlerinden biri öne çıkarak beni omuzlamaya çalışır.

Onu yanından geçip, zavallı herifin yere yuvarlanmasını izledim. *Hareketine açıkça fazla ağırlık verip bana zarar vermeye çalışıyordu.*

Koridorda etrafımda bir kalabalık oluşmaya başlar. Pisliğin grubundaki diğer çocuklar ona yardım ederken, giderek daha fazla öğrenci bana öfkeyle bakar. Biri öne çıkar, kahverengi gözleri bana dik dik bakar ve dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Yaptıklarından sonra nasıl burada dolaşabiliyorsun?" diye tükürür, etli parmağıyla beni gösterir. "Ve her şey yolundaymış gibi davranabiliyorsun?"

Bu pislik neyden bahsediyordu? Şimdi benim hakkımda ne tür saçmalıklar yayılmıştı ve bunu kim yapmıştı?

Sanırım son zamanlarda akademide ortalık biraz fazla sessizdi. Ve bugün çocuklar burada değildi, bu yüzden muhtemelen hepim kolay bir hedef olduğumu düşündüler.

Hiç öğrenmiyorlar, değil mi?

Tam ona azarlayacağım sırada, o devam etti ve sonraki sözleri benim sözlerimi dudaklarımdan silip süpürdü.

"Knox yetmedi mi? Ona yaptıklarından sonra nasıl ortalıkta dolaşabiliyorsun?" İğrenme, ince yüz hatlarını buruştururken devam etti. "Sadece seni reddetti diye onu lanet mi ediyorsun?" Bir adım daha yaklaştı. "Bunu nasıl yaptın? Birine rüşvet mi verdin yoksa karaborsadan bir şey mi aldın?"

Bu pislik neyden bahsediyordu? *Lanetlemek mi?*

Ve bu pislik neden Knox'tan bahsediyordu?

Etrafıma bakındım ve yine bana yöneltilen fısıltıları ve bakışları fark ettim. Ciddi miydiler? Knox'a zarar verenin *ben* olduğumu mu düşünüyorlardı?

"Sen ne diyorsun be?" Ona doğru dönerek, öfkem giderek artıyor. "Knox'u revire getiren bendim. Onu nasıl incitmiş olabilirim ki, pislik herif?"

Arkamdan başka bir çocuk alaycı bir şekilde güldü, gözlerimi ona ve etrafımızı saran kalabalığa çevirdim.

"Buradaki kimse senin 'ne dediğini bilmiyorum' saçmalığına kanmayacak." Kirli sarı saçlarını eliyle tararken, koyu yeşil gözleri sertleşir ve bir adım daha yaklaşır. "Herkes Seria ve adamlarıyla olan geçmişini biliyor. Ve o bayıldığında '*uygun bir şekilde*' oradaydın, değil mi?" Kafasını sallarken dudaklarından karanlık bir kahkaha çıktı. "Onu revire götürdün diye, onu o hale getiren sen değilsin anlamına gelmez. Bu, sonunda öğretim üyeleri tarafından sorgulandığında kullanabileceğin harika bir bahane, değil mi?"

"Biraz daha yumuşak başlı olan Knox'u seçtin ve bir şekilde onu suçluluk duygusuna kapılmasını sağlayarak bir süre önce seninle görüşmesini sağladın... Kasabada birlikte görülmüşsünüz," kahverengi gözlü, sivri burunlu çocuk arkamdan sesleniyor ve sonra etrafımda dönmeye başlıyor. "Onu o zaman mı lanetledin, yoksa onu '*bulup*' revire getirdiğinde mi?" İnce dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Detaylar yakında ortaya çıkacak... ve sonra sen hapse atılacaksın. Adın bile seni korumayacak." Yüzü daha da buruşuyor. "Ve sonra hak ettiğin gibi yalnız başına çürüyecek ve yaptıklarının bedelini ödeyeceksin. Daha da iyisi, şimdi başlayalım." Bana uzanıyor, eli omzumu kavlıyor. Ama ben onun ince parmaklarını kavlıyor, vücudumdan çekip üçünü kırıyorum.

Başka bir grup el beni arkadan yakalamaya çalışmadan önce acı dolu bir çığlık atar. Dönerek onlardan kaçınır ve kirli sarı saçlı çocuğun yüzüne sert bir yumruk indiririm. O eğilir, kırık burnundan kan fışkırırken, kalabalıktan üç çocuk daha atlayarak bana vurmaya çalışır.

Her saldırıyı atlatıp birinin göğsüne ön tekme atarak onu kalabalığın arkasındaki dolaplara doğru savuruyorum. Sonra dönüp yaklaşan başka bir saldırıya doğru bir tekme atıyorum.

Biraz fazla güç uyguladım galiba, çünkü kafası bir tarafa savrulduktan sonra tamamen yerden kalktı ve en yakınındaki gruba çarptı.

Son adam ellerini kaldırıp titrek bir adım geri atarken, tüm kalabalığın gözleri bu harekete şaşkınlıkla açıldı.

Ona doğru yavaşça bir adım attım ve o da titreyerek bir adım daha geri attı. Beni izlerken bakışlarında artık ihtiyat vardı. *Ama bitiremeyeceği bir şeye başlamamalıydı.*

Bugün hiçbirini kaçırmayacaktım.

Yerdeki yaralı çocuklara birer birer bakıp kalabalığa doğru göz gezdiriyorum, onların sürekli fısıltıları ve alçak sesleri öfkemi daha da artırıyor.

Onların saçmalıklarına bir kez ve sonsuza kadar son verme zamanı gelmişti.

Eğer mantıklı konuşmaya yanaşmıyorlarsa, en azından bugün benimle uğraşmamayı öğreneceklerdi. Adımı fısıldayarak ve hakkımda dedikodu yayarak neye mal olacağını onlara gösterecektim.

"Micai, bunu durdurmalısın." Seria, kendisi ve arkadaşlarının saklandıkları köşeden bir adım dışarı çıktı, muhtemelen her şeyin planladıkları gibi gelişmesini izliyorlardı. Ama sanırım benden böyle bir tepki beklemiyorlardı.

"Sadece daha fazla insana zarar veriyorsun." Seria bana doğru bir adım daha yaklaşır ve koridorun ortasına çıkar, gözyaşlarıyla ıslanmış gözleri hafifçe kızarmış ve pembe dudakları hafifçe aşağı doğru kıvrılmıştır. Eğer daha önce görmüş olsaydım, bu, zor durumdaki zayıf bir kızın resimsel bir görüntüsü olurdu.

Kalabalığa kısa bir bakış attım ve ona gösterilen sempati ve sıcak bakışları fark ettim. *Seyircileri tamamen büyülenmiş görünüyordu.*

"Aramızda anlaşmazlıklar olduğunu biliyorum, ama artık çok fazla şeyin yanına kâr kalıyor." Yanağından timsah gözyaşını silerken, sesini yumuşatarak beni azarlamaya başlar. "Knox... Senin böyle bir şey yapacağını bilmiyordum..."

"Gerçekten mi?" diye sözünü kestim, dudaklarımdan karanlık bir kahkaha dökülürken, bakışlarım ona odaklandı, dün Knox'u kaldırırken gördüğüm zayıf vücudu hatırlayarak öfkem yükseldi. "Knox'a olanlar için *beni* mi suçlamak istiyorsun? Bu saçmalıkları nereden çıkardın?" Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılırken, kalabalık bizden bir adım geri çekildi.

devam et. "Hoşuna gidiyor mu? Yayıdığın yalanlarla beslenmek ve neden olduğun zararı izlemek? *Eğlenceli* mi, Seria?"

Tanıdık bir yüz, Alice, ağzını açıp onu savunmaya çalışırken ona bir adım daha yaklaşıyorum. Ama ona attığım bakışla ağzını hemen kapatıp olduğu yerde donup kalıyor.

Bu piçlerle oyun oynamıyordum. Artık rol yapmak, adil davranmak ya da her şeyi içinde tutmak için çok fazla şey olmuştu.

Seria'nın gözleri bir anlığına karardı ve piyonuna doğru daraldı, sonra endişeli tavrı yerine geri döndü.

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Micai. Knox benim partnerimdi, neden onu incitmek isteyeceğimi söylüyorsun? Biz birbirimizi seviyoruz..."

"Öyle mi?" Kaşımı kaldırıp çeneme parmağımı koyarak, gözlerinin kenarlarında oluşan kırışıklıkların tadını çıkarıyorum. *Konuşmasının kesilmesinden nefret ediyordu.* "Çünkü Knox'un aynı şekilde hissettiğini sanmıyorum... ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Yüzünde karanlık bir ifade belirir, sonra oyunculuğu bir üst seviyeye çıkar. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Aramızda hiçbir sorun yok. Kendine fayda sağlamak için yalanlar yaymaya çalışmak işe yaramayacak, Micai." Başını sallar, gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünde kasvetli bir ifade belirir. "Bunu söylemek acı verici, ama akademide herkes senin nasıl biri olduğunu biliyor. Öfken, kıskançlığın... Geçmişe takılmak yerine ileriye bakmalısın. Sana defalarca yardım etmeye ve kardeşlik ilişkilerimizi düzeltmeye çalıştım, hatta partimde sana elimi uzattım..." Boynuma bakıyor, çenesinde bir tik belirliyor. "Ama sen istediğini yapmaya devam ediyorsun." Küçük performansında bir çatlak oluşmaya başlıyor, sözlerinin sonunda "tatlı sesi" kayboluyor.

Başımı sallamadan önce dudaklarımdan bir kahkaha daha kaçır. "Hayır, Seria. Onlar sadece *senin* onlara anlattıklarını biliyorlar. Yalanlarını." Etrafımızdaki kalabalığa bakarım. "Ve hepsi de onlara inanacak kadar aptal."

Alice cesaretini toplar ve öne çıkar. "Seria'nın yalan söylemesine gerek yok. Hepimiz gördük. Geçmişte kız kardeşinin partnerlerini nasıl izlediğini. Gözlerin onların üzerinde çok uzun süre kalıyordu."

Çevremizdeki kalabalıktan onaylayan fısıltılar yükselir.

Dudaklarımdan alaycı bir gülümseme kaçar. Belki geçmişe dönmeden önce, genç halim geçmişteki arkadaşlığımız için hala biraz umut besliyordu. Ama artık değil.

Son zamanlarda hepsi kör mü oldular? O pisliklerin yanına bile yaklaşmadım ama hala o saçmalıkları mı anlatıp duruyorlar?

"Ayrıca, görüldüğün kadar zayıf ya da güçsüz de değilsin." Alice kaşlarını çatıyor. "O gün Ivy, Tandy, Mini ve bana gerçek yüzünü gösterdin." Siyah kaşları birbirine yaklaşıyor. "Öyleyse, Knox'a bir şey yapmadığını kim söyleyebilir? Açıkça, bir nedenin ve imkânın var."

Alice yanına yaklaşıncı Seria'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirir, ikisine bakarken öfkem artar.

"Morgan'a hepinizin saldırdığı günü mü kastediyorsun? Tandy'nin ona zehirli bıçak çektiği günü mü?" Bu anı hatırlayarak yumruklarımı sıkarım, tırnaklarım avuç içlerimi çiviler.

Alice alaycı bir şekilde güldü. "O kendi başının çaresine bakabilirdi."

"*Kendini idare etmek mi?* Sana, Mini'ye, Tandy'ye ve Ivy'ye karşı... *az önce* söylediğin gibi mi?" Ben cevap verirken, o kaltak gözlerini devirip, konuyu değiştirmek için çabalayan Alice'e odaklanan kalabalığa bakıyor.

"Önemli olan, daha önce kendini zayıf ve güçsüz göstermiş olman, oysa açıkça *öyle değilsin*." Kollarını kavuşturarak ince dudaklarını yukarı doğru çekip alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Doğru. Ben güçlüyüm..." Kalabalığın içinde yaralarını tutan çocuklara bakıyorum. "Hepiniz az önce gördünüz. Ama bunu yapmak için büyü ya da lanet kullandım mı... ya da o gün de kullandım mı?" Alice'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Beni Knox'u *'lanetlemekle'* suçluyorsun, değil mi? Ama benim öyle bir gücüm yok." Kaşlarımı kaldırıyorum. "İsteseydim onu tekmelemekle yetinebilirdim, neden lanetleyeyim ki? Ayrıca, ilişkimiz *bu kadar* kötü *olduğuna* göre, neden onu revire götürüp hayatta kalmasına *yardım ettim*? Birkaç dakika geç kalsaydım, ölebilirdi." Konuşmaya devam ederken koridor sessizliğe bürünüyor. "Eğer bunun arkasında ben olsaydım, neden ortaya çıkıp senin gibi pisliklere beni suçlama fırsatı versem ki? Eğer ben yapmış olsaydım, daha akıllıca olanı derslere katılmak olurdu..." Bakıyorum.

Seria." Ve hiçbir şey olmamış gibi davran, ve ben bunun olduğunu hiç bilmiyormuşum gibi davran."

"Ne ima ediyorsun?!" diye bağırır Alice, Seria'yı benden korumaya çalışarak.

"Hepiniz beni suçlamaya çalışarak aptallık ediyorsunuz..." Bir adım yaklaşarak Alice'in birkaç santim uzağında durdum, ellerinde titreme başladı. "Eğer insanları lanetleyebilseydim, *sen* ve tüm küçük çevren çoktan lanetlenmiş olmaz mıydınız?" Omuzlarımı silkiyorum, yanaklarım gülümsemeye yükseliyor. "Neden beni sürekli dürtten, sinirlendirmeye çalışan siz pisliklerin yerine, 'iyi' olan Knox'un peşine düşeyim ki?"

"Çünkü o seni reddetti. Sen kıskanıyorsun..."

Onu görmezden gelerek, dudaklarımı elime kapatıp yüksek sesle esniyorum.

"Tüm bu 'reddedilme' saçmalığı sıkıcı olmaya başladı. Ben *Infernal Four'un* yanındayım." Dudaklarım geniş bir gülümsemeye kıvrılırken başımı sallarım. "Ezra, Annex, Mallyn ve Creed varken kim o pislikleri tercih eder ki?" *Sonuncusu o kadar da pislik sayılmaz ama.*

Kaşlarımı kaldırıp, etrafımızı saran kalabalığa bakıyorum, yüzlerinde şaşkınlık ifadeleri beliriyor. Anlamaya başlıyorlar.

Alice'e dönüp, elimi onun beline koyuyorum, sonra onu sağ tarafıma çekip Seria'nın karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Gerçekten senin sahip olduklarını istediğimi mi sanıyorsun?" Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılır. "Onların benim adamlarımın yanında *durabileceklerini* mi sanıyorsun?" Küçük bir kahkaha kaçır ağzımdan. "Duyamazlar. Bu akademide ya da başka bir yerde kimse duyamaz." Bir adım yaklaşınca Seria'nın gözleri kararır.

"Ama sonra... Kendine ait olmayan bir şeyi isteyen ben değilim, değil mi Seria?" Yaklaşarak, karanlık bir fısıltıyla konuşuyorum. "Artık senin kilitletiğin, sabırla kesime doğru yürüyen sessiz küçük kuzu olmayacağım, *kardeşim*." Başımı çevirip gözlerine bakıyorum, devam ederken bakışlarında karanlık bir dalgalanma görüyorum. "İstediğin kadar dedikodu yayabilir, küçük kuklalarını bana salabilirsin, ama artık tüm bunları sessizce kabul etmeyeceğim."

Kısa bir gülümseme dudaklarında belirir; bir saniye içinde ortaya çıkar ve yine kaybolur. Hemen ardından, benim dışımda kimsenin duyamadığı hafif bir fısıltı gelir. "*Göreceğiz.*"

Gözleri yaşarırken, gözlerindeki karanlık bakış kaybolur, dudakları hafifçe titrer ve maskesi yerine oturur. "Kız kardeşlik bağımızı onarıyor olduğumuzu, işlerin daha iyiye gittiğini sanıyordum... Bütün bunları yapabilmen için olduğunu fark etmemiştim. Sevdiğim insanlara zarar verirken sessiz kalmayacağım, Micai. Ya da artık beni tehdit etmene izin vermeyeceğim." Yanağından bir gözyaşı silerken hafifçe hıçkırır. "Knox'a bunu yapmadığını söylüyorsun... ama onunla en son birlikte olan sendin. Ayrıca, seninle her karşılaştığımızda kendini kötü hissettiğini ve derslerde seninle karşılaştıktan sonra giderek zayıfladığını fark ettim.

. . . ve kasaba da." Oyununa devam ederken dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Son zamanlarda kendisi gibi davranmıyor. Düşünceleri daha da karışık ve kaybolmuş durumda." Gözleri etrafımızdaki gruplara kaydktan sonra tekrar benim gözlerime baktı. "Dün Dr. Rinx'in dekanla Knox'un durumu hakkında konuştuğunu duydum. Anormal olduğunu söyledi... Sanki büyülenmiş ya da lanetlenmiş gibi görüldüğünü..."

Demek "lanetli" kısmı buradan geliyordu. Seria'nın bunu yaydığını bilmeliydim.

Konuşmaya devam ederken yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Bunun zihni hedef alan eski bir şey olduğunu ve Knox'u fiziksel olarak da zayıflattığını... kendini kaybetmesine neden olduğunu söyledi."

Kaşlarım çatıldı, bu sözler aklımda bir şeyleri kaşındırıyordu.

"Bunu zaten konuştuk." Diye iç çektim. "Hızlı ya da güçlü olsam bile, yine de büyü ya da lanet kullanamam..."

"İkimiz de lanetleri kullanmanın '*başka yolları*' olduğunu biliyoruz..." Seria sözümü keser, gözlerinde karanlık bir ışıltı ile bana bakar. "Mesela belirli bir 'medyum' gibi."

Dudaklarımın kıvrıldığını hissediyorum, her şey yerine oturduğunda enerjim düşüyor.

Annemin kolyesi. Onun içine yerleştirdiği lanetli kalıntı. İsaiah'ın "*zaten etkinleştirildi*" diye mırıldanması. Üzerindeki küçük kurumuş kan lekesi... ve partinin olduğu gün Knox'un bana düşmesi.

Kolyede kendini kesmiş ve kanıyla kalıntıyı etkinleştirmişti; kasıtlı olsun ya da olmasın, beni kurtarmıştı.

Ve o günkü neşeli bakışı. Kan lekesini görmüş ve benim olduğunu düşünmüştü... ve lanetlenenin ben olduğumu düşünmüştü.

lanetlendiğini düşündü.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken, beni ele geçirmeye çalışan duyguların fırtınasını yatıştırmaya çalışıyorum. Knox için hissettiğim üzüntü ve zihnine verilen zarar. Ona daha önce yardım etmediğim için duyduğum suçluluk ve pişmanlık. Ve Seria'nın yanında olduğum her saniye içimde biriken öfke ve hiddet.

O, hayatımı ve zihnimi benden çalmak için elinden gelen her şekilde bana acı çektirmek için uğraştı. Bütün bu yıllar boyunca beni mutsuz etmek ve herkesi bana düşman etmek yetmedi.

. . . bu ona *asla* yetmedi. Ben ölene ve gömülene kadar, o asla vazgeçmeyecek.

Yavaşça gözlerimi açıp onun hesaplayıcı bakışlarıyla karşılaşınca yumruklarım sıkışır. Etrafımızdaki fısıltılar ve sesler giderek yükselirken, gözlerinde karanlık, zafer dolu bir parıltı vardır.

Ama benim görebildiğim ve duyabildiğim tek şey o.

Cevaplara ihtiyacımız olduğunu ve onun en iyi ipucumuz olduğunu biliyorum, ama her şeyden paçayı sıyırmasını izlemekten bıktım. O, başka hiç kimsenin aşamayacağı sınırları çoktan aştı ve bunun bedelini ödemesini istiyorum. *Hemen.*

Bir adım daha atıyorum, yüzlerimiz birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta, benim yüzümdeki ifadeye bakarak gözleri biraz açılıyor.

"Başkalarının ne düşündüğü veya neye inandığı umurumda değil; oyunlarınızı ve hilelerinizi oynayabilirsiniz, ama artık bunlara kanmayacağım." Etrafımızdaki sesleri ve gürültüyü görmezden gelirken dudaklarım kıvrılıyor. "Knox'a yaptıkların... Bunun bedelini ödeyeceksin. Gölgelelerin ardında saklı olan her sırrı ve yalanı ortaya çıkaracağım." Dudaklarım bir gülümsemeyle gerildi. "Bana cehennemin bir parçasını gösterdiğini sanıyorsun... Gerçek acının ne olduğunu bilmiyorsun... Ama bundan sonra sana göstereceğime söz veriyorum." Yavaşça bir adım geri attım. "Bu bir tehdit değil, bir söz, Seria... Benden kaçamayacaksın."

Seria'nın maskesi düşer, birbirimize bakarken yüzünde garip, karanlık bir ifade belirir.

"Burada neler oluyor?" diye bağırır Bayan Fleur, hemen ardından Bay Finch de bağırır.

Finch de hemen ardından seslenir.

Öğrenciler, onlar gelir gelmez ayrılırlar ve Seria, arkadaşlarının yanına geri döner.

"Bayan Bane." Bay Finch iç çeker, gözleri kısılır. "Sorun çıkaranın siz olacağını bilmeliydim."

Bayan Fleur, yavaşça dağılan öğrenci gruplarına doğru elini sallayarak işaret eder, normaldeki coşkulu havası, gözlerinin altındaki küçük siyah torbaları fark ettiğimde sönükleşir. "Herkes sınıflarına gitsin," diye seslenir ve bana doğru yürür.

"Micai..." Tereddüt eder, koridorda etrafına bakınır ve devam eder. "Dekanın odasına çağrıldın. Seni oraya götüreceğiz."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

Dekan neden *beni* görmek istiyor?

"Karşılık verme," diye bağırır Bay Finch, ben ona bakmadan önce.

Boğazını temizler, etrafına bakınır. Muhtemelen devam etmeden önce Annex veya Mallyn'i arıyordur. "Başka bir öğrenciye zarar verdiğiniz için başınız büyük belada, Bayan Bane. Dekan sizi bizzat sorgulayacak. Gidelim."

Elini omzuma koymaya çalışır ama ben onu iteklerim. Ona sert bir bakış atarım, bu da onun durmasına ve geri çekilmesine neden olur.

Hızla kendini toparlar ve koridor kapılarını işaret eder. "Gidelim, Bayan Bane. Dekanı bekletmeyin."

Gözlerimi devirip, koridorun köşesinde duran küçük bir öğrenci grubuna bakarken dudaklarımdan bir iç çekiş çıkar. Seria ve arkadaşları onların yanında durmaktadır. Gözleri benimkilerle karşılaşır, küçük bir gülümseme yanaklarını gerer ve sonra koridorda kaybolur.

İçimden bir ses, dekanın odasına çağrılmamın onda parmağı olduğunu söylüyor. *Ama artık onun saçmalıklarını sessizce dinlemeyeceğim.*

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

MICAI

Bayan Fleur ve Bay Finch'in arkasında dekanın odasına giriyorum. İçeri girdiğimde, geniş oda karanlık ve loş bir şekilde aydınlatılmış.

En uzak duvarın ortasında büyük, koyu renkli bir meşe masa duruyor ve arkasında daha da büyük bir cumbalı pencere var, ancak panjurlar kapalı. Dekan Bay Griffith masanın arkasında otururken, Bayan Brunswick, Bay Aldeir ve Bay Heinley masanın önünde ayakta duruyorlar. Ben yaklaşırken bir kenara çekiliyorlar ve Bayan Fleur ile Bay Finch de küçük gruba katılıyor.

"Buraya neden çağrıldığınızı biliyor musunuz, Bayan Bane?" diye sorar Bay Griffith, hafif bronzlaşmış yüzünü çevreleyen beyaz saçları ve çatılmış kaşlarıyla. Dirseklerini kaldırıp masaya dayarken, iri kasları gri renkli özel dikim takım elbisesinin ceketinin sınırlarını zorlar. Ben masasına bir adım yaklaşırken, kahverengi gözleri merakla beni izler.

"Bay Finch'in söylediklerine göre..." Söz konusu ahmağa keskin bir bakış attıktan sonra içimden bir iç çekiş geldi. "Ve diğer öğrenciler tarafından yayılan söylentilere göre... O zaman eski bir arkadaşımı incittiğim konusunda haksız yere suçlandığımı düşünüyorum."

Bay Griffith yavaşça başını salladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Bu, sana yöneltilen suçlamalardan biri." Kaşlarımı kaldırdım, başka neyle suçlandığımı merak ederek, o devam etti. "Ayrıca diğer öğrencilere karşı tehditkar davranışlarda bulunduğun, akademi arazisinde saldırgan ve şiddet içeren davranışlarda bulunduğun, öğretim kadrosuna karşı küçümseyici ve tartışmacı davrandığın ve dersleri bozduğun suçlamalarıyla da karşı karşıyasın."

Önündeki kağıttan bariz yalanları sıralarken, kaşları daha da çatılır, dudakları büzülür ve öğretim üyelerine döner. "Bunların hepsi doğru mu?"

"Eminim daha fazlası da vardır," diye cevaplar Bayan Brunswick, Bay Finch ise hızla başını sallar. "Ama şimdilik topladıklarımız bu kadar."

"Bunlar ciddi suçlamalar. Bundan emin misiniz?" Bay Griffith, önündeki her bir öğretim üyesine bakarak sorar.

"Ben... Ben Bayan Ba ile hiç böyle bir sorun yaşamadım..." Bay Aldeir eklemeye çalışır, ancak Bayan Brunswick ona sert bir bakış atar ve o da bakışını yere indirerek sözünü keser.

"Bir derste sessiz veya ilgisiz olması, diğer derslerdeki veya ders dışındaki davranışlarını mazur göstermez," diye tartışır Bayan Brunswick, sonra da bana sert bir bakış atar.

"Katılıyorum." Bay Finch dekanın masasına yaklaşır. "Çok uzun süredir derslerimi bozuyor. Derslere geç geliyor ve derslerim sırasında kayıtsız ya da agresif davranıyor. Davranışları hem bana hem de öğrencilerime karşı tehditkar ve şiddet içeren nitelikte. Onun statüsündeki biri, benim derslerim bir yana, akademiye hiç gelmemeliydi." Dudakları tiksinti ile kıvrılırken, gözlerini bana diker ve sözlerinin anlamı açıktır.

Dekan, kahverengi gözleri kararak, bakışlarını Bay Finch'e çevirir.

"Onun statüsü bu konuda bir rol oynamıyor, Bay Finch," diye dışlerini sıkarak söylüyor Bay Griffith. "Akademide ve benim gözetimimde tüm öğrencilerimize eşit davrandığınızı unutmamanız iyi olur."

Dudaklarımdan çıkmak isteyen kahkahayı zorlukla bastırı~~ırım~~.
Güzel bir düşünce.

Ama hepsi bu kadar. Bu akademide eşitlik diye bir şey yok.

Çok mu meşgul ya da kör müydü bunu göremeyecek kadar?

"Ben sadece derslere ve öğretim kadrosuna saygı duymadığının açık olduğunu kastettim. Hepsi bu..."

"Katılıyorum." Bayan Brunswick, Bay Finch'in sözünü keserek bir adım öne çıktı. "Bayan Bane, öğretmenlerine ve arkadaşlarına hiç saygı göstermiyor. Öğrencilerden onun şiddet içeren ve tehditkar davranışları hakkında sayısız hikaye duydum." Çenesini kaldırdı ve yüzünde zafer dolu bir ifade belirdi. "Sadece kış tatili öncesinde, Ivy

Harris, Alice Parker ve Tandy Neyton'a saldırdı. O gün orada çok sayıda öğrenci tanık oldu. Ayrıca Bayan Harris'in boğazına silah dayadı ve Tandy Neyton'ı ağır şekilde yaraladı." Bakışlarını bana çevirir. "Ama şimdi, bir sınıf arkadaşını 'lanetlemek' için yasaklanmış büyüyle uğraştığını duymak..." Başını sallar, yüzünde tiksinti belirir. "Bu durum bir gün daha tolere edilemez." Dekan'a döndü. "Bayan Bane'in akademiden derhal atılmasını talep ediyorum. Onun iğrenç davranışları diğer öğrencileri de etkileyecek ve..."

"Böyle bir şey yapmayacaksın." Gadriel içeri girip yanıma oturarak dekanın bakışlarını karşılarken kapı gürültüyle açılır. "Bayan Bane, çok çalışkan ve diğer öğrencilere karşı hiçbir zaman 'agresif' veya 'tehditkar' davranmamış örnek bir öğrencidir. Herhangi bir tartışma olmuşsa, bunun nedeni kendini savunması olduğunu düşünüyorum." Finch ve Brunswick'e dönerek sert bir bakış attı. "Şu anda olan şey, masum bir öğrenciye karşı önyargıdır."

"Bay Valor," Bayan Brunswick iç çekerek, ince kaşlarını çatarak dedi. "Kendi *şiddet* davranışınız nedeniyle ceza aldıktan sonra bize yeni katıldınız. Şansınızı zorlamamalısınız..." Sinirli bir ifadeyle bana baktı. "Bayan Bane'e olan ilginiz de *birkaç* öğrenciniz tarafından bana bildirildi. Burada bu kadar dikkatsizce konuşmamanız gerektiğini düşünüyorum."

Gadriel, Bayan Brunswick'e daha da sert bir bakış atarken, hafif bir sırıtış dudaklarını kaldırır, muhtemelen onu istediği noktaya getirdiğini düşünmektedir. Ancak Gadriel başını sallar, dudakları açıldıkça hayal kırıklığı artar.

"Eğer ders başlamadan önce Bayan Bane ile kavga etmeye başlayan, sayıca üç kat fazla olan erkek öğrencileri kastediyorsanız..." Bayan Brunswick'in gülümsemesi kaybolur, dudakları açılır ve itiraz etmek için konuşmaya başlar, ancak Gadriel onu görmezden gelir ve devam eder. "O çocukları *şiddet* içeren davranışları nedeniyle cezalandırmayı 'ayrımcılık' olarak adlandırıyorsanız, o zaman ben de bir öğrencimi bir grup çocuğun tacizinden ve açıkça yaptığı zorbalıktan korumak için görevimi yaptığımı savunurum... Bu, *hepimizin* yapması gereken bir şey." Gadriel her bir öğretmene bakar.

odadaki üyelere dönerek dekanın yanına geldi. "Bayan Bane ile her derste ve her karşılaşmamda, onun bir öğretim üyesine saygısızlık ettiğini veya başkasına karşı şiddet veya saldırganlık gösterdiğini hiç görmedim. Aksine, sınıf arkadaşlarının davranışlarından zarar gören kişi Mic, yani Bayan Bane olmuştur."

Dekanın bakışları Bayan Brunswick'e yöneldi. "Bay Valor'un sözlerinden, Bayan Bane'in akademideki davranışlarına ilişkin 'raporlarınızda' önemli bilgiler eksik olduğunu varsayıyorum. Özellikle de ayrımcılığın hedefi oysa." Her bir öğretmene bakarak, bazıları onun bakışlarının baskısı altında irkildi. "Görünüşe göre uygun bir soruşturma yapılması gerekiyor."

Bay Finch, dekanın sözleri üzerine öne atılır. "B-Buna gerek yok, dekanım. Akademiyi onun yüzünden tekrar kargaşaya sokmak için ...ona karşı zaten yeterince kanıt var..."

"Kanıt mı?" diye sesleniyorum, odadaki tüm gözler bana dönüyor. Onların saçmalıklarını dinlemek için yeterince sabırlı davrandığımı düşünüyorum. Şimdi konuşma sırası bende.

"Ne kanıt..."

"Bayan Bane, kimse size konuşma izni vermedi." Bayan Brunswick sözümü keserek beni susturur ve dekan ile öğretim üyelerine döner.

Bir adım öne çıkarak dekanın masasına yaklaşıyorum ve onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sizin izninizi bekleseydim, asla konuşma izni alamazdım. Bana karşı önyargınız ilk günden beri hep açık ve net bir şekilde ortadaydı." Dekanın kahverengi gözlerine bakarak ona dönüyorum. "Ama dinlenilmek istiyorum, özellikle de buradaki herkesin benim hakkımda bir fikri varken, hiç kimse bana hikayemi sormamışken."

Kahverengi gözlerine bakarak, onun da Bay Finch ve Bayan Brunswick gibi beni reddedip reddetmeyeceğini merak ediyorum... ya da bana mücadele etme şansı verecek mi?

Ondan tek ihtiyacım olan şey kısa bir baş sallaması. Ve bir yıl boyunca içimde tuttuğum her şeyi serbest bırakıyorum.

Odadaki öğretim üyelerine dönerek, özellikle Finch ve Brunswick'e bakarak, "Bana şiddet yanlısı ve saldırgan mı diyorsunuz? Peki kavgaları kim başlattı? Hiç iki tarafın da hikayesini dinlediniz mi, yoksa

sadece kendi seçtiğiniz tarafı mı dinlediniz? Neden parmağınızı sadece bana doğrultuyorsunuz? Sadece sevdiğiniz öğrencileri koruyorsunuz. Sadece belirli bir konuma ve *avantajlara* sahip olanları."

"Bakın, Bayan Bane..." Bay Finch konuşmaya başlar, ama Bayan Brunswick elini kaldırarak onu durdurur. Bakışlarını bana yöneltir, yüzünde küçümseyen bir ifade belirir.

"Benim sınıfımdaki öğrenciler iyi çocuklar, Bayan Bane. Onların ya da benim itibarımı sözlerinizle lekelemeye çalışmayın."

"İyi çocuklar mı?" diye gülümserim. "İyi" bir öğrenci birini kaçırıp hayvan barınağına koyar mı?

Sözlerim üzerine gözleri fal taşı gibi açılır, ama ben onların ifadelerini görmezden gelip devam ederim. "Beni uyuşturduktan sonra, ben zar zor hayatta kalırken, o büyülü canavarları ormana salacaklar mı?"

Gadriel'in gözleri büyüdü, sonra kaşları aşağı doğru çekildi, Finch gülerek başını sallarken, bakışları bir şeyleri anladığını gösteren bir ifadeyle doldu.

"Bayan Bane, lütfen küçük masallarıyla zamanımızı boşa harcamayın..." "Bu doğru." Gadriel dekanın yanına döndü. "Micai'nin sözlerini doğrulayabilirim

sözlerini doğrulayabilirim. Yaralı ve kanlar içindeki vücuduyla ormandan zayıf bir şekilde sendeleyerek çıktığını gördüm. Gözaltı barınağının yönünden geliyordu... Hiç de iyi durumda değildi." Dekanın gözleri kararırken, Gadriel'in gözleri acı dolu bir ifadeyle doldu.

"Neden bir şey söylemedin?" diye sorar Bay Heinley, öne çıkıp hızla dekanın yanına döner. "Birinin sığınağın koruma kalkanını kırdığı doğru. Ama biz bunun, geride kalan zayıf büyü izlerinden öğrencilerin işi olduğunu düşünmüştük... Onların bunu yapacağını hiç düşünmemiştik..." Gözlerim onunla buluştuğunda, bakışlarını bana çevirir ve sesi alçak bir fısıltıya düşer. "Sadece aptalca bir şakanın ters gittiğini düşündük."

"Eğer gerçekten durum böyleyse, neden bunu bildirmedi, Valor?" Bay Griffith sandalyesinden kalkar, koyu renkli gözleri Gadriel'inkilerle buluştuğunda öfkesi dalgalar halinde yayılır.

Ama ben, onun ya da başka birinin beni koruyan adama sataşmasına izin veremezdim.

"Çünkü ona yapmamasını söyledim." Masanın kenarına doğru adım attım, ellerim masanın ahşap yüzeyine düştü, Bay Griffith'in sert bakışlarıyla karşılaştım ve

omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ona tek kelime bile etmemesi için *yalvardım*."

"Neden?" diye sorar Bay Griffith, sesi sert ve keskin, gözleri sorgulayan bir bakışla doludur.

"Burada ne fark ederdi ki? şu halinize bakın . . ." Odaya bakınıyorum, diğerk öğretim üyelerini işaret ediyorum.

Bay Finch ve Bayan Brunswick beni küçük cadı avında suçlayanlar olsalar da, diğerk öğretmenlerin hiçbirini beni savunmak ve tüm bunları durdurmak için adım atmadı.

"Bana inanır mıydın?" Dudaklarımdan zayıf bir kahkaha çıkar. "Diğerk tüm öğrencilerin, senin *gerçekten* sevdiğin öğrencilerin yerine mi?" Kafamı sallarım. "Hayır... Herhangi birine yardım isteseydim ya da olanları anlatsaydım, sen yine de *beni* suçlardın. Benim bir hata yapmış olmalıyım derdin. Onlar gibi statü sahibi öğrenciler neden benim gibi değersiz birini taciz etsin ki, değil mi?" Finch ve Brunswick'e bakıyorum.

Dudaklarım kıvrılır, omuzlarım bu akademide yıllardır taşıdığım yükün ağırlığıyla biraz düşer.

"Haksızlığa uğramaktan, suçlanmaktan, dövölmekten ve zorbalığa maruz kalmaktan bıktım. Sadece köşeye sıkıştığımda veya tehdit edildiğimde kendimi savundum... genellikle bir *grup* öğrenci tarafından. Saldırılara karşı kendimi korudum, ama yine de hep beni suçluyorsunuz..."

"Bayan Bane." Bayan Brunswick başını sallar, keskin bir ses tonuyla sözlerimi keser ve ince, kırışık dudaklarından yüksek bir iç çekiş çıkar. "Kendi saldırgan davranışlarınız için diğerk öğrencileri hedef alamaz veya suçlayamazsınız."

"Micai öyle değil..." diye başlar Gadriel, ama yaşlı cadı onu keser

"Bu duvarlar içinde yaşayan öğrencilerin çoğı saygın ve iyi öğrencilerdir. Burası Wensridge Akademisi, Bayan Bane, ve bizim korumamız gereken bir itibarımız ve standartlarımız var." Omuzlarını düzeltir. "Arkadaşlarınız hakkında söyledikleriniz çok pervasız ve hayalperestçe. İddialarınız için uygun bir kanıtınız yok, ama davranışlarınızı doğrulayabilecek birçok öğrenci var." Bana doğru eğilirken, sesini alçaltır ve bana doğru yaklaşır.

. "Sırf sen batıyorsun diye başkalarını da seninle birlikte batırmaya çalışamazsın."

Gözlerine baktım ve daha önce yüzlerce, hatta binlerce kez gördüğüm aynı bakışı gördüm. Dudaklarımdan küçük bir kıkırdama çıktı, sonra daha yüksek sesli bir kıkırdama. Ama bu hoş bir ses değildi. *Benim kulaklarıma bile.*

"Bu gülünecek bir konu değil!" Bay Finch, ben onun yoluna dönmeden önce bağırır.

Ve benim yüzümdeki ifade ne olursa olsun, gözleri büyüdü ve Brunswick'in arkasına bir adım atmasına neden oluyor.

"*Saygın mı? İyi mi?*" Sesim yükselir, odada yankılanır, sonunda onun sözlerine sinirlenirim. "Sizin 'saygın' öğrencilerinizden üçü beni dövmeye ve tecavüz etmeye çalıştı... *iki kez.* Ne kadar 'iyi' çocuklarınız var, Bayan Brunswick."

Gözleri büyür ve odada birkaç kişi nefesini tutar.

Ama henüz bitmemişti. "Senin 'değerli' Tandy Neyton, Morgan'ın yüzünü dağ defnesi ile kaplı bir bıçakla kesmeye çalıştı. Sana bundan bahsetmeyi mi unuttu?" Kafamı dekanın yönüne çevirdim, gözlerimiz buluştuğunda gözleri büyüdü. "Ayrıca, akademi etkinliklerinde bazı erkek öğrencilerinizin kızların içeceklerine uyuşturucu katmaya çalıştığı bir sorun da var. Ve bu lanet olası 'saygın' akademideki neredeyse *tüm* erkek öğrencilerin elinden her gün maruz kaldığım kadın düşmanlığı ve tacizden bahsetmeye bile başlamayayım."

Arkamdaki sesleri görmezden gelerek masasına ellerimi vuruyorum. "Dövüldüm, kovalandım, odalara kilitlendim, her gün taciz edildim, değerli eşyalarım 'eğlence için' yok edildi. Yemeğim ve içeceklerim, bazı 'iyi öğrencilerin' eğlencesi için *uyuşturuldu ve zehirlendi.*" Kafamı sallıyorum, öfkem, önceki hayatımın acılarından kaynaklanan hayal kırıklığıyla gözlerimin kenarlarında gözyaşları oluşmasına neden oluyor.

Arkamı dönüp, hepsinin genişlemiş gözlerine bakıyorum. "Ve burada duran hiçbiriniz buna karşı tek kelime etmediniz. Hiçbiriniz o on beş, on altı, on yedi yaşındaki kızı bu ... işkenceden korumadı." Bayan Brunswick'e dönüyorum. "Beni çürümeye terk ettiniz... çünkü beni sevmiyorsunuz. Çünkü sizce kurtarılmaya 'değmez'dim."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülür ve onun ağzı açılıp kapanırken, benim sözlerime karşı çıkamaz. "Benim sihrim, ya da

yokluğum, ya da hangi statüden ya da klandan geldiğim... sizin yardımınızı hak edip etmediğimi belirlememelidir."

Yanağımı ıslatan gözyaşlarını siler ve omuzlarımı dikleştiririm. "Ne zaman statü, insanlık onurundan daha önemli hale geldi? Yaşam kalitem ya da bana nasıl davranıldığı, size ne kadar fayda sağlayabileceğimle belirlenmemeli. Bu yerde hayatta kalmak için her gün saklanmak, kaçmak ya da savaşmak zorunda kalmamalıyım. Burası bir akademi değil... bir hapisane."

Sözlerimi bitirdiğimde odada sessizlik hakim olur.

Bay Griffith dikleşti, gözleri odanın içinde dolaştıktan sonra bana takıldı. "Haklısınız. Ve bu konuda bir şeyler yapılmalı." Gözleri, bakışları altında titreyen Bay Finch ve Bayan Brunswick'e doğru daralır. "Söz veriyorum, Bayan Bane... Akademi, öğrencileri ve öğretim kadrosu hakkında kişisel olarak bir soruşturma başlatacağım. Ve öğrencilerime haksızlık eden hiç kimsenin bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyeceğim."

Yavaşça başımı sallarken odadaki birkaç kişinin yüzünde korku belirir; Bay Griffith'in gözleri daha samimi hale gelir ve yüzünde kararlı bir ifade belirir.

Bir adım geri çekiliyorum, sonra bir adım daha, titriyor ve yorgun hissediyorum, sadece buradan gitmek istiyorum. Kendimi güvende hissettiğim mezbahaya geri dönmek istiyorum.

Burada kendimi çok hassas ve savunmasız hissediyorum.

Ve bu insanlar benim halkım değil. Burası benim yerim değil.

Yavaşça arkamı dönüp kapıya doğru yöneliyorum, kimse beni durdurmuyor, kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

Hızla arkamdaki kapıyı kapatıp koridorda ilerlerken, geçmişimin duyguları içimde büyüyor ve dışarı dökülmek istiyor gibi hissediyorum, etrafımdaki her şey soluyor.

Bir şekilde dışarı çıkıp derin bir nefes alıyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kendimi ve düşüncelerimi toparlayarak, bir kez daha derin nefes alıyorum ve görüşüm ve zihnim yavaş yavaş netleşiyor.

Titreyerek avluya doğru ilerlerim, herkes sınıfta olduğu için avlu sessiz ve boştur. Kızlar yurduna doğru yönelirim.

Sıcak bir duş alıp zihnimi daha da berraklaştırdıktan sonra kafeteryaya gidip erkeklerin gelip öğle yemeği yemelerini bekleyeceğim. Onları göreceğim düşüncesi, hala karışık olan düşüncelerimi ve duygularımı anında sakinleştiriyor.

Bir kez daha derin bir nefes alıp yatakhanenin kapı kolunu tutuyorum, kapıyı hafifęe açıyorum, ama o anda ağır bir şey kafamın arkasına çarpıyor.

Yanlara doğru sendeleyerek, düşerken tutamağı bırakıp, başımı tutarak acı içinde kıvranıyorum. Zayıf bir şekilde dönerek, üzerimde duran iri bir figür görüyorum, yumruğu yine bana doğru geliyor. *Xander*.

OTUZUNCU BÖLÜM

MICAI

Yumruklar arka arkaya karnıma ve kafama yağar, nefes almama, hatta tepki vermeme bile fırsat vermeden bir sonraki yumruk bana gelir. Her biri bir öncekinden daha güçlüdür ve bana ağır hasar vermek için atılmıştır.

Ellerimle başımı korumayı başardım, ama beni hazırlıksız yakalayan ilk yumruk hala kulaklarımda çınlıyor ve görüşüm bulanık. Kendimi toparlayıp karşı saldırıya geçmeye çalışıyorum, ama o pislik saldırılarına ara vermiyor.

Sonra aniden saldırılarını durdurur, ama ben hareket edemedim, Xander'ın eli saçımı kavrar ve beni yataktan uzaklaştırmaya başlar.

Birkaç saniyelik nefes alma fırsatında, görüşümdeki bulanıklığı gidermeye ve kendime gelmeye çalışıyorum. Ama yerdeyken bana attığı acı verici tekmeler ve yumruklar yüzünden vücudumun her yeri ağrıyor. Şekil değiştirme gücünün tümünü kullanmış ve bana saldırırken hiç çekinmemişti. *Birkaç kemiğim kesinlikle kırılmış ya da çatlamış.*

Xander beni çekmeye devam ediyor, zihnim ve gözlerim odaklanmaya çalışırken aniden altımda orman zemini hissediyorum. Ama neden beni ormana getirsin ki?

Panik duygusu göğsüme yerleşir, ama ben onu hızla bastırıyorum.

Artık zayıf değildim ve onun istediği her şeyi yapmasına izin vermeyecektim.

Sanki buna katılıyormuş gibi, parmaklarımda bir kaşıntı hissediyorum, bileklerimde bıçaklarımla olan bağlantı yanıyor, sanki serbest bırakılmak için yalvarıyorlarmış gibi.

Vücudum da iyileşmeye başlar, önce saldırdığı daha ağır bölgelere odaklanır, ben tam olarak kendime gelmeye çalışırken kırık ve çürük olan kısımlarımın daha hızlı iyileşmesini sağlar.

Yavaşça nefes alıp titrek bir elimi başıma doğru uzatıyorum, ne kadar başım dönse de onun tutuşundan kurtulmaya hazırım.

Saçımı tuttuğu yerdeki acı şiddetlenir ve aniden beni devrilmiş bir ağaç kütüğüne doğru fırlatır. Omzum kütüğe çarpar, Xander bana doğru tehditkar bir adım atarken sırtımdan aşağıya doğru bir acı yayılır. Yüzü saf bir tiksinti ifadesiyle çarpılmıştır ve her bir özelliğinde zehirli bir nefret yazmaktadır, onu artık tanıyamadığım birine dönüştürmüştür.

Karanlık ve çılgın görünüyor, dişleri uzarken gözleri altın rengi arasında gidip geliyor, içindeki canavar ortaya çıkmak üzere. Normalde kendini beğenmiş pislik bakışları tamamen kaybolmuş; karşımda sadece kendini kontrol etmeye çalışan, tanıdık olmayan, öfkeli bir şekil değiştiren duruyor.

"Hepsi senin suçun," diye tükürür Xander, bakışları sertleşmiş ve öfkeyle doludur. "Knox... Yalanların ve illüzyonlarınla onun zihnini kirlettin ve mahvettin." Dişleri daha da uzar ve önümde bir ileri bir geri yürümeye başlar. "Seni dinlemeliydim, daha erken harekete geçmeliydim, o zaman bunların hiçbiri olmazdı." İki elini saçlarına geçirip kısa saçlarını çeker. "Çocukken ellerimi boğazına dolamalıydim... ve her şey başlamadan bitirmeliydim."

Onun sözleri gözlerimi fal taşı gibi açtı, görüşüm ve zihnim nihayet netleşti.

"Seria'nın yanında gerçek yüzün ortaya çıkmaya başladığı anda ..." Konuşmaya devam ederken gözleri büyüdü, bana söylediği her iğrenç cümle ile daha da çılgına dönmüş gibi görünüyordu. "Onu oradan çıkardıktan sonra *seni* o göle itip, o suda *boğmalıy*dim. Böylece herkese bir iyilik yapmış olurum." Bana doğru dönüyor, dudaklarında karanlık bir alaycı gülümseme beliriyor. "Ama sanırım bu, hiç olmamasından iyidir..." Bana doğru yavaşça bir adım atıyor, ifadesi daha da çılgınlaşıyor. "Belki Knox da

daha hızlı uyanır." Eli bana doğru uzanır. "Her halükarda, sen yokken çok daha huzurlu olacak."

Çınlama durur, baş dönmesi tamamen geçer, mide, bacaklar ve vücudumdaki yakıcı ağrı, piç kurusu eliyle beni yakalamaya çalışırken sönük bir ağrıya dönüşür. Ama şimdi bu iyiliği ona geri ödeme zamanı gelmişti, her yumruk, her vuruş, her darbe.

Sağ bacağımla tekme atarım, onun kaval kemiğine çarparak bir iki kemiğin kırıldığını hissederim, o da geriye doğru yuvarlanarak arkasındaki ağaçlara çarpar.

Ben kendimi kaldırıp, tozumu silkelerken ona doğru ilerlerken, ağzından acı dolu bir homurtu çıkar.

Yeter artık. Umarım, ben sersemlemişken attığı her yumruğun tadını çıkarmıştır. Çünkü bir daha yumruk atamayacak.

Omuzlarımı silkerken ona doğru bir adım daha atarım.

Yaralı bacaklarının izin verdiği kadar çabuk ayağa kalkar, kendini düzeltmeye çalışırken dişli ağzını açarak daha fazla küfürler savurur.

Ama onu kesip, bir saniye daha onun saçmalıklarını dinlemek istemedim. "Senin için her zaman suçlu benim, Xander. Kötü şeyler olur ve bunun sebebi ben olmalıyım." Omuz silkiyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. "Görünüşe göre, acı ve sefalet içinde debelenmekten başka yapacak daha iyi bir işim yok, sadece sizi takip edip lanetlemek ve mükemmel, mutlu küçük hayatlarınızı mahvetmek için var oluyorum. Sanki sizin yanınızda olmak istediğimi, sizi bir gölge gibi sefil bir şekilde takip etmezsem var olamayacağımı düşünüyorsunuz. Mavi gökyüzünüzü karartmak için yaşayan bir gölge." Dudaklarımdan mizahi bir kahkaha sızıyor. "Ve kötü bir şey olduğunda, benim de sizin kişisel kum torbanız olduğumu ve itaatkar bir oyuncak bebek gibi hem sözlü hem de fiziksel olarak darbelerize devam etmem gerektiğini düşünüyorsunuz. Çünkü sizce... ben bunu hak ediyorum."

Gülümsemem dudaklarımı gererken, gözleri kısılr.

"Sizinle bir ilgim olduğunu düşünerek yanılıyorsunuz. Yok. Siz zavallı hayatınızı yaşamaya devam edebilirdiniz, biz de birbirimizi bir daha görmek zorunda kalmazdık." Bir adım daha atarım. "Sizi rahat bırakmak için size pek çok fırsat verdim." O bana doğru atlarken, gülümsemem genişler ve parmaklarımı kırarım. "Ama siz bunu seçtiniz."

O bana ulaştığında sağ yumruğumla bir yumruk attım, ama o bunu kaçırdı. *Ve bu tam da beklediğim şeydi.*

Onu kaburgalarına daha sert bir yumrukla yakaladım, acı içinde inlemesi ile birlikte yaralı bacaklarını tekmeledim. Ben hızla tekrar hareket ederken o yere düştü, dengelenemeden sağ dizim yüzüne çarptı.

"Knox'a zarar vermedim ya da kafasını karıştırmadım," diye bağıryorum, bir tekme atarak göğsüne vuruyorum, o da kendini kaldırmaya çalışırken arkasında duran ağaçlara doğru geriye savruluyor. "O senin *değerli* ortağındı. Başından beri kafanı karıştıran oydu." Hala öfkeyle bulanıklaşmış olan piçi izlerken kaşlarımı çatıyorum. "Ve *aptalca* bir an için sana sempati ve acıma hissettim. Belki de senin bu kadar korkunç, iğrenç bir pislik olmanın sebebi odur diye düşündüm..." O titreyerek ayağa kalkarken ona doğru bir adım attım, dudaklarından kan damlarken gözlerindeki altın rengi koyulaştı, bakışlarında öfke dönüyordu.

"Ama yanılmışım." Onun titreyerek ayağa kalkmasını, ağacı destek olarak kullanmasını izlerken dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor. "Belki de sen hep böylesin, ben sadece daha önce fark etmemişimdir."

Aniden bana doğru koşar, dönüşüm hızı ona yardımcı olurken içindeki canavar ortaya çıkar ve saniyeler içinde bana ulaşır. *Ama benim gücüm ve hızımla boy ölçüşemez.*

Yüzüme gelen yumruğu kaçıryorum ve göğsüme gelen darbeyi yan adımla atlatıyorum. Dönerek, bir sonraki yumruğunu yakalıyorum ve altın rengi gözleri büyürken tek elimle durduruyorum.

Parmaklarımla onun büyük yumruğunu kavradım ve biraz güç kullanarak onu ona doğru ittim. Burun delikleri genişledi, beni geri itmeye çalışırken kasları gerildi, ama ben bir santim bile kıpırdamadım.

Serbest eliyle bana vurmaya çalışmadan önce alnında büyük bir damar belirir, keskin pençeleri yüzümde bir delik açmaya hazırdır. Darbeyi kaçıırır, kendi serbest elimle yakalar, sonra hızla geri çekilip öne doğru kayarak o piçe kafa atarım.

Geriye doğru sendeliyor, alnından kan damlıyor, gözleri sağa sola sallanıyor, ellerini etrafında bir şey bulmak için uzatıyor.

Saçımı elime alıp geçirdiğimde dudaklarım gülümser, daha önce attığım kafa darbeleriyle karşılaştırıldığında şimdi sadece hafif bir ağrı hissediyorum.

Xander'ın eli sonunda dengede kalmak için bir ağaç dalı bulur ve gözleri tekrar bana odaklanır, odaklanmaya çalışırken dudaklarında garip bir sırtış belirir. "Bu, tabu büyü kullandığının kanıtı değilse, ne kanıtıdır?" Kanlı dudaklarından boğuk bir kahkaha çıkar. "İkimiz de senin tamamen büyüsüz olduğunu biliyoruz. Belki biraz gücünü geliştirdin

...*tamam*. Ama bu..." Kaşlarını çatarak vücuduma bakıyor ve sonra tekrar gözlerime bakıyor. "Benim tüm şekil değiştirme gücümle karşı koyup, üzerinde tek bir çizik bile olmadan? Ve *beni* geri itmek?" Kafasını sallıyor, dudaklarında bir somurtkanlık belirliyor. "Bu mümkün *değil*."

Dudaklarımdan bir alaycı gülümseme dökülür. Sanki onun lanet olası "gücü" övünecek bir şeymiş gibi. Annex ya da Mallyn onu küçük parmaklarıyla ezebilirler. *Gözleri bağlı olsa bile*.

Xander ceketini çıkarır, bir kenara atar, sonra gömleğini de çıkarır ve onu da orman zeminine atar. Gözleri koyu altın rengi parlar, dudaklarından derin bir hırıltı çıkar ve dönüşmeye hazırlanır.

Gerçekten bunu mu yapıyordu? Kurt şekline mi dönüşüyordu? Beni parçalamak mı istiyordu...

Öldürmek mi?

Önümde dönüşmeye çalışan öfkeli pisliğe bakarak derin bir nefes aldım.

Bu, benim tanıdığım Xander değildi, beni korumaya ve ailem olmaya yemin eden genç çocuk değildi. Ben küçükken beni güldürmek için her şeyi yapmaya hazır olan çocuk değildi. O genç çocuktan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Her bakışında, her keskin sözünde, bana yönelttiği her nefret dolu hareketinde ve hakaretinde bu çok açıktı. Seria onun anılarını kirletmiş olsa bile, Knox'ta olduğu gibi onun üzerindeki gücü zayıflamıştı. Şu anki hareketleri tamamen kendisine aitti.

Parmaklarının bıçak kadar keskin pençelere dönüştüğünü, kollarında tüylerin çıktığını, gözlerinde hala öfkenin dolaştığını izliyorum.

Sanırım içimdeki küçük bir parça, bir zamanlar tanıdığım nazik ve koruyucu çocuğun anılarına tutunuyordu, onun bir gün geri döneceğini umarak

. *Sadece bir arkadaş olarak bile olsa.*

Ama o küçük parça artık yok. Nefretinin gücü çok büyük. Neredeyse etrafımızdaki havada tadını alabiliyordum... Ölmemizi istiyordu.

Ve artık onu affedemem.

Xander artık yerini öğrenmeli. *Benim altımda.*

Göğsünde tüyler çıkmaya başlar başlamaz ileri atılıyorum ve bacaklarını tekmeliyorum, dönüşümü durduğunda kemiklerinin kırıldığını duyuyorum.

O inlemeye bile fırsat bulamadan dönüp omurgasına bir darbe indiriyorum, bu darbeye sırtını acıdan kamburlaştırıyor ve boğazından bir hırıltı çıkıyor.

"Sürtük..." Pençeli eliyle bana uzanmaya çalışır, ama ben kolunu yakalar, omzunun çıktığını ve bileğinin benim tutuşumun gücüyle kırıldığını hissedene kadar geriye doğru büküyorum.

Kırık bileğini tutmaya devam ederken, ağzından acı dolu bir uluma çıkar.

"Sana ve diğerlerine çok fazla şans verdim, ama artık hepsine son verdim." Onun bileğini hafifçe sıktım, o da ağzından düşük bir homurtu çıkardı. "Kör kalıp karanlıkta gömülü kalabilirsin; hatta çukuru kazmana bile yardım ederim. Ama artık tüm sorunlarının günah keçisi olmaktan bıktım."

Ayağa kalkmaya çalışır, ama bacakları onu taşıyamaz, kemikleri o kadar kırılmıştır ki, şekil değiştirenlerin iyileştirme gücü bile bu kadar çabuk iyileştiremez.

"Ben... senin kötü bir kaltak olduğunu hep biliyordum," diye hırıltılı, acı dolu nefesler arasında dişlerini sıkarak söylüyor.

Onun üzerinde dikiliyorum. "Hayır, Xander. *Buradaki* tek kaltak... sensin."

Yumruğumu kaldırıp, bana vurduğu yumruğu geri vermek için hazırlanırken, arkamdan bir çığlık duyulur ve hemen ardından ayak sesleri gelir.

"Xander!" Kane ve Ander, orman ağaçlarının arasından bize doğru koşarken bağırırlar. Ama bize ulaşmadan hemen önce, ayaklarına saran siyah sarmallar yüzünden yere düşerler ve bir adım daha atamazlar.

Creed onların arkasında belirir, karanlık bakışları Kane ve Anders'a yönelir, onlar onun altında çırpınıp debelenirken, gözleri Xander'a doğru kayar. Onun yüzünde, daha önce hiç görmediğim kadar ölümcül bir bakış

ifadesini ele geçirir. Bu bakış, ölümden daha kötü bir acı vaat eder. Ve anında omurgamdan bir titreme geçer.

"Acele etme," der Creed bana, sesi alçak ve soğuktur, siyah sarmalları Kane ve Anders'ı daha da sarar, ağızlarını kapatır ve seslerini bastırır.

Kısa bir an için gözlerime bakar, dudakları aralanırken kehribar rengi gözlerinde garip ve tanıdık olmayan bir şey parlar. "Kimse sana engel olamaz ya da seni durduramaz."

CREED'İN BAKIŞ AÇISI

Onun küçük yumruklarının, altında duran koyu saçlı çocuğa tekrar tekrar vurarak, ona yaptıklarının intikamını almasını izliyorum. Kan, sıkılmış yumruklarını kaplıyor, yumuşak yüz hatlarını intikam dolu bir ifade kaplıyor. *Açıkça hak ettiği şeyi alıyor.*

Onun sesini ve bir tür mücadele sesini duyduktan sonra ormana doğru yola çıktım. Onu Annex ile boğuşurken ya da Ezra ve Mallyn ile uğraşırken bulacağımı düşünmüştüm.

Ama onun dağınık kıyafetlerini ve kanla karışık saçlarını gördüğüm anda, dönüşmeye hazır ve ona zarar vermeye çalışan bir pislikle kavga ettiğini gördüm...

Yumruklarımı, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sıkıca sıktım. Gücüm, onu kontrol etmeye çalışmadan önce serbest kalmış, etrafıma yayılmış ve sonunda altında yatan iki aptalı bulmuştu.

Kazanıp kazanmaması önemli değildi, önemli olan savaşmak, kendini savunmak zorunda kalmasıydı... Kafamı salladım, bakışlarım kıvrımlarımın içinde kıvranan aptallara dikildi. Bunu durdurmak onlara düşmezdi. Micai intikamını *hak etmişti*.

O ne tür bir intikam almak isterse, ben ona yardım ederdim.

Yanlış kişiyle uğraştılar. O artık benim adamlarımdan biriydi. Ve eğer bizden birine zarar verirsen... hepimizin gazabına uğrarsın.

Yerdeki aptal pisliklerin etrafına sarmalarımı daha sıkı sarıyorum, Micai'nin çalışmasını izlerken onların inlemelerini tamamen susturuyorum.

Vuruşlarında tereddüt yoktu, yüzünde suçluluk ya da pişmanlık yoktu, onu bir insandan çok kanlı bir cesede benzetiyordu.

Her vuruşunda yüzündeki ifade... *Buna ihtiyacı vardı buna ihtiyacı vardı.*

Bu pisliklerle geçmişte ne yaşamış olursa olsun, bunu ilan ediyordu. her vuruşla bitti. Gözlerinde acı ve öfkeyi ve onlarla ilişkisini bir kez ve sonsuza kadar kesmeye kararlı olduğunu görebiliyordum.

Ama yaptıkları şey için çok daha kötüsünü hak ediyorlardı. daha kötüsünü hak ediyorlardı.

Ezra doldurdu beni bilgilendirdi önce bana bu bok dedi söyledikleri ve onların geçmişleriyle ilgili spekülasyonları. O zaten onlara karşı kendi intikamını planlıyordu, ama sanırım Micai ondan önce davrandı.

Dudaklarımdan memnun bir gülümseme yayılıyor. O kanlı bir Valkyrie gibi görünüyor.

Sanırım gerçekten kardeşlerime çok yakışıyor. *Bunu daha önce fark edemediğim için üzgünüm.*

Micai kendini yukarı çekiyor, gözlerim kanla kaplı üniformasına ve dağınık, kırmızı uçlu saçlarına kayıyor, mavi gözleri daha da parlak bir şekilde ışıltıyor.

Her nasılsa, tüm bu katliam ve üzerine damlayan kanla bile, o daha da... *mükemmel* görünüyor.

Kafamdan bu düşünceyi silkelerken kaşlarımı çatıyorum ve ona doğru bir adım atıyorum.

O, altında kanlar içinde yatan yarı ölü cesetten gözlerini ayırıp benim bakışlarımla buluşturur.

Hâlâ kıvrımlarımla sarılmış halde yerde debelenen ve yuvarlanan aptallara işaret ettim, sonra onları bize doğru çektim. Kıvrımlarımı yukarı doğru hareket ettirerek, gücümle onları baş aşağı sallandırdım ve ona baktım. "Bunlarla da biraz vakit geçirmek ister misin?"

Bir anlığına onlara bakar, gözleri tamamen hareketsiz hale geldiklerinde ikisine de daralır. "Onlar buna değmez."

İkisi de Micai'nin onlara bir adım yaklaşmasını ve sarmallarımın etraflarını sıkıca sarmalamasını izlerler, gözlerindeki bakıştan hoşlanmazlar.

"Umarım ikiniz de bugünü hatırlarsınız..." Eğilip, ikisinin de büyümüş gözlerine bakar. "Ve benden uzak durun lanet olasıcalar!"

benden. Artık şansın yok ve senin saçmalıkların umurumda bile değil. Bıktım artık. İçimdeki tüm acıma ve umut tükendi. O yüzden uzak dur, onun gibi olmak istemiyorsan." Birkaç metre ötedeki yerde yatan yarı ölü cesedi işaret eder.

Dik durur, üniformasını düzeltir, kanlı cesede bakar ve sonra tekrar onların gözlerine bakar.

"Onu da benden uzak tutmanızı öneririm... çünkü bir dahaki sefere bana saldırırsa, vücudunda tek damla kan bile bırakmayacağım." Onlardan uzaklaşır, bana hafifçe başını sallar ve yatakhanelerin olduğu yöne doğru yürür.

O ağaç sınırını geçip gizlice yurduna girene kadar bekledikten sonra arkamda *kalanlara* döndüm.

Gücüm içimden sızıp etrafımı kaplayarak ikisine ve yanımdaki kanlı cesede doğru akarken, iki aptalı orman zeminine bırakıyorum.

"Sizi çok kolayca öldürebilirim." Sarmallarım onları daha sıkı sarıyor, gözleri büyülüyor. "Tek bir düşünceyle, hepiniz yok olursunuz... ve geride hiçbir iziniz kalmaz." Onlar geriye doğru yuvarlanmaya çalışırken, ben onlara doğru yavaşça bir adım atıyorum, ama gücüm onları sıkıca yerinde tutuyor. "Kardeşlerimden herhangi biri de aynısını yapabilir

... sadece biraz daha *dağınık olur*."

Her birinin gözlerine bakarken, sarılmış ağızlarından bir inilti çıkar. "Neye inandığınız ya da ne bildiğinizi sandığınız umurumda değil. Küçük arkadaşınız *Knox'a* olanlar Micai'nin suçu değildi ... o ona yardım etmeye bile çalıştı." Gözlerim kısılır, sözlerimin zayıf ifadelerine bakarak öfkem artar. "Ama hepiniz bunu görecektir kadar aptal ve körsünüz."

Kendi aptallığım ve yanlış anlamalarım yüzünden Micai'ye karşı hatalar yaptım. Ama tüm bunlara rağmen, onun akademide hakkında yayılan söylentiler gibi biri olmadığını biliyordum.

Peki, onun çocukluk arkadaşları bunu nasıl göremediler? Aksine, onun ıstırabına ve acısına daha da katkıda bulundular.

Knox gibi anıları karışmış olsa bile, en azından o özür dilemeye çalıştı. Ama bu piçler... hala ona zarar vermeye devam ediyorlar.

Onların korku dolu bakışlarına bakarken öfkem artıyor, gücüm onları tekrar tekrar sarıp sarmalıyor, ta ki vücutları tamamen kaplanana kadar, sadece gözleri dışarıda kalıyor.

Başından beri o kaltağın büyüsunü bozacak ve Micai'yi koruyacak kadar güçlü olmalıydı. Micai acı çekerken, onu daha da derine gömmek yerine, saçmalıkları görebilmeliydiler.

Ama yapmadılar. Onun acı çekmesine izin verdiler ve hala ona zarar vermeye çalışıyorlar.

Gücüm ormanın her yerine yayılıyor, en küçüğünün gözlerinde yaşlar oluşurken, hepsinin dudaklarından inlemeler çıkarken, siyah dalgalar gibi sızıyor.

Onları ortadan kaldırmak çok kolay olurdu; parmağımı şıklatarak onları ve geride bıraktıkları tüm izleri yok edebilirdim...

Sonra Micai'nin kararlı bakışlarını, dönüp onlardan uzaklaşırken omuzlarındaki gücü hatırladım. Onları kendi elleriyle öldürebilirdi, ama yapmadı. Onların acınası hayatlarını yaşamalarına izin vermek onun isteği ise... o zaman onun için kabul edebilirim.

Gücüm isteksizce içime çekilirken, zavallı piçler nefes nefese kalırken, her santimetreleri orman zemininde titreyerek yavaşça ortaya çıkar.

Kızlar yurduna doğru bakıp üçüncü kattaki en küçük pencereye göz gezdiriyorum. *Micai'nin odası*.

Micai bizden biriydi ve biz kendimizden koruruz. *Her zaman*.

Kardeşlerim ve ben artık ona göz kulak olacaktık.

Dönüp yatakhaneye doğru ilerlerken, gücümü son bir kez kullanarak üç pisliği en yakın ve en kalın ağaçlara çarptırıyorum. Acı dolu inlemeleri kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılır. Onları şimdi öldürmemem, hayatlarını cehenneme çeviremeyeceğim anlamına gelmez.

Keşke benimkilerden birine bulaşmasalardı diyecekler.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

EK

İşlerimizi erken bitirdikten sonra Ez ve Mal'ı takip ederek kafeteryaya girdim. Mal ve ben, akademiye giderken Ezra ile buluşmadan önce en yakın kasabalardaki tüm güvenli evleri ve ekipleri hızlıca kontrol ettik.

Red'i görmek için sabırsızlanıyordum. Dün gece, bir başka ağır antrenmandan sonra kollarıma sarılmıştı. Ama o bile çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Tüm bu antrenmanlar ve saldırılara hazırlık yapmak çok iyi, ama benim gerçek bir "Red zamanı"na ihtiyacım var. Onu spor salonunda veya mezbahada seksi bir şekilde antrenman yaparken izlemekten veya geceleri yorgunluktan baygın bir şekilde kollarımda uykuya dalmasından daha fazlasına ihtiyacım var.

Saldırıdan bu yana kendimize ayıracak gerçek zamanımız olmadı, sürekli arkamızı kolluyor ve onun kötü kalpli kızı ile küçük yandaşlarını gözetliyorduk.

Elimi ceketimin altından sırtıma doğru kaydurdım ve kemerimde duran Bowie bıçağımın kabzasını hissettim.

Keşke beni serbest bırakıp oynamama izin verselerdi. Bir günde hepsini silip süpürürdüm.

Tamam... Bir buçuk günde.

Bunun yerine, benim güzel Red'im her gün, her an, o huysuz Isaiah ve yeni gelen *Gabreal ya da Gabby* ile antrenman yaparak seksi kıcını paramparça ediyordu.

Sarışın pislik çok şık görünüyordu. Bizim gibi bir yer için fazla kibar ve düzgündü. Altın pullarla kaplı tuhaf bebek balık yumurtalarını yiyip, dudaklarını silmek için kendi işlemeli peçetesini yanında taşıyan tiplere benziyordu.

Altın bıçak ve çatalları tutarak, önlük giymiş yaşlı kadınların bakışlarına hazır, bir tür kataloğun ön sayfasına ait gibi görünüyordu.

Dövüş hareketleri de çok... mükemmel görünüyordu, sanki her birinin arkasında bir anlam ve düşünce varmış gibi. *Benimkilerin tam tersi.*

Kafamı sallıyorum. Belki de bu onun elf tarafıydı.

Legolas'a benzeyen piç kurusu.

Ez, onun akademide savunma eğitmenlerinden biri olduğunu söyledi. Ve itiraf etmeliyim ki, kılıç kullanmayı iyi biliyor gibi görünüyor. Ama bu, burada serbestçe dolaşabileceği anlamına gelmez. Ona güvenmiyorum, Mal ve Creed de öyle.

Ama Red'in güvendiğini görebiliyorum.

Birlikte antrenman yapma şekilleri... sanki yıllardır bunu yapıyorlarmış gibi. Sparring yaparken zahmetsizce ileri geri hareket ediyorlar ve birbirlerinin hareketlerini çok iyi biliyor gibiler. *Ve bir parçam bundan nefret ediyor.*

Onun ihtiyacı olan her şey olamadığım için nefret ediyorum. Beceriksiz olduğumuz için ona yardım etmesi için başka bir yabancıyı aramıza almamız gerektiği için nefret ediyorum.

Ama hepsinden çok, o piçin ona bakışından nefret ediyorum ... ve onun da ona bakışından nefret ediyorum.

Güzel Red'imın bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum.

Ama birlikte antrenman yaparken, sadece bir mentor-öğrenci ilişkisi izlediğimi hissetmiyorum. Daha derin bir şey gibi geliyor. *Ve bu beni rahatsız ediyor.*

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Düşüncelerim, dün gece uyurken bana ve Ez'e daha yakın olmak için kollarımın arasına kıvrılan Red'e gidiyor.

Eşimin izinin olduğu yeri elime alıp rahatsız edici düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum.

Elf ve Isaiah ile yaptığı antrenmanlar ona yardımcı oluyor. Bu sayede Red'in geliştiğini görebiliyorum. Ve önemli olan da bu.

O varken her silahı ve hareketi çok daha hızlı öğreniyor.

O, elf pisliğinin ona öğrettiği her şeyi emiyor ve hızla kendine mal ediyor. Ve bunun için, sanırım o çevik pislik biraz daha buralarda kalabilir. *Sadece ondan öğrenmesi gereken her şeyi öğrenene kadar.*

Ez onu mezbahaya getiren kişiydi ve Creed itiraz etmiyor, bu da bana burada görmediğim daha büyük bir resim olduğunu gösteriyor.

Eşim ve kardeşlerime güveniyorum. Ve şimdilik onların liderliğini takip edeceğim.

Ez'i takip ederek yemek kuyruğuna doğru ilerlerken, Mal her zamanki gibi masamızdaki yerine otururken, ben de saçlarımı tekrar elime alıp iç çekiyorum.

Menüye bakınca, bugün biftek ve patates kızartması olduğunu fark ettim. Ve düşüncelerim anında Red'e ve ilk birkaç güzel anımıza geri döndü.

O gün beni tehdit edip çatalla bıçaklamak üzereyken çok tatlıydı. Birkaç milimetre daha sağa sapsaydı, bana güzel bir yara izi bırakabilirdi.

Yüzümde bir gülümseme belirirken, kendim ve Red için üç büyük biftek ve bir dağ patates kızartması sipariş ettim.

Birkaç adım ötede duran ve yemeğini sipariş etmiş olan Ez'e dönüyorum. "Sence ona ikiden fazla sipariş etmeli miyim? Red muhtemelen acıkmış olacaktır..."

Ez'in ifadesine bakınca sözlerim dudaklarımdan kaybolur. Kaşları çatılmış bir şekilde odaya bakarken, bakışları hızla karanlık bir bakışa dönüşür.

O anda, Red'in adının geçerek yapılan tüm garip bakışları ve fısıltıları fark ettim.

Kaşlarım da çatılır. Hepsi aklını mı kaçırmış? Bu pislikler kim olduklarını sanıyorlar da bizim kadını fısıldayarak konuşuyorlar?

Ama dönüp her bir piçe dersini veremedi, yakınlardaki bir masadan esmer bir bimbo atlayıp Ez'e doğru ilerliyor.

Ez'in bakışları onun ortaya çıkmasıyla daha da karardığında tereddüt etti, sonra korkusunu yuttu. *Aptal.*

"Ezra..." Kardeşime doğru yavaşça bir adım attı. "İnsanların söylediklerini dinlemelisin. O kısım... Yani... *Micai*..."

O göründüğü gibi biri değil."

Yumruğumu sıkıyorum. Kızımız hakkında böyle saçmalıklar söyledikten sonra kaç dişi kalacağını merak ediyorum. *Dişsiz bir pislik olmak istiyor olmalı.*

"Yasaklanmış büyü kullandı. Knox'u lanetledi..."

Ezra'ya bir adım daha yaklaşıyorum ve aptal, gözlerimiz buluştuğu anda irkiliyor, sözleri kesiliyor. Bakışları hızla yere kayıyor, elleri titriyor, sonra ağzı yavaşça açılıyor ve daha da iğrenç şeyler söylemeye başlıyor.

"O bir yalancı, Ezra." Gözlerini tekrar Ez'e çevirir, bir yerlerden cesaret bulur. "Hepinizi kandırıyor!"

Parmaklarımın eklemlerini çatırdatarak, yaklaşan ölümünün farkında olmayan o kaltağı izliyorum.

Ezra, ben harekete geçmeden önce elini kaldırıyor, kardeşimin sabrı tükenmiş, gözleri karanlık bir şekilde ona doğru daralıyor.

"Sana daha önce de söyledim Lillith, benim ve Micai'nin işlerine karışma. Hiçbir aptalca söylenti, sevdiğim kadına sırtımı dönmeme neden olamaz."

Kızıl saçlı kadının gözleri kardeşimin sözleriyle büyür, çılgın bakışları çaresiz bir ifadeyle dolar.

"Ama o seni kullanıyor! Hâlâ kız kardeşinin erkeklerinin peşinde. O bir fahişe, o..."

Ona doğru bir adım daha attım, elimle onun küçük boğazını kavradım, o kaltağa dokunmak zorunda kaldığım için sinirlenmiştim, nefes almasını engelliyordum.

Ez'in de bu orospuyla sınırdan olduğunu görebiliyordum, ama daha fazla bekleyemezdim.

Gözleri büyüdükçe boğazını biraz sıktım, şimdi tamamen bana odaklanırken dudaklarından bir inilti çıktı.

"Micai'nin adını bir daha *fısıldarsan...*" Dişlerimi sıkarak, gözlerinin akı daha da büyürken ona yaklaşıyorum; etrafında hissedilebilir bir korku var, dudaklarımda tadını alabiliyorum. "Dilini koparıp alına zımbalayacağım, parmaklarından tırnaklarını tek tek sökeceğim ve belinin altındaki tüm tendonlarını keseceğim

... böylece geri kalan sefil hayatın boyunca, olduğun gibi bir pislik gibi yerde sürün. Benim kadını ve kardeşlerim için *hiçbir* anlamın yok, ama sözlerin... saçma sapan konuşup yürüyemezsin.

uzaklaş." Onu hafifçe sıkıştırıyorum. "Bir ses bile duyarsam ya da bir daha bizim tarafımıza *baktığını* görürsem... Hayal bile edemeyeceğin acılar çektiririm ve sonra ölülerin bile çürümeyeceği bir yere gömerim." Ona son bir kez sırtıyorum, *tüm vücudunu titretiren bir sırtış*

—sonra onu yere fırlatıyorum.

Acı dolu bir çığlık dudaklarından dökülürken, bize doğru sürünerek uzaklaşmaya çalışır, bir kez bile bana ya da Ez'e bakmaz. Sonra odaya ve bize odaklanmış geniş ve korku dolu gözlere bakarım.

O aptal sürtük, kiminle uğraştığını hatırlaması gereken tek kişi değil. Micai bizden biri. *Ve bizimle uğraşılmaz.*

Fısıltılar ve mırıldanmalar azalır ama yine de tamamen kesilmez. Ve öfkem kaynama noktasına gelir.

Hâlâ bizi ve Red'i küçümsüyorlardı, onun hakkında iğrenç yalanlar yayıyorlardı.

Ama artık hepsi sona erdi.

Yavaşça odanın içinden geçip merkeze doğru ilerledim.

"Siz de öyle mi düşünüyorsunuz?" Hâlâ çıkışa doğru koşan kaçan esmer kadını işaret ediyorum. "Red'in *kötü* bir şey yaptığını mı?"

Karanlık bir kahkaha dudaklarımdan kaçır, ses odada yankılanırken oda aniden sessizliğe bürünür. "Kızıl'ımızın yapacağı hiçbir şey kötü olamaz." Odaya bakıyorum. "Ama yatakhaneleri ateşe verse, ders sırasında bir öğretmeni bıçaklasa ya da siz piçlerden birinin derisini canlı canlı yüzelse bile... yine de *bizim* kadını hakkında kötü konuşamazsınız. Bunun sonuçları olur ve hiçbiriniz bu sonuçları göze alamazsınız." Gülümsemem genişler, tüm piçler irkilir ve bir adım geri atarlar. "Ayrıca daha önce kendimizi gayet açık ifade ettiğimizi sanıyordum..." Ez ve Mal'a bakarım, onların yüzleri de benimki kadar karanlık ve öfkeli, sonra odadaki korkmuş yüzlere tekrar bakarım. "Red bizindir ve sizin zavallı lanet olası fikirleriniz... Sizi. *Öldürecek.*"

En yakın masaya uzanıp onu ters çeviriyorum, masanın üzerindeki her şey her yöne dağılıyor. Etrafımdaki pislikler

çığlık atarak ve inleyerek kaçışıyorlar. Ben de bir sonraki masaya geçip aynı şeyi yapıyorum.

Tekrar tekrar, odadaki son masa tamamen devrilene ve oda dağınık bir hale gelene kadar her masayı deviriyorum.

Sızlanan pislikler gruplar halinde bir araya toplanarak kafeteryadan çıkmaya çalışıyorlar. Ama Mal kapıya doğru ilerleyerek yolunu kesiyor ve etrafına yayılan canavarca enerjisiyle hiçbirinin bir adım daha atmasını engelliyor.

Sikik herifler sızlanmaya ve ağlamaya devam ediyorlar ve bu sesler kulaklarımı tırmalamaya başlıyor.

"Kapa çeneni!" diye bağıriyorum, sesim odada yankılanıyor ve hepsini anında susturuyor. "Bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim." Hepsine tek tek bakıyorum. "Red'e bulaşırsan... *hepimizi* yakarsın."

Bowie bıçağımı çıkarırım, boynumun üzerinde kesme hareketi yaparak sallarım ve odada yine gergin inlemeler duyulur. "Bu bok çukurunu sizler içinde kilitliyen yakmam için bana bir neden vermeyin." Ezra'nın yanımda durduğunu hissederken odadaki herkese sert bir bakış atarım.

"Bugün buradaki hepinizin yüzünü ezberledim," diye ekliyor Ez, hepsine öfkeyle bakarak. "Eğer çizgiyi aşarsanız ya da herhangi birinizin Micai hakkında tekrar konuştuğunu duyarsam... peşinize düşecek olan Annex olmayacak. Hayatınızı cehenneme çevirmek için *bizzat* ben devreye gireceğim." Onlara attığı ölümcül bakış, benim kara kalbime gurur yayıyor ve anında onu ısıtıyor.

Mal da kapıdan bir adım öne çıkar. "Ne tür yalanlar yayılmış olursa olsun... onları susturun." Sesi karanlık ve kurt gibi olur ve buradaki tüm pislikler altlarına işeyeceklerle benziyorlar. "Yoksa sizi avlayıp canavarıma yem ederim." Gözleri mavi parlar, odadaki tüm şekil değiştirenler yere yığılırken, vücutları korkudan neredeyse titrerken, canavarının varlığı öne çıkar. "Anlaşıldı mı?"

Bütün oda neredeyse hep bir ağızdan "evet" diye bağıırır, gözleri yerden kalkamazken, dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılır.

Sanırım sonunda mesajı aldılar. *Ama ikinci bir sefer olmayacak.*

Odayı gözden geçirip, yüzleri inceleyip notlar alıyorum.

Çünkü bu piçler bir kez daha çizgiyi aşarsa... bıçağım gördükleri son şey olacak.

Ez, Mal ve ben odaya dağılmış tüm pisliklerin üzerinden atlayarak kafeteryadan çıkıyoruz. Ve güzel eşimle huysuz dördüncü arkadaşımız Creed'e rastlıyoruz.

Red beni ve kardeşlerimi gördüğünde bana gülümsediğinde, hayal kırıklığım ve öfkem anında eridi ve soğuk kalbim ısınarak hızlandı.

Siktir. Ruhum, kendini Red'e bağlayarak ne yaptığını çok iyi biliyordu. O güzel mavi gözlerden ve dolgun pembe dudaklardan asla bıkmazdım.

Ez öne adım atar, Mal'ın bakışları benimkilerle buluşup kafeteryaya doğru kayarken düşüncelerimi geri getirir. Doğru, öğle yemeği yememiz gerekiyordu... ama Red şu anda o bok çukurunda yemek yiyemez.

"Şehirde yemek yiyelim." Ez gülümser, kolunu Red'in beline dolayarak kalçasına kaydırır. Hafif temasla boynuna hafif bir kızarıklık yayılır ve Ez'in gözleri bilmiş bir şekilde parlar. "Burada kalmaya değer hiçbir şey yok."

Gözleri bir anlığına büyür, sonra kendini toplar ve dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Kesinlikle katılıyorum." Her birimize döner. "Eve gidelim."

Ve bu lanet olası üç kelime, şimdiye kadar duyduğum en mükemmel cevap değildi. Ev. *Bizim evimiz.*

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

MICAI

Buraya nasıl geldim? Bu nasıl oluyor?

Mallyn'in odasına girerken ileri geri itilip kakılıyorum, Annex gülerek beni odaya sürüklerken omzu karnıma batıyor, Ezra ve Mallyn de hemen arkamızdan geliyor.

Akademiden ayrıldıktan sonra şehre gitmiştik ve Daina'dan paket yemek sipariş etmiştik, mutfakta birlikte yemek yiyip birkaç saat dinlenerek, birbirimizin işlerinin nasıl gittiğini konuşmuştuk.

Sonra arkadaşlara fakülte yetkililerinin beni dekanın odasına çağırdığını ve sonrasında Xander ile olanları anlattım.

Annex'in çok güzel ifade ettiği gibi, onların akademiye geri dönüp "her şeyi yerle bir etmelerini" engellemek için her seferinde araya girmek zorunda kaldım.

Neyse ki, hepsini sakınleştirebildim, ama *zar zor*.

Umarım akademiden uzak geçirecekleri hafta sonu öfkelerini yatıştırır ve tüm fakülteyi ve Xander'ı öldürmezler. Ancak gözlerindeki bakış, hepsinin paylaştığı bir bakış, bana bu konuyu o kadar kolay bırakmayacaklarını söylüyor.

Daha sonra silah odasına gidip hedef talimi yapıp biraz stres attık. Sonra Ezra, Gadriel'den bir telefon aldı ve fakülte toplantısı nedeniyle bu akşam antrenmana gelemeyeceğini söyledi — muhtemelen daha önce dekanın odasında olanlar yüzünden.

Creed ayrıca Isaiah'ın bugün gelemeyeceğini, çünkü dükkanda "birikmiş" birkaç siparişi olduğunu, ancak yarın antrenmana geleceğini söylediğini belirtti.

Ezra, Annex ve Mallyn'in yüzleri bir anda değışti ve bir anda kendimi Annex'in omzuna yaslanmış buldum ve her adımda bakışları daha da ateşli hale gelen ikisiyle birlikte yıldırım hızıyla yukarı kata çıkıyorduk.

Seria, akademi ve son zamanlarda yapmak zorunda olduğumuz tüm eğitimler arasında, birlikte düzgün bir zaman geçireli epey bir süre olmuştu sanırım.

Her sabah en az birinin kollarında uyanmama rağmen, birlikte vakit geçiremedik. Sadece *ikimiz* için.

Her ateşli bakışta, her yumuşak öpücükte, bunu derinleştirmek ve daha da ileri götürmek, mümkün olduğunca uzun süre onlara dokunmak ve tadını çıkarmak istedim.

Ama bunun için zaman yoktu... *ta ki şimdiye kadar.*

"Daha önce beni indirmeni söylemiştim, pislik." Gülümserim, Annex'in omzuna vururum, o durmadan hareket etmeye devam ederken yanaklarım kızarır.

Ama psikopat, yanıt olarak kıcıma bir tokat attıktan sonra aniden durdu ve beni Mallyn'in yatağına attı, Ezra ve Mallyn ona katılırken dudakları şeytani bir gülümseme oluşturdu.

Kapı çarparak kapanır, Ezra yatağın sol tarafına geçerken etrafımızda onun büyüünün izleri dolaşır. Annex sağ tarafıma yaklaşırken, Mallyn hızla yatağın ayak ucuna geçer.

Dirseklerimin üzerine yaslanıp kendimi hafifçe kaldırdım, hepsi beni baştan aşağı süzdükten sonra yavaşça ceketlerini, kapüşonlu sweatshirtlerini ve gömleklerini çıkarmaya başladılar.

Onların çıplak göğüsleri ve sıkı karın kasları gözüme çarptığında, boynumdan yanaklarıma doğru yayılan bir sıcaklık hissederek, dikkatle izliyorum. Onların bakışları karanlık ve şehvetli hale geldikçe, bu sıcaklık vücudumun daha aşağısına yayılıyor, birbirlerini yansıtıyor.

Gerçekten bunu mu yapıyoruz? Geceyi üçüyle birlikte mi geçireceğim? Bu mümkün mü? Hepsi çok... *büyüktü.*

Gözlerim vücutlarının daha aşağısına kayarken, yanaklarımda hissettiğim sıcaklık yeni boyutlara ulaşıyor, onların uyarılmalarının kanıtlarını görüyor ve kendiminkinin daha da arttığını hissediyorum.

Ezra aniden eğildi, dudakları benimkini buldu ve yakıcı bir öpücükle beni öptü, dili benimkini dolaşıp döndü ve daha fazlası için ona daha da yaklaşmamı sağladı.

Aniden, sağ tarafımda başka bir çift elin bana uzandığını hissediyorum. Ezra öpüşmeye devam ederken, eller yavaşça bluzumun ve sütyenimin altına kayıyor ve göğüslerimi avuçlayarak meme uçlarımı yuvarlayıp çimdikliyorlar ve bu hareketler kalbimin derinliklerine kadar bir titreme gönderiyor. Boğuk bir mırıldanma, Annex'in yaklaştığını gösteriyor. Kalp atışlarım hızlanırken, dudakları hızla omzumu bulup ısıyor ve öpüyor.

Yatağın ayak ucuna yakın kısmı çöküyor ve beni Ezra'nın dudaklarından uzaklaştırıyor. Mallyn'in yatağa tırmanışını izliyorum, elleri yavaşça pantolonuma uzanıyor. Gözlerimiz buluştuğunda hareketlerini durduruyor, pantolonumu çıkarmak için benim onayımı bekliyor. Ve bakışlarındaki sıcaklık, onayımı verdiğimde, asla unutamayacağım bir gecenin başlangıcı olacağını söylüyor.

Kalçalarımı kaldırarak ona cevabımı veriyorum. Ve ikisinin yüzünde beliren seksi gülümsemeler, bacaklarımın arasındaki sıcaklığı artırıyor.

Mallyn'in hareketleri o kadar hızlı ki, iç çamaşırlarımı da çıkardığını fark etmiyorum bile. Ezra ve Annex ona yer açarken, o da bana yaklaşarak tam ortama yerleşiyor. Sonra eğilip yüzünü bacaklarımın arasına koyuyor ve dili, kalbimi deli gibi attıran o tatlı noktayı hızla buluyor.

İlk dokunuş omurgamdan aşağı bir titreme gönderir ve başımı geriye düşürür. Bir başka uzun dokunuşla ona doğru uzanırım, parmaklarımla beyaz saçlarını okşarım ve sonraki birkaç dokunuşunda onu biraz daha sıkı tutarım.

Mallyn ustaca diliyle orgazmımı sürdürürken, sağımdan bir kıkırdama duyulur.

"Bizi unutma, Kızıl." Annex daha da yaklaşır, elleri göğsümde yukarı aşağı kayar ve tekrar göğüslerimi avuçlar, Mallyn'in diliyle birlikte beni tahrik edip orgazmımı inşa eder.

"Biz de tatmak istiyoruz," diye ekliyor Ezra, dudakları boynumu bulurken, eli vücudumdan aşağı kayıyor, yavaşça bacaklarımın arasına ve hassas düğmeme doğru ilerliyor. "Her birimiz senden bir parça istiyoruz, Micai."

Ezra'nın parmakları yavaş, acı verici daireler çizmeye başlar, Mallyn ise girişime doğru ilerler, dilinin ucu yavaşça içime doğru ilerlerken, vücudum tüm bu hisler ve hafif dokunuşlarla gerilir.

Annex göğüslerimi yoğurur, dudakları omzumdan boynuma doğru bir yol öperken meme uçlarımı okşar, hassas cildimi ısırır ve zevkimi artırır. Ezra kıvrımlarım arasında tembelce ileri geri okşar, parmaklarının sürtünmesi hissettiğim tüm duyulara lezzetli bir katkı sağlar. Ve Mallyn'in dili içime girip çıkıyor, kalçalarım ileri geri sallanmaya başladıkça hızını artırıyor, hepsinin vaat ettiği boşalmayı kovalıyor.

Ezra'nın son bir vuruşu, Annex'in sıkması ve Mallyn'in dilinin itmesi beni mahvetti. Kafam geriye düşerken zihnim boşaldı, doruğun ağırlığı altında ayak parmaklarım kıvrılırken dudaklarımdan bir inilti çıktı.

Ama sonra Ezra parmaklarını hassas düğümümün üzerinde kaydırır, onu okşar ve ovuşturur, beni başka bir hızlı orgazma gönderir. Sırtım kavislenir, Annex'in dudakları benimkilerle buluşmadan önce ağızımdan küçük nefesler çıkar, yıldızlar görürken dilim başka bir inilti yutar. Tüm bu hisler çok fazla gelir, Mallyn'in kafasını tutar ve dilinde ikinci orgazmımı yaşamaya devam ederim. Altımda kıkırdadığını hissediyorum, titreşimler hala hassas olan vücuduma daha da fazla heyecan katıyor, sonunda onu bırakıp yatağa düşüyorum, kalbim hızla atıyor ama vücudum doygun.

Sakinleşmeye çalışırken her iki erkeğime de bakıyorum.

Belki de üçü birden iyi bir fikirdi? *Özellikle de hepsi bana birden fazla orgazm yaşatmaya bu kadar istekli ve mutluyken.*

Aniden benden uzaklaşıyorlar ve birbirlerine bakıyorlar, yavaşça kemerlerini ve pantolonlarını çözüp yere atarken sırtışları vahşileşiyor, sonra yatakta bana yaklaşıp etrafımı sarıyorlar.

Kalbim tekrar hızlanıyor, gözlerim her birine kayıyor, sonra daha aşağıya, kocaman sert penislerine.

Alt dudağımı dişlerimin arasına çekerim, gözlerim her birinin her santimini incelerken, hepsini tatmak isterken, bacaklarımdan arasında tekrar bir sıcaklık hissedirim.

Annex ilk harekete geçer, arkama geçer, sırtıma yaslanır, penisi bacaklarımın arasına yerleşir. Ezra ve Mallyn arkaya yaslanır, gözleri vücudumu yakıcı bir şekilde tararken bizi izlerler.

Annex üstümün eteğine uzanır, onu başımdan geçirip kendi yığınının doğru atar. Sonra sütyenimi çıkarır ve Mallyn'in arkasına atar, elleri bir kez daha göğüslerimi bulurken dudakları boynumu bulur.

Ona yaslanıyorum, her dokunuşun ve öpücüğün tadını çıkarırken, bacaklarımın arasında onun daha da büyüdüğünü hissediyorum. Kalçalarımı hafifçe ileri geri kaydırıyorum, Ezra'nın kendi elini penisinin üzerinde yukarı aşağı kaydırmasını izlerken, onun bakışları benimkinden hiç ayrılmadan, penisinin ucundan ön sıvı damlarken, ondan küçük bir inilti koparıyorum.

Bakışlarım Mallyn'e kayar, gözleri beni yukarı aşağı izler, derimde bir iz bırakır, sonra titremeye başlayan penisini eline alır ve kendini pompalamağa başlar.

Her birinin tepkisini fark ederken dudaklarım hafifçe kıvrılır, onların ilgisinden ve gözlerindeki arzudan zevk alırım.

Annex'in kucağına tamamen oturuyorum, onu istediğim yere yerleştiriyorum ve üzerine kayarak, sikişinin her santimini yavaşça içime alıyorum.

Elleri kalçalarımın doğru kayarken, dudaklarından vahşi bir inilti sızıyor ve beni onu tamamen içime almam için zorluyor. Ama ben hızımı yavaşlatıp zamanımı kullanıyorum, Mallyn ve Ezra'nın beni daha da güvenli hareket etmemi sağlayan bir arzu ile izlerken, onun yumuşak inlemelerinin tadını çıkarıyorum.

Kalçalarımı sallıyorum, Mallyn ve Ezra benim ritmime göre kendilerini okşamaya başlarken, ateşli bakışları beni teşvik ediyor ve kendi orgazmım hızla yükseliyor.

Annex'in kalçalarımı kavrayan elleri sıkışır, kendi kalçaları bana doğru çıkıntı yapar ve neredeyse cezalandırıcısına içime girer. Göğsü sırtıma çarpar, elleri belimi sarar ve beni kendine doğru çekerken, hareketleri hızlanır.

"Evet, Red... Lanet olsun..." Ben aşağı doğru itmeye başladığımda sözleri kesildi, ikimiz de birlikte boşalmak için onun her itişine karşılık verdik. Son bir itiş ikimizi de yere düşürdü, başım onun omzuna, onun başı da benim omzuma düştü, ağır bir homurtu dudaklarımdan çıkarken

homurtu dudaklarından döküldü. Ayak parmaklarım kıvrıldı, gözlerim karardı, bacaklarım titredi, ikimiz de birlikte boşaldık.

İki kolunu da bana doladı, başını bana doğru çevirdi ve orgazmımızı birlikte yaşarken dudaklarımı yakıcı bir öpücükle buldu.

Dişleri alt dudağımı ısırır, sonra şeytani bir gülümseme dudaklarını kıvrır. "Dünyada, senin içine gömülmekten daha iyi bir yer ya da daha iyi bir his yok

senin içine gömülmekten daha iyi bir yer ya da daha iyi bir his yok, Kızıl." Boynuma burnunu sürter, oradaki hassas cildi yalar ve ısırır, sonra geri çekilir ve isteksizce içimden çıkar.

Vücudum anında onun vücudunun sıcaklığını özlüyor, ama itiraz etmeden önce, elleri kalçalarımın uzanıyor ve başka bir figür önüme geçerken beni kaldırıyor.

Mallyn yatağa uzanır, penisi kaygan ve hala seğirmektedir. Annex beni tamamen kaldırır ve onun üzerine getirir.

Gözlerim arkamdaki Annex'e doğru dönünce büyüdü.

"Senin istediğin bu, değil mi, Kızıl?" Günahkar bir sırıtış yanaklarını gerer. "Her birimiz seni kraliçe gibi tapıyoruz

... Sırt üstü, diz üstü, arkadan..." Boğuk sesi kulağımı okşadı. "*Bizi tekrar tekrar istiyorsun, Red, değil mi?*" Eli bacaklarımın arasına kaydı ve kaygan kıvrımlarımın arasından geçti. Dudaklarımın yakıcı bir öpücük kondurdu, dili benimkini dolaştıktan sonra çok çabuk çekildi.

Beni Mallyn'in penisinin üzerine yerleştirir ve şeytani fısıltıları kulaklarımı ısıtırken beni yavaşça üzerine indirmeye başlar. "Al onu, Kızıl. Bana yaptığın gibi onu da tam hissettir. Bacaklarından aşağı damlayana kadar onu içten dışa yak. Hepimizi senin olarak işaretle, Kızıl."

Ben kendi kendime yukarı aşağı hareket etmeye başladığımda kalçalarımı bırakıyor, Mallyn'in elleri bana uzanıp kalçalarımı kavrarken, ben onun üzerinde yukarı aşağı kayarken ritmimi buluyorum.

"Micai..." diye inler Mallyn, elleri göğüslerime kayar, hızım artarken onları yoğurur ve sıkar, vücudum hala Annex'ten dolayı karıncalanıyor ve hassas, sözleri hala kulaklarımda çınlıyor ve beni teşvik ediyor.

Yükseliyorum, Mallyn'in bakışlarındaki ateşi izliyorum, sonra yavaşça kendimi indiriyorum. Hareketi tekrar tekrar yapıyorum, her seferinde bir homurtu ve inilti duyuyorum, Annex ve Ezra ise birkaç kıkırdama bastırıyorlar.

Mallyn'in parmakları hassas uçlarımı çimdikleyip sıkarken, kalçalarımı ileri geri sallıyorum ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkıyor. Dudaklarındaki küçük gülümseme, ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteriyor, özellikle de kalçalarını yukarı doğru kaldırıp, benim yavaş tempomu sona erdirdiğinde.

Göğüslerimi ustaca okşamaya devam ediyor, zevk dolu sarsıntılarla beni derinden sarsıyor ve ben de onun etrafında sıkılaşıyorum.

Parmak uçlarıyla meme uçlarımı alıp, itişlerinin hızına göre yuvarlayarak ve okşayarak, başka bir orgazmın hızla oluştuğunu hissediyorum.

Kalçalarımın hızını artırıyorum, doruğa ulaştığımı hissettikçe her seferinde daha sert iniyorum, hareketlerimle birlikte Mallyn'in dudaklarından küçük seksi inlemeler çıkıyor.

Sonunda, kalçalarımı bir kez daha salladığımda, gözlerimin önü yine yıldızlarla doldu, sırtım ecstasy içinde kavis yaptı ve ikimiz de boşalırken vücudum titremeye başladı.

Dördüncü orgazmım beni sarar, vücudumu jöle gibi hissettirir ve Mallyn'in göğsüne düşerim, kolları anında beni sarar ve nazikçe içimden çıkar. Elini yanağımdan aşağı doğru geçirir, gözleri sevgiyle doludur ve dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurur. "Hiç bu kadar mutlu ve huzurlu hissedebileceğime inanmamıştım..." Burnunu nazikçe burnuma sürter, gri-mavi gözleri parlar. "Sen benim mucizemsin, Micai."

O eğilip dudaklarımı tekrar ele geçirirken, sözleriyle göğsümün içinde sıcak bir şey yayılıyor, dili benim her yerimi keşfediyor, beni tamamen yutmak istiyor. Ben de geri itiyorum, dilim onun dilini sarıp onu geri alıyorum.

Elim ona uzanır, ama o geri çekilir, dudaklarım soru işareti şeklinde açılır, yüzünde yaramaz bir gülümseme belirir.

Gözlerini arkama çevirip yatakta yer açıyor, Ezra da bize katılıyor. Beni nazikçe kendine doğru çekiyor, bacaklarımı

kalçalarına dolanır, yatakta otururken vücutlarımız birbirine dolanır.

Yumuşak turkuaz gözleri benimkilerle buluştu, bakışlarındaki vaatle alt karnımda tekrar bir sıcaklık yayıldı.

Elleri aşağıya iner ve popomu kavrar, beni kendisine ve büyük penisine doğru çekerken popomu yoğurur, kaygan kıvrımlarımın arasında kayarken uyarılmasının tüm gücünü hissettirir, içimde bir kez daha ısı oluşturur.

"Ezra..."

Dudakları dudaklarıma çarparak sözlerimi keser, dili ağzımın her yerini keşfeder; dilinin her yalaması ve dönmesi beni ona daha da yaklaştırır, arzum artar ve bacaklarımın arasındaki ısı yükselir.

Bir elimi geniş omuzlarına koyarken, diğer elim bacaklarımın arasına kayarak onu tam istediğim yere yerleştiriyorum. Onu aşağı doğru iterek, ucunu içime alırken, dudaklarından seksi bir homurtu duyuyorum ve gülümsemem dudaklarıma yayılıyor.

Ama onu düzgün bir şekilde içime alıp hızlanamadan, elleri kalçalarımı kavrar, başını sallarken yanaklarında şakacı bir gülümseme belirir.

"Bu sefer değil, küçük deniz yıldızı. Bu sefer..." Tamamen içime girene kadar yukarı doğru itmeye başlar, beni lezzetli bir şekilde gerer. "Kontrolü ben ele alıyorum." Eğilir, hızını artırırken dudaklarımı tekrar ele geçirir, vücudu benimkine girerken dili ağzımı kontrol eder. Tekrar tekrar içeri girip çıkar, beşinci orgazmımı yaşatırken her santimimi ateşe verir.

Alnımda ter damlaları oluşur, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpar, bedenim bir orgazm daha peşinde koşar. *Aşağıdaki açgözlü kaltak hepsini ve daha fazlasını ister.*

Ama aniden Ezra yavaşlamaya başlar, her vuruşu acı verici bir şekilde durur ve yaklaştığını bildiğim orgazmı uzatır.

Daha hızlı hareket etmeye çalışıyorum, kalçalarımı döndürerek onu daha çabuk içime alıyorum. Ama o beni daha sıkı kavlıyor, Annex ve Mallyn'in kıkırdamasını duyduğumda dudaklarında bilmiş bir sırıtış beliriyor.

"Yeterince doyamıyor musun, Kızıl? Merak etme, birbirimizin tadını çıkarmak için önümüzde koca bir ömür var."

"Bundan sonra her gün ve her gece," diye fısıldar Ezra boğuk bir sesle kulağıma, elini göğsüme kaydırıp beni nazikçe geriye doğru eğererek.

Sonra boynumdan göğüslerime doğru öpücükler yağıdırıyor, meme ucumu ağzına alıyor ve sertleşmiş meme ucumu diliyle sarıyor, dudaklarımdan inilti çıkıyor, vücudum çok hassaslaşıyor.

O, şeytani bir gülümsemeyle yavaşça itmeye devam ederken, göğüslerimi emip ısıtır, parmaklarını ve ağzını sırayla kullanarak beni tahrik eder. Her yalama, okşama ve ısırma, sanki doğrudan kalbime ulaşıyormuş gibi hissettirir ve vücudum gerginleşirken oradaki sıcaklık yeni zirvelere ulaşır.

"Ezra... lütfen..." Bir dakika daha bekleyemeyecek kadar yalvarıyorum.

"Ne istediğini söyle, küçük denizyıldızı." Turkuaz gözleri benimkilerle buluştu, sırtımda sıcak bir şeyin yukarı aşağı kaymasını hissederken leylak rengi benekler büyüdü. "Söyle hadi," dedi, seks ve bal gibi boğuk sesi omurgamdan aşağıya doğru yuvarlandı.

"Beni boşalt..." Nefes nefeseyim. "Nefesimi kes."

Şimdiye kadar gördüğüm en seksi gülümseme dudaklarında yayılır ve hızını artırarak omzuma yumuşak öpücükler kondurur ve boynuma doğru ilerler.

Beni istediği pozisyona getirirken kalçalarımı morartacak kadar sıkı tutar, ritmini artırarak daha sert ve daha derin darbelerle ikimizi de inlemeye ve nefes nefese bırakır. Bir kez daha sert bir darbeye ikimiz de birlikte düşeriz, birbirimize sarılırken doruğa ulaşırız.

Nefesim hızlanır, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpar: o kadar güçlü bir orgazm ki, gücünden bayılacağımı hissedirim. Omurgam kavisleniyor, vücudumdaki sinirler geriliyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, hislerim dayanılmaz derecede güçlü. Ezra'nın adı dudaklarımdan ilk olarak çıkıyor, sonra Annex ve Mallyn'i çağırıyorum, ta ki hepsi birleşip ben tamamen kendimden geçene kadar.

Nefes nefeseyim, vücudum gevşemiş, Ezra'nın üzerine uzanmış, birbirimizin kollarına sarılmış olarak birlikte yatağa düşüyoruz. Titrek bir nefes dudaklarından çıkarken alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Sen çok güzelsin." Yüzümden birkaç saç telini çekip, gülümsemesi genişliyor. "Beni sana getirdilerse, yaşadığım tüm korkunç anılar ve anlar

bana seni getirdi ise, yaşamaya değerdı." Kaşları hafifçe aşağı doğru çekildi, yüzünde daha ciddi bir ifade belirdi. "Ve ne olursa olsun, seni asla terk etmeyeceğim ya da kaybetmeyeceğim, dostum." Elimi uzattım ve parmaklarımı saçlarından geçirdim, sonra yanağına doğru indirdim, sonra eğildim ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Onları yavaş, sevgi dolu ve her şeyi tüketen bir öpücükle alıyorum, ona bağımızı hatırlatıyorum.

Bize sonsuza kadar birlikte olacağımızı vaat eden bir bağ.

Hâlâ Ezra'nın üzerine uzanmış ve göğsüne yaslanmışken, yanımda her iki tarafta da bir hareket hissediyorum. Ezra isteksizce geri çekiliyor, beni yanına yatırıyor ve yanıma uzanan Mallyn ve Annex'e şakacı bir bakış atıyor.

"Senin her günün bizindir, bizim her günümüz de artık senindir. Şimdi ve sonsuza kadar, Eş." Mallyn elini yüzümde gezdirir, sonra eğilip dudaklarımı ateşli bir öpücükle öper.

"Bekle." Annex oturur, gözleri Ezra ve Mallyn arasında gidip gelir, sonra ikisine de daralır. "Ona bizim zaten Eş olduğumuzu mu söyledin?"

"Biz mi?" diye soruyorum, gözlerimi genişleterek kendimi kaldırıyorum, Annex'in gözleri anında bana dönüyor.

"Ah, *hayatta olmaz*," diye homurdanır, Ezra ve Mallyn'e öfkeyle bakar. "Ona *ikinizin* de bağlarından bahsettin, ama kardeşine bile haber vermedin mi?" Annex'in yüzünde inanamayan bir ifade belirir, sonra başını sallar.

"Hazır olduğunda ona söyleyeceğini düşündüm," diye cevaplar Ezra, omuzlarını hafifçe silker ve beni kendine doğru çeker.

"İlk günden beri hazırım, gerizekalı," diye bağırdı Annex, kaşlarını çatmış ama sesinde kötü niyet yoktu.

"O zaman bu senin sorunun, kardeşim," diye ekledi Mallyn, ağzını esneyerek kolunu bana doladı. "Bizim değil."

Annex gözlerini devirir, onların karşılıklı şakaları ve sözleri yavaş yavaş bana yerleşirken yüzünde hayal kırıklığı belirir. Annex de benim Eşim mi?

Bakışlarım ona yönelir ve gözlerimiz tekrar buluşur, birkaç saniye önceki sinirlenmesi neredeyse anında kaybolur.

"İşte burada, Red." Dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayılırken, biraz daha dik oturur, gözleri göğsüne doğru bakar ve parmakları orada bulunan küçük bir dövmeyi okşar. "Bu bizim eşimizin işareti. Sadece benim türümden olanlar ruhlarının diğer yarısını bulduklarında elde ettikleri bir şey." Gözleri bana döner, yumuşak bir gülümseme yanaklarını gerer. "Ve o sensin."

Elimi ona doğru uzatıyorum, derisinde bulunan diğer dövmelerle çevrili küçük işareti okşuyorum, sanki sadece bizim görmemiz için saklanmış gibi.

Elini göğsündeki izin üzerinde duran elim üzerine nazikçe koyar, parlak mavi gözleri beni saf sevgi ve aşk dolu bir bakışla izler. Nefesim boğazımda takılır ve içimde bir şey yerleşir.

Onunla birlikte hissettiğim her şey, ruhumun derinliklerinde kurduğumuz bağ ve o yanımdayken göğsümde hissettiğim titrek sıcaklık, şimdi her şey anlam kazanıyor.

Bunun tanıdık geldiğini biliyordum.

Ezra ve Mallyn'e dönüyorum, ikisi de bizi izlerken Annex'in ifadesini yansıtıyor. Ve içimden bir sıcaklık beni sarıyor, birer birer yan yana uzandıkça beni saran bir bütünlük hissi, yumuşak öpücükler ve hafif dokunuşlar bana daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlık veriyor.

Gözlerim kapanmaya başladı, vücudum tamamen doygun hale geldi,
eşlerim

beni çevrelerken, ruhumun her parçası yanımda yumuşakça dinlenirken, bedenim tamamen doygun hale geldi.

Bu düşünceyle dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılır.

Uykuya dalmaya başlıyorum, bir parçam *üç* eşimin yanımda olmasıyla hiç olmadığı kadar tamamlanmış hissediyor.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MICAI

Yavaşça merdivenlerden aşağı iniyorum, Mallyn'in kapüşonlu sweatshirt'ünü, erkeklerin odada benim için bıraktıkları beyaz yelek ve siyah taytın üzerine giyiyorum. Görünüşe göre, her biri odalarına birkaç kıyafet bırakmışlar, ben kalmaya karar verirsem diye.

Kapüşonu daha sıkı çekerek Mallyn'in sıcak odunsu kokusunu içime çekiyorum, ciğerlerimi doldururken beni sarmasına izin veriyorum.

Aşağıya indikçe hava biraz daha soğuktu, ama onların arasında çok sıcaktı. Ezra sağ tarafıma yapışmıştı, Annex sol tarafıma sarılmıştı ve Mallyn bir şekilde bacaklarımın arasına kıvrılmış, uyandığımda başını karnıma dayamıştı. Onların kucaklarından nasıl kurtulabildiğimi merak ediyordum.

Sanırım yaptığım tüm antrenmanların bir faydası var.

Mutfaka doğru yürürken kapüşonlu sweatshirtimin eteğini oynatıyorum, karnım bir senfoni gibi guruluyor ve dün gece yaktığım kalorileri telafi etmem için bana yalvarıyor.

Bu anı hatırlayınca yanaklarım kızarıyor. Üç partnerim olacağını hiç düşünmemiştim, üç *eşimin olacağını* ise hiç. Bu hayatta nasıl bu kadar şanslı oldum?

Mutfak kapısını açıyorum, derin kehribar rengi gözler benimkilere dönünce dudaklarım gülümsüyor. *Creed*.

Buzdolabının önünde duruyor, elinde iğrenç protein shake'lerinden biri, çıplak göğsünden küçük, parlak ter damlaları süzülüyor.

Gözlerim, onun heykel gibi göğsünden ve karın kaslarından aşağı akan küçük damlaları takip ediyor, sonra daha aşağıya, düşük bel gri eşofmanına doğru kayıyor—

Gözlerimi hızla başka yöne çeviriyorum, cildimde garip bir sıcaklık hissediyorum.

Başımı sallayıp, içinde mısır gevreği olan dolaba doğru yöneliyorum ve bir kase ile kaşık alıyorum. Kendime biraz Cocoa Krispies koyup buzdolabına doğru yöneliyorum. Ve Creed'in hala durduğu yere.

Gözleri beni izliyor, ben kaşımı kaldırıp kâsemi kaldırdığımda bakışlarında eğlence var, ona sesli olarak söylemeden açıkça hareket etmesini söylüyorum.

Ama bu aptal hiç kıpırdamıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Midem onunla bu tür oyunlar oynamak için uygun durumda değil. Birkaç dakika daha geçerse kolunu çiğneyip karın kaslarını ısırmaya başlayacağım.

Bir saniye daha geçer ve onu omzumla itip, almamı engellediği kremalı sütü kapmak üzereyim ki, o salak dudaklarını açar.

"Eğlenceli bir gece geçirdin mi?" Kaşlarını kaldırır, sabrımın azaldığını görünce dudaklarında bir sırıtiş belirir. "Öyle görünüyordu."

Sözleri beni donduracak, gözlerim büyüdü ve yanaklarım kızardı. Dün gece bizi *duymuş mu?*

Yüzümün kızarması muhtemelen pisliğin istediği tepkiydi, çünkü sırıtişi daha da genişledi.

Şu anda yüzündeki kendini beğenmiş ifade beni rahatsız ediyor.

Ama bunu belli etmeyeceğim. Dün gece, Annex, Ezra ve Mallyn ile benim aramda özel bir şey oldu. *Benim eşlerim.*

Ayrıca bundan sonra onlarla daha sık yapmayı planladığım bir şey.

O buna alışmak zorunda kalacak. Kimseye karşı kendimi tutmayacağım. Özellikle Creed'e.

Derin bir nefes alıyorum, dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirirken, düşüncelerimi bir sükunet dalgası kaplıyor. Creed'in benden üstün gelmesine izin vermeyeceğim.

"Neden?" Ona yaklaşıyorum, elim onu geçip arkasına uzanıyor, gözlerim ondan hiç ayrılmadan arkasından sütü alıyorum. "Biraz dışlanmış hissettin mi?"

Sütü mısır gevreğimin üzerine döktüm, sonra omuz silkiyerek ona uzattım. "Ama izlenmekten pek hoşlanmıyorum, o yüzden... alış buna.

"Ona hafifçe sırttım. "Bundan sonra bunu *çok* daha sık duyacaksın."

Masaya geçip bir kaşık Krispies'i ağzıma atarken, o beni izliyor ve dudaklarında yavaşça bir sırıtış beliriyor. "Öyle mi?"

Mısır gevreğimi yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Bundan sonra oturduğun yere de dikkat etmelisin. Bütün mekanı vaftiz etmeyi planlıyorum..." Kaşığımı sallayarak bütün odayı ve dışarıyı işaret ediyorum. "Spor salonu, silah odası, garaj, *her* oda..." Mutfağın açık kapısına bakıyorum. "Merdivenler de iyi görünüyor."

Bir kaşık daha mısır gevreği alıp yuttuktan sonra, onun yanında durduğu mermer tezgahı işaret ederek kaşlarımı kaldırıyorum. "Tezgah da sağlam görünüyor. Sence kaç kişi taşıyabilir?"

Bekleyip izliyorum, sırtarak mısır gevreğimi çiğniyorum, sözlerimin Kontrol Manyağı'nın vereceği tepkiyi çekmesini umuyorum.

Onun değerli mutfağında arkadaşlarıyla sevişmeyi planladığımı söylediğimde nasıl patlamaz ki? O dinlerken, sevdiği evinin her santimini dağıtırsam?

Ama umduğum tepki hiç gelmiyor. Bunun yerine, gülümsemesi daha da genişliyor, oynak, çocuksu bir ışıltı yüz hatlarını yumuşatıyor ve dudaklarından küçük bir kıkırdama dökülüyor.

Bu ses beni hazırlıksız yakaladı, dudaklarım hafifçe açılırken kaşık elimden düştü. Artık ne olduğunu bile anlamıyorum.

Gülmeye devam ederken yüz hatları yumuşar ve bir an için Creed'le her zaman ilişkilendirdiğim o kibirli ve kendini beğenmiş sözler silinir.

Gerçekten... *mutlu* görünüyor. Sanki bunca zamandır onu ağırlaştıran bir şey varmış da sonunda ondan kurtulmuş gibi.

Gözlerinin kenarlarını siler, sonra bakışları benimkilerle buluşur, gülümsemesi yavaşça kaybolurken bakışlarında daha ciddi bir ifade belirir. Nefes verir, gözleri mermer tezgaha düşer, sonra tekrar benim bakışlarımla buluşur.

"Yanılmışım." Sesi ağır ve alçak, her kelimede kehribar rengi gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor. "Sen onlar için iyisin. Benim

kardeşlerim... ve bu aile için." Creed'in yüzündeki ifade, daha önce hiç görmediğim kadar samimi görünüyor, sözleri odada yavaşça yankılanıyor. "Onlar için sadece en iyisini istedim... ama onların bunu çoktan bulduklarını görecektim kadar kördüm." Eli tezgahın üzerine düşerken, gözleri benimle masa arasında gidip geliyor. "Aile... Bu, benim hafife aldığım veya kullandığım bir kelime değil. Bu kelimeyi sadece güvendiğim insanlar için kullanırım. Yaşamak ve ölmek, öldürmek ve öldürülmek için seve seve yapacağım insanlar için. Benim ailem dediğim insanlar için her şeyi yaparım."

Beni izlerken kehribar rengi gözleri hafifçe parlıyor, bakışları yumuşuyor. "Sen de sevdiğim herkesi tüm varlığıyla korudun, Micai. Morgan için yaptıklarını... Creed başını kaldırıyor, bakışları tavana yöneliyor ve bir an kendine zaman ayırıyor. "Basit bir *'teşekkür ederim'* asla yeterli olmayacak. O gece onu kurtardığın için sana duyduğum minnettarlığın derinliğini ifade edebilecek hiçbir kelime yok. O zaman bilseydim, asla..."

Başını sallayarak bana doğru dönüyor, aramızda bir anlık sessizlik geçiyor ve sonra devam ediyor. "Hepimiz kırık bir halde bir araya geldik, Micai. Parçalar çok keskin ve kırılmıştı, düzgün bir şekilde tamir edilemezdi. Ve hepimiz bununla sorunumuz yoktu. Birbirimize sahiptik ve birlikte hayatta kalabilirdik. Birinin eksikliğini, diğeri telafi ediyordu. Güçlü ve kudretli, uğraşılmasa gereken insanlar olarak görülüyorduk. Ama bu, bazılarının kendi çıkarları için bizi kullanmaya çalışmasını engellemedi ... kadınlar da farklı değildi."

Kaşları çatılır. "İnsanların *bize* ulaşmak için seni kullanmaya veya incitmeye çalışacaklarını anlamalısın. Bizim yanımızda hayatta kalmak için sürekli mücadele edeceksin. Gelecekte her köşede düşmanlar pusuda bekliyor olacak. Bu tür bir hayatı kabul edebilir misin? Dünya bizi dışlasa ve kınasa bile bizim yanımızda durur musun?" Elini ensesine götürür. Ve konuşmaya devam ederken bakışlarında hafif bir endişe belirir. "Morgan için bunu istemezdim, bu yüzden..." Dudaklarından derin bir iç çekiş çıkar. "Bazen 'iyi' olarak görülmebilecek şeyler yapmak ve başkalarının hayal bile edemeyeceği kararlar almak zorundayız. Bu, birbirimizi ve inandığımız şeyleri korumak için yaptığımız bir şey. Sen

Bize katılmak ister misin, Micai? Ne kadar zor ve çetin olursa olsun ... bizimle kalacak mısın?"

Bunu daha önce konuşmuş ve cevabımı vermiştim. Ama onu izleyip dinlerken, durumun farklı olduğunu hissediyorum. Bana gerçekten onlara katılmamı istiyor gibi görünüyor. Arkadaşları için değil, bir bütün olarak, bir aile olarak ve birlikte bir gelecek için.

Creed bir adım yaklaşır, bakışları daha da sertleşir ve içinde okunamayan bir şey belirir. "Ve bu *biziz*. Çünkü beni ne kadar nefret etsen de, bunu ne kadar hak etsem de... Ailemi asla terk etmeyeceğim ya da yüzüstü bırakmayacağım. Onu korumak için her zaman bir şekilde yanında olacağım, bu benim gölgelerde saklanmak olsa bile."

Yavaşça bir adım daha atar, kehribar rengi gözleri tamamen benimkilere odaklanmıştır. "Görünüşe göre *kontrolcü* ve *inatçı* biriyim, bu da kolayca pes etmediğim ve istediğim şeylerden vazgeçmediğim anlamına geliyor. Ya da ailemden." Masaya ulaşır, birkaç adım uzakta durarak konuşmaya devam eder. "Ve artık sen de bunun bir parçasısın, Micai. Beni istediğin kadar nefret edebilirsin, ama söz veriyorum... Bundan sonra *onları* koruduğun gibi seni de koruyacağım. Başından beri yapmam gerektiği gibi arkanda olacağım. Ve kimse seni bir daha incitmeyecek."

Creed'in yüzündeki ifade boğazıma bir düğüm atıyor; görmemesi gereken şeyleri gördüğünü ve az önce söylediği her kelimeyi yerine getirmek için içten bir kararlılıkla dolu olduğunu gösteriyor.

Ayrıca beni tamamen kendilerinden biri olarak kabul ettiğini söylüyor. Ve nedense, bu benim için düşündüğümden daha fazla anlam ifade ediyor.

Boğazımdaki yumruyu temizleyip Creed'in bakışlarına tekrar karşılık veriyorum. "Senden nefret ettiğimi hiç söylemedim, Creed."

Masadan kalkıp, yarısı yenmiş mısır gevreği kasemi bırakarak ona doğru bir adım attım. "Söylediklerinin beni incitmesinden nefret ediyorum. Bazı davranışlarının beni bir şekilde etkilemesinden nefret ediyorum. Ve beni ailen için yeterince iyi bulmamanı nefret ediyorum. Ama en çok da, bana yaptığın ve söylediğin tüm o pislikler için senden *düzgün bir şekilde* nefret edemememi nefret ediyorum... ve inan bana, denedim."

Creed beni izlerken dudaklarımdan bir iç çekiş kaçar. "Ama *senden* nefret etmiyorum, Creed..." Dudaklarım hafifçe kıvrılır. "Sadece o güzel yüzünü her gülümsediğinde... ya da nefes aldığı anda yumruklamak istiyorum." Omuz silkiyorum. "Ama eminim bunu ringde birkaç *düzine* raunt, birkaç mor göz ve birkaç kırık kaburga ile halledebiliriz... senin için tabii."

Creed koyu kaşlarını kaldırıp dudaklarını gerginleştirmek isteyen gülümsemeyi bastırmaya çalışırken, benim gülümsemem genişliyor. "Beni güzel buluyor musun, Micai?"

Gülünç bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Tek duyduğun bu mu?"

"Oh, geri kalanını da duydum..." Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme yayılırken, yavaşça bir adım yaklaşır, artık aramızda sadece birkaç santim vardır. "Görünüşe göre ringde benimle çok zaman geçirmeyi planlıyorsun. Çok sevimli bir tehdit. Sanırım senin planladığından daha çok keyif alacağım."

Sevimli mi?

Ve işte yine... her zamanki pislik hali geri dönmüş. Kafamı sallıyorum. "Benim için sorun yok..."

Creeds elini kaldırarak sözümü keser, kaşlarını çatıp mutfak kapısına doğru bakışlarını daraltır. Kendini düzeltir, yüzünde küçük bir somurtkanlık belirir. "Biri var burada."

Kapıya doğru bakıyorum, onun bakışını takip ediyorum ama hiçbir şey görmüyorum. Duyularımı keskinleştiriyorum, etrafta kimse var mı diye dinliyorum ama koridorda ya da üst katta hiçbir şey duymuyorum.

Creed'e doğru dönünce, gözlerimin etrafındaki kırıksıklıklar düzelirken bakışlarımız buluştu. "Mezbahayı büyüyle koruma altına aldım. Seni kalıcı bağlantıya eklemem gerekecek. Büyü sayesinde, biri mezbahaya girdiğinde bunu hissedebileceksin." Gözlerini kısarak kapıya doğru döner. "Son saldırıdan sonra, burası restore edilip yeniden inşa edilirken bunu ayarlattım. Uygun runeye sahip olmayanlar veya bizim ortak onayımız olmadan kimse mezbahaya giremez. Isaiah ve o öğretmen geçici geçiş iznine sahipler, ancak büyük mezbaha eğitim alanıyla sınırlılar."

Ona daha fazla soru sormadan, tezgahın bir granola bar alır ve mutfak kapısına doğru yürümeye başlar. "Sen giyinirken ben Isaiah mı yoksa sarışın mı diye bakacağım."

Kıyafetlerime bakarken kaşlarımı çatıyorum. "*Ben* giyindim."

Ona bakıp giydiğim kapüşonlu sweatshirt ve taytımı işaret ettim.

Taytlar spor kıyafetlerimden biraz daha açık renk olabilir, ama neyi var ki?

Creed kapıda durur, başını sallar ve bana granola barını atar. "Onu ye ve spor salonunda Ezra'nın sana aldığı spor kıyafetlerini al. Onlarla daha rahat hareket edebilirsin."

Tek kelime etmeden ve arkasına bakmadan kapıdan çıkar. *Her zamanki Creed.*

Elimdeki çikolatayı açıp bir ısırık aldıktan sonra mutfaktan çıkıp spor salonuna doğru yola koyulurken dudaklarımdan bir alaycı gülümseme kaçıyor.

Belki Isaiah'ı bugün Creed ile antrenman yapmama izin vermesi için ikna edebilirim?

Ve o mor gözlere bir başlangıç yapabilirim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GADRIEL

Mezbahaya ve Micai'yi eğitmek için kullanılan alana girer girmez spor çantalarımı yere bırakıyorum. O gün kullanmayı planladığım silahları hazırlarken etrafa göz gezdiriyorum. Oda biraz eski ve bazı yerleri bakımsız görünüyor ama şimdiye kadar Micai ile antrenman yapmak ve dövüşmek için mükemmeldi. *O da burada oldukça rahat görünüyor.*

Hançerlerimi ve küçük çivili topuzumu çıkarıp yakındaki bir masanın üzerine koydum. Ezra tarafından buraya getirildiğimden beri aklımda birçok soru belirdi ve her geçen gün daha da artıyor.

Ancak bir anlaşma yapıldı ve ben sözümün eri biriyim. Özellikle Micai'ye yardım etmek için daha fazla kurcalamayacağım. Onunla tekrar dövüşebilmek ve gücünün burada gelişmesini izlemek benim için yeterli.

Micai, ilk gün antrenmana başladığımızda bana yeni yeteneğini gösterdi. Bileklerindeki izlerden o siyah bıçakları çıkarmasını izlemek... beni tamamen hayrete düşürdü ve suskun bıraktı. Daha önce böyle bir yetenek görmemiştim. *Ve çoğu kişiden daha fazla şey bildiğimi sanıyordum.*

Onları izledikçe, bu garip ve mucizevi yetenek Micai'ye çok yakışıyor gibi görünüyordu. Her geçen gün onları kullanma konusunda daha da güçleniyor ve onlarla bir tür içsel bağ kurmuş gibi görünüyor.

Bir savaşçı için bu mükemmel bir yetenek. Ve Micai tam anlamıyla bir savaşçı.

Silahlarımı düzenlemeye devam ederken dudaklarımdan küçük bir iç çekiş kaçıyor, zihnim dün sabah dekanın odasındaki Micai'ye gidiyor.

O, benim fark ettiğimden çok daha fazlasını yaşamıştı: izole edilmiş, dışlanmış, taciz edilmiş ve akranları olması gereken insanlar tarafından saldırıya uğramıştı. Akademi, çoğu öğrenci için bağlantılar kurup anılar biriktirmek için bir yerdi, ama bu... Micai'nin çektiği acılar...

...

Boğazımda bir yumru oluşur. Keşke bunu daha önce fark etseydim. Onu bulduğum gece, onun isteğine aykırı olsa bile bir şeyler yapmalıydım.

Onun *acı* çektiğini bilseydim daha önce yardım ederdim — *ne yapmam gerekirse gereksin*, onu korurdum. Adım, öğretim üyesi olmam, araştırmam ve her şey canı cehenneme ... O acı çekiyorsa, bunların hiçbir anlamı yok.

Çantamdan çıkardığım uzun kılıcı elimde sıkıca tutuyorum, cildime değen soğuk metal zihnimi biraz sakinleştiriyor ve karanlık düşüncelerimi gölgeliyor.

Micai'yi ihtiyacı olan her şekilde koruyacağım; kalkan ya da kılıç, onun emrinde olacağım. Onun tekrar acı çekmesine izin vermeyeceğim.

Ayak sesleri beni düşüncelerimden koparır ve geniş alana giren koyu saçlı bir çocuğa doğru dönerim. Sanırım adı Creed.

Bana doğru ilerlerken, yüzünde hafif bir somurtkanlık ile ona kısa bir selam veriyorum. Beni sevmediğinden mi, yoksa bu onun normal ifadesi mi, emin değilim, çünkü tanıştığımızdan beri yüzünde başka bir duygu görmedim. Ama görünüşe göre, ikisi de biraz var gibi.

"Micai yakında burada olacak." Elimde tuttuğum kılıcı dikkatle inceliyor. Kollarını kavuşturuyor ve beni izlemeye devam ederken sert bir duruş sergiliyor.

Kılıcı yere bırakmadan önce başımı salladım ve onun geldiği kapıya bakarak Micai'nin gelmesini bekledim.

Aramızdaki sessizlik, o tekrar konuşmaya karar verene kadar devam eder.

"Bütün bunlardan tam olarak ne kazanıyorsun?" Bana düşmanca bakıyor, düşmanlığı dalgalar halinde yayılıyor. "Sadece bir öğrenciye yardım etmek için hafta sonlarını ve kişisel zamanını feda edemezsin. Öyleyse, nedir bu?"

Beni sevmediği ve bana güvenmediği açık. Ve bunu bir dereceye kadar anlayabiliyorum. Birbirimizi tanımıyoruz. *Güven inşa etmek de zaman alır.*

zaman alır.

Beni sevmediğini ve gizli niyetlerden korktuğunu açıkça belli etti.

Eğer rollerimiz tersine dönseydi, tanımadığım birinin evime girip ailemin etrafında dolaşmasına bu kadar hoşgörülü davranır mıydım?

Kafamı sallıyorum. Muhtemelen onun şu anda olduğu kadar temkinli davranırdım.

Yine onun karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ya bu kadar basitse?" Ona samimi olduğumu göstermek için ses tonumu ve ifademi hafif tutmaya çalışıyorum. "Ben sadece Micaî'ye yardım etmek için buradayım."

Micaî'ye asla zarar vermem. Ve bu, onun yanında oldukları sürece onlara da geçerli. Onların dünyada kendilerine ait bir yer yarattıklarını ve Micaî'nin bu adamları partnerleri olarak kabul ettiğini görebiliyorum.

Bu düşünceyle göğsümde küçük bir ürperti hissettim, ama onu bastırdım. *Micaî güvende ve mutlu.*

Son zamanlarda burada onunla antrenman yaparken, onu hiç olmadığı kadar çok gülümserken gördüm. Burada olmak onu mutlu ediyorsa

...*onlar* onu mutlu ediyorsa, o zaman önemli olan tek şey budur.

Eğer bir şekilde onun yanında kalıp ona yardım edebilirsem, sadece bir arkadaş olarak bile olsa, zamanla kendi huzurumu da bulabileceğime inanıyorum.

"Sadece ona 'yardım etmek' için mi?" Sesi daha da keskinleşir ve bakışları kararır. "Karşılığında hiçbir şey almadan, *özverili bir* şekilde öğrencilerine yardım etmek isteyen bir öğretmenle hiç karşılaşmadım."

Bana karşı gösterdiği ısrarlı düşmanlığı hiç hoş bulmuyorum. Bir kısmını anlasam da, bu her darbeyi isteyerek kabul edeceğim anlamına gelmez.

"Biz varız... ama olması gerektiği kadar çok değiliz." Onun karanlık, sorgulayan bakışlarına karşılık vererek devam ediyorum. "Ama Micaî'ye yardım etme konusundaki samimiyetimin gerçek olup olmadığına karar vermek sana düşmez, Creed. Bu Micaî'nin kararı."

Sözlerimle gözleri daha da kısılr, elleri yanlarında yumruk haline gelir. Sanırım tartışmak için ağzını açar, ama onu kesip devam ederim.

"Ve senin onayın olsun ya da olmasın ona yardım edeceğim. O beni burada istediği sürece *ve izin verildiği sürece*, ona yardım etmek için burada kalacağım

gücünü tam potansiyeline ulaştırmasına yardım edeceğim. Ve gelecekte hiçbir düşmanın onu alt etmemesini sağlayacağım."

Creed bana sert bir bakış attığında atmosfer ağırlaşır ve gerginleşir. Dudakları tekrar açılır, tam o sırada özel odalarının büyük kapıları açılır ve Micai içeri girer. Giydiği dar gri spor tişörtünün uzun kollarını düzeltir, sonra elini eşleşen taytına doğru indirir.

İçeriye birkaç adım daha attıktan sonra bakışları sonunda benimkilerle buluştu ve gülümsemesinin genişlediğini gördüm. Benim varlığımdan duyduğu mutlulukla yüzünde beliren ifade, içimi ısıttı.

Sonra bakışları Creed'e yönelir ve hızla daralır, gülümsemesi kaybolur ve bize doğru gelirken gözleri benimle Creed arasında gidip gelir. *Havadaki düşmanlığı hissetmiş olabilir mi?*

"Kaçırdığım bir şey mi var?" diye sorar, yumuşak yüz hatlarını gerçek bir merak ifadesi kaplar. "Bir şey mi oldu?"

Creed, sert bir sesle cevap vermeden önce bir anlık sessizlik geçer. "Hiçbir şey. Eğitiminize başlayın. Ben sonra gelirim." Bana son bir kez baktıktan sonra dönüp gider. Micai herhangi bir cevap vermeden, Creed odanın diğer ucuna geçer ve Micai'nin geldiği kapıdan dışarı çıkar.

"Ne büyük bir sopa kışına girmiş böyle?" diye mırıldanır, sonra sözlerinin farkına vararak hızla arkasını döner. "O... *Pardon.*"

"Özür dileme." Başımı sallarım, dudaklarımdan içten bir gülümseme süzülür. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Sözlerime küçük bir kahkaha atarak gülümser.

Dönüp, *onun en sevdiği* bir çift elf hançeri alıyorum ve birini ona atarken, diğerini kendime alıyorum. "Önce ısınalım, olur mu?"

Derin mavi gözlerinde heyecan kıvılcımı parıldarken, pozisyonunu alır ve elf hançerini ellerinde ustaca çevirip sıkıca kavrar. Gözlerini bana dikip, vücudumu baştan aşağı süzer, rakibi olarak beni dikkatle izlerken, ben yavaşça ona yaklaşmaya başlarım.

Aniden bana doğru koşar, bıçağı benimkine çarparak şiddetle saldırır. Ben kaçar ve karşı saldırıya geçerim, etrafımızdaki geniş alanda ileri geri hareket ederken hiç durmam.

Onun sağ tarafına bir saldırı yapıyormuş gibi yapıp son anda sol tarafını hedef alarak onu hazırlıksız yakalamaya çalışıyorum. Ancak Micai büyük bir uyumla tepki veriyor, saldırıyı kolaylıkla atlatıp dönerek bana doğru kendi saldırısını başlatıyor. *Ben de zar zor engelliyorum.*

Bana yönelttiği her saldırı bir öncekinden daha isabetli ve kusursuz. Her hareketimi eskisinden daha iyi okuyor, savunurken sorunsuz bir şekilde strateji geliştiriyor. Son birkaç antrenman seansında gösterdiği gelişme muazzam. Artık kendi başına bir usta.

İkimiz de kendi ritmimize ve dünyamıza kapılırken, zaman kayboluyor, sadece onunla birlikteyken hissettiğim bir coşku ve heyecan beni sarıyor. Her şey kayboluyor, sadece onun esnek figürü beni çevreliyor ve sadece onun derin mavi gözleri beni onunla birlikte ileri geri çekiyor.

Dönerek, onun bir başka saldırısından kıl payı kurtuluyorum. Söz konusu saldırı, ondan uzaklaşırken sağ tarafımdaki saçlarımdan bir santim kadar koparıyor.

Karşı saldırı yaparken bir yerlerden boğuk bir kahkaha duyuyorum. Yerden sıçrayarak, bana yönelik ikinci saldırıyı atlatırken onun üzerinde bir takla atıyorum ve hızla onun arkasına iniyorum, kılıcım onun boynuna doğrultulmuş durumda.

Döndüğünde mavi gözleri benimkilerle buluşur, vücudumun aşağısına, göğsüme doğru bakarken gözlerinde parlak bir ışıltı belirir... kendi kılıcının bulunduğu yere.

Gülümsemem genişliyor. Biz eşit güçteyiz.

Her dövüşümüzde, kendi klanımdakiler dahil, diğer dövüşçülerden daha fazla heyecan ve saygı duyuyorum.

Onu derinlemesine seyre diyorum, kalbim göğsümde yüksek sesle atarken o mavi gözlere daha da dalıyorum. Birbirimize bakıyoruz, güzel pembe bir renk onun yumuşak yanaklarını boyarken, başka hiçbir şey yokmuş gibi.

Aniden, yüksek bir alkış sesi odayı doldurur ve izleyicilerimizin olduğunu fark ederek kendi küçük dünyamızdan geri döneriz.

Creed, Ezra ve Micai'nin diğerk iki ortağı odanın bir köşesinde duruyorlar, gözleri bizi dikkatle izliyor.

Micai başını salladıktan sonra onlara dönerek her birine sıcak bir gülümseme attı. Bu hareket, odada yayılan sessizliği anında bozdu.

Uzun boylu, dövmeli partner Micai'ye doğru yürür, kolunu onun omzuna dolayarak onu kendine çeker ve öper.

Micai'nin yumuşak gözleri hemen kapanır ve serbest elini onun göğsüne koyar. Onun kucaklamasına yaslanırken dudaklarından küçük bir memnuniyet mırıldanması çıkar.

Bu hareket, onların rahatlığını ve sevgisini izlerken kalbimi sıkıca sıkıştırır ve içimde asla gerçekleşemeyeceğini bildiğim bir özlem oluşur.

"Harikaydın, Kızıl." Geri çekilirken gülümser, gözlerinde şefkatli bir bakış vardır. "Onu neredeyse avucunun içine almıştın."

"Annex," diye azarladı Micai, onun kelime seçimine gözlerini devirerek. "Sana ne demeliyim?" diye sordu *Annex*, bana dönerek, gülümsemesi genişlerken sesinde hafif alaycı bir tonla sorar. "Öğretmen? Eğitimci V? Ya da belki *yaşlı adam*?"

Micai, Ezra gülmesini bastırmaya çalışırken garip, boğuk bir ses çıkarır. Ama ben alınmam, aksine onun kelime seçimini eğlenceli bulurum.

Annex bana doğru bir adım attı, partnerinin yanında benim varlığımdan dolayı hareketlerinde hiçbir kötülük ya da gizli düşmanlık yoktu - ki bu, buraya ilk getirildiğimde kesinlikle vardı. Sözleri alaycı görünüyordu ama neredeyse şakacı bir şekilde.

Annex'in yaramaz bakışları benimkilerle buluştuğunda, kaşlarımı kaldırıp dudaklarımda hafif bir gülümseme belirir. "Bana Gadriel de."

Ezra ve Micai'nin beyaz saçlı ortağı Micai'nin yanına giderken, Annex bana bir adım daha yaklaşır. Elimde tuttuğum kılıcı inceler, beni izlerken yüzünde gerçek bir ilgi ifadesi belirir.

"Fena değildin," diye düşünür. "Kızıl kadar iyi değildin, ama ... seni neden yanında tuttuğunu anlayabiliyorum."

Micai hançerimi bana atmadan önce dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçar ve ben de çantama doğru ilerleyerek ikisini de

Annex beni takip eder, bugün antrenman için çantamın içine ve etrafına koyduğum silahları görünce gözleri parlar. Küçük bir Kotal'ı gösterir, insanlara ait shuriken'e benzeyen metal bir elf silahıdır. İki ucu keskin, kavisli bir bıçaktır, shuriken'in iki katı büyüklüğündedir ve birbirine bağlanmış iki alev gibi görünür. Ortasında elf yazısı vardır, bıçak ise sadece benim memleketimde üretilen özel bir yeşil metalden yapılmıştır.

"O nedir?" diye sorar, parmaklarını yanlarında esnetirken yüzünde heyecan dolu bir ifade belirir.

Kotal'ı alıp ona uzattım. "Bu, gizli öldürmeler için yapılmış özel bir elf kılıcıdır. Taşımak ve saklamak kolaydır ve eti ve kemiği tereyağı gibi kesen bir metalden yapılmıştır."

Gözleri büyür, dudaklarında neşeli bir gülümseme belirir ve Kotal'ı elinde çevirir.

"Kemikleri delip geçer mi?" Parlak gözleri benimkilere bakar. "Bu çok havalı." Çantama doğru bakar. "Orada başka ne var?"

Ona getirdiğim birkaç parçayı gösteririm, her birini ve savaşta etkinliklerini tartışırken heyecanı artar.

Silahlara büyük bir saygı ve ilgi duyuyor gibi görünüyor, onun yaşındaki birinin bilmesini beklemeyeceğim bazı eski parçalar hakkında bilgi sahibi.

Sonra ailemin yadigarı olan Avian'ı işaret ederek uzun kılıç hakkında soru sorar.

"Bu, yüzyıllar önce dövülmüş ve Valor Klanı tarafından nesilden nesile aktarılan bir elf kılıcı." Onu işaret ediyorum. "Sadece Valor kanı taşıyanlar veya bağlanmış olanlar onun ağırlığını taşıyabilir."

"Gizemli." Başını sallar, bakışlarında küçük bir ışıltı belirir. "Ama en iyi kılıçlar en gizemli olanlardır."

Onu durduramadan, eli kılıca uzanır. Parmak uçları metale dokunur dokunmaz, büyük beyaz bir statik elektrik kılıcı sarar ve koluna doğru hızla yayılır.

Vücudu kaskatı kesilir, gözleri büyür ve dudaklarından boğuk bir acı sesi çıkar. Geriye düşer, Avian'ı yere bırakır ve statik elektriğin vücudunda ilerlemesini durdurur.

Annex'e uzanıp onu yakaladım ve Micai ve diğerleri koşarak gelmeden önce onun yere düşmesini engelledim.

"Ne oldu böyle?" diye bağıırır Creed, bana öfkeyle bakarken öfkesi dalgalar halinde yayılır.

"... benim... hatam..." diye dişlerini sıkarak söylüyor Annex, Micai'nin yanındaki beyaz saçlı çocuk boğuk bir kahkaha atarken, dudaklarında küçük, sert bir gülümseme beliriyor.

"Mallyn!" diye azarladı Micai, Annex'in diğer tarafına oturup parmaklarını onun yanağına sürerken, endişeyle kaşlarını çatıyordu.

"Sadece biraz statik elektrik." Mallyn omuz silerken, Ezra'nın yanındaki sırtışı daha da büyür. "Daha kötüsünü de gördü."

"O haklı, Micai," diye ekler Ezra. "Ve sen bile kabul etmelisin ki" — elini ağzına kapatarak kahkahasını bastırmaya çalışır — "onun aşağı düşmesi ve Gadriel'in onu tehlikede olan bir kız gibi yakalaması ... çok komikti." Sonunda kahkahasını bastıramadan devam eder. "Keşke hepsini kameraya çekebilseydim."

"Zaten zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum," diye gülüyor Mallyn, Creed ise büyüyen gülümsemesini saklamak için yana dönüyor.

"Göt... delikleri," diyor Annex sert yüz hatlarıyla, sonra titrek bir şekilde elini kaldırıp onlara orta parmağını gösteriyor.

Micai'nin kahkahası patlar, yumuşak ve neşeli sesi hepimizi onun neşesine çeker, atmosfer gerçekten sıcak hissettirir. *Ve bir aile gibi.*

Creed'in telefonu aniden çalar, gözleri arayanı gördüğünde kısıılır. Bir adım geri çekilir ve *Erving* adında birine cevap verir.

Onun adı geçince grup aniden sessizleşir, Creed'in konuşmasını dikkatle dinlerken ortam soğur. Her birinin ciddi ifadesini görünce benim kulaklarım bile dikilir.

Bu, sakladıkları sırlarla bir ilgisi olabilir mi? Ve Micai neden bu kadar sıkı antrenman yapıyor?

Creed, *Erving* adındaki bu kişiyle araştırdığı bir konu hakkında konuşur ve ona "kısa ve en önemli kısımlara odaklan" der.

Sabır, onun asla öğrenemeyeceği bir erdem gibi görünüyor.

Erving, eski parşömen parçalarında tekrar tekrar geçen iki kelimeden birini nihayet çevirebildiğini söylüyor.

Eski parşömenlerden bahsedilince kaşlarım çatılır.

Erving, metnin tamamını okuyabilecek birini bulmuş olabileceğini, ancak bunun çok zor olduğunu ve bu kişiyle iletişime geçmenin zor olabileceğini, ama yine de isterlerse deneyebileceğini söyler.

Creed, çevirebildiği kelimenin ne olduğunu sormadan önce ona onay verir.

O metni okur ve gözlerim büyür, tanıdık kelimenin telaffuzuyla içimi bir ürperti kaplar. Uzun zaman önce kaybolmuş ... ve bunun iyi bir nedeni var.

Micai'nin gözleri benimkilerle buluşur, yüzümdeki endişeli ifadeyi fark edince gözlerini kısar. "Bir sorun mu var, Gadriel?"

Creed'in araması sona ererken odadaki herkese tek tek bakıyorum, sonra onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Neden hepiniz *Domynion*'ları araştırıyorsunuz?"

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

MICAI

Gadriel'in sözleriyle oda sessizliğe büründü, hepimiz ona döndük. O da bizim gibi Creed'in Erving ile konuşmasını duymuştu, ama o kelimeyi nereden biliyordu? Ve neden yüzündeki ifade bana bu konu hakkında konuşmak istemediğini söylüyordu?

"Domynions mı?" diye sorar Ezra, gözleri Gadriel'den Creed'e kayar. "Ne demek istiyorsun?"

Creed, Gadriel'e bakarak gözlerini kısar. "O kelimeyi biliyor musun?" Bir adım öne çıkar. "*Nasıl?*"

Gadriel bir saniye tereddüt eder, her birine bakarak beni arar. Kaşları çatılır, dudaklarından küçük bir iç çekiş çıkar, sonra şüpheli bakışları daha da kararan Creed'e döner.

"Bu kelimeyi geçmişte yaşlı elementaller ve ruhlar tarafından birkaç kez duymuştum." Elini yüzünde gezdirir. "Onlar bu kelimeyi fısıldayarak söylerler, dudaklarından çıkan sesinden bile nefret ederler."

"Bize ne anlama geldiğini söyle," der Creed, vücudu gergin bir şekilde kollarını yavaşça kavuşturur. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bundan daha fazlasını biliyorsun."

"Bu bir şey değil, bir *kimdir*," diyor Gadriel, yüzünde temkinli bir ifade belirirken sesi alçalıyor. "Uzun zaman önce var olan bir klandı. Artık yok olan ve bunun iyi bir nedeni var." Kafasını sallıyor. "Ben sadece biraz biliyorum. Ruhlar aracılığıyla aktarılan ve zamanla saklanan şeyler; küçük fısıltılar... ama fazla değil."

"Element ruhları..." Ezra başını sallar, yüzünde düşünceli bir ifade belirir. "Elflerin, hala var olan en eski süper varlıklar olduğu söylenir

ve 'doğa ile bir' oldukları söylenir." Creed'e bakar. "Hala var olan elementallerle iletişim kurabileceklerini düşünmek çok da abartılı değil."

"Sadece biraz ve sadece *onlar* istediğinde," diye devam eder Gadriel, yüzünde sert bir ifade belirir. "Zaman da onların dünyasında farklı akar ve bazı kısıtlamalar vardır. Denge korunmalıdır."

Göğsümde bir duygu fırtınası kopar. Bulabildiğimiz her şeyi araştırdık, her birimiz kendi bağlantılarımızı defalarca tarayarak The Facility, *bu klan* hakkında bilgi topladık.

Ama elimizdeki tek ipucu Erving'in parşömeni ve Seria'ydı. Başka bir şey bulmak için çok uğraştık.

Ve şimdi sadece bir isim değil, Gadriel de onları tanıyor olabilir mi? Bu nasıl mümkün olabilir? Sonunda bazı cevaplar alacak mıyız?

Bu düşünceyle ellerimi yanlarımda yumruk haline getirip kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Onları aradığımız süre boyunca elde ettiğimiz en fazla bilgi bu. Ve The Facility hakkında daha önce bildiğimden daha fazlası.

Onlar kayıp bir klandılar... *Domynionlar*.

Gözlerim ona doğru kayıyor. Belki Gadriel bize yardım edebilir?

"Bildiğin her şeyi anlat." Creed, Gadriel'e doğru bir adım atar, sesi soğuk ve keskindir. "Bu klan, *Domynions* hakkında bildiğin her ayrıntıyı. Hepsine ihtiyacımız var."

Gadriel'in kaşları çatılır, yeşil gözlerinde sorgulayan bir bakış belirir. "Neden?"

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Çünkü bu..."

"Micai." Creed sözümü keser, alçak ve karanlık ses tonuyla devam etmemem için uyarıda bulunur.

Kaşlarımı çatarak ona dönüyorum. Gadriel ihtiyacımız olan bilgilere sahip olabilir. Başka hiçbir yerde bir şey bulamadık. Neden beni durduruyor?

Bakışlarım Creed'inkilerle buluştu. *Ah*. Güven sorunları.

Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor. Artık daha iyi anlıyorum. O sadece halkını korumak istiyor. Ve sadece yakın çevresindekilere güveniyor.

Ama *ben* Gadriel'e güveniyorum. İçimdeki her şey bana bu konuda ona güvenilebileceğimi söylüyor.

Eğer Domynion Klanı'nı ve onların Tesis'in kökeni olduğunu biliyorsa... o zaman onun yardımını kabul etmek için biraz dürüst olmamız gerekmez mi?

Creed'in bakışlarına karşılık veriyorum. "Bunu sevmediğini biliyorum, ama Gadriel'e güveniyorum. O bizi ihanet etmez..."

Creed alaycı bir şekilde güler ve ben bir adım yaklaşıyorum, dudaklarım kıvrılır. "Senin bir parçanın, *ne kadar derinlerde olursa olsun*, onun da güvenilir olduğunu düşündüğünü biliyorum." Gadriel'e kısa bir bakış atarım. "Aksi takdirde, onu mezbahaya sokmazdın." Creed çenesini sıkarken, ben kaşlarımı kaldırır ve dudaklarım gülümser.

"Karşılığında bir şey vermeden bir şey almayı da bekleyemeyiz." Ezra yanıma gelir. "Tüm bağlantılarımızı tüketiyoruz ve hiçbir şey bulamıyoruz, Creed. O bize yardımcı *olabilir*, sadece küçük bir bilgi olsa bile. Şu anda sahip olduğumuzdan daha fazla olacaktır." Ezra yorgun bir nefes alır ve Gadriel'in sabit bakışlarıyla karşılaşır. "Ayrıca onun bizi ihanet edeceğini de sanmıyorum..."

"Bunu kesin olarak bilemezsin," diye Creed dişlerini sıkarak, Ezra ile benim aramda bakışlarını gezdirir.

"Şey..." Annex yavaşça Gadriel'e doğru yaklaşır, dudaklarında muzip bir gülümseme belirir. "Benim oyum da ona." Gadriel'in sırtına bir şaplak atar. "Gal'in bizim sırlarımızı başkalarına anlatmayacağından neredeyse eminim. Oldukça saygılı birine benziyor."

"Gal mi?" diye sordu Gadriel, Annex'in sözleriyle yeşil gözleri büyüdü.

"Evet, senin adın bu," dedi Annex, sanki bu gerçekten Gadriel'in doğumda verilen adymış gibi.

Gadriel'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirir ve hafif bir mırıldanma çıkar. "*Sanırım öyle.*"

Annex daha sonra Creed'in yanına doğru yürüdü. "Gal'in ayrıca bir sürü silahı var, hepsi de mükemmel durumda." Silahlarla dolu masayı ve çantasını işaret etti. "Belli ki onlara iyi bakıyor ve silahlarını bu kadar önemseyen biri kötü bir insan olamaz."

Annex'in düşünce tarzı dudaklarıma küçük bir gülümseme kondurur.

"Bir seri katil de silahlarını takdir ederdi," diye düşünür Mallyn, tüm bakışlarımızı üzerine çekerek. "Sadece gerçekleri söylüyorum." Gözlerimizin fal taşı gibi açıldığını fark edince omuz silkiyor. "Micaî'nin kararını güveniyorum." Bana küçük bir gülümseme atıyor, sonra Gadriel'e bakıyor. "Ve eğer yaramazlık yaparsa... Onu canavarıma bırakırım." Gözleri maviye dönüyor, dudaklarında daha karanlık bir gülümseme beliriyor.

Annex, dirseğini Creed'in omzuna dayayarak kıkırdar. "Merak etme, Creed. En kötü ihtimalle, onu Mallyn'in kurduna yem ederiz. Ya da Micaî'nin atış talimi için onu et kalkanı olarak kullanabilirim. İkisi de olur."

Kafamı salladım, Gadriel'e baktım ve dudaklarında büyüyen gülümsemeyi fark ettim. Bu tehditlerin hiçbirisi onu en ufak bir şekilde rahatsız etmiyor gibiydi; aksine, hepsi onu eğlendiriyor gibiydi.

"Bunların hangisi güven verici?" diye iç geçirir Creed, odadaki herkese sert bir bakış atarak.

"Seni sakinleştirmeye çalışmıyorum, kardeşim." Annex omuz silkiyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Zaten oy çokluğuyla reddedildin ve biz en azından bir demokrasi ülkesinde yaşıyoruz." Creed'in kulağına biraz daha yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Ama bizi geçersiz kılmaya çalıştığın son kararı hatırlamaya çalışmalısın..." Annex kısa bir süre bana bakıp sonra kendini düzeltir. "Bazen dizginleri bırakıp, düşersen ya da batırırsan etrafındaki insanların seni yakalayacağına güvenmelisin. Biz bir aileyiz. Yani, her şey mahvolrsa bile, en azından birlikte olacağız."

Annex Creed'e daha da yaklaşır, sesi fısıltı kadar alçaktır. "Ayrıca, yaşlı elf'in oldukça havalı eşyaları var..." Gözleri Gadriel'e doğru kayar. "Onu biraz daha uzun süre yanımızda tutmak, onları çalma şansımın artması anlamına geliyor."

Gadriel'in kaşlarını Annex'e doğru kaldırmasını izlerken dudaklarımdan bir kıkırdama çıkar. "Elbette *deneyebilirsin*."

Annex, Gadriel'in sözleriyle sinsî bir gülümseme yaydı, ikisi arasında şakacı bir meydan okuma başladı.

"Haftaya yapılacak Savunma sınavında başka bir müttefikin olması da yardımcı olabilir." Ezra iç çekerek elini ensesine götürdü. "Şu ana kadar akademideki performansımıza bakılırsa, başka bir

saldırı daha çıkabilir. İşler yine kötüye giderse, güvenebileceğimiz bir öğretim üyesi olması büyük bir avantaj olabilir. Akademi en güvenli yer değil ve Micai'nin başka bir saldırıdan kendini savunmak zorunda kalmasını görmek istemiyorum."

Gadriel gözlerini kocaman açarak bana doğru döner. "*Başka* bir saldırı mı? Ne demek istiyor, Micai?" Bana bir adım yaklaşır, yüzündeki her çizgide endişe belirir. "Neden saldırıya uğradın?"

Creed'e dönüyorum. Diğer herkes kabul etti, ama ben bu konuda onunla tartışmak istemiyorum. Burası onun evi ve ailesi de burada, bu konuda oybirliği olması gerekiyor.

Oda içinde göz gezdirip tekrar iç çeker. "Peki." Gadriel'e döner. "Ama önce senin bildiklerini öğrenmemiz lazım. Bu konuda taviz vermeyeceğim."

Gadriel'e hafifçe başımı sallayarak, ona yakında her şeyi anlatacağımı garanti ediyorum. Creed'in pes etmesi zaten büyük bir olay. Daha fazla zorlamayacağım.

Gadriel başını sallar ve elini çenesine götürür. "Dediğim gibi, bu bilgi yüzyıllar boyunca fısıltılarla aktarıldı. İnsanlar, *hatta doğaüstü varlıklar bile*, özenle gömülmüş tarihi unuturlar. Ama ruhlar unutmaz." Gadriel odaya bakınır ve gözleri bana takılır. "Domynionlar, dokuz klan 'asil kanlar' olarak bilinmeye başlamadan önce var olan bir klandı."

Çocukken bize kurucu dokuz klan, yani "asil kanlar" hakkında bilgi verilmişti. Bu, tarihimizin bir parçasıdır. Onlar, en saf kana sahip güçlü klanlardan oluşan ve güçlerini birleştirerek üstünlük mücadelesine son veren ilk yönetim sistemi olmaları gerekiyordu. *Banes de onlardan biriydi.*

Daha sonra doğaüstü topluluğa başkanlık etmek üzere Konsey'i kurdular.

"Domynionlar o zamanlar dokuz klan ve başka bir klanla birlikte var olmuştu; sanırım toplam on bir klan vardı," diye devam ediyor Gadriel, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. "Ama Domynionlar aptalca daha fazla güç istemiş ve kuralları çiğneyerek uyum ve dengeyi korumak yerine hakimiyet kurmaya çalışmışlar. Diğer unutulmuş klanla çatışmaya girmişler

üstünlük için savaştılar ve güç elde etmek için klan üyelerinin öldürülmesine kadar gittiler." Başını sallar. "Açgözlülükleri yüzünden yozlaştılar ve o klanı tamamen yok etmek için avladılar. Daha sonra yeteneklerini kullanarak insan topluluğunu bile manipüle edip kan döktüler, barışçıl bir dünya yaratmak yerine onların üzerinde hüküm sürmek istediler. Kaos ve katliamdan beslendiler. Ve ancak diğer dokuz klan bir araya gelip onlarla savaştığında durduruldular."

Öfkem artarken yumruklarımı sıkıyorum. Tesis de işkence ve kan dökülmesinden besleniyordu ve diğer insanların hayatlarına hiç değer vermiyordu. Görünüşe göre günümüzde daha dikkatli davranmaya başlamışlar

. . . bu *Domynion* Klanı.

"Ne tür bir güçleri vardı?" diye sorar Ezra, tüm dikkatini hikayeye vermiş olarak.

Gadriel düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Bu bir tür tabuydu. Başkalarından bir şeyler alabilen bir şeydi. Ama tam olarak ne olduğunu bilmiyorum; ruhlar sırf sorduğun için cevap vermezler. Ama bu yetenek her neyse, zamanla onların yozlaşmasıyla zayıfladı; tanrılar bile onların açgözlülüğünden tiksindi. Ruhlar, bu yeteneği geri aldıklarını ve geriye sadece bir damla bıraktıklarını söylüyorlar."

"O zaman klana ne oldu?" diye sorar Creed, sesi öncekinden biraz daha hafif.

Gadriel ona döner. "Dokuz klan bir araya gelip Domynion üyelerinin sonuncusuna kadar hepsini avladı ve adlarını tarihe gömdü. Geriye kalan klanlar asil kanlar olarak tanındı ve kısa süre sonra böyle bir açgözlülük ve yozlaşmanın tekrar yayılmamasını ve topluluğun asaletini korumak için Konsey'i kurdular."

Creed alaycı bir şekilde güldü. "*Ne kadar asil.*"

"Yani yok edilmeleri mi gerekiyordu? Bu Domynion Klanı mı?" diye soruyorum, diğer klanlar tarafından avlandılarsa nasıl hayatta kalıp Tesis'i kurduklarını merak ediyorum.

Oda sessizliğe bürünür. Herkesin yüzünde benim düşüncelerimi yansıtan bir ifade vardır.

"Her şey mümkündür." Gadriel hepimizin ortasına bir adım atar, bakışları her birimizin gözleriyle buluşur. "Bildiğim her şeyi size anlattım. Şimdi, neden araştırdığınızı bilmek istiyorum."

Domynions, *başka* bir saldırı derken neyi kastettin? *Burada* bir şey mi oldu?" Gözlerini bana dikti, yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

Ezra'nın arkasında başını sallarken onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, sonra Annex'in, Mallyn'in ve son olarak Creed'in bakışlarıyla. Her biri bana onay veriyor.

Derin bir nefes alıp Gadriel'in yeşil gözlerine bakıyorum. "Bu biraz zaman alabilir."

OTUZ ALTI. BÖLÜM

MICAI

Güneş doğmaya başlarken, ben de üçüncü, dördüncü ve beşinci sınıfların Savunma dersleriyle birlikte ormandan geçerek akademinin arkasındaki dağa doğru yol almaya başlıyorum.

Savunma sınavı, Omerta Mücadelesi, bugün başlıyor.

Bu, savunma sınıflarının üst sınıf öğrencileri için üç yılda bir düzenlenen bir hayatta kalma sınavıdır ve akademinin ilk dekanının adını almıştır. Anlaşılan o ki, dekan görev süresi boyunca kaybolan bir grup öğrenciyi kurtarıken, vahşi, büyülü canavarları yenerek dağa cesurca tırmanmış. Akademi de bunu adama bir tür "saygı gösterisi" olarak görüyor gibi.

Ne yazık ki, bu sınava katılmak zorunlu ve yılın Savunma dersini geçmek için gerekli.

Sınav, ya da "meydan okuma", iki gün sürüyor ve dağda hayatta kalma becerilerimizi ve yeteneklerimizi test ediyor. Öğrenciler, fakülte tarafından saklanan belirli sınırlı nesneleri toplarken birbirleriyle savaşıyorlar. Bu nesnelere "stract" adı verilmiş.

İki günün sonunda stract'ları elinde tutan kişiler, en yüksek notu ve dekanın vereceği küçük bir ödülü alacaklar. *Ve tabii ki, övünme hakkı.*

Gerekli deneyim ve beceri seviyesi nedeniyle sadece üçüncü, dördüncü ve beşinci sınıflar katılabilir. Altıncı sınıflar, aynı zamanda kendi kişisel sınavları olduğu için hariç tutulur.

Bu da, hiç kimsenin sınava birden fazla kez girmediği ve herkesin katılım sırasında aynı deneyimi yaşadığı anlamına geliyor.

Maddox Bey'in yanına gidiyorum. Maddox Bey, Aldeir Bey ile birlikte, yarışma alanının girişine yakın bir masada oturuyor.

Oraya gidip kaydoluyorum ve etiketimi alıyorum, Bay Aldeir bana küçük bir baş sallayarak şans dilediğinde onu bileğime takıyorum.

Her öğrenciye, kaybolmaları veya sınav için ayrılan iki günü aşmaları durumunda yerlerini bulmaya yardımcı olmak için sihirli bir etiket verilir. Bu, kolunuza takılan ve ilgili yılın renginde olan bir banttır ve öğretim üyeleri tarafından tanınmanızı kolaylaştırır. Takıldıktan sonra, sadece bir öğretim üyesi tarafından çıkarılabilir. *Benimki koyu kırmızı.*

Etrafıma bakındım ve aynı renkteki etiketi takan birkaç tanıdık iğrenç surat gördüm. Ama Kane, Xander veya Anders'ı görmedim.

Umarım kalabalığın arasında saklanarak yaralarını sarıyorlardır.

Müsabakanın ilk günü, fakülte üyelerinin sakladığı parçaları bulurken, dağların vahşi ormanlarında hayatta kalmakla geçiyor. Bunlar, temas ettiğinde parlayan küçük, büyülenmiş metal parçaları. Ama ne şekle girdiklerini sadece fakülte üyeleri biliyor.

Sayıları sınırlı ve bulmak kolay olmayacak
... ya da ele geçirmek.

İkinci gün, stract bulamayanlar için bir savaş günü. Bulmuş olanlarla savaşıp stract kazanma şansı yakalıyorlar.

Dağda topyekûn bir savaş yaşanır. Ve süre dolduğunda, sadece nesneyi ele geçirenler en yüksek notu alabilir ve övünme hakkı ile Challenger unvanını kazanabilir.

Önceki hayatımda, bu sınavdan geri dönmeyen öğrencilerle ilgili hikayeler vardı. Kayıp oldukları veya dağda dolaşan vahşi hayvanlar tarafından saldırıya uğradıkları söyleniyordu.

Ancak birkaç gün önce Gadriel ile bu konu hakkında konuşurken, bunun imkansız olduğunu söyledi. Fakültenin sınav için dağa sadece belirli sayıda düşük seviyeli büyülü canavar salıverdiğini ve diğer her şeyi dışarıda tutmak için ağır bir bariyer kurulacağını söyledi.

Peki neden bu benim önceki hayatımda oldu?

Geniş orman yoluna ve etrafa dağılmış, sohbet eden öğrenci gruplarına bakıyorum. Hepsi hızla gruplarını oluşturup yarışmaya hazırlanıyorlar.

Dört kişilik küçük takımlar sınav sırasında birlikte hareket edebilir, ancak daha büyük takımlar diskalifiye edilme riskiyle karşı karşıya kalır. Gruplar hareketlerimizi takip eder ve herhangi bir hile yapıldığında öğretim görevlilerini uyarır.

Birkaç metre ötede Creed ve Ezra'nın dördüncü ve beşinci sınıf öğrencileri tarafından çevrelenmiş olduğunu ve onlara takımlarına katılmaları için yalvardıklarını fark ettim, ama ne Ezra ne de Creed ilgilenmiş görünüyordu.

Ezra'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarım hafifçe kıvrılıyor ve o bana şakacı bir şekilde göz kırpmıyor, sonra Creed'i tutup bana doğru geliyor. Sınavda farklı sınıflardan öğrencilerin bir araya gelmesine izin verildiğinden, biz de kendi takımımızı oluşturacağız.

Birkaç gün önce sınav hakkında konuştuğumuzda Gadriel'in sözlerini hatırlayarak etrafa bakındım.

Ona saldırıları ve bunların arkasında Domynion Klanı'nın olabileceğini düşündüğümüzü söyledikten sonra, birkaç saniye boyunca tamamen sessizleşti ve yüzü soldu, düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, sonra gözleri büyüdü ve tekrar benimkilere baktı.

Görünüşe göre onu daha fazla ikna etmeye çalışmam gerekmiyordu, çünkü kendisi de bir tür farkındalığa varmıştı. Akademi daha önce bir kez saldırıya uğradığı için, Omerta Mücadelesi de dahil olmak üzere, ihtiyacımız olan her konuda bize yardım etmeyi kabul etti.

Bize ne beklememiz gerektiğini anlattı, dinlenmek ve güvenli olmak için fakültenin tarafsız bölgelerinin nerede olduğunu ve akademide son zamanlarda meydana gelen saldırılar nedeniyle öğrencileri gözlemlemek için nasıl daha fazla önlem alındığını söyledi. Dekanın başka bir olay istemediğini ve öğrencilerin güvenliğinin öncelikli olması gerektiğini söyledi.

Stract'ları bulmamıza veya yerlerini öğrenmemize yardımcı olamadı, ancak daha önce keşif yaptığı bölgeler hakkında hatırlayabildiği kadar çok bilgi verdi. Ayrıca, organizasyon ekibinin bir parçası olmasa da, ihtiyacımız olursa yanımızda olacağını söyledi.

Bu bile başlı başına bir rahatlamaydı.

Son öğrenci bölgeye girerken, mavi, bal peteği şeklinde bir bariyer dağın etrafında oluşmaya başlar. Parlak mavi renkte parıldayan bariyer, şeffaflaşarak çıplak gözle görünmez hale gelir ve mücadelenin başladığını işaret eder.

Diğer öğrencileri takip ederek ilk buluşma noktamıza doğru ilerliyorum. Burada haritalarımızı alacağız. Ezra ve Creed de kısa süre sonra bana katılıyor.

Harita, bölgeye ve bariyerle kapatılmış alanlara rehberlik edecek. Ayrıca, stract'ların genel olarak nerede olabileceğine dair küçük ipuçları da haritada işaretlenmiş.

Gadriel, toplamda on iki stract olacağını ve bunları saklamak için seçilmiş birkaç öğretim üyesinin, yerlerini sadece dekana açıklayacaklarını söyledi. Böylelikle mümkün olduğunca adil olacaktı.

Bay Maddox ve Gadriel de yerleştirme işlemine katılmak için seçilmemişti.

Bay Aldeir, içeri girmeden önce dikkatimi kendisine çekerek bazı temel kuralları okumaya başladı. "Hile yapmama" ve "akademinin değerlerini koruma"dan kısaca bahsettikten sonra büyük bir boru çalındı ve bölgedeki tüm öğrenciler hızla dağın ormanına dağılmaya başladı.

"Biz de gidelim." Ezra sağ tarafıma, Creed ise soluma geçer. "Diğerlerinden daha ormanın içine gidelim, böylece onlar en yakın bölgeler için kavga ederken biz rahatsız edilmeyiz.

"Bizi karşımıza almak aptallık olur." Creed, gözlerinde tehditkar bir bakışla sırtıyor.

"Annex ve Mal, Savunma dersine katılmadıkları için kendilerini suçluyorlar," diye ekler Ezra küçük bir sırıtışla. "Bariyerin dışındaki ormanda, ihtiyacımız olursa diye yakınımızda kalıyorlar, ama dışarıda olmaktan nefret ediyorlar." Yürümeye devam ederken omuz silkiyor. "Yılın başında onlara katılmalarını söylediğimde beni dinlemeleri gerekirdi."

"Gadriel, gelecek yılın başında transfer olma şansları olabileceğini söyledi." İçeri doğru ilerlerken haritaya bakıyorum. "En azından o zaman hepimiz birlikte olabiliriz."

Ormana giriyoruz, diğer grupları geçip Ezra'nın öncülüğünde bulabildiğimiz en uzak bölgelerden birine doğru ilerliyoruz. Yoğun ormanlık dağlık alanda yukarı aşağı ilerliyoruz, ta ki koyu renkli ağaçların yoğun olduğu bir bölgeye ulaşana kadar. Ağaçlar gökyüzüne doğru uzanıyor, her biri bir öncekinden daha uzun ve en az yirmi metre, hatta yirmi beş metre yüksekliğinde.

Ezra haritaya bakar, gözleri kısıılır. "Kesinlikle buralarda bir yerde." Haritayı kaldırır, etrafa bakınır. "Sen gözcülük yap, ben de sihrimi kullanıp çabucak bulmaya çalışayım. Zaman kaybetmenin anlamı yok."

Creed'in gözleri etrafımızdaki ormana yönelir, ben duyularımı keskinleştirirken o da dikkatle etrafı izler, ayak sesleri veya sesler olup olmadığını dinler. Ormanda birkaç küçük hayvan dışında hiçbir şey hareket etmez, ama ben yine de tetikteyim. Creed'e baktığımda onun da aynı durumda olduğunu görürüm.

Ezra'ya dönüp, büyüünün sisli, açık leylak rengi bir şekle dönüşmesini izliyorum. Büyü, Ezra'nın etrafında kıvrılıp durduktan sonra, en yakınımızdaki ormana doğru süzülerek yayılıyor. Rüzgâr gibi yumuşakça ağaçların üzerinde, orman zemininin üzerinde ve altında, sızabileceği her köşe ve kuytuya girerek, stractların izini arıyor.

Birkaç dakika sonra, Ezra'nın dudaklarında geniş bir gülümseme yayılır. "Buldum."

Yoğun ağaçların arasında birkaç dakika yürüdükten sonra, şimdiye kadar gördüğüm en büyük ve en kalın ağaçlardan birinin dibine ulaştık. Gövdesi, ormandaki diğer ağaçların en az beş katı büyüklüğünde olmalı; dalları bacaklarım kadar kalın ve gökyüzüne o kadar yükseğe uzanıyor ki, bulutların arasından tepesini zar zor görebiliyoruz.

"Sakın söyleme..." Söz konusu dev ağacı işaret ettim. "Orada mı *orada*."

"Yerini ben belirlemedim, sadece buldum." Ezra omuz silkiyor ve giydiği lacivert sweatshirt'ü çıkarmaya başlıyor. Sweatshirt'ün altındaki beyaz tişört, ellerini ovuştururken ve ağacın üzerine bakarken karın kaslarını ortaya çıkarıyor. "Hemen bulup sana aşağı atacağım. Sonra da bir sonrakini aramaya devam edebiliriz."

Creed kaşlarını kaldırır. "Ağaçlara tırmanmanın senin güçlü olduğun bir alan olduğunu hatırlamıyorum."

Ezra, Creed'e dönerek alnını çatarken yanakları hafifçe kızardı. "Doğru motivasyonum olursa yapabilirim." Bana hafif bir gülümseme attıktan sonra ağaca doğru bir adım daha attı.

Creed alaycı bir şekilde güler. "En son denediğinde, iki metre kadar yükselip sonra kışının üstüne düştün." Ezra'ya bir adım daha yaklaşır. "Ve ondan önceki seferde ben..."

Ezra geri dönerek Creed'in ağzını eliyle kapatır ve gözlerini kocaman açar. "O geçmişte kaldı kardeşim. Orada bırak."

Yanaklarındaki kızarıklık kulaklarının ucuna kadar ulaşır, bana doğru bakarken. "O zamanlar çok daha gençtim ve şu anki gibi üst vücut gücüm yoktu." Elini yavaşça geri çeker, Creed'e doğru bakışında küçük bir uyarı vardır, sonra ağacın büyük gövdesine doğru geri döner.

Creed iç çeker. "Okyanusun derinliklerine kadar yüzebilirsin, ama bu..." Devasa ağacı işaret eder. "Bu senin uzmanlık alanın değil."

Ezra tekrar geri döner ve kim ağaca tırmanacak diye tartışmaya başlarlar.

Ama bizim bunun için vaktimiz yok. Ormanda dolaşan ve stracts arayan başka öğrenciler de var.

Ağaca doğru yönelir ve kendim tırmanmaya başlarım. Aldığım eğitim ve yeni kazandığım güç sayesinde bu benim için çok kolay bir iş olur. Onlar benim ağaca tırmandığımı fark etmeden önce neredeyse üç metre yükseklikteyim.

"Micai!" diye bağırır Ezra, sesi endişeyle doludur. "Çok yüksek. Aşağı in ve yerine benim gitmeme izin ver."

Tırmanmayı bırakıp hafifçe onlara doğru dönüyordum. "Anladığım kadarıyla..." Dudaklarımın kenarında şakacı bir gülümseme belirliyor. "Sen bu yüksekliğe ulaşmadan ben çoktan stract'ı almış olacağım."

Creed gülmesini bastırır, bakışlarımız karşılaşır ve Ezra'ya başını sallar. "Onu rahat bırak. Zaten o kadar yükseğe çıktı."

Ezra itiraz etmeden önce, birkaç metre ötedeki ağaçlardaki hareket dikkatimi çekti.

"Biri geliyor," diye başırarak hareketin olduğu yönü işaret ettim.

Creed ve Ezra, üç grup ğrenci ağaçların arasından çıkarken arkalarına dönerler. Birbirlerine bakışırlar, bana doğru bir bakış atarlar ve hemen ayrılırlar. Bir grup Ezra'ya, diğeri Creed'e doğru hareket eder, üçüncü ve son grup ise beni hedef almaya çalışıyor gibi görünür. *Kime karşı çıktıklarını unutmuş olmalılar.*

Birden fazla takım olsa da, Ezra ve Creed'in Infernal Four olarak bilinmesinin bir nedeni var.

"Buraya geleli sadece bir saat oldu ama sanki hepsi çıldırmış gibi. Kime bulaşmaya çalıştıklarını unuttular mı?" Creed'in gücü ondan yayılır, etrafını sarar ve ağacın gövdesini siyah sisle kaplar.

"Kim olduğunuz ya da kaç kişi olduğunuz önemli değil, Micai'ye ulaşmak için bizi geçmeniz gerekiyor." Ezra sırtarak omuzlarını silkiyor ve yaklaşan takımları, özellikle de bana saldıran takımı izliyor. Onlara doğru bir adım atıyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Ve ona bir adım daha yaklaşmanıza izin vermeyeceğim."

"Stract'ı al," diye başırır Creed omzunun üzerinden, takımlar saldırıya geçerken siyah bukleleri etrafında kıvrılır. "Bu grubu ezip geçeceğiz."

Başımı sallayarak, aşağıdaki sesleri ve bağırışları görmezden gelerek, hızla tepeye doğru tırmanmaya devam ediyorum. Bağırışlar gittikçe yükseliyor ve ağaç zaman zaman hafifçe sallanıyor olsa da, elimden geldiğince hızlı hareket ederek devam ediyorum.

Sonunda ağacın ortasına geldiğimi hissediyorum ve dalların her yöne doğru uzandığını, yukarı çıktıkça inceldiğini, pürüzlü ve daha dağınık hale geldiğini fark ediyorum. Yapraklar birbirine daha fazla yaklaşıyor, görüşümü engelliyor ve tepeye yaklaştıkça yolculuğumu biraz daha zorlaştırıyor.

Görüşümü engelleyen bir başka yaprak yığınını itip geçiyorum ve önümdeki manzara karşısında bir anda donup kalıyorum.

Önümde, ağacın tepesinden sadece birkaç metre uzaklıkta devasa bir yuva var ve ortasında büyülü bir hayvan oturuyor. Parlak altın rengi gözleri

gözlerim kısılr, büyük kahverengi ve beyaz kanatları hafifçe arkasında sallanırken, başı ve gagası bir tarafa dönerek beni izler.

Görünüşe göre genç bir Griffin, yaklaşık 1,5 metre yüksekliğindeki yuvasında oturuyor. Muhtemelen daha önce hiç süper varlık ya da insan görmemiş olduğu için, beni büyük bir ilgiyle izliyor. Ama yine de tehlikeli.

Sadece gagası bile beni şişleyebilir ve daha kısa pençeleriyle tek bir hızlı hareketle kemiklerimden eti koparabilir. Onlarla uğraşılmayacak yaratıklar.

Ve dekan tarafından korunan, nesli tükenmekte olan büyülü bir tür olduklarını düşünürsek, dikkatli davranmam gerekiyor.

Dudaklarımdan küçük bir iç çekiş sızıyor. Neden Griffin'i bulan kişi *ben* olmak zorundaydım ki?

Ve o anda onu gördüm: stract. Avucumun yarısı büyüklüğünde metal bir altıgen, her yüzünde küçük parlayan semboller var. Anında aradığım şeyin bu olduğunu anladım.

Griffin'in altında, pençelerinden biri ile yuva arasında nazikçe yerleştirilmiş durumda. *Ve genç yaratık onu seviyor gibi görünüyor.*

Genç ve ölümcül büyülü canavarla göz kırpmama oyunu oynarken zihnimi zorluyorum, vücudum kaskatı kesilmiş durumda. Sonra onun canavardan çok kuşa benzediğini ve muhtemelen parlak metale her şeyden çok ilgi duyduğunu hatırlıyorum. *En azından öyle umuyorum.*

Yavaşça cebime uzanıp, Annex'in bu sabah bana meydan okuma için verdiği platin metal muştağı çıkarıyorum. Bana, bana bakan herkesi bununla "sakatlamamı" söylemişti.

Griffin'in dikkati çekildiğinde dudaklarım gülümser, gözleri elimdeki parlak metal muşta sabitlenir. Onu ileri geri hareket ettirerek güneş ışığını yakaladım ve daha fazla parlamasını sağladım. Griffin büyülenmiş gibi, kanatlarını açıp kaparken başını ileri geri eğdi ve elimi öncekinden daha büyük bir dikkatle izledi. Eğer pençeleriyle tek bir vuruşta beni öldürebilecek olmasaydı, onu biraz sevimli bulurdum.

Küçük bir guruldama sesi gagasından çıkarken, metal muştağa bakışlarını dikmiş olarak yavaşça bana doğru yaklaşıyor. Ben de onunla birlikte hareket ederek, kendi ödülümü almaya yaklaşıyorum. Eğilerek, muştağı başımın üzerine kaldırıp Griffin'e doğru uzatırken, elim stract'a doğru kayıyor.

Griffin'in gagası yavaşça yumrukları elimden alırken, ben de nazikçe altındaki stract'ı alıyorum.

Ödülünü alırken göğsünden mutlu bir mırıldanma sesi geliyor, ben de stract'ı hızla pantolonumun cebine koyarak ilk ödülümüzü güvenceye alıyorum.

Griffin'in tüyleri kabardı, daha genç yaşı, mırıldanmaya ve tüylerini ileri geri karıştırmaya devam ederek, ele geçirdiği parlak metal nesneden zevk aldığını gösteriyordu.

Cebimdeki stract'ı okşayarak, yavaşça uzaklaşıp ağaçtan aşağı inmeye başlamak üzereydim ki, aniden bir şey yanımdan geçip gitti, yanağımı kesti ve Griffin'i korkuttu.

Genç yaratık, korku içinde kanatlarını tamamen açarak keskin bir çığlık atar. Beni yuvadan düşürürler ve ağaçtan yuvarlanarak orman zeminine inerken birbiri ardına sivri dallara çarparım.

Ve bu ölümcül bir düşüş gibi görünüyor.

Uzanıp, düşüşümü durdurmak veya yavaşlatmak için herhangi bir dala tutunmaya çalışıyorum, çok geç olmadan düşüşümü durdurmayı umuyorum.

İyileşme yeteneğim ne kadar hızlı olursa olsun, böyle bir düşüşten sağ çıkamam.

Dalların hepsi elimden kayıyor, ama çarptığım her sivri parça ceketimi ve üstümü daha da yırtıyor, kollarımda kesikler ve çizikler oluşuyor.

Dişlerimi sıkıp kollarımı uzatmaya devam ediyorum, bir dal yakalamak için uzanıyorum. Sonunda, yaklaşık yarı yolda, parmaklarım bir dalı tutmayı başarır.

Tüm gücümle onu tutuyorum, kendimi kaldırabilecek ve itebilecek hale gelene kadar üzerinde dönüp duruyorum, altında tünemek için başka bir sağlam dal arıyorum. Yere sadece birkaç metre kalana ve daldan atlayıp hiç zorlanmadan yere inene kadar bu hareketi tekrar tekrar yapıyorum.

Arkamda bir alkış sesi duyulur, Ezra kulaklarından kulaklarına kadar sırtıtmaktadır. "Çok güzel. On üzerinden yirmi veriyorum."

Gülümserim, üzerimdeki tozu silkelerim. "Sadece yirmi mi?"

Ezra'nın gülümsemesi birden kaybolur, kaşları aşağı doğru çekilir ve hızla yanıma koşar, kollarımdaki yırtıkları ve birkaç küçük

çizikleri fark eder. *Ama bunlar çok geçmeden iyileşecektir.*

Gözleri beni baştan aşağı süzer, yüzüme geldiğinde daha da kısılr, parmağıyla yanağımlı okşarken parmağına bir damla kan düşer.

"Bu nasıl oldu?" diye sorar, ben de kaşlarımı çatırım. "Görünüşe göre burada bir kesik var... ve kollarında da." Güzel turkuaz gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluşur, gözleri vücudumun aşağısına doğru kayar. "Ben gitmeliydim, biliyordum."

"Zaten iyileşiyor, Ezra." Elimi uzatıp yanağını okşadım. "Birkaç küçük çizikle başa çıkabilirim..."

"Yapabilmen, yapman gerektiğı anlamına gelmez. Senin incinmeni asla istemem, Micai." Eğilip, küçük kan damlasının olduğı yanağıma yumuşak bir öpücük kondurur. "Bir çizik bile."

Küçük bir gülümseme dudaklarıma yayılır, ama hemen ardından yakınlardan gelen bir inilti sesi beni etrafımızdaki ormana geri getirir.

Etrafa bakındığımda, ben büyük ağaca tırmanırken bize saldıran grupların orman zeminine dağılmış, yaralı, kanlar içinde ve hepsi baygın halde olduğunu fark ettim.

Hızlıca ceset sayımı yapıyorum ve en az üçünün eksik olduğunu fark ediyorum.

Creed hepsinin ortasında duruyor, gözleri benimkilere bakmadan önce siyah sisi bedenlerinden ve etrafındaki alandan çekiliyor. Cebimden stract'ı çıkarmadan önce bakışlarında bir soru beliriyor, dudaklarım geniş bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Aldım."

"İyi," diye cevaplar ve kendi cebinden benimkine benzer parlayan sembollerle süslenmiş küçük bir küre çıkarır. "İki tane bitti. Bir tane kaldı."

"Kaçmasalardı, benimki çoktan hazır olurdu." Ezra iç geçirir, ormana bakar ve kararan ağaçlara doğru bakışlarını daraltır.

"Onu nasıl aldın?" Creed'in stract'ını işaret ettim, ben o kocaman ağaca tırmanırken o onu nasıl buldu diye merak ederek.

"Zaten iki tane vardı ve birlikte çalışarak üçüncüyü de elde edebileceklerini düşündüler. Ama kalite, niceliğın önüne geçti." Creed kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. "Bizimle uğraşmamaları gerektiğini bilmeleri gerekirdi."

Bu kurallara aykırı değil miydi? Bir araya gelmeleri?

Bileğimdeki kırmızı etikete bakıyorum. Tüm bunlar olurken öğretim üyeleri neredeydi?

"Devam edebileceklerini sanmıyorum..." Ezra, etrafa dağılmış baygın bedenlere bakarak ekliyor. "Ama sanırım güçleri kalmadı, yani gerçekten bir anlamı yok. Savaşsalar bile, şu anki durumlarında kaybederler." Creed'e dönüyor. "Onlarla ne yapmalıyız?"

"Öğretim üyeleri daha sonra onları toplayabilir. Bu yüzden etiketleri var," diyor Creed, baygın öğrencilerin yanından geçerken. "Biz temizlik ekibi değiliz. Gidelim."

"Nereye?" diye soruyorum, Creed ağaçların daha yoğun olduğu bir alana doğru ilerlerken kendi stract'ımı cebime geri koyuyorum.

"Üçüncü stract'ımızı almaya." Creed gözlerini kısarak uzaktan hareket eden bir şeye odaklanır.

Onun bakışını takip ederek, onunla aynı yöne bakıyorum ve yaklaşık elli metre uzakta, yavaşça daha yoğun ormanlık alana doğru ilerleyen üç yaralı öğrenci görüyorum.

Ezra elini bana uzatır, dudaklarında şakacı bir gülümseme belirir. "Avlanmaya gidelim mi, küçük denizyıldızı?" Gülümsemesi genişler, yüzünde kendinden emin bir ifade belirir. "Ağaç tırmanmaktan çok daha iyiyim bu konuda. Sana göstereyim."

Uzatılan elini tutuyorum, parmakları benimkilerle iç içe geçerken gülümsemesi şeytani bir hal alıyor. Avımızın peşine düşerken yüzünde karanlık bir ifade beliriyor.

Cehennem *Beşlisi*'nin kapısını çalmak ve zarar görmeden ayrılmayı beklemeleri kendi suçları.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

MICAI

Ezra, bize saldıran son üç öğrenciyle dövüştükten sonra parmaklarındaki kanı yıkamak için dereye gitti ve güneş üzerimizde batarken geri döndü.

Birkaç dakika içinde fiziksel güç kullanarak onları alt etti ve onları daha önce ormanda dağınık halde bıraktığımız öğrencilerden daha kanlı hale getirdi.

Ezra'nın bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Belki de daha önce hep sihrini kullandığı ve Annex ile Mallyn grubun daha fiziksel olan üyeleri gibi görüldüğü için, şimdiye kadar onun gücünü fark etmemişimdir.

O, bir nedenden dolayı Infernal Four'un korkulan üyelerinden biri. Ve *bugün bunun bir örneğini gördüm.*

Dudaklarım gülümsüyor. Ama sanırım artık Infernal *Five* oldu.

Creed ve Ezra'ya bakıyorum. Sence özel ceketler yaptırmak isterler mi? Hepimiz aynı "Infernal Five" logosunu takabiliriz. Ya da motosiklet ceketim için bir yama yaptırabilirim?

Bu düşünceyle dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor.

"Ne komik?" diye soruyor Ezra, kavgadan sonra tekrar giydiği lacivert sweatshirt'üne ıslak ellerini silerken. Neyse ki, altındaki beyaz, kan lekeli gömleğin aksine temiz ve lekesiz.

"Önemli bir şey değil." Başımı sallayarak, içinde bulunduğumuz ormanlık alanı gözden geçiriyorum. "Şimdi planımız ne? Her birimizin bir stratejisi var."

Bu bölge, daha önce bulunduğumuz yerden biraz daha yüksekte, çoğu tarafı iyi korunuyor ve aşağıdaki alanı çok iyi görüyoruz.

Gözetleme ve saldırılara karşı savunma için mükemmel.

"Tetikte kalırsınız, geceyi atlatırsınız ve yarın bize saldıran herkesi yok ederiz," diye cevaplar Creed, Ezra dalları toplarken ve sihiriyle ateş yakmaya başlarken büyük bir ağaç kütüğüne oturur.

Ateş yakıldıktan ve alev aldıktan sonra, yanında getirdiği küçük bir çantadan birkaç protein barı ve su şişesi çıkarır ve bana ve Creed'e atar. "İlk nöbeti ben alacağım." Kendine bir bar çıkarır ve etrafımızdaki ormanı incelerken bir ısırik alır. "Sen ve Creed yiyin ve dinlenin."

Başımı salladım, şişenin kapağını çevirip bir yudum aldım ve elimdeki protein barına gözlerimi kısarak baktım. *Sanırım dilenciler seçici olamazlar.*

"Biraz daha zor olacağını düşünmüştüm." Ezra ve Creed'e bakarak dikkatli bir ısırik alıyorum. "Ya da en azından daha fazla stract bulmak için daha uzun zaman alacağını düşünmüştüm."

"Çünkü bize gönüllü olarak geldiler, birleşik gruplarıyla bizi alt edip stract'ımızı çalabileceklerini düşündüler." Creed kendi protein barından büyük bir ısırik alır. "Onlar için aptalca bir hareketti. Ama bu sayede hepimiz stract'larımızı çok daha kolay elde ettik."

"Onlar dördüncü ve beşinci sınıftaydılar, değil mi?" diye soruyorum, bize saldıran öğrencilerin hiçbirinin yüzünü tanımadığımı fark ederek.

Creed başını sallar. "Evet, ve hiçbir grup halinde bile bize karşı koyamadı. Bize stract'larını *teslim ettiler.*" Etrafına bakınır. "Şimdi sadece onları elimizde tutmamız gerekiyor."

"Bu stract'lar ve Omerta Challenge'ın nesi bu kadar önemli ki?" diye soruyorum, onun bakışlarına karşılık vererek. "Sonunda küçük bir ödül ve ders için garantili yüksek not olduğunu biliyorum. Ama tamamlamadan bile kimse kalmaz." Kaşlarımı çatıyorum. "Öyleyse neden herkes kazanmak için bu kadar hevesli, hatta bunları elde etmek için birbirleriyle takım kuruyor?" Stract'ımı çıkarır, parmaklarımın arasında çeviririm, küçük mühürleri temas ettiğinde anında parlar.

"Bazı ayrıcalıklar da var," diye cevaplıyor Creed, beni izlerken yüzünde eğlenceli bir ifade beliriyor. "Çoğu kişi için en önemli ayrıcalık, burada diğerlerinden daha güçlü ve daha iyi olduğunu kanıtlayarak, hatta daha yaşlı olanları da yerlerine oturtarak övünme hakkı elde etmektir." Protein barını bitirip devam ediyor. "Görünüşe göre, fakülte kazananlara diğer konularda da belirli bir serbestlik tanıyor, ayrıcalıklı muamele falan." Omuzlarını silkiyor. "Zaten o pisliklerin ne yaptığı umurumda değil."

Ayrıcalıklı muamele mi? Öğretim üyelerinin çoğu zaten en sevdikleri öğrencilere ayrıcalıklı muamele ediyor. Bu konu ya da övünme hakkı umurumda bile değil.

Ama bu, benim önceliğimi bunu önemseyen birine vereceğim anlamına gelmez.

Dekanın bahsettiği "küçük ödül" aklıma geliyor.

Son yarışmanın kazananları kimdi ve dekan onlardan ne tür bir ödül verdi acaba?

Creed ve Ezra'ya bakıyorum. "Geçen sefer kim kazandı..."

Sözlerim, birkaç metre ötedeki ağaçlardaki hareket nedeniyle kesilir ve hepimiz donup sessizleşiriz.

Küçük bir hayvan için çok fazla gürültü ve hareket vardı.

Ezra bana ve Creed'e başını sallarken ona dönüyorum ve hepimiz yavaşça ayağa kalkıp, her ne ise harekete geçmesini bekliyoruz.

Belki de gece gardımızı düşürdüğümüzü düşünerek saldırmaya çalışan başka bir öğrenci grubudur?

Kılıçlarımı çağırıyorum, karşımdaki hışırtı sesi aniden kesilirken, kılıçlar anında ellerimde şekilleniyor.

Gözlerimi o yöne diktiğim anda, büyülü bir canavar ağaçların arasından fırlayarak bize doğru koşar. Canavar yaklaşık iki buçuk metre boyunda ve parlak gümüş rengi gözleri var. Derisi siyah ve yeşil renkte, kalın ve ağaçların ve yaprakların yanında neredeyse kamufle oluyor.

Dört ayak üzerinde hareket ediyor, toynakları ve üstlerinden çıkıntı yapan garip pençeleriyle bize doğru hızla yaklaşıyor. Gövdesi ve başı insana benziyor, ancak kollarının yerine büyük koyu yeşil kısıkaçları ve göğsünden aşağıya doğru uzanan küçük boynuzları var. Bana

mutasyona uğramış bir minotor gibi, ama bize doğru koşarken gözleri herhangi bir duygu veya zeka içermiyor gibi görünüyor.

Creed, koşan canavara doğru ilerlerken siyah kıvrımları ve sisi sızdırıyor, kalın bacaklarına dolanarak bize doğru çılgınca koşmasını durduruyor. Ancak büyük canavar, yeni kısıtlamalarına şiddetle karşı koyuyor, savaşıyor ve yavaşça bize yaklaşıyor, hareket ederken daha yüksek sesle hırlıyor ve çığlık atıyor.

Creed'in sarmalları daha da uzar ve canavarın boynuna ve kısıkaçlarına sıkıca sarılır. Ama yaratık savaşımaya devam eder, gözleri kıpkırmızı parlar ve aniden gücü artar, Creed'in gücünden kurtulur.

Yüksek ve acı verici bir çığlık, serbest kalmasıyla kulakları deler.

"Siktir..." diye bağırır Creed, etrafında daha fazla sis ve kıvrımlar oluşturur ve bunları yaratığa doğru iter. Hızla Ezra'ya bakar. "Bazı güçlendirici yetenekleri olabilir."

"İptal ediyor," diyor Ezra, kaşlarını çatarak canavarı izlerken. Elleri havada, gözleri tamamen yaratığa odaklanmış, leylak rengi ışıklar yaratığın etrafında ileri geri süzülüp aniden yok oluyor. "Büyüm işe yaramıyor. Bu tür yeteneklere sahip olması için bir tür melez olmalı."

"O zaman fiziksel güç kullanmamız gerek." Creed'e dönmeden önce kılıçlarımı sıkıca kavrarım. "Sen onu mümkün olduğunca zapt et, ben de onu bitirmek için darbelerimi indireyim."

Ancak canavara doğru koşup saldırıya geçmeden önce, yanımdan yüksek sesli, gırgır gibi bir hırıltı duyulur. Aniden, büyük, koyu renkli, pullu bir canavar bulanık bir hareketle bana doğru koşar ve beni yere devirir, ikimizi de ormanın içinden ve yanıımızdaki dik tepeden aşağı yuvarlar.

Adımın söylendiğini duydum, canavar ve ben birlikte yuvarlanırken sesleri giderek uzaklaştı ve birkaç saniye sonra düz bir zemine çarptık.

Hızla yaratıktan kurtulurum ve *güvenli bir mesafeye ulaştığımda* önümdeki canavarı incelerim.

Koyu gri, sürüngen benzeri vücudunu açar, uzun pullu kuyruğu 1,80 metrelik gövdesi ve kalın gövdesinin etrafında açılır ve parlayan

yeşil gözleri benimkilerle buluşur. Başımdan daha büyük olan çenesi açılmaya başlarken, deri gibi ağzından bir başka gırgır gibi bir hırıltı çıkar.

Ağzının içinden büyük dişler uzanır, üstünü ve altını jilet gibi keskin dişlerle kaplar, neredeyse benim siyah bıçaklarımın yarısı kadar kalın, kol benzeri uzuvlar pullu gövdesinin yanlarından belirir.

Bu büyülü canavarların hangisi "düşük seviyeli" olabilir ki?

Bana saldırır, dişleri tek bir kanlı ısırıkla kafamı koparmaya hazırdır, ama ben hızla kaçarak yaratığın yolundan sıçarım.

Yeniden bıçaklarımı çağırıyorum — canavarla ormanda yuvarlanırken geri dönmüşlerdi.

Onları sıkıca kavradığımda, ellerimde eskisinden daha hızlı bir şekilde oluşurlar.

Yeşil gözleri beni izlerken, bakışlarımı canavara dikiyorum; bu yaratık, Ezra ve Creed'in yanında kalan yaratıktan daha zeki.

Büyük kuyruğunu arkasına doluyor ve onu kaldıraç olarak kullanarak kendini yerden yukarı itiyor, vücudu artık en az dokuz fit yüksekliğinde.

Zaten geniş olan ağzını daha da genişleten bir sırtış fark ettim, karanlık pullu boğazından garip bir ses geliyordu. *Sanki yeni boyuyla bana gülüyor gibiydi.*

Ben bir saldırı hissettiğim anda, kafasını biraz daha yukarı kaldırır. Ve saldırdığı anda, ben bir tarafa atlarım, canavar da dönüp hızla tekrar saldırmak için hareket eder.

İkinci saldırısını yapmaya çalışırken yerden sıçrayarak onun üzerine atladım ve bıçaklarımı sırtına sapladım. Bıçaklarımı geri çağırırken yaratık yüksek bir kükreme attı ve ben bıçakları ellerime sıkıca tutarken canavar hızla bana doğru kaymaya başladı.

Çenesi genişler, dişleri daha da uzar ve bana doğru atılır, yüzümden sadece birkaç santim uzağa ulaşır. Bıçak gibi dişlerinden kaçmak için yere atlarım ve bıçaklarımı kavrayarak çeviririm, hızla bıçaklardan birini canavarın açık ağzına saplarım. Bıçağın ucu ağzının altını deler, geri çekip kafasına nişan alırken tereyağı gibi keser.

Ama pullu canavar ıgık atarak beni uzaklaştırır ve deri gibi ağızından ve az önce açtığım yaradan yeşilimsi kan damlar.

Yakındaki bir ağaç gövdesine çarparak hızla kendimi tekrar yukarı çekiyorum. Yaratığın bir sonraki saldırısına hazırlıklı olmak için kendimi hazırlarken sırtımda bir acı hissediyorum.

Kuyruğu bana doğru savrulur, acı içinde ıgık atmaya devam ederken hareketleri çılgınca ve telaşlıdır. Kılıçlarını kavrar ve dışarı doğru keserim, bir darbe indirip kuyruğunun ucunu kesmeyi başarıyorum.

Yeşil gözleri büyür ve bana tekrar saldırmadan önce, aşağıdan ona doğru koşar ve daha önce açtığım yaraya bıçaklarımı saplayarak ikisini birden içeri doğru iterim.

Canavar bana saldırırken bıçakları daha da içeri soktum, kol gibi uzuvları yanlarımı tırmaladı ve acıdan dişlerimi sıkmamı sağladı.

Ama o piçi bırakmayacağım.

Bıçaklarımı daha derine sokarım, yaratığın kafasına ulaşıp onu tamamen delmeleri gerekir. Her iki bıçağın siyah metali büyüdüğünü hayal ederim, tüm varlığımla onların daha büyük ve keskin bıçaklara dönüşüp o piçi bitirmelerini dilerim.

İçimden bir çekiş hissediyorum ve bir sonraki anda, yaratık bana doğru gevşek bir şekilde düşüyor, ağır vücudu beni aşağıya doğru çekiyor ve ikimiz de yere düşüyoruz.

Ellerimi serbest bırakıp derin bir nefes almak için bir an dururken, bıçaklarımı geri çağırıyorum. Canavarın cesedini üzerimden çekip bir kenara itiyorum ve yavaşça altından çıkıyorum, yeşil kanı giysilerime damlıyor.

Pullu gri pislığe sert bir bakış attım, ayağımın ucuyla hafifçe tekmeledim ve sonunda etrafıma bakmak için bir an durdum.

Nereye düştük biz böyle?

Birkaç metre ötede parlak mavi bir ışık parıldıyor ve bıçaklarımı geri çekiyorum. Ona doğru bir adım atıyorum, bunun bir canavar mı, başka bir grup mu, yoksa fakülte tarafından kurulan tarafsız bölgelerden birinin ışığı mı olduğunu merak ediyorum.

Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama mavi renk bir şekilde tanıdık geliyor.

Mavi ışığa birkaç adım yaklaştığımda, bal peteği desenini görebiliyorum; bu, akademinin sınav için kurduğu bariyer, ya da en azından şu anda görülebilen kısmı.

Ancak *bu* kısımda büyük bir delik var ve bal peteği deseninin bir kısmı erimiş gibi görünüyor.

O canavar bu şekilde mi içeri girmişti? Diğer yaratıkla birlikte bariyere saldırmış ve bir şekilde burayı kırmış mıydı?

Diğer canavar... Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. *Creed ve Ezra.*

Hızla dönüp ağaçlara ve bitki örtüsüne bakıyorum, solumdaki tepeye doğru giden kırık bir yol ve dağınık izler olduğunu fark ediyorum. Muhtemelen canavarla çarpışıp buraya birlikte yuvarlandığımızda oluşmuştur.

Ama bu, hızlı bir rehber ve adamlara geri dönmek için bir yol olarak işe yarayacaktır.

Ona doğru birkaç adım attığımda, bir el uzanıp kolumu sıkıca kavradı. Kendimi çekip, ne olursa olsun hazırlıklı olarak arkamı döndüm, ama karşımda nefes nefese ve telaşlı Bayan Fleur vardı.

"Micai!" diye titrek bir sesle, biraz nefes nefese bağırır. "Tanrılara şükür, iyisin. Bariyer aşıldı." Elleri dizlerine düşer, devam etmeye çalışırken yüzünde yorgunluk belirir. "B-bütün... öğretim üyeleri... o-öğrencileri ormandan tahliye etmek için çağrıldı," diye nefes nefese söyler. "Burada... tehlikeli canavarlar dolaşıyor." Gözleri etrafımızda dolaşır, korku dolu bir ifadeyle, sonra çabucak kendini toplar. "Buradan gitmeliyiz."

O bana uzanır, ama ben kolumu geri çekip tepeye doğru bakarım. "Creed ve Ezra orada; o canavarlardan biriyle savaşıyorlar." Ona dönüp gözlerine bakarım. "Onlara yardım etmem gerek."

Kafasını sallar. "Orada başka öğretim üyeleri de var, eminim onlar iyi olacaktır. Bir şey olmadan *gitmeliyiz*, Micai." Bakışları yine dikkatle etrafı tarar, sesi daha telaşlı hale gelir. "Söz veriyorum, onlar iyi olacak. Daha fazla yardım da gönderebiliriz. Daha fazlası gelmeden hemen gitmeliyiz." Elini uzatır, bu hareketle benim elimi ister

yumuşak bir ifadeyle bana bakar. "Yaralanırsan kimseye yardım edemezsin, Micai."

Endişesini anlayabiliyorum ve beni korumaya çalıştığını biliyorum, ama Ezra ve Creed olmadan buradan ayrılmayacağım.

Kafamı sallıyorum. "Söz veriyorum, bir şey olmayacak. Beni korumaya çalıştığınızı biliyorum, ama onlar olmadan gidemem, Bayan Fleur." Geri dönüp canavarın cesedini geçerek patikaya doğru ilerliyorum.

"Anlıyorum, Micai." O iç çeker, başını sallamadan önce bakışlarımı kendine çevirir. "Sevdiklerimiz için *her şeyi* yaparız." Dağınık patikayı işaret ederken dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Yolu göster."

Tepeye tırmanmaya başlıyorum, ilk birkaç adımımı atmıştım ki aniden arkamdan ağır bir şey bana çarptı. Beni yakındaki bir ağacın kenarına çarptı, kafamı sertçe vurdu ve orman zeminine yuvarlandım.

Bulanık bir gölge üzerimde dururken, kafama bir darbe daha yedim ve vücudum yere yığılırken her şey karardı. Bilincimi kaybederken garip bir kahkaha sesi kulaklarımı doldurdu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

MICAI

Başımı yaran bir acı hissediyorum, kulaklarımda bir çınlama sesi yankılanıyor ve sertçe ileri geri sarsıldığımı hissediyorum.

Gözlerimi açıp neler olduğunu anlamaya çalışıyorum, ama çok ağırlar; tamamen uyanmak için mücadele ederken, tek görebildiğim karanlık bir bulanıklık.

Vücudumla bir süre mücadele ettikten sonra, birkaç dakika sonra...

Gözlerim sonunda tamamen açılıyor ve bulanıklık yavaş yavaş geçiyor. Üzerimdeki gece gökyüzüne ve etrafımda hareket eden ormana bakıyorum ve birinin beni sürüklediğini hemen anlıyorum.

Vücudum orman zemini boyunca sertçe sürükleniyor, kaçırın kişi yavaş ve sabit bir hızda ilerlerken kayalar ve ağaç kökleri vücudumu sıyrıyor.

Ellerimin başımın üstünde bağlı olduğunu hissediyorum; beni tutanların sıkı tutuşu omuzlarımda şiddetli bir ağrıya neden oluyor. Beni ileri geri itip kakıyorlar, zaman zaman belirli yönlerde doğru çekiyorlar, beni daha fazla yaralamak için kasıtlı olarak sivri ağaç köklerine ve kırık kayalara doğru yönlendiriyorlar.

Alnımdan ve yanağımdan kan akıyor, kafama indirdikleri darbenin acısı hala taze, beni ormanda sürüklemeye devam ediyorlar.

Etrafıma bakıyorum, gittiğimiz yönde tanıdık bir şey var mı diye bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

Ancak, bariyerin mavi parıltısı bulunduğumuz yerden hala görülebildiği için, birkaç dakikadan fazla baygın kalmış olamam. *Bariyerin dışından.*

O bariyerdeki deliği açan onlar olmalı
... ve o canavarları içeri salmış olmalılar.

Ama onlar kimdi? Ve neden beni hedef aldılar? Aniden durduk ve ben hemen gözlerimi kapattım, yakınlardan bir erkek sesi duyulduğunda ölü numarası yaptım.

Bunun arkasında kim var ve nedenini bilmiyorum, ama yakında öğreneceğimden eminim. *Ve onlara ödetirim.*

Vücudumun iyileşmeye başladığını hissedebiliyorum, baş dönmesi eskisinden daha hızlı geçiyor ve kafama aldığım darbe de kendiliğinden iyileşiyor.

Birkaç dakika *sonra* savaşmaya hazır olacağım. Ama *önce* bu bokun arkasında kimin olduğunu *ve nedenini* öğrenmem gerekiyor.

Neden meydan okuma sırasında bana saldırdılar? Bekliyorlar mıydı yoksa bu tamamen bir anlık karar mıydı? *Son günlerdeki şansına göre*, kişisel olarak hedef alınmış mıydım yoksa yanlış zamanda yanlış yerde miydim?

Sonra aklıma Bayan Fleur geldi. Saldırı sırasında yanımdaydı. Şimdi nerede? Kaçmayı başarmış mıydı yoksa benden önce yaralanmış mıydı?

O bu olayların hiçbirinde yer almış olamaz. Bu *Bayan Fleur'du*.

Akademide bana iyi davranan tek öğretmen oydu, sınavda şarkı söyleyemediğim bile beni desteklemişti. O böyle bir şey yapmazdı...

"Bu gizli kalmalıydı," diye tartışıyor adam, beni tutan kişiye, sert ve sabırsız sesiyle düşüncelerimi keserek. "Sadece birkaçını almalıyız, ve sadece listedekileri. O listede yok." Beni ve kelepçelerimi yere bırakan adam, dudaklarından ağır bir iç çekiş çıkar. "Yaşlılar bundan hoşlanmayacak, Belle."

"Sorun değil." Tanıdık sesin tınısı omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti geçirirken, kalbim hızlanmaya başladı. "Diğer aptallar bunu başka bir canavar saldırısında bir öğrenciyi kaybetmek olarak görecekler. Zaten o yaratıklar bu yüzden serbest bırakılmıştı."

Bayan Fleur. Her zamanki yumuşak ve telaşlı sesi, öfkeyle daha düşük ve çarpık çıkıyor, adamla konuşurken sesinde daha önce hiç duymadığım bir sertlik

Kalbimi ve nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum, zihnimi karıştıran düşüncelerim ise durmak bilmiyor. Şimdiye kadar, önceki hayatımda defalarca kandırılmış ve bunun bedelini ödemiş biri olarak, değer verdiğim insanlar tarafından ihanete uğramaya alışmış olmam gerekirdi... ama onunla geçirdiğim zamanların hatırası hala göğsümde bir acı yaratıyor. *Nasıl bu kadar aptal olabildim?*

"Deneklere ihtiyacın var. İşte sana bir tane daha," diye devam ediyor Bayan Fleur, ayağının ucuyla kelepçelerime ve ellerime tekme attığını hissediyorum. "Bu aramızda kalabilir. Tek istediğim, yavaş olman... Ona özel muamele yap ve onu en küçük hücreye koy."

Benden bahsederken sesindeki acımasız nefretle omurgamdan soğuk bir titreme geçer. Ne oluyor böyle? Neden bana bunu yapıyor ve neden bu kadar acı çekmemi istiyor gibi görünüyor?

Ve beni teslim etmeye çalıştığı bu adam da kim? Sonra sözleri beni vurdu. *"Onu en küçük hücreye koyun."*

Kalbim hızlanıyor, nefesimi kontrol etmeye çalışırken zihnim hızla çalışıyor, ciğerlerim o dört harfli kelimeyle patlamak istiyor. *Hücre.*

Son nefesimi verene kadar yıllarca işkence gördüğüm ve her gün acı çektiğim yer. Benim için çok fazla acı taşıyan bir kelime.

Kaşlarım hafifçe aşağı doğru çekildi. Ama neden bu adama hücreden bahsetti? Kim bu adam?

Ayrıca canavarları serbest bırakmaktan da bahsetti... yani onlar da bu işe karışmış mıydı?

Zihnim, onların sözlerini parça parça bir araya getiriyor; "liste"de olan "bir çift"i kaçırmaktan bahsediyorlardı. Öğrencileri kaçırmayı mı planlıyorlardı? Ve hayvanları, onların ortadan kaybolmasının sebebi olarak mı kullanacaklardı?

Süperlerin kaybolması, tüm bu canavar saldırıları, kırılan bariyerler... ve hücrelerden bahsedilmesi.

Vücudumdan bir ürperti geçer, kalbimi bir mengene gibi saran ve sıkıca sıkın bir hisle kanım buz gibi olur,

zihnim sonunda tüm parçaları bir araya getiriyor.

Bu adam ve Bayan Fleur, Tesis ile bağlantılı mı, yoksa daha kötüsü, onun *bir parçası* mı? Domynion Klanı'nın bir parçası mı?

Omzuma gelen bir tekme beni düşüncelerimden koparıyor, acı ve ıstırap içimi yakıyor ve beni geri şimdiki zamana çekiyor.

"Belle..." diye başlar adam, ama Bayan Fleur onu keser.

"Sadece o kaltağı al ve acı çektir, Croy," diye dişlerini sıkarak, ayağıyla sırtımı dırter. "Gerad'ımı öldürdüğü için ona işkence ettiğinden emin ol. Onu benden aldığı için en kötü ölümü hak ediyor."

Gerad kimdi? Ve onu ne zaman öldürmüş olabilirdim? onu öldürmüş olacaktım?

"O yere konulan herkes yavaş yavaş acı çeker, Belle. Bunu biliyorsun." Croy iç çeker. "Ama ben bir şey söyleyeceğim ve ona istediğin ekstra ilgiyi göstermelerini sağlayacağım. Onun grubu altında çok fazla kişi öldü. Onlar için de planlarımız var. Merak etme."

Adım sesleri duyuyorum, sonra birden duruyorlar, ayakları başımın yanında dururken sesi üstümde yankılanıyor. "Peki ya genç kız? Bu ona ait, değil mi?" Sesinde çelişki var. "Hâlâ onun yerleştirilmesi için ona ihtiyacı var, değil mi?" Üstümde daha fazla hareket sesi duyuyorum, ama beni almaya kalkışmıyor. "Yaşlılar, kızın kriz geçirdiğini öğrenebilirler."

"Artık umurumda değil," diye bağırır Bayan Fleur. "Seria sadece kaçınılmaz olanı erteliyordu. Bu kız onun için çok zor hale geliyordu ve dikkat çekmeye başlamıştı. Onu daha erken uzaklaştırarak ona iyilik yapıyorum."

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor, o kadar yüksek sesle ki, duyacaklarından korkuyorum.

Seria, onlarla ve Domynionlarla doğrudan bağlantılı. Ona *genç* diyorlar ve *büyüklerden* de bahsediyorlar.

Ama bunların hepsi ne anlama geliyor? O onların klanının bir parçası mı? Annesi bir Domynion muydu? Ve onun "yerleştirilmesi" için bana ihtiyaç duymaları ne anlama geliyor?

Bayan Fleur karanlık bir kahkaha attıktan sonra benden birkaç adım uzaklaştı. "Seria bunu atlatacaktır. Zaten partnerlerinden biriyle yaptığı küçük hatayı düzeltmekle meşgul olacak..." Bir başka

kıkırdama sesi duyulur. "Kullanmaması gereken bir şeyi kullandı, büyüklerin hoşuna gitmeyecek bir şeyi, ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp Banes'lere geri koştı, sevgili babacığına timsah gözyaşları döküyor." Etrafımda bir alaycı kahkaha yankılanır. "Yaşlılar, onun yarattığı karışıklığı ve çektiği dikkati öğrendiklerinde umursamayacaklar. Bunu tek başına halledemezdi. Ben devreye girmek zorunda *kaldım*

... hepsi bu."

Onun dudaklarından yüksek bir iç çekiş çıkarken daha fazla hareket duyuyorum. "Seria'nın tek ihtiyacı gücü. Sadece sifonların bağlı olduğundan emin ol. O zaman şikayet etmez."

Adam üstümde ayaklarını sürüyerek yürüyor ve ellerime ve giydiğim kelepçelere yaklaştığını hissediyorum. Ve saldırmaya hazırlanıyorum.

"Bekle," diye seslenir Fleur, adımlarının tekrar yaklaştığını duyduğumda hem benim hem de Croy'un hareketlerini durdurur. "Onunla birkaç dakika daha kalmama izin ver. Yaptıkları için en azından birkaç kemiğini kırmayı ya da yüzündeki deriyi yüzmeyi hak ediyorum."

Croy'un üzerimde hareket ettiğini hissetmeden önce bir adım daha atar. "Bunun için vaktimiz yok..."

"O zaman zaman yarat!" diye bağırır Bayan Fleur. "O benim kocamdan beni ayırdı. O lanet patlamada *onlar* yüzünden öldü. *Onun* yüzünden." Sesi öfkeyle boğulur. "Onun lanet kalıntılarını bile toplayamadım, Croy!"

Kocası mı? Neyden bahsediyor bu kadın? Ne zaman kocasıyla tanıştım ya da bir patlamaya neden oldum?

Ben hazırlanırken, beni sakatlamak niyetinde olduğunu artık anladığım halde, yine bana uzanıyor. Ama yakınlardan gelen yüksek bir patlama sesi, ikimizi de olduğumuz yerde durduruyor.

Gözlerimin kirpiklerinin arasından bakarken, uzaktaki bariyerin her yerinde mavi statik oluşumlar görürüm ve yer altımız sarsılır.

Dağda yüksek, kan donduran bir uluma duyulur ve sesle birlikte omurgamdan bir titreme geçerken ağaçlar sallanır.

Daha fazla patlama sesi duyulur, ardından daha fazla statik ve uzaktaki gürültü ve hareketler yaklaşırken canavarların çığlıkları duyulur.

"Artık zamanımız kalmadı, Belle," diye bağıır Croy. "Ona hak ettiğini vereceğim." Onun yaklaştığını duyuyorum. "Buradan git ve kimliğini sakla, ben onunla ilgilenirim..."

Elinin elime yaklaştığını hissettiğim anda, saldırmaya hazır olarak gözlerimi açtım, ama bunun yerine, bıçağın onun büyük eline saplandığını gördüm.

Geriye sıçrayarak elini tutar ve acı içinde bağıırır, sonra bıçağı hızla çıkarır ve orman zeminine fırlatır, elini tutarken yarasından kan damlar.

Bıçağın geldiği yöne dönüyorum ve Gadriel'in orman ağaçlarının arasından koşarak bize doğru geldiğini görüyorum. Elinde başka bir hançer tutuyor, uzun kılıcı sırtına asmış ve Croy'a yaklaşıırken ona karanlık bir bakış atıyor.

Gadriel doğrudan ona doğru fırlar ve saniyeler içinde Croy'un üzerine çullanır, diğer hançeriyle ona saldırırken onu geriye, benden uzaklaştırır.

Croy, Gadriel onu alt ederken bir çığlık attı ve yarım düzine kişi yakındaki ormandan koşarak Gadriel'e saldırmaya başladı ve Croy'a yardım etti.

Bayan Fleur'un beni bağladığı kelepçelerden kurtulmayı başardım — *benim gücümü tutacak kadar ağır bir metal değildi ve beni zapt edecek kadar güçlü bir büyü de değildi* — ve ayağa kalkarak savaşa katılmaya hazırlandım.

Ama boğazıma dayanan bir bıçak beni durdurur. Bayan Fleur'un çiçek kokusu burnuma çarptığında bıçak derime batar. "Başından beri uyanık mıydık?"

Sesi alçak, tonu karanlık ve alaycı. "Sorun değil. Seni umursuyormuş gibi davranmaktan daha iyidir. Aylardır başımın belası oldun. Kendi sefaletinde boğulurken izlemesi çok daha eğlenceliydi." Dişlerini gıcırdatarak bıçağı boynuma daha sıkı bastırıyor ve kan akıtıyor. "Öyle kalmalıydın, o zaman bunların hiçbiri olmazdı. Ama sen *değiştin*... Bir şey fark ettin, değil mi?" diye düşünür, dudaklarından karanlık bir kahkaha çıkar. "Seria'ya, onun sifonunu takmayı bıraktığın anda bir şeylerin ters gittiğini söyledim. Ama o çok naifti. Seni daha iyi tanıdığını sanıyordu."

Acı bir alaycı gülümseme dudaklarından dökülür. "O zaman harekete geçmeliydim. Seni kökünden söküp, kilit altına almalı ve onların seni kurutmasına izin vermeliydim." Sesi yükselmeye başlar, eli öfkeyle titrer.

öfkeyle titrer. "O zaman seni ortadan kaldırmış olsaydım, sevgili Gerad'ımı benden almaya fırsatın olmazdı."

Yumruklarım yanlarımda sıkışır. "Senin 'Gerad'ın kim olduğunu bilmiyorum..."

"Onun adını söyleme!" diye çığlık atıyor, boynumda bir acı hissediyorum, vücudu benimkine daha da yaklaşıyor. "Onun adını senin iğrenç dilinle lekeleme," diyor, göğsümden kan damlaları akarken. "Sen ve o lanet *Infernal Four*, ona yaptıklarınız için cehennemde yanmalısınız."

Acı ve onun saçmalıklarına dişimi sıkarak dayanıyorum. Tek bir yanlış hareketle bıçağı bir atardamarı kesebilir ve ben düzgün bir şekilde iyileşmeden kan kaybından ölebilirim.

Zamanımı beklemeli ve bir fırsat kollamalıyım.

"O lanet olası güvenli ev... Basit bir girip çıkma işi olmalıydı," diye devam etti, eliyle bıçağını daha sıkı kavrayarak. "Ama siz korkunç küçük pislikler orada olmak zorundaydınız. Kaderinizi kabul etmek yerine karşı koymak zorundaydınız."

Kaşlarım çatıldı. Güvenli ev mi? *Erving'in* güvenli evi mi? Crayne City'de yakın zamanda saldırıya uğrayan ev mi?

Aniden farkına varıyorum. Onun değerli *Gerad'ı*, o gece Erving, Silas ve Luche'ye pusu kuran saldırganlardan biri miydi?

Dudaklarım hafifçe kıvrılır. *İyi kurtulduk.*

"Siz küçük pislikler benim Gerad'ımı öldürdünüz. O patlamada öldü, soyumuzu ve onurumuzu korurken. Bizim davamız için her şeyi feda etti..." Eli tekrar titremeye başlar, sesinde acı ve öfke dolaşır, hareketleri daha çılgınca olur. "Ve *sen* ve o küçük piçler onun bedenini parçalara ayırdınız!"

Sesinden ve elinin hızla sabitlenmesinden, yakında bana saldıracağını hissedebiliyordum.

Ancak vücudunun pozisyonu ve bıçağın boynuma çok yakın olması nedeniyle, kendime zarar vermeden ondan uzaklaşmam zorlaşıyor.

Onun daha çılgın ve sinirli olmasına ihtiyacım var. Böylece hata yapma olasılığı artar ve ben de kurtulmak için daha iyi bir fırsat bulabilirim.

"Seni hapse atıp acı çektiremezsem..." Kulağıma yaklaşıarak, sesini alçaltıyor. "O zaman seni kendim öldürmek zorunda kalacağım..."

"Gerad. Şimdi hatırladım," diye bağıyorum, onun hareketleri dururken. "Kötü tavırlı, siyah giysili uzun boylu adamdı, değil mi?" Elleri hafifçe titremeye başlayınca dudaklarım hafifçe kıvrılır, soğukkanlılığı çoktan çatlamıştır. "Silahlarını çok severdi. Özellikle de o sihirli *bombayı*..." Dudaklarımdan hafif bir ısıklık çıkar. "Hayatımda ilk kez bu kadar çok parçaya ayrılmış bir ceset görmüştüm... *her yere* dağılmıştı."

"Sen... dur. Şimdi..." diye dişlerini sıkarak söylüyor, ben devam ettikçe ellerinin titremesi artıyor.

"O kurban etti, tamam..." Ben gülümsüyorum. "Tüm *küçük* beynini mutfak tezgahına... ve merdivenlerin üstüne... ve yere. Her yerde küçük kurbanlar vardı..."

Cümlemi bitiremeden, serbest eliyle kaburgalarıma bir darbe indirir, bıçağı olan eli bu harekete uyum sağlamak için hafifçe hareket eder.

Ve bıçağı tekrar boğazıma dayamadan önce, kolumu yukarı doğru iterek, bıçağı tutan elini ön kolumla engelliyorum, sonra bıçağı yakalayıp, dönerek ona kafa atıyorum. *Sertçe*.

Bıçak elinden düşer, alnından kan damlar, gözleri titreyip kapanır ve vücudu altımızdaki orman zeminine düşer.

Bıçağı tekmeliyorum, birkaç metre ötedeki ormana uçuruyorum, sonra ayağımla vücuduna dokunarak, gerçekten baygın olduğundan emin oluyorum.

Şimdi onu bağlayıp adamları bulduktan sonra yanımda götürüleceğim ve ondan ihtiyacımız olan tüm cevapları alacağız.

O, bulduğumuz diğer herkesten çok daha fazla şey biliyor gibi görünüyor.

Ve onu konuşmaya zorlamaktan kişisel zevk alacağım.

Onu bağlayacak bir şey ararken, birinin benim adımla bağırdığını duydum.

"Dikkat et, Micai!" Gadriel bağıyor. Ben de arkama doğru çevirip, sırtıma doğrultulmuş keskin kılıcı kaçınıyorum. Aynı adamın ikinci hızlı saldırısını da kaçınıyorum

aynı adamın ikinci hızlı saldırısından da kaçınarak, Gadriel'in bana havada attığı hançeri yakalarken çevik bir hareketle kenara atıyorum.

Yere inerken, hançerim kılıcı engelliyor, kılıç tekrar bana doğru savruluyor, iri yarı adam saldırılarına ısrarla devam ediyor. Ben yerimde dururken, onun koyu renkli gözleri kısılıyor, benim gücüm onun kılıcını ona doğru itmeye başlıyor.

Ben daha fazla güç uyguladıkça gözleri büyür, o bana karşı direnmeye çalışırken onu eskisinden daha kolay bir şekilde geri iterim. Bir kez daha sertçe iterim ve o şok içinde geriye doğru sendeler, bir anlığına gardını indirir. O dikkati dağılmışken öne atılır ve hançerimi boynuna saplarım, cansız bir şekilde yere düşmeden önce ağzından kanın fışkırmasını izlerim.

Arkamda birden fazla ayak sesi duyulur ve arkamı döndüğümde, yakındaki karanlık ormandan dört kişi daha silahlarını hazırlayarak bana ve Gadriel'e doğru koşarken görürüm.

Onlara doğru koşarak kılıçlarımı çağırıyorum ve Gadriel'e en yakın olan kişiye bir tanesini fırlatıyorum, onu göğsünün tam ortasından vuruyorum. O anında yere yığılıyor ve ben bir sonraki saldırıya hazırlanırken kılıcımı geri çağırıyorum.

Diğer figürlerden biri bana doğru dönüyor; etrafındaki diğerlerinden daha uzun ve çok daha geniş omuzlu, herhangi bir Viking'in gurur duyacağı bir vücuda sahip bir adam.

Gadriel'e ve hala savaşan gruba ulaşmadan hemen önce bana saldırır, elinde büyük bir çekiç benzeri silahla bana saldırır.

Geriye atlarım, siyah kılıçlarımı ellerimde sıkıca tutarak, çekiçe tekrar saldırmadan önce hızla dönerek saldırısından kaçırım.

Bir bıçakla ve tüm gücümle onun silahını uzaklaştırdıktan sonra diğer bıçağımla ona saldırıyorum. Serbest bıçağı vücuduna doğru fırlatıyorum, bıçak üst gövdesine saplanıyor ve ağzından acı dolu bir inilti çıkıyor.

Sonra dönüp ağır çekicini yere düşürüyorum ve diğer bıçağımla kafasına doğru fırlatıyorum. Ama koca canavar bıçağı elleriyle yakalıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor, beni silahsız bıraktığını düşünüyor.

Ama iki bıçağı da kendime geri çağırıyorum ve ellerimde yeniden şekillendirip biçimlendirmek yerine, metalin mıknatısa çekildiği gibi bana doğru hareket ediyorlar ve bana geri dönmek için önlerine çıkan her şeyi kesip biçiyorlar. *Onun parmaklarının yarısı ve göğsündeki et de dahil.*

Her iki bıçağı da ona geri fırlatmadan önce dudaklarından derin bir çığlık çıkar, biri göğsünün derinliklerine saplanır, diğeri ise gözlerinin tam ortasına isabet eder. Uzun boylu vücudu yere çarparak düşer ve bölge tekrar sarsılmaya başlar.

Gadriel'e doğru döndüğümde, uzaktan başka bir yüksek, vahşi uluma sesi duyulur. İki silahlı figür onu çevreler, biri tırpan benzeri bir silahla, ucunda statik elektrik oluşmuş ve Gadriel'e arkadan saldırmaya hazır, diğeri ise etrafında garip tel benzeri bir büyü örerek onu yerinde tutmaya çalışır.

Gadriel'in uzun kılıcının birkaç metre ötemde yerde olduğunu fark ediyorum ve yaklaşıyorum. Bıçaklarımdan birini büyücünün tel gibi ince büyüüne fırlatırken, diğer bıçağımı büyücünün kendisine doğrultuyorum. Sonra uzun kılıcın bulunduğu yere atlıyorum.

Kılıcı elime alıp onlara doğru fırladığımda büyülerinin etkisi ortadan kalkar.

Gadriel'in gözleri, onun uzun kılıcıyla ileri atlayıp tırpanın yoluna düşerek ona yönelik saldırıyı durdurduğumda büyür.

Kılıcıyla bir hamlede tırpanı savururum, parmaklarımdan arasında elfin kılıcının gücünü ve kolaylığını hissederek.

Öne doğru savurarak tırpanı ikiye ayırırım. Adam karşılık veremedi, önce harekete geçerek uzun kılıcı ellerimde daha sıkı tutarım ve boynuna hızlıca indiririm.

Kafası yere düşer, vücudu da arkasında cansız bir şekilde yere yığılırken orman zemini üzerinde yuvarlanır.

Kılıcı aşağıya doğru bakarken gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

Kılıç, benim kara kılıçlarımdan bile daha kolay bir şekilde onun içinden geçmişti.

Uzun kılıcın elf metali bana doğru parıldıyor, parmaklarımdan arasında hissettiğim kabzası, kendi kara kılıçlarım kadar rahat geliyor.

"Micai... bu..." Gadriel'in dudaklarından titrek bir nefes çıkıyor, ben ona dönerken, uzun kılıçla gözlerim arasında bakışları gidip gelirken yüzünde şok ifadesi beliriyor.

Bunun bir aile yadigarı olduğunu söylemişti. İzin almadan kullandığım için mi üzgün? Yoksa az önce olanlara mı şok oldu?

Yüzündeki ifade yumuşarken, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, kılıcı yavaşça ona geri veriyorum. "Avian... *bu* kılıç... sadece..."

Sözleri yarıda kesilir, arkamda gözleri korkuyla büyürken, sırtımın üst kısmında bir acı hissederim.

Tanıdık bir sesin güldüğünü ve bir şeyin yere düştüğünü duydum, sonra kahkaha hızla uzaklaştı.

Bacaklarım acıdan pes ederken Gadriel öne atılır ve orman zeminine doğru çökmemle beni yakalar.

"Micai!" Bana yardım ederken değerli aile yadigarını yere düşürürken gözleri çılgınca bakıyor.

Ağzım açılır, ama onun elleri beni sararken, biri beni kendine doğru çekip diğer eliyle sırtımdaki ağırlı bölgeye dokunurken, ağzımdan hiçbir kelime çıkmaz.

Nefesim aniden kesik kesik olur, görüşüm bulanıklaşmaya başlarken vücudumda garip bir his yayılır.

"Micai... benimle kal... Micai..." Gadriel'in sesi gittikçe daha da karışık hale gelirken, uzuvlarımda garip bir uyuşukluk hissediyorum.

Ağzımı açıp ona söylemek için birkaç kelime bulmaya çalışıyorum, ama sözlerim çıkamadan, bariyerin yakınından yüksek bir patlama sesi geliyor. Hemen ardından parlak mavi bir statik elektrik oluşuyor ve giderek büyüyor, sonunda alanı yırtıp geçerek hızla bize doğru geliyor.

Gadriel kendini üzerime sarar, vücudu beni olabildiğince her yerimi kaplar, kulaklarımı yüksek bir çınlama sesi doldurur, patlama bizi yutarken diğer her şeyi engeller.

Sırtımdaki ağrı şiddetlenir ve ağzımda kanın metalik tadı hissedilir. Görüşüm bulanıklaşır, zihnim dalar ve vücudum tamamen soğur, sonra karanlık beni tamamen sarar.

Duyduğum son ses, giderek yavaşlayan ve sonunda tamamen duran kalp atışlarının yavaş vuruşlarıydı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

MICAI

Sırtımı ve vücudumu yakıcı bir acı kaplar, etimi yakar ve damarlarıma akar. Vücudumun her santimetresine yayılır, her uzvumu ve uzantımı ele geçirir, sıcaklığıyla beni kavurur.

Dalgalar halinde tekrar tekrar üzerime çöküyor, tüm vücudum sonsuz bir işkenceyle yanmaya ve titremeye başlıyor. Sıcak bir demir çubukla bıçaklanıyormuşum gibi kötü bir his sırtımdan yukarı doğru yayılıyor, içimden parçalamaya çalışıyor ve dudaklarımdan boğuk bir çığlık çıkıyor.

Aniden, soğuk ve yatıştırıcı ellerin vücudumda dolaştığını hissediyorum, etrafımda yumuşak bir uğultu yankılanıyor ve onların varlığıyla acının keskinliği hafifliyor.

Sırtımda başka bir çift elin daha onlara katıldığını hissediyorum, yanık cildimi yatıştırırken nazikçe yukarı aşağı kayıyorlar. Nazik dokunuşları içime yayılıyor, başka bir hafif okşama bacaklarıma katılırken ıstırabımı hafifletiyor. Ve her dokunuşla, üzerime bir merhem sürülmüş gibi hissediyorum, acı dalgalarını yavaşça yatıştırıyor ve benden yavaş yavaş alıyor.

Vücudumun sonunda gevşediğini hissediyorum, eller yavaşça cildimi okşarken ben nazikçe karanlığa geri düşüyorum.

* * *

Vücudum hafifçe ileri geri sallanırken etrafımda sesler ve gürültüler duyuyorum, sanki yüzüyor ya da hareket ediyor gibi hissediyorum. Tanıdık kokular ve sesler beni çevreliyor, ellerim yumuşak bir şekilde dokunuyor

ve yüzümü ve saçımı okşuyor, ama sesleri kulağıma boğuk ve uzak geliyor.

Ne dediklerini veya kimin konuştuğunu anlayamıyorum, ama içimden bir ses bana onların benim adamlarım, eşlerim olduğunu söylüyor. Yanımda olduklarını.

Parlak mavi, gri-mavi, turkuaz ve hatta kehribar rengi gözlerin görüntüleri gözümün önünden geçiyor; endişeli veya gergin yüzleri bulanık bakışlarımdan korkuyla geçiyor ve sonra beni izlerken gözlerinde öfke oluşuyor.

Bilincimi kaybedip geri kazanıyorum, bunun bir rüya mı yoksa garip bir halüsinasyon mu olduğunu merak ediyorum, onları yanımda hayal ediyorum çünkü istediğim bu.

Etrafımda daha boğuk sesler duyuluyor, giderek yükseliyorlar, sonra aniden hepsi kesiliyor ve sessizlik her şeyi kaplıyor.

Kısa süre sonra tekrar karanlığa gömülürüm, sessizliğin ve etrafımdaki sıcaklığın kaybolmasıyla zihnime bir parça endişe girerken, karanlığın kucaklaması bana küçük bir rahatlık verir.

*** * ***

GÖZLERİM AÇILIYOR, uzun bir uykudan uyanmaya başlarken ışık gözlerimi kamaştırıyor. Derin bir nefes alıp yavaşça kendimi yukarı çekiyorum, vücudum sert ama çok daha iyi hissediyor, sırtımdaki ağrı gitmiş, yavaş yavaş hareket etmeye başlıyorum. Kendimi daha da yukarı çekince, revirin beyaz tavanını ve gri duvarlarını fark ediyorum.

Gözlerim odanın içinde dolaşüyor, yanımdaki diğer yataklar boş ve odada kimse yok. Sessizlik odada yankılanıyor ve ne olduğunu ve buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışırken içimde bir parça panik hissetmeye başlıyorum.

Omerta Challenge'ı, saldırıları, öğrencilerin saldırılarını hatırlıyorum... Sonra gece bizi pusuya düşüren o garip canavarı.

Elimi yüzüme götürdüm. Sonra birdenbire o pullu canavar bana saldırdı ve Bayan Fleur...

Onun adını düşününce tüm anılarım bir anda geri gelince başım ağrımaya başladı. Onun ihaneti ve saldırısı, Croy ile tanışmam, Domynions ile olan bağlantıları, Gadriel'in ortaya çıkması, Gadriel ile diğer adamlarla savaştan önce boğazıma dayanan bıçak. Ve sonra... sırtımda yakıcı bir acı, Gadriel beni tutarken her şey bulanıklaşıyor... ve etrafımızda o kadar yüksek bir patlama oluyor ki, altımızdaki zemin şiddetle sallanıyor.

Panik halim artarken odayı tekrar gözden geçiriyorum.

Gadriel benimle birlikteydi; patlama olduğunda beni tutuyordu. Peki şimdi nerede?

İyi mi? Yaralanmış mı?

Buraya nasıl geldim? Ne oldu?

Gadriel'e zarar vermeye çalışan adamları öldürdüğümü hatırlıyorum, sonra sırtımda bir acı hissettim ve ardından tanıdık bir kahkaha sesi duyuldu... *Bayan Fleur'un* kahkahası.

Kaşlarım çatıldı.

Sanırım beni bıçakladı... ama böyle bir yaradan bu kadar acı çekmemem gerekirdi. Güçlü iyileşme yeteneğim yardımcı olmalıydı.

Ama o acı, daha önce hiç yaşamadığım farklı bir şeydi. *Ve bir daha asla yaşamak istemediğim bir şey.*

Bıçağa bir şey yapmış olmalı.

Saçlarımı elime alıp sallarken dudaklarımdan titrek bir nefes çıkar.

Bütün bunlar nasıl oldu? Ve herkes nerede?

Gadriel nerede? Ve diğerleri...

Gözlerim daha da büyüdü, kalp atışlarım hızlandı.

Ezra ve Creed o garip canavarla savaşıyorlardı. Onu öldürdüler mi? Ormandan sağ salım çıkabildiler mi?

Bayan Fleur da onlardan intikam almak istediğini söylemişti. Ya Domynions'tan başka insanlar da onlara saldırdıysa?

Hareketlerim çılgınca hale geldikçe nefesim küçük nefesler halinde çıkmaya başlıyor, onları bulmak için yataktan kalkmaya çalışırken ellerim titremeye başlıyor.

Çocuklar nerede? Annex, Mallyn ve Ezra her şey yolunda olsaydı beni burada bırakmazlardı. *Creed'in bile*

bunu yapmazdı.

Peki neredeydiler?

Bilincim gelip giderken onları bir an gördüğümü sandım, ama belki de onların varlığı bir halüsinasyondur. Belki de yaralanmışlardı...

Düşüncemi tamamlayamadan, hızla ayaklarımla yatağın kenarına kaydurdım, uzun beyaz geceliğim uyluklarımdan baldırlarıma kadar düştü, bu yataktan kaçıp adamlarımı bulmak için harekete geçtim.

Revir kapısı açılır açılmaz ayaklarım yere basar ve iki geniş kahverengi gözle karşılaşırım, bu gözler hızla rahatlamış bir ifade alır. *Isaiah.*

Onun görünüşüyle kaşlarım çatıldı, arkasına bakarak başka kimse var mı diye baktım, umarım benimkiler de oradadır. *Ama kimse yoktu.*

Isaiah odaya girer ve beş büyük, hızlı adımla yanıma gelir. İri yarı demirci, endişeli bir ifadeyle kaşlarını çatarak önümde durur.

"Diğerleri nerede?" diye soruyorum, endişem artarken bakışlarım kapıya doğru kayıyor. "Annex, Ezra, Mallyn ve Creed nerede?"

Sonra aklıma ormandaki kavga, patlama ve Gadriel gelir.

"Ve Gadriel," diye ekliyorum aceleyle. "Gadriel nerede? O iyi mi? Bana yardım etti, ama sanırım yaralanmış olabilir." Nasıl unutabilirim... Patlama etrafımızda yankılanırken beni vücuduyla korumuştur. Ve bir kalp atışının yavaşladığını duydum. Benim miydi, onun mu, emin değilim.

Bu düşünceyle göğsümü sıkarken bir acı içimi keser.

O olamaz... Kafamı sallayarak bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum.

Hayır. Bu Gadriel. O bu kadar kolay pes edip beni terk etmez.

Bu düşünce ve onunla birlikte içimi kaplayan duygunun kesinliği ile kaşlarım çatılır.

Isaiah iç çeker, sakalını okşayarak elini aşağı doğru kaydırır ve dikkatimi tekrar kendisine çeker, beni izlerken karanlık kaşlarının üzerinde tereddütlü bir ifade belirir.

Ve ben ya bu sessiz herifi sallamak ya da sorularıma hemen cevap vermediği için onu bayılmak istiyorum.

O sessiz kaldıkça paniğim artmaya başlar ve cevapları kendim bulmaya karar veririm.

Onun yanından geçip kapıya doğru ilerlemek için harekete geçiyorum, ama bir baş dönmesi dalgası beni vuruyor ve hafifçe sendeliyorum. Onun büyük elleri beni sarıyor, dikkatlice dengeliyor ve sonra beni yatağa geri yatırıyor.

"İyi hissetmediğin halde koşturma. Dört gün boyunca baygın kaldın." Sesi sert, ama gözleri endişeyle doludur. "Otur, sana olanları anlatayım."

Dört gün mü? Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum, bunun yerine adamlarım için endişelenmeye başlıyorum.

"Sadece nerede olduklarını söyle." Ses tonum istediğimden biraz daha sert çıkıyor, ama korku ve panik duygularım giderek artıyor ve neden şu anda onun yerine onlar burada değil diye endişelenmeye başlıyorum.

"Onlar iyi," diyor Isaiah, gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar hafifçe yumuşuyor. "Hiçbiri yaralanmadı ya da öyle bir şey olmadı..."

"O zaman neredeler?" Onu kesip kapıya doğru bakıyorum.

Her şey yolundaysa, neden onun yerine onlar burada değiller? "Ne oldu?"

Isaiah iç çekip elini ensesine götürdü. "Gadriel... Valor, değil mi?"

Başımı sallıyorum, onun bakışlarına karşılık vererek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve zihnimde delikler açan tüm soruların cevaplarını sabırla bekliyorum.

"Akademinin bariyerinin kırılmasıyla oldukça ağır bir darbe aldı, patlama ormanlık alana doğru yayıldığında büyük hasara yol açtı." Kaşlarını çattı. "Ailesine haber verildiğini ve onu eve götürüp tedavi ettirmek için geldiklerini duydum. Sanırım şu anda oradadır."

Omuzlarım düşer, dudaklarım aşağı doğru çekilir ve ağır bir yükün üzerime çöktüğünü hissedirim.

Ailesi onu almaya gelmek zorunda kalacak kadar ne kadar ağır yaralanmıştı?

Ve burada tedavi görmek yerine evde iyileştirmek mi?

Onun beni koruduğu son anı hatırlayınca göğsümde bir acı hissettim; beni kollarınınla sıkıca sararak o patlamadan korurken bakışlarında kararlı bir ifade vardı.

Yumruklarımı sıkıyorum, tırnaklarımın avuç içlerimi çivilediklerini hissediyorum. *Tanrılar, lütfen onun iyi olmasına izin verin.*

"Elfler genellikle aile odaklıdır ve kendi ailelerini korurlar," diyor Isaiah, içimdeki acıyı fark etmeden.

"Eski elemental şifa yöntemlerini kullanarak onun hızlı bir şekilde iyileşmesine yardımcı olacaklar. O, olabileceği en iyi yerde." Elini uzatıp, sanki beni teselli etmek istercesine yatağa hafifçe vuruyor. "Eğer henüz iyileşmediyse, iyileşecektir."

Onun bakışlarına tekrar karşılık veriyorum ve gözlerindeki o kesin ifade beni derin bir nefes almaya ve sözlerinden olumlu olanı çıkarmaya itiyor.

Gadriel, ailesinin yanında, evinde güvende olacak, umarım onların yöntemleriyle iyileşecek ve akademinin yakınında gizlenen tehlikelerden uzak kalacak.

Bu düşünceler içimdeki bir şeyi yatıştırıyor ve biraz sakinleşmeme yardımcı oluyor.

"Valor patlama sırasında seni koruyarak seni korudu, ama... sen *bıçaklandın*, Micai," diye ekliyor Isaiah, gözlerindeki ifade kararmış. "*Kimin* yaptığını hatırlıyor musun?" Sesi alçalıyor, yumruklarını sıkıca sıkarken her kelimesine öfke karışıyor. "Seni kim yaraladı?"

Yumruklarımı tekrar sıkarken tırnaklarım derime daha derin batıyor ve onun adını dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Müzik öğretmenim, *Bayan Fleur*. Bunu o yaptı."

Ben devam ederken gözleri büyüdü. "Sırtımda acı hissettiğimde arkamda onun kahkahasını hatırlıyorum. Daha önce dikkatleri başka yöne çekmek için ormanda canavarları serbest bırakmış ve bana saldırmıştı. Ortağını öldürdüğüm için intikam almak amacıyla, bağlantısı olan Croy'u beni bir hücreye kapatması için ikna edecekti..."

Isaiah'ın kaşları çatılırken bakışlarımız buluşur. "O daha önce beni ve arkadaşlarımı öldürmeye çalışmıştı. O, bize saldıran grubun bir parçası."

Yumrukları titremeye başlar, şoku ve şaşkınlığı hızla öfkeye dönüşür.

"Lütfen bana o patlamada ölmediğini söyle. O kaltağın yaptığı tüm pislikler için acı çekmesini istiyorum," diyorum, kendi öfkem de artarken. "Onun ağzından aradığımız cevapları parça parça söküp almak bana büyük zevk verecek."

Isaiah düşünceli bir şekilde gözlerini kısar. "Senin ve Valor'un çevresinde sadece birkaç ceset bulundu... ama hiçbiri kadın değildi."

"Lanet olsun..." Dudaklarımı ısırarak, bana söylediklerini ve yaptıklarını hatırlayarak içimde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalıştım.

"Akademiye geri döndü mü?" Isaiah'a dönerek, onu yakalayabileceğim umuduyla içim umutla doldu.

O kaltak geri dönüp kimliğini gizlemeye cesaret edebilir mi?

Eğer benim öldüğümü düşünüyorsa ya da işi düzgün bir şekilde bitirmek istiyorsa, bir şans vardı, değil mi?

Isaiah başını sallar, yüzünde rahatsızlık belirir. "Kayıp bir kadın öğretim üyesi olduğu bildirilmiş. Ama iki olayı şimdiye kadar birleştirmedim."

Bayan Fleur, ya da "*Belle*", kaçtı... Muhtemelen Tesis'e ya da Domynions'a geri döndü. Bana ve eşlerime saldırmak için başka bir fırsat bekliyor.

Yumruklarımı sıkıyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. O kötü kalpli kadını bir şekilde bulacağım ve her şeyin bedelini ödeteceğim. Bu kadar kolay pes etmeyeceğim.

"Seni bıçaklayan bıçak, bir tür siyah zehirle kaplıydı..." diyor Isaiah, yüzünü eliyle ovuşturarak, kasvetli bir ses tonuyla, karanlık düşüncelerimden beni kurtarıyor. "Bir süre durumun kritikti, Micaï." Omuzları hafifçe çöküyor, gözleri benimkilere bakarken bakışlarında hüznü bir ifade var.

Belki de o yüzden o zamanlar o kadar acı çekiyordum? Sanki büyük bir kızgın demir çubuk damarlarımın her birinden geçmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum. Tam bir işkenceydi. *Ve bu acıyı, Bayan Fleur'e on katıyla geri ödeyeceğim.*

Konuşmamızın tamamı boyunca başka bir düşünce zihnimi kurcalıyor, dudaklarım soru işareti şeklinde açılıyor. "Akademinin öğretim kadrosu hakkında bilgiyi nasıl elde edebilirsiniz?" Gözlerimi kısıyorum. "Aslında

... şu anda nasıl buradasınız? Dekan, akademiye dışarıdan gelenleri bu kadar kolay kabul etmez."

Isaiah iç çeker. "Kasabadan gelen patlama sesini duydum ve olabildiğince çabuk buraya geldim." Kalın kaşlarını kaldırır. "Ama burada birkaç bağlantım da var, Micai. Gelişmelerden haberdar olmayı severim." Yorgun bir eliyle sakalını okşar ve devam eder.

"Patlamadan sonra dekan, akademiyi yıl sonuna kadar kapattı. Canavarların saldırısı ve bariyerin aşılması nedeniyle akademinin öğrenciler için artık güvenli olmadığına karar verdi. Akademi iki gündür kapalı ve öğrencilerin çoğu çoktan ayrılıp evlerine döndü."

Gözleri yere kayar, devam etmekte tereddüt eder gibi görünür ve ben şüpheyile kaşlarımı çatırım. "Bir şeyler atlıyorsun. Bana neyi söylemiyorsun, Isaiah?"

Bana temkinli bir bakış attı, bakışlarında çelişki vardı, sonra sakalı kabardı ve dudakları aralandı. "Konsey, patlamayı duyduktan üç gün sonra geldi. Dekan akademinin kapatıldığını duyururken, Konsey üyeleri kendi soruşturmalarını başlattılar. Konsey üyelerinin çoğu etrafta dolaşıp 'kanıt' arıyorlardı."

Kaşları çatılır, ses tonu ekşir ve bakışlarında rahatsızlık belirir. "Saldırının bir grup öğrenci tarafından yapıldığı sonucuna vardılar. Akademiye yönelik bir 'saldırganlık patlaması' olduğunu ve bunu kabul edemeyeceklerini söylediler." Sözleri yavaşça anlaşılırken dudaklarından bir kez daha derin bir iç çekiş çıkar.

Ne halt ediyorlardı bunlar? Nasıl öğrenciler olabilir ki?

Onun kasvetli bakışlarıyla göz göze geldim. *Benim adamlarımı kastetmiş olamazdı.*

"Hayır." Başımı salladım. "Onlar değil. Onlar yapamazlardı..."

O yavaşça başını sallayınca sözlerim kesildi. "Konsey çocukları aldı."

Bu beş kelimeyle yatağa geri çöküyorum, İsaiah konuşmaya devam ederken duygularım çalkalanıyor ve kalbim hızla atıyor. "Bu saldırının arkasında onların olduğunu iddia ettiler ve diğer saldırıların arkasında da onlar olup olmadığını daha ayrıntılı olarak araştırmak istiyorlar." Başını sallıyor. "Onları gözaltına almak için Konsey'e götürdüler. Kimse onları durduramadı, dekan bile."

Gözaltına almak mı? *Hapse atmak* gibi mi?

Yine yataktan kalkmaya çalışıyorum ama İsaiah beni durduruyor, eli hareket etmemi engelliyor.

"Onları oradan çıkarmalıyım!" diye bağıyorum, bir hücreye kapatıldıklarını, benim önceki hayatımda olduğu gibi kaybolmuş ve korkmuş olduklarını düşününce öfkeme panik de ekleniyor. "Onlar yanlış bir şey yapmadılar!"

Onlar bunu hiç hak etmediler. *Onları kurtarmalıyım.*

Onun büyük elini iterek tekrar hareket etmeye çalışıyorum, ama vücudum tam gücünde değil ve her itişte onu sadece biraz sallayabiliyorum.

"Biliyorum." Bu küçük, basit sözler beni durduruyor ve onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Eğer inandığım bir şey varsa, o da onların masumiyetidir. Seninle ve onlarla evlerinde daha fazla zaman geçirerek bunu daha iyi anladım, Micai."

Kahverengi gözlerindeki samimi bakışla ellerim yanlarıma düşüyor. *O ciddi.*

Bakışlarım ellerime düşüyor, boğazım kuruyor ve gözlerim yaşlarla bulanıyor. "Ne yapacağım? Onları nasıl kurtaracağım?"

Başımı kaldırıp tekrar onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, gözyaşlarım serbest kalıyor ve yanaklarımdan aşağı akıyor. "Onları hapsetmek mümkün değil. Onlara yardım etmeliyim."

Beni izlerken gözlerinde çelişkili bir ifade belirir, elleri yanlarında ileri geri hareket ederken kaşları hiç görmediğim kadar aşağı iner. "Bir yolunu buluruz Micai."

Gözyaşlarımı silerim, öfkem yavaşça artar ve onların hapsedilmiş olduğunu düşünerek göğsümdeki acıyı bastırır. "Konsey neden onları hedef aldı? Neden *benim* adamlarım?" diye sorarım. "Onları tutuklamak için ne tür bir 'kanıt' uydurdular?"

İsaiah bir an tereddüt ettikten sonra boğazını temizledi ve dudaklarında garip bir gülümseme belirdi. "Onlar biraz..."

kaos yaratmış olabilirler." Elini sakalında gezdirir, gözlerinde hafif bir eğlence parıltısı belirir ve gözleri yakındaki pencereye düşer. "Sen kaybolduğunda, ormanda küçük *bir kargaşa* çıkardılar. Bariyerin içindeki alanın yarısından fazlasını yok ettiler, sonra da bariyerin kendisini hedef aldılar ve tamamen yıktılar." Gözleri tekrar benimkilere döner. "O patlamalar ve infilaklar, seni bulmaya çalışan adamlarının eseridir, Micai."

Dudaklarımdan küçük bir nefes çıkarken gözlerim fal taşı gibi açılır.

Tüm o kaos, çılgın patlamalar, altımda titreyen yer ve o gürültülü kükremeler... hepsi o adamlar tarafından mı yaratılmıştı?

Akademinin kurduğu bariyeri yıkıp, beni bulmak için meydan okuma alanını yok ettiler mi? Hepsi... *benim için mi?*

Göğsümde ısınmaya başlayan küçük bir noktayı ovuşturuyorum ve onlar için yaptıklarını, beni ararken ne kadar büyük bir yıkıma yol açtıklarını, bir şeylerin ters gittiğini bildiklerini düşünmeye devam ettikçe o nokta büyüyor.

Ve hava ciğerlerimde sıkışıyor...

Altı yıl. Altı yıl boyunca küçük bir hücrede çürüdüm, kimse beni bulamadı. Kimsenin benim kaybolduğumu umursadığını, bırakın aramaya çalışmayı, şüpheliyim.

Ama onlar öyle değildi. Onlar durmadılar.

Yarım dağı yıktılar, bölgede çılgınca bir saldırı düzenlediler, önlerine çıkan güçlü bir bariyeri bile yıktılar... Hepsi beni ararken.

Gülüşüm dudaklarımdan kaçarken, gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Bu seferki farklıydı.

Göğsümdeki şişkinlik devam ederken, o bölgeyi ovuşturuyorum. Aramaktan asla vazgeçmediler, benden asla vazgeçmediler.

Gözyaşlarımı silerim. *Ve onlardan asla vazgeçmeyeceğim.*

Isaiah'ın bakışlarıyla tekrar karşılaşmadan önce dudaklarım titrek bir gülümsemeyle geriliyor.

"Maalesef, Konsey suçu onlara yüklemeye kararlı." Kaşları aşağı doğru çekilirken gözlerinde hayal kırıklığı belirir. "

akademi de onlara. Tanrılar, en kolay seçeneği günah keçisi olarak kullanmak yerine, lanet olası işlerini yapmalarını yasaklasın.

Her şeyi arkadaşlarıma yüklemek mi istiyorlar? *Asla izin vermem.*

Yeniden ayağa kalkarken, onun elini nazikçe iterek ayağa kalktım.

Ve bu sefer beni durdurmuyor. Birkaç adım atıyorum, ama revirden çıkamadan bana sesleniyor. "Şu anki halinle hiçbir şey yapamazsın, Micai. Dinlenmen gerek..."

"Onlara yardım etmeliyim," diye bağıyorum ona, arkama bakmadan uzaklaşmaya devam ediyorum.

"*Bu halde* kime yardım edebilirsin ki?" diye cevaplar ve ben vücuduma ve beyaz geceliğime bakıp ellerimi yumruk yaparım.

Henüz tam gücümü kazanmadığımı biliyorum, ama eminim yakında kazanacağım.

Ben dikkatim dağılmışken Isaiah bana doğru dört büyük adım atar ve ben farkına bile varmadan yanıma gelir, elini kaldırarak çıkışıma engeller. "Çekil, Isaiah. O lanet Konsey piçleri cehenneme gitsin. Bir dakika daha boşa harcamayacağım. Adamlarımın bana ihtiyacı var."

"Planın nedir?" Onu geçmeye çalışırken kolu kıpırdamıyor, iri vücudu yolumu kesiyor. "Sabahlıklarınla Konsey merkezine koşup, adamlarının serbest bırakılması için bağırma mı?" Başını sallıyor. "Güç, statü ya da ceplerini doldurabilecekleri olmayanları dinlemezler, Micai." Dudaklarından acı bir alaycı gülümseme dökülüyor. "Ön kapıdan geçme şansın bile yok, ortaklarını görmeyi bırak. Planlar ve kahramanlıklar için daha sonra zaman olacak. Ama şu anda dinlenmen gerekiyor. *Zehirlenip bayıldıktan* sonra daha yeni uyandın."

"Bunların hiçbiri umurumda değil. Biri beni öldürmeye çalışıyor ilk kez değil; kesinlikle son da olmayacak." Tekrar onu itmeye çalışıyorum, bu sefer daha fazla güç uygulayarak. "Çekil. Adamlarımı kurtarmam lazım."

İtmeye devam ediyorum, ama adam lanet bir tuğla duvar gibi sağlam ve birkaç santimden fazla kıpırdamıyor.

Isaiah bana doğru bir adım atar, ağır avuçlarını omuzlarıma koyarak ellerimi nazikçe ve kolaylıkla iter.

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. "En yakın arkadaşımın, en çok sevdiği insanları korumaya çalışırken cevaplar arayarak kapıdan çıkıp gitmesini izledim... ve o bir daha geri dönmedi, Micai." Sesinde hafif bir titreme belirdi, gözlerinde derin bir acı parıldarken konuşmaya devam etti. "Sonra intikamımı ararken sevdiğim kadını kaybettim... ve ona veda etme fırsatım olmadı."

Kafasını sallar, içinde kabaran duyguları bastırmaya çalışır ve kendini toparlamak için kısa bir süre bekler. "Onların son parçası olan, hayatta kalan tek kan bağı olan kızını, benim gibi duygularına kapılıp kaybetmeyeceğim." Eğilir ve derin kahverengi gözleriyle ruhumu bakar. "Oğullarını kurtaracağız. Ne olursa olsun, onları geri almana yardım edeceğim, Micai."

Omuzlarım çöküyor, yumruklarım açılıyor, onu nakavt etme düşüncelerini bırakıp ona hafifçe başımı sallıyorum.

Bana yardım edecek bir müttefikimin olması, özellikle de Konsey söz konusu olduğunda, tek başıma hareket etmekten daha iyi olur. Ama onları kurtaracağım.

Kendini toparladı. "Birkaç eski bağlantım var ama Konsey'de nüfuzu olan kimse yok," diye düşündü, sonra yüzünde rahatsızlık ifadesi belirdi. "*Greere* bu iş için en uygun kişi olur." Elini yüzüne götürerek iç geçirdi. "Oraya gitmek istemedim ama klanlardaki statüsü nedeniyle onu dinleyeceklerdir."

Greere mi? *Greere Bane*, sözde babam mı?

Dudaklarımdan alaycı bir gülümseme kaçır. "O adam bana yardım etmez." Başımı sallarım. "Bana yardım etmektense, yanıp kül olmamı seve seve izler. Sonuçta onun eşini öldüren benim."

Isaiah'ın kaşları çatılır, bakışlarında karışıklık ve öfke belirir.

"Ne diyorsun sen? Neden yardım etmesin ki? Sen onun kızıydın." Sesi yükselir, odada yankılanır. "Onu öldürdün de ne demek?!" Bana bakar ve gördüğü şey, öfkesinin hızla yüzünden kaybolmasına neden olur, sonra başını sallar.

"Micai... Elandria seni her şeyden çok seviyordu. Büyüyen karnını okşarken sana 'hediyem', 'değerli küçüğüm' diyordu." Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirir, bakışları yumuşar. "Hiç çocuk sahibi olabileceğini düşünmemişti." Gözleri benimkilere bakar,

sakin bir bakışla devam etti. "Aldığı risklerin farkındaydı, ama yine de aldı... çünkü sen buna değdin."

Ağzından derin bir iç çekiş çıkar, gözlerini kapatır ve yavaşça tekrar açar. "Greere de tüm bunları biliyordu, öyleyse neden..." Bakışlarındaki artan öfke, ıstıraba dönüşür. "Bana, sana kötü davrandığını mı söylüyorsun? Kafanı bu yalanlarla doldurduğunu mu?" Nefesi hafifçe kesilir, ciddiyle mırıldanarak arkasını döner, "*Bunu ona asla affetmezdi.*"

Yavaşça bana döner, gözleri öncekinden biraz daha camsıdır. "Seninle tanışmadan bile, seni sevdiği kadar başka birini asla sevemeyeceğini biliyordu. Sen onun dünyasıydın, Micai." Dudakları ve sakalı nazik bir gülümsemeye kıvrılır.

Onun sözleriyle gözlerim yine bulanıklaşır ve kaçmamak için çenemi kaldırıyorum. *Bir daha ağlamayacağım.*

"Sen, kendi hayatından daha çok sevdiği, içinde büyüyen bir mutluluk kaynağıydın. *Hiçbir şeyden* pişmanlık duymadı." Sesi yumuşak bir tona dönüşürken, gülümsemesi genişler ve sakallı yanakları gerilir. "Bunu öğrenmek için ona sormama bile gerek yoktu; sen onun içinde büyürken, her hareketinde ve söylediği her kelimede bunu görebiliyordum. Seni *çok* seviyordu."

Isaiah'ın eli yüzüme doğru kayarak, farkında olmadan akmış olan gözyaşlarımı sildi. Gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya devam ederken, elleri beni beceriksizce sardı, başım onun geniş göğsüne yaslanırken göğsü bana daha da yaklaştı. Beceriksiz ama sıcak kucaklaması boğazımdan küçük bir hıçkırık sesi çıkmasına neden oldu. Bana, kendi babamdan duymak için onlarca yıl beklediğim sözleri söylemişti. Sadece birkaç aydır tanıdığım bir adam, kendi kanımdan bile alamadığım rahatlığı bana vermişti.

Birkaç dakika geçti, ben kendimi toparlarken onun büyük elleri sırtımı nazikçe okşayarak beni rahatlattı.

Yavaşça geri çekilirken, onun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve dudaklarımdan küçük bir hıçkırık çıkıyor. "Şimdi ne yapmalıyım? Onları kurtarmam lazım."

Isaiah başını salladı. "Ve kurtaracağız."

"Ama nasıl?" diye soruyorum, son gözyaşlarımı silerek.

"Eve geri döneceksin. Ve Greere Bane, istese de istemese de sana yardım edecek." Gözleri fırtınalı bir ifadeyle doluyor.

"O eve geri dönmeyeceğim." Başımı sallıyorum. "Orası benim için sadece ıstırap dolu bir yer. Onunla ya da oradaki hiç kimseyle bir ilgim olsun istemiyorum."

O, omuzlarını dikleştirip bana bakarken kendini toparlar. "Sen kavgadan kaçan biri değilsin, Micai. Geri dönüp yapman gerekenlerle yüzleşeceksin..."

"Geri dönmeyeceğim." Başımı sallayarak sözünü kesiyorum. " , sen döneceksin." A fiery, resolute look takes over his features.

"Çünkü sen Elandria'nın kızıydın, onun kanını ve ruhunu taşıyorsun." Kollarını kavuşturur, dudaklarında karanlık bir gülümseme belirir. "Ve çünkü *ben* de seninle geliyorum."

Büyük siyah paltosunu çıkarır, omuzlarıma atar ve bağlar, sonra tekrar gözlerime bakar. "Bir şekilde ortaklarını geri alacağız. Greere ilk adımımız olacak. Bize yardım edecek..." Gözlerinde karanlık bir parıltı belirir. "Bundan emin olacağım."

Bakışlarındaki çılgın, katil bakışlar bana anında Annex'i hatırlatır ve kararımı veririm. *Onlar* için bunu yapabilirim.

Bana yıllarca acı ve ıstırap çektiren o korkunç, sefil piçlerle yüzleşeceğim. Seria, Greere ve orada hayatımı cehenneme çeviren diğerleri... Artık benimle uğraşılmayacağını onlara göstereceğim.

"Peki." Isaiah'ın karanlık gülümsemesine karşılık, benim de dudaklarım gülümsedi. "O cehenneme geri dönelim... *Bane Malikanesi'ne*."

KONUŞMA

EZRA

Gözlerim açıldı, elim boynuma kaydı, boğazım daha önce hiç hissetmediğim bir yanma hissiyle parçalanmış ve yırtılmış gibi hissettim. Ya da bir daha hissetmek istemediğim bir his.

Ağrıyan vücudum kendi kendine hareket etmeye başlar, büyük bir beton duvara yaklaşır, kayarak aşağı iner ve soğuk tuğlalara yaslanır.

Sonra onu duydum... kalbimin ritmini hızlandıran, neredeyse onun şarkısının ritmine uyan tatlı, melodik bir ses.

Bu Micai. Eşimin güzel sesini başka biriyle karıştırmam mümkün değil. Ama neden burada? İkimiz de nasıl buradayız?

Panik, dudaklarım istem dışı açılmadan önce beni ele geçirir ve ağızımdan garip bir ses çıkar, Micai ile karşılıklı konuşur. Ama bu ses benim sesime benzemiyor; kaba ve sert, sanki başka birine aitmiş gibi.

Micai'nin yumuşak sesiyle cevap verdiğini duyuyorum ve bu beni düşüncelerimden koparıyor. Sesi daha düşük, tonunda bir hüznün var ve sesi normalden daha zayıf, sanki yorgun ya da güçsüzmüş gibi.

Sadece benim değil, bu bedenin de duyguları içimi kaplıyor. Üzüntü, korku, umutsuzluk, endişe.

Elim duvara uzanıyor, alnım duvara yaslanıyor ve içimi ezici bir çaresizlik duygusu kaplıyor. Onu korumak ve güvende tutmak istediğim düşüncesi zihnimde defalarca dolanıyor, ama kendimi çok kaybolmuş ve güçsüz hissediyorum.

Onun sözleri kesilir, anahtarların tıkırdaması duyulurken sessizlik ikimizin de etrafını kaplar, vücudum kaskatı kesilirken içimi korku kaplar.

Kapıya doğru bakıyorum, ne olacağını bekliyorum. Ama onun kapısının kilidinin açıldığını duyuyorum.

Öfke ve korku içimde birleşiyor, vücudum sığıyor, önümdeki büyük metal kapıya doğru koşuyorum, kaba seslerin ona bağırıldığını, ona hakaret ettiğini ve onu odasından çıkardığını duyuyorum.

Ellerimi kapıya tekrar tekrar vuruyorum, beni alıp onu bırakmaları için bağırırken sesim gittikçe daha da kalınlaşıyor.

Ama yalvarışlarım boşuna.

Ayak sesleri uzaklaşıyor, onu benden alıp götürüyorlar. Ve içimin derinliklerinde hissedebiliyorum... ona zarar verecekler.

Geri döndüğünde daha da kırılmış olacak... Eğer geri dönerse.

Kapıya yaslanıp, başım metale çarparak, küçük damlalar yanaklarımdan süzülür. Umutsuzluğumla birlikte acı dolu bir hıçkırık dudaklarımdan çıkar, onun güvenliği için dua ederim. Geri dönmesi ve bir gün... bu cehennemden birlikte kaçabilmemiz için dua ederim.

*** * ***

GÖZLERİM AÇILIYOR, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor, ellerim boğazıma uzanıyor, tüm bu acıyı çok net hatırlıyorum.

Nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum, büyük beyaz hücreye bakıyorum ve kendime bunun sadece bir kabus olduğunu söylüyorum. *Son zamanlarda gördüğüm çok sayıdaki kabuslardan biri.*

Elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum, derin bir nefes alıp odaya tekrar bakarken kalp atışlarım yavaşlıyor, ama karşımda beni endişeli gözlerle bakan üç çift göz görüyorum.

"Yine kabus gördün mü, Ez?" diye soruyor Annex, yaklaşarak. Kaşlarını çatarak, benim oturduğum büyük gri deri koltuğa oturuyor, yüzünde yorgun ve sinirli bir ifade var. "Merak etme, yakında eve gideceğiz."

Bizi bu "gözaltı" odasında tutan büyük metal kapıya karanlık bir bakış attı. Muhtemelen kapının kırılmadan önce ne kadar hasara dayanabileceğini merak ediyordu.

Ve etrafındaki duvardaki eziklere ve metal kapının üzerinde kalan çiziklere bakılırsa, ben uyurken bu teoriyi birkaç kez denemiş gibi görünüyor. *O kabus gibi cehennemde.*

"Hiçbir şey işe yaramadı mı?" diye bağıyor Creed odanın diğer ucundan, kendi deri koltuğuna oturmuş, duvara yaslanmış halde. "Desmolda'nın mühürleme büyüsü ve tavsiyeleri bile mi?"

"O denedi." Kafamı sallıyorum. Birkaç dersi asarak kısa bir süreliğine şehirden ayrılmıştım, Gece Gören'le görüşmek ve onun yardımını istemek için. "Ama o, benim onlarla bir şekilde çok karmaşık bir bağım olduğunu, bir şekilde onlara bağlı olduğumu söyledi. Onları görmemin sebebinin gücümün giderek güçlenmesinden kaynaklandığını ve bunların bir anlamı olabileceğini söyledi." *Ama umarım yanılmıştır.*

Bu kabusların, gömülüp unutulmaktan başka bir anlamı olmamalı. Ne kendimin ne de güzel eşimin bu boktan şeylerden bir gün bile acı çekmesini istemiyorum.

Rüyalarımındaki o küçük, kirli hücrenin canlı hatırası ile vücudum titremeye başladı.

Konseyn gözaltı hücrelerine bakıyorum, oda kabusumdaki hücreye kıyasla daha çok lüks bir çatı katı gibi görünüyor.

Dördümüz rahatlıkla sığabiliyoruz ve hatta biraz yürüyebilecek kadar yer bile var. Tavan ve duvarlar parlak beyaz, banklar ve zemin ise sıcak, koyu gri tonlarında. Zeminin tamamı ısıtılmalı ve buraya geldiğimizden beri günde üç kez sıcak yemek veriliyor.

Odanın her iki yanında uzun deri banklar var ve bu banklar oturmak veya uyumak için yeterince büyük, hatta iri yapıllılarımızı bile rahatça barındırabiliyor.

Annex'in hala bakışmalarını sürdürdüğü büyük metal kapıya doğru bakıyorum. Odada büyüyle korunan tek şey bu değil; duvarlar da baştan aşağı güçlendirilmiş ve Mallyn'in canavarını bile kontrol altında tutan koruyucu ve etkisizleştirici büyülerle donatılmış.

Ancak, Annex ve o kafalarına koyarlarsa, hepsini yıkabileceklerine inanıyorum.

Ama bu bir korku gösterisi olmasa da, yine de haksız yere tutuklanmış ve suçlanmış durumdayız.

Odayı gözden geçirip kardeşlerime bakıyorum ve Creed'in sabit bakışlarını takip ederek Annex ve Mallyn'e bakıyorum.

Annex, Creed'in bakışını fark eder ve iç çeker, sonra ayağa kalkar. "Burada olmamız benim suçum değil, o yüzden bana öyle bakmayı kes. Red'i düzgün bir şekilde gözetlemiş olsaydın, bunların hiçbirisi olmazdı." Annex, Creed'e öfkeyle bakar, sesinde öfke belirir.

Creed bunu görmezden gelir ve arkasını döner. O bile, Annex'in Micai için endişelendiği için öfkelenildiğini görebilmektedir.

Konsey tarafından götürüldüğümüzde, o hala bilinçsizdi ve şu anda nasıl olduğu ya da uyanık olup olmadığı hepimizin aklını kurcalıyor.

Annex ileri geri yürümeye başlar. "O zaman onlarla savaşmama izin verseydin, şu anda burada olmazdık. Red'in yanında, olmamız gereken yerde olurduk." Yürümekten vazgeçip Creed'e öfkeyle bakar. "Ya tek başına uyanırsa? Ya... ya uyanmazsa..." Durur, karanlık düşünceleri kafasından silkeler, elini göğsüne ve eşinin işaretine koyarak aralarındaki bağı hatırlar. *Muhtemelen onu burada sakın tutan tek şey budur.*

"O iyi olacak," diye cevap veriyorum ve kendimi bankın üstünden kaldırıyorum. "Micai bir savaşçı, Annex. Ona dokunduğumuzda nasıl sakinleştiğini gördün. Aramızdaki bağ bir şekilde ona yardımcı oldu ve biz revirden ayrıldığımızda durumu iyiydi." Onun bakışlarını karşılayarak, göğsündeki o küçük alanı ovmaya devam etmesini izliyorum. "Sen de benim gibi hissedebiliyorsun, biliyorum . . ." Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Gerçekten bir sorun olsaydı, bunu bilirdik . . . o gece olduğu gibi."

Oda sessizliğe bürünür, hepimiz o gün nasıl hissettiğimizi hatırlarız, bağlarımız sayesinde onun incindiğini ve tehlikede olduğunu biliriz.

Annex'in gözlerinde endişeli bir bakış belirir. "Ama biz ayrıldığımızda çok zayıf görünüyordu, Ez." Kardeşim korkusu ve kendi anılarıyla mücadele ederken, sesi hafifçe çatlar. "O gece onu bulduğumuzda... acı içinde çığlık atıyordu..." Yine başını sallar. "Red'imın yanında bir daha asla böyle bir şey *hissetmek* ya da görmek istemiyorum." Gözlerini sıkıca kapatır, hepimizin hatırladığı görüntüyü silmeye çalışır, sesi alçak bir fısıltıya düşer. "Keşke onun yerine tüm bunları ben yaşayabilseydim... ya da en azından yanında olabilseydim."

O canavar onu kaçırdıktan sonra hepimiz onu aramak için çıldırmıştık, Creed ve ben onu bulamayınca hemen Annex ve Mallyn'e haber verdik. Onu aramak için her çalıyı ve ağacı tek tek aradık.

Ama üçümüz de göğsümüzde dayanılmaz bir acı hissettiğimizde, zaman geçtikçe acı daha da şiddetlendiğinde, bunun Micai ile ilgili olduğunu ve onun tehlikede olduğunu anladık.

Mallyn anında canavara dönüştü ve yoluna çıkan her ağacı ve kayayı kökünden söküp parçaladı.

Annex de karşılaştığımız her canavarı parçaladı ve yolumuza çıkan her öğrenciyi dövdü, Micai'yi aramak için her köşeyi ve her deliği ararken baştan aşağı kanla kaplandı, yürüyen bir korku hikayesi gibi görünüyordu.

Mallyn onun kokusunu alıp onu bulabilmemiz için bariyeri tamamen yıkmamız gerekti.

Gadriel'i baygın halde, Micai'nin üzerine eğilmiş, kendi vücudu bariyerin geri tepmesi nedeniyle yanmış ve dövülmüş halde, Micai'nin küçük vücudunu korurken bulduk.

Micai kaybolduğunda ona sadece bir mesaj göndermiştik ve o da her şeyi bırakıp onu aramaya gitmişti.

Biz yapamadığımızda, o bizim eşimizi buldu ve korudu, bunun için ona sonsuza kadar minnettarım.

Onun ve Micai'nin etrafında hafif bir bağ hissetmişim, güçlerim artınca ikisi bir arada olduklarında bunu hissetmişim. Onu Micai'ye yardım etmesi ve belki de ona başka bir koruma kaynağı olması için eve getirdim, ama onu evimize almaya hala çekiniyordum ... ama artık değil.

O gece etraflarında birkaç ceset de bulduk. Belli ki bir tür kavga çıkmıştı. Ve nedense Micai ağır yaralanmıştı.

Daha sonra, o pisliklerin bir bıçağı zehirleyip eşimi bıçakladıklarını öğrendik. Domyinionlar ya da Tesis bu işe karışmış olmalıydı, bunu tüm varlığım ile hissediyordum.

Ve damarlarımda akan her damla kanla, kemiklerimde bulunan her parça sihirle, o piçleri avlayıp bunun bedelini ödediklerini göreceğim.

Yumruklarımı sıkıp açarken parmak eklemlerim beyazlıyor. Micai'nin saatlerce acı içinde çığlık attığı, ateşi vücudunu yakıp derisini eritecekmiş gibi nemli olduğu anı hala zihnimde canlı bir şekilde canlanıyor.

Kardeşlerimin her birine bakıyorum. *Görünüşe göre bu anı hepimizin zihninde canlanıyor.*

Tüm kalbimle onun iyi olmasını diliyorum.

Isaiah'ı çok uzun süredir tanımıyoruz, ama Micai'yi emanet edebileceğim birini düşündüğümde, iletişime geçebileceğim tüm insanlar arasında aklıma o geldi.

O da akademiye geldi, patlamadan sonra bizi aradı ve hemen yardım etti.

Ama hiçbirimiz böyle bir şeyin olacağını ya da bu kadar uzun süre burada kalacağımızı düşünmemiştik. Çok daha kısa sürede buradan çıkıp ona geri dönebileceğimizi sanıyorduk. Ama burada *günler* geçti.

Bizi tutmakta kararlı görünüyorlar ve görünüşe göre saldırıların nedeni olarak bizi kullanmaya çalışıyorlar, diğerlerini de bize yüklemeye çalışıyorlar.

Ve bu yozlaşmış piçlerin nasıl çalıştığını biliyorum. Bizi suçlayacak "yeni kanıtlar" bulmak onlar için çok kolay.

Annex ve Mallyn'in ormanı ve bariyeri yok etmesi de muhtemelen yardımcı olmadı. Ya da Annex'in bizi almaya çalıştıklarında karşı koyması.

Onlar geldiğinde Micai'nin acısını dindirmeyi başarmıştık, bize "saldırgan ve ağır eylemlerimiz" nedeniyle gözaltına alınacağımızı söylediler. *Saçmalık.*

Sadece suçlayacak birini arıyorlardı, işlerini hızlı ve kolayca halledip yozlaşmış işlerine geri dönebilmek için.

Ama hiçbirimiz bizi buraya atıp kilitleyeceklerini tahmin etmemiştik. Tüm kapılara ve çıkışlara nöbetçiler koymuşlar.

Birlikte güçlerimizi birleştiresek çoğunu alt edebiliriz ama Micai ile kaçak hayatı yaşamak, sürekli arkamızı kollamak, hiç rahat edememek, bizim ortak geleceğimiz için istediğim bir şey değil.

Bu saçmalığı biraz daha sineye çekeceğiz, ama bizi bir an önce serbest bıraksalar iyi olur. Yoksa burayı parçalayan sadece Annex olmayacak.

arkadaşımıza geri dönmek için aşağı iniyorum.

Annex'in yanına gidip elimi omzuna koyuyorum.

"Yakında ona geri döneceğiz. Hepimizin onunla paylaştığı bağda onu hissedebilirsin." Diğer elimi göğsüne koydum. "Orada olduğunu biliyorsun, bize iyi olduğunu ve her gün daha da güçlendiğini söylüyor."

Endişeli gözleri benimkilerle buluşur ve bana hafifçe başını sallar.

Tam o anda kapının üzerindeki büyüler parıldadıktan sonra yavaşça kayboldu.

Mallyn ve Creed ayağa kalkar, gözlerini kısarak kendilerini hazırlarlar ve hücreye açılan büyük kapı gıcırdayarak açılır.

Koridordan göz kamaştırıcı bir ışık parıldarken, tanıdık ve istenmeyen bir figür içeri adım atar.

Hepimizin gözleri büyür, en çok da Creed'in, ama sonra bakışları katil gibi bir bakışa dönüşür, tam anlamıyla zehirli bir nefretle dolu bir bakışa.

"Benim gözetimim altında serbest bırakılıyorsun." Thadeus sırıtıyor, parlak siyah saçları ruhu kadar karanlık. Creed'e dönüyor, kendisine yöneltilen bakışlara sırıtışı daha da büyüyor. "*Eve dönme vaktin geldi.*"

YAZAR HAKKINDA

Isla Davon, okumayı seven İrlandalı bir yazardır. Özellikle Paranormal Romantizm ve Why Choose kitaplarını sever. Sihir, güçlü kadın karakterler ve zihninin kaldırabileceği kadar çok aşk ilgisi içeren hikayeler yaratmaktan hoşlanır.

Yazmadığı zamanlarda ailesiyle ve Jack Russell cinsi köpekleriyle vakit geçirir. Ya da iyi bir film izleyerek ya da Netflix maratonu yaparak, yiyebileceği kadar çikolata yiyerek keyif yapar.

Isla'nın Facebook grubu Davons Shadows~Isla Davon's Reader group, Tik Tok sayfaları The Blackened Blade Series ve Author.IslaDavon ile Instagram hesabı Author.IslaDavon'u takip ederek gelecek kitaplarından haberdar olabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

